செந்தமிழ்

புலவரின் சில நூல்களிலே

தெரிந்துகோண்ட

இலக்கிய சங்கிரகம்.

THE.

CLASSICAL READER,

OR

SELECTIONS

FROM

STANDARD TAMIL AUTHORS.

மறைமலையடிகள் நூல்நிலையம்
MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY
MADRAS-1
சென்னை-1
7 AUG. 1932

JAFFNA.

AMERICAN MISSION PRESS.

1847.

Shadrach Emmanuel

PREFACE.

THIS work was prepared primarily and chiefly for the use of the Batticotta Seminary. The Conductors of the Institution have ever felt that it is of the highest importance that young men, preparing for missionary service among this people, be well instructed in the principles of the Tamil language. It is not seen how this can be done effectually without resorting to the standard native works. But these, in nearly all cases, are, as a whole, very exceptionable on the ground of the immoral and heathenish subjects contained in them. The only safe and proper course seemed to be, either to exclude the whole from the course of study, or to make *a selection*. The latter course has been chosen; and it is believed to be not only safe, but of considerable importance.

The method of teaching this branch in the Seminary is designed to be such as to make it a means of mental discipline, of instruction in the knowledge and use of the Tamil language, as well as in the philosophy of language in general, and also, of furnishing to the minds of these youth, to some extent, an antidote to the poison so universally diffused by the *purely native course of instruction.*

It is believed that the book may be useful in schools of a different order. The section containing selections from the *Cural,* is recommended to the attention of those who are beginning the study of Tamil poetry.

Batticotta Seminary, May, 1847.

முகவுரை.

இலக்கிய சங்கிரகம் என்னும் இந்நூல், முக்கியமாயும், பிரதானமாயும், வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள வித்தியாசாலையின் கல்விப் பயிற்சிக்காகவே இயற்றப்பட்டது. இத் தேசத்தாருக்குள் மிசியோன்வேலை முயற்சிகளுக்குப் பக்குவப்படுகின்ற வாலிபர், செந்தமிழ் நடைகளை நன்குணர்ந்தவர்களாய் வருவதே, முக்கியமான விஷயம் என்பதை மேற்சொல்லிய வித்தியாசாலையின் பராபரிப்புக்காரர் நெடுங்காலங் கண்டுணர்ந்தனர். இவ்வூரிலுள்ள செந்தமிழ் நூல்களைச் சாராமல், கொண்ட நோக்கத்தை அதிக வாய்ப்பாய் முடிப்பது எவ்வாறெனத் தோன்றியது. தமிழ்நூல்களுமோ, அவற்றினுட் பொதிந்திருக்கும சன்மார்க்க விபரீதமும், அஞ்ஞான விலாசமுமான போருட்டுறைகளினிமித்தம் திரட்டிப் பார்க்குமிடத்து, முற்றும் அங்கீகரித்தற்குஇடனானவைகள்அல்ல. ஆனதால் தமிழ்நூல்களை முற்றும் விலக்கி வைப்பது, அன்றேல் அவற்றிற் சிலவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு கற்பிப்பதே ஏற்ற சேமமான வழியாகத் தோன்றினது. இவ்விருவழியுட் பின்னைய வழியே நன்மைய எனத்தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது. இது சேமம்மாத்திரம் அல்ல அதிக யோக்கியமுமானது எனவிளங்கிற்று.

வித்தியாசாலையில் உள்ள மாணாக்கரின் மனோகரணங்களைத் திருத்தவும், தமிழை நன்றாய் விளங்கிப் பேசி ஒருவாறு அதன் இலக்கண சம்பந்த முதலியவைகளையுந் தெளியும்படி உணர்த்தவும், முற்றும் இவ்வூரின் முறையாய்க் கற்பதால் எங்கும் ஏறிச் செறிந்திருக்கின்ற நஞ்சை மீட்டற்கான ஔஷதத்தை ஒருமட்டுக்கு அம்மாணாக்கரின் மனங்களிலே புகட்டவும், ஓர் ஏதுவாய் வருவிக்கும்படியாகவே இந்நூலை வித்தியாசாலையிலே கற்பிக்கும் வகையிற் கொண்ட நோக்கமாயினது.

இந்நூலானது எத்திறத்து வித்தியாரம்பசாலைகளிலேயும் உபயோகமானதாய் இருக்கும் என்று நம்புகிறோம். தமிழ்ச் செய்யுட்களைக் கற்கப்புகுவோர் திருவள்ளுவர் குறளிற்றெரிந்து இந்நூலுள் அமைந்திருக்கும் பகுதியைச் சிந்தனையாய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்றுங் கேட்கிறோம்.

வட்டுக்கோட்டை வித்தியாசாலை }
அரசஎலு வைகாசிமீ. }

இராமாயணம்.

ஸ்ரீராமர் கொலுவிருக்கை.

[Rama on his throne, and his interview with the Rishies.]

பூலோகத்தினிடத்திலே சுவர்க்கலோகம் போல விளங்கும் அயோத்தியாபட்டணத்தில் அளவில்லாத விசித்திரமான தேவேந்திர சபையைப் பார்க்கிலும் அதிகமானசிங்காரங்கள் பொருந்திய கொலுமண்டபத்தின் நடுவிலே பூமி, பாதாளம், சுவர்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று லோகங்களும் நடுங்கச் செய்யுங் கொடிய துட்டர்களாகிய இராவணன், கும்பகர்ணன் முதலானவர்களையும் பொல்லாதபாபமே ரூபமாகக்கொண்ட இராட்சதகுலத்தையும் நாசமாகும்படி சங்கரித்துச் செயம் பொருந்திய சீராமரான வர் சோதிமயமாகப் பிரகாசிக்கும் மாணிக்கக்கிரீடமும், மகரகுண்டலமும், வாகுவலயமும், வச்சிரகடகமும், இரத்தினகங்கணமும், கொத்துச்சரப்பணியும், முத்துமாலையும், மோகன் மாலையும், பொற்பூணூலும், பட்டுயரைஞாணும், பவித்திர மோதிரமும், இராசமுத்திரை மோதிரமும், வீரகண்டாமணியும், இவை முதலான திவ்வியாபரணங்களும் சித்திரப்பூம்பட்டாடையும், உத்தரீயமும், பீதாம்பரமுந் தரித்து சீதள களப சந்தன கஸ்தூரியும் சுகந்தபரிமள புட்பமாலைகளும் அணிந்து அலங்கரித்துக்கொண்டு சர்வாபரண அலங்கார அநிரூப சௌந்தரியவதியாய் விளங்கும் மகாலட்சுமியாகிய சீதாதேவிசமேதராய் நவரத்தின சிங்காசனத்தின் மேவி, வசிட்டர் முதலான மகஇருஷிகளுந்தேவேந்திரன் முதலா

ன சகல தேவர்களும் வேதப் பிராமணர்களும் சகல வித்தைகளிலும் வல்லவர்களாகிய மகாவித்துவான்களும் நிறைந்திருப்பவும் அங்க, வங்க, கூலிங்க, கலிங்க, காஸ்மீர, மகத, குகுத, மாளவ, சாளுவ, மச்ச, சூர்ச்சர, கேகய, கோசல, கேரள விதேக, விதர்ப்ப, பாண்டிய, பாஞ்சால, பப்பர, சிந்து, சௌராட்டர, கொங்கண, நேபாள, மராட, விராட, கருணாடக முதலான தேசாதிபத்திய மகுடவந்தன்களாகிய இராசாக்களும் தொழுது வணங்கவும் பேரிகை சங்கு முதலான பதினெண் வகை வாத்தியங்கள் முழங்கவும் யக்ஷ கந்தருவர் தேவகானங்கள் பாடவும் பரதமோகன நாட்டிய மாதர்கள் நடனங்கள் செய்யவும் இன்னமும் அநேக விநோதமான சம்பிரமத்துடனே பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு கொலுவாகவீற்றிருக்குஞ் சமயத்தில் காசிபர், அத்திரி, பரத்துவாசர், கௌதமர், சமதக்கினிபகவான் முதலான மகாமுனிவர்கள் அயோத்தியாநகரத்திற் பிரவேசித்து ஆஸ்தான மண்டபத்துக்கு முன்னுக விளங்குங் கோபுர வாயிலில் வந்து அந்தவாயில் காத்திருக்குங் காவலாளரைப் பார்த்து அந்த இருஷிகளெல்லாரும் நாங்கள் உம்முடைய பட்டாபிஷேகத் திருக்கோலங் காண அபேட்சித்து வந்திருக்கின்றோமென்று இராமருக்கு அறியப்படுத்துவீரென்று சொல்ல அவர்களும் அப்படியே அறியச்செய்து அவர் சொல்வியனுப்பிய உபசாரங்களைச் சொல்லி அந்த முனிவர்களை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோம் பொழுதில் ஆஸ்தான மண்டபத்துக்குச் சமீபமாக அடுத்த மாத்திரத்தில் அந்த இருஷிகளைக் கண்டு இராமர் தனுக்குறுச் சிங்காசனத்தை விட்டெழுந்து சீக்கிரமாக வந்து அவர்களுடைய பாதங்களிலே தீர்க்கதண்டனமஸ்காரம்பண்ணி வந்தனஞ்செய்து அநேகமான உபசாரவார்த்தைகள் சொல்வி அவர்களை முன்னே நடத்திச் தாம் பின்னே நடந்து அழைத்துப்போய் அந்த ஆஸ்தான மண்டபத்தில் நிறைந்திருக்கு

ம் சகல இருஷிகளும் தேவர்களும் மற்றுமுள்ள எல்லாரும் எழுந்திருந்து வந்தனங்கள் செய்ய அந்த இருஷிகளுக்கு ஆசனங்கள் கொடுத்துப் பூசித்து எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தார். அவர்களும் இராமருக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள். அதின் பின்பு இராமர் மகா சந்தோஷமாக எழுந்தருளியிருக்குஞ் சமயத்தினில் பகவான் முதலான மகாயோகிகளைப்பார்த்துத் தேவரீர்களுடைய ஆச்சிரமங்களும் யாகசாலைகளும் பசுக்களும் நன்றாயிருக்கின்றனவோவென்றும் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், தரும சாஸ்திரங்கள், இதிகாசங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள் இவை முதலாயுள்ளசகல வித்தைகளையும், உங்களுடைய புத்திரர்களும், வித்தியார்த்திகளும், நன்று யோதிவருகிறார்களோவென்றும் நித்திய கருமானுட்டான முதலான காரியங்களும் கால நியமங்களும் தப்பாமல் நடந்து வருகின்றனவோவென்றும் அந்தரங்கவினய பயபத்தியுடனேமாதரிய வசனமாகச் சேமங்களை விசாரித்தார். அப்படி இராமர் சுக விருத்திகளைக் கேட்ட மதுரவசனமாகிய அமிர்தபானம்பண்ணினவர்களாய் மகா சந்தோஷித்தை அடைந்து அந்த மகாயோகிகள் இராமரைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். கேட்பீர், இராகவரே, சகலலோகங்களும் நசிக்கும்படியாய் மிகவுங் கொடுமையான உபத்திரவங்களைச் செய்யும் துட்ட கண்டகராகிய விராதன், கவந்தன், கரன், தூஷிணன், கும்பன், நிகும்பன், அகம்பன், மகோதரன், மகாபாரிசுவன், தூம்பிராட்சன், விருப்பாட்சன், சோணிதாட்சன், மகாட்சன், அதிகாயன், பிரகஸ்தன், தேவாந்தகன், நராந்தகன், கும்பகன்னன் முதலானவர்களும் சேனாபதிகளும் அளவில்லாத இராட்சதசேனையும், மூலபலமும், தசக்கிரீவனும் யுத்தகளத்திலே சின்னபின்னப்பட்டு மடிந்து பிணக்குவைகள் பருவதங்கள்போல இராசிராசியாகக்குவியவும், தேர்களும், யானைகளும், குதிரைகளும், குடைகளும், கொடிகளும், சாமரங்களும், மயிற்பிச்சங்களும், ஆலவட்

டங்களும், வாள்களும், வேல்களும், வில்லுகளும், பாணங்களும், தண்டங்களும், மூசலங்களும், சூலங்களும், எழுக்களும் இவை முதலான அஸ்திரசஸ்திரங்கள் அறுபட்டு முறிபட்டுதெறிபட்டுஒடிபட்டு சிதைபட்டு வதைபட்டு இரத்தப்பிரவாகத்தில் மிதந்தோடவும் நாய்களும், நரிகளும், காக்கைகளும், கழுகுகளும், பருந்துகளும், குடல்களை, மூளைகளை, கொழுப்புகளை, நிணங்களை, தசைகளை, தோல்களைக் கொத்தியும் பிடுங்கியும் குடித்தும் தின்றும் சவ்வியும் வவ்வியும் ஒன்றோடொன்று கலந்து கூட்டமிட்டு நெருங்கியூளையிட்டுக் குலைத்துக் கத்திக் கதறி ஆர்ப்பரிக்கவும் பூதப் பிரேதபிசாசங்களும் ஆணும் பெண்ணும் குட்டிகளும் அங்கங்கே கூட்டங்கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு மண்டைகளாகிய கலங்களிலே பருந்திட்டு தின்று தேக்கிட்டுக் கொக்கரித்துத் தோள்கொட்டிக் கூத்தாடி விளையாடவும் விசயலட்சுமி சந்தோஷித்துடனே நடனஞ் செய்யவும் மகாவுக்கிராசத்துடனே அட்டகாசம்பண்ணி விசய கோதண்டத்தை வளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்தொனிமுழக்கி அந்தக் கோதண்டஞ் சக்கிராகாரமாகும் படியாக வளையவாங்கி அர்த்த சந்திரபாணம் வச்சிரசூசிகாபாணம் அக்கினிபாணமுதலான திவ்வியாஸ்திரங்களைப் புங்காநுபுங்கமாக இடைவிடாது தொடுத்துச் சரவருஷிமாகப் பொழிந்து கண்டதுண்டங்களாகச் சித்திரவதை செய்து சங்காரித்துச் சர்வலோகங்களும் நிர்ப்பயமாக வாழ்ந்திருக்கும்படி வெற்றிபெற்று வாகைமாலை சூடிய விசய கோதண்ட பாணியாகிய தேவரீரும் மகாதபோமகிமைபொருந்திய முனிவர்களாலும் திரிலோகாதிபதிகளாலும் மற்றுமுள்ளவர்களாலும் வெல்லுதற்கு அரிய சகலமாயாவுபாயங்களிலும் வல்லவனுகிப்பலபராக்கிரமசௌரியங்களாலேமதோன்மத்தனுகித்துவாதசாந்தியர்கள்ஏகாதசருத்திரர்கள் அட்டவசுக்கள் மருத்துவரிருவர் இந்நால்வகைப்பட்ட மூப்பத்து மூவர்க்கும் ஒரொருவகையின

ர்க்கொவ்வொரு கோடியாகக் கூடிய மூப்பத்து மு
க்கோடி தேவசணங்களுக்கதிபதியாகிய இந்திரனே மா
யாபாசத்தினாலே கட்டிக் கொடுஞ் சிறையில் வைத்
து அக்காரணத்தினாலே இந்திரசித்து என்னும் பெ
யர்பெற்ற பொல்லாத துட்ட கண்டனைச் சங்காரி
த்து வெற்றிபெற்ற இலட்சுமணருமிருக்க எங்களுக்
கு எக்காலத்தினும் யாதேனுமோர்குறையண்டாகு
மோவென்று கேள்விக்கு உத்தரமாகப் பிரதி வசன
ஞ் சொல்லி வாழ்த்தினார்கள்.

ஆசியற்றுமுறைமை.

[How to administer Government.]

இராமர் தம்முடைய உயிர்த்துணைவனாகிய இலட்சு
மணனைப் பார்த்து, கேட்பாய் தம்பி, உலகத்திலே அ
ரசனானவன் இராச்சியத்திலேநடக்குங்காரியங்களை நா
டோறும்நன்றாய்விசாரித்துப்பரிசோதித்து இராசரீ
கஞ்செய்வது இராசதருமமுறையாதலால்நாமுமப்ப
டியே செய்ய வேண்டும். அன்றியுங் கோபசித்தனாகி
நீதிமார்க்கத்தை விட்டுப் பழிபாபங்களை மேற்கொ
ண்டு தன்னுடைய நாட்டிலே வாசமாயிருக்குங் குடி
களுக்குண்டாகிற துன்பங்களைப் போக்காமல் அவ
ன்றானே அந்தக் குடிகளுக்குத் துன்பத்தை உண்டா
க்கிக் குரூரதண்டஞ் செய்து நடுங்கப்பண்ணி அநி
மாக இறைகொண்டு கொடுங்கோல் செலுத்துவானா
கில் அந்தத்துட்டனாகிய இராசாவினுடைய தேசத்தில
ருக்குஞ் சன்மார்க்கரானவர்களுந் தன்மார்க்கத்தை
யுடைய மூர்க்கரேயாவார்கள். அல்லாமலும் யாவ
னொருராசாவானவன் தன்னுடைய தேசத்திலிருப்ப
வர்கள் ஒரு நிரவியமூலியத்திலேயொருவருக்கொரு
வர் விவாதப்பட்டுத் தன்னிடத்திலே வந்து விவகார
த்தைச் சொல்விக்கொண்டால் அந்தவிவகாரத்தைஉ
ள்ளபடி விசாரித்துத் தரும சாஸ்திரப் பிரகாரம் ந
டப்பியாமல் நட்பினாலேயாவது ஆசையினாலேயாவ

து குரோதத்தினுலேயாவது பட்சபாதமாகத் தண்டனை செய்யத் தக்க குற்றமுடையவர்களைத் தண்டனை செய்யாமலுந் தண்டனை செய்யத் தகாத பரிசுத்தர்களைத் தண்டனை செய்தும் இப்படி நீதிமார்க்கந் தப்பி நடந்து கொடுங்கோன் மன்னவனுகில் பூலோகமுள்ளளவுங் கெடாமல் நிலைபெற்று விளங்கும் பாபத்தையும் அபகீர்த்தியையும் அடைந்தவனுய்ப் பரலோகத்திலே யமதருமராசனுலே குரூர தண்டனையாகத்தண்டிக்கப்பட்டு ஒருகாலத்திலுங் கரையேற்றமில்லாத நரகவாசத்துக்கும் யோக்கியனுவான். சதுரங்க பதாதியென்று சொல்லப்பட்ட சதுரங்க சேனைப்பெருக்கமுஞ் சகலபிராணிகளிடத்திலுந் தன்னுயிர் போலவிளங்கும் தயாளமும் வறுமையாளர்களுடைய தரித்திர துன்பங் கெடும் படிக்கவர்கள் இச்சித்தபொருளை அன்புடனே சந்தோஷமாகக் கொடுக்குங் கொடையினையுமுடையவனுகிய நீதி மன்னவன் தேசத்திலிருக்கும் யாவர்க்கும் ஏதேனுமோர் குறையுண்டாகுமோவென்று இந்தப் பிரகாரம் தரும சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கையால் அந்த விதங்களை அறிந்து நீதிமார்க்கமாகநடவாத இராசாக்களுடைய சரித்திரங்களையுங் கேட்பாயென்று பின்னும் இலட்சுமணனைப் பார்த்துக் கௌசிகமுன்னமொரு காலத்திலே பார்க்கனென்றுசொல்லப்பட்ட இராசாவானவன் அன்னதானமுதலான சோடசமாதானங்களும் மற்றுமுள்ள சகல புண்ணியங்களும் விதிப்படி நாடோறுஞ் செய்து வருவான். அந்த இராசன் அப்படிச் செய்து வருமளவில் அநேக கோடிகாலத்திலே செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்திலே சித்திப்பதாகிய ஒரு மகா புண்ணிய காலம் வந்துநேரிட்டது. அப்பொழுது அளவில்லாதநல்லபருக்களை வேதோத்தமர்களாகிய பிராமணர்களுக்குத் தானம்பண்ணுகிறசமயத்திலே அந்த இராசாவினுடையபுண்ணிய தரித்திரங்களைக் கேள்விப்பட்டு மிகவுந் தரித்திரனுகிய ஒரு பிராமணன் தெற்குத் தூரத்தி

விருந்து வந்தான். அந்தப் பிராமணனுக்கும் ஒரு பசுவைத் தானமாகக் கொடுத்தான். அந்தப் பசுவைக் கொண்டுபோய்த் தன்னுடைய கிரகத்திலே கட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தப் பசுத் தப்பிப்போய்ப் பின்னும் அந்த இராசாவினுடைய பசுக் கூட்டத்திலே சேர்ந்தது. அதை விசாரியாமல் அப்படியே மற்றுமோர்நாட்கோதானம் பண்ணும்பொழுதில் அந்தப் பசுவையும் வேறொரு பிராமணனுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தான். தானம் வாங்கின பிராமணன் அந்தப்பசுவைக்கொண்டுபோய்த் தன்னுடைய கிரகத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்குமளவில் முன்னந் தானம் வாங்கின பிராமணன் தப்பிப்போன பசுவை எங்குங் காணுமல் இரண்டாவது தானம் வாங்கின பிராமணனிடத்திலிருக்கக் கண்டு இந்தப் பசுவானது என்னுடையதென்று சொல்ல, அதற்கிரண்டாவதுதானம் வாங்கின பிராமணனும் என்னுடையதென்றுசொல்ல அப்படி அந்தப் பிராமணர்கள் இருவரும் அந்தப் பசுவை என்னுடையது என்னுடையதென்றுமாறுபாடாக விவாதப்பட்டுத் தங்களுக்குந் தானமாகக் கொடுத்தபார்க்கனென்னும் இராசாவினுடைய ஆஸ்தான வாயிலிலே வந்து நெடுநாளாய் முறையிட்டலைந்து திரிந்தார்கள். அப்படி அலைகின்றவர்களை நீங்கள் எங்கே வந்தீர்கள் வந்த காரியமென்னவென்றுகேட்குங்கேள்வியில்லாமற் போனபடியினாலே அவ்விருவரும் மிகமனஞ் சலித்துக் கோபித்து அந்த இராசாவைப் பார்த்து, நீயோந்திவடிவாய்ப்பாழ்ங்கிணற்றில் அளவில்லாத துக்கத்துடனேதலைகீழாகத் தூங்கிக்கொண்டுகிடக்கக்கடவாயென்று சாபஞ் செய்தார்கள். அதைகண்டு அந்த இராசாவானவன் ஓகோநாம்என்ன காரியஞ்செய்தோம். நம்முடைய அறியாமையினாலே நமக்கிப்படி அபகீர்த்தியான கார்யம் வந்து சேரிட்டதேயென்றுபயப்பட்டு அந்தப் பிராமணர்கள் இருவரையும் நான் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்து

இரட்சிக்கவேண்டுமென்று மிகவும் வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கவர் இருவரும் இராசாவைப் பார்த்து, நீ இப்படி வெகுகாலம் இருந்து மேல்வருந்துவாபரயுகாந்தத்தில் அவதாரம்செய்யும்மகாவிட்டுணுவாகிய கிருட்ண பகவானுடைய கிருபாகடாட்சவீட்சணத்தினாலே உனக்கு வந்த சாபம் நிவிர்த்தியாய்ப்பழயரூபத்தை அடைந்து முன் போலவேயிருக்கக்கடவாயென்று அநுக்கிரகஞ்செய்து தங்களிருவருக்கும் விவாதப் பொருளாயிருந்த பசுவை உத்தமனான மற்றொருபிராமணனுக்குத் தானமாகக்கொடுத்துத் தாங்கள் இருக்குமிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு அந்த இராசா அவர்களிட்ட சாபப்படியே ஒந்திவடிவாகி ஒரு பாழ்ங்கிணற்றிலே தலைகீழாகத் தூங்கிக்கொண்டுகிடந்தான். அந்த யோக்கியனான இராசனுக்கும் விசாரியாதனாலே அப்படிப்பட்ட தீங்கு வந்து நேரிட்டதென்று சொன்னார். இப்படியுமுண்டோவென்று ஆச்சரியப்பட்டுத் தனக்குத்தானே எண்ணமூற்று நின்ற இலட்சுமணருடைய குறிப்பறிந்துபின்னும் இராமர் இலட்சுமணரை நோக்கித் தம்பி, நீ இதைத்தாமே அதிசயமென்றெண்ணினாயீ. இதனிலும் அற்புதமான ஒரு கதையுண்டு அதனையுஞ் சொல்லக் கேட்பாய். எப்படியெனில் முன்னமொருகாலம் நம்மூடைய குலத்திலுற்பவித்த நிமிச்சக்கிரவர்த்தியென்றுசொல்லப்பட்ட மகாராசன் அநேககாலம் மநுநீதிதவறாமல் தன்னுயிர்போலமன்னுயிர்க்கிரங்கிச் செங்கோற்செலுத்தி இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவருநாளில் இகப்பிரயோசனங்களெல்லாமடைந்தவராய்ப் பரப்பிரயோசனமாகிய மோட்சபதத்தை அபேட்சித்தவராய் மகாவனத்தைச் சார்ந்து சத்திரயாகஞ் செய்யவேண்டி அத்திரி பிருகு அங்கிரா வசிட்டரென்று சொல்லப்பட்ட நால்வரையும் வரவழைத்து இந்த யாகத்தைச் செய்விப்பீரென்று சொன்னார். அப்பொழுது தன்னுடைய குலகுருவாகிய வசிட்டமாமுனிவர் இப்பொழுது தேவேந்திரன் யா

கஞ் செய்விப்பதற்காக நம்மைவரித்திருக்கிறான். அந்த யாகத்தை நிறைவேற்றிப் பின்பு வந்து உன்னுடைய யாகத்தை நடப்பிக்கிறேமென்று சொல்லிப்போயினர். அவர் அப்படிச் சொல்லக்கேட்டு நிமிச்சக்கிரவர்த்தியானவர் இந்தவசிட்டனைத்தவிர வேறொரு இருஷியுமில்லையோ, இவன் இப்படி மறுத்துப்போய்விட்டதினாலே என்னுடைய யாகம்நடவாமல் நின்றுபோய்விடுமோவென்று ஆலோசித்தவராய் அந்தவசிட்டமகாமுனிவருக்குச் சமானமான மகிமையுடைய கௌதம மகாமுனிவரை வரவழைத்து அவர் முன்னிலையாக நடப்பித்துக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் வசிட்டரானவர் சுவர்க்கலோகத்திலே தேவேந்திரனுடைய யாகத்தை நிறைவேறச் செய்திருக்குமளவில் பூலோகத்திலே நிமிச்சக்கிரவர்த்தி கௌதமரைக் கொண்டு யாகம் நடப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறதை அறிந்து இந்த நிமியென்று சொல்லப்பட்டவன் நம்மை ஒருபொருட்டாகவெண்ணாமல் நமக்குப் பிரதியாக வேறொருவரை வைத்துக்கொண்டு இப்படியாகமுஞ் செய்விப்பாரே அதனையும் அறிகிறேனென்று அதிதிவிரமாகச் சுவர்க்கலோகத்தினின்று நீங்கி அந்த யாகசாலைக்குவந்தார். அந்தச்சமயத்திலே நிமிச்சக்கிரவர்த்தியானவர் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தார். அதினாலே வசிட்டரிடத்துக்கு வராதிருப்ப அப்பொழுது அந்த வசிட்டமகாமுனிவர் நம்மைவேறுபடுத்தி யாகஞ்செய்விப்பதுமல்லாமல் நாம் வந்த இடத்தும் நம்மை ஒருலட்சியமாயெண்ணாமல் அவமரியாதை செய்தபடியினாலேயும் செத்தபிணம்போலத் தூங்கிக்கிடந்தபடியினாலேயும் சரீரத்தை விட்டுப்பிராணன் நீங்கி மரணத்தையடையக்கடவனென்று சாபஞ்செய்தார். அதுகேட்டு நிமிச்சக்கிரவர்த்தி நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்ததால் இவர் வந்ததறியாதிருக்கும் என்னை இப்படி அநியாயமாகச் சாபஞ்செய்தால் இந்தச் சாபம் இவரைத் தானே அடையக்கடவதென்று தன்னைச்சபித்த அந்த வசிட்டருக்கு

ப் பிரதிசாபஞ்செய்தார். அந்த இராசன் தபோபல த்நிலே சிலாக்கியம்பொருந்திய யாவரினும்மேன்மை யான தபோமகிமையுடையவனுதலால் அந்த இராசா வினுடைய சாபத்திலுலே வகிட்டானவர் மிகவுந் துக் கபயத்தையடைந்தவராய்த் தம்முடைய பிராணன் வி டுபடுமென்றறிந்து பிரமதேவரிடத்துக்குப் போய்த் தமக்கு அவமரியாதையாக இராசாவினுடைய சாபம் வந்துநேரிட்டவிருத்தாந்தங்களையெல்லாஞ் சொல்லி இந்தச் சாபத்திலுலே மேலுமேலுஞ் சனனமரணங் களுக்கிடமான கிருட்டிபேதங்களிலே பிறவாமல் இந் தச் சாப நிவர்த்திக்கேதுவாக வேலுரு சனனமு ண்டாகும்படிக்கு உபாயஞ்செய்து அறுக்கிரகிக்கவே ண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கேட்டார்.

இராமராவண யுத்தம்.

(Rama's Contest with Ravana.)

மூலபலச்சேனையும் அழிபட்டிறந்தது கேட்டு இரா வணன் காட்டுநெருப்பிலே நெய்மழைபெய்தாற்போ ல்மேலுமேலும் மனங்கொதித்துச் சீறித் தன்னுடை ய மந்திரிகளாகிய மகோதரன், மகாபார்சுவன், விரூபா ட்சன் முதலானவர்களைச் சேனைகளுடனே யுத்தத்து க்குப் புறப்படச்சொல்லி உத்தரவுகொடுத்துத் தா னும் போர்க்கோலங்கொண்டு தேரேறி இலங்காபட் டணம் விட்டு வெளிப்படும்பொழுதே அக்கினிமழை போல் அநேககோடிபாணங்களைச் சொரிந்து பார்த் த இடமெங்கும் பாழாக அள்ளில்லாத வானரசேனை களை மடித்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு சுக்கிரீவ ன் சுஷேணனைப் பேரணிப்படையிலே நிறுத்தி அங்க தன் முதலானவர்களுடனே சேனைகளை முன்செலுத் தித் கலந்து யுத்தம்பண்ணும்பொழுது மகோதரனை யும் மகாபார்சுவனையும் மிகவும் பிரயாசமான யுத்தம் பண்ணிச் சுக்கிரீவன் அழித்துக்கொன்றான். விரூபா ட்சனை அங்கதன் வதைத்தான். அப்படி மந்திரிமா

ர்கள் இறந்ததைக் கண்டு இராவணன் மகா உக்கிர கோபங்கொண்டு இராமனெங்கே எங்கேயென்று தன்னை நாடி வருகிற உக்கிரவேகத்தைக் கண்டு இலட்சுமணன் எதிர்த்தான். அவனைபுந் தள்ளிக்கடந்து வந்து மழைபோலப் பாணங்களைச் சொரிந்தபடியே தன்னை யடுத்து எதிர்த்த மாத்திரத்திலே தானும் அநேகமா டிபாணங்களைச் சொரிந்து அடித்து உருத்திராஸ்திர முதலான திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்த இராவணனும் பிரதியாக ஆசுராஸ்திரமுதலான அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தான். அப்படி மகா குரூரமானபுத் தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் இலட்சுமணன் மூனைந்து எழுபாணங்களினாலே இராவணனுடைய தேரிற் கட்டிய நாகரக்கொடியை அறுத்து ஒரு பாணத்தினாலே சாரதியைக் கொன்று ஐந்துபாணங்களினாலே வில்லையும்அறுத்தான். அந்த வேளையிலே விபீஷணன் பாய்ந்து ஒரு தண்டத்தினாலே குதிரைகளையடித்து மடிந்தான். அதுகண்டு இராவணன் கோபித்து விபீஷணன் மேலே ஒரு வேலை எறிந்தான். அந்த வேலை இலட்சுமணன் மூன்றுபாணங்களினாலே மூன்று துண்டமாக அறுத்தான். அது கண்டு இராவணன் முன்பு தனக்கு மயன்கொடுத்தவெட்டுமணிகட்டிய வேலைவிட்டெறிந்தான். அது மார்பிற் பட்டுருவி இலட்சுமணன் நிலத்தில் விழுந்தான். அப்படி மூர்ச்சித்துக்கிடக்கும் இலட்சுமணனைப்பார்த்து விசனப்பட்டபடியே இராவணனுடனே யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டு வைத்தியனுடைய சுஷேணனைப்பார்த்து இலட்சுமணன் பிழைக்கும்படி செய்வானென்றுசொல்ல, அவன் அனுமானை நோக்கி மிருதசஞ்சீவினி ஔஷதம் வேண்டுமென்று சொல்ல அது கேட்டு அனுமான் முன்போல அதிவேக்மாகப் பாய்ந்து மருத்துமாமலையைக் கொண்டுவரச் சுஷேணன் அதிலிருந்த ஔஷதத்தைப்பிடுங்கிசெயம்பண்ண இலட்சுமணன் முன்னிலும் அதிகமான பலத்துடனே எழுந்து தன்னைப்பார்த்து இன்னுந்தாழ்ந்திருக்கலாமோ என்று துரிதம்பண்ணி

நெருக்குமளவில் இராவணன் அடிக்கும் பல வேகத்தைப் பார்த்துத் தேவேந்திரன் தேர், குதிரை, வில், அம்பு, வேல், முதலானவைகளைக் கொடுத்துமாதலியென்னுஞ் சாரதியையும் அனுப்பினான். அவன் தன்னிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்து அந்தத் தேரிலேறிக்கொண்டு உலகமெங்கும் நடுங்கும்படி மகாகோரமான யுத்தம்பண்ணுமளவில் இராவணன் கோபித்து அக்கினிமயமாய் யமன்போல உயிரை வாங்கும் ஒரு சூலத்தை எடுத்துவிட்டான். அந்தச் சூலத்தைத் தான் இந்திரன் கொடுத்தவேலாலேஅறுத்துப் பாணங்களினாலே குதிரைகளையும் அறுத்து அவனுடையசரீரமுழுதுஞ் சல்லடைக்கண்ணுகத் துளைக்க இராவணன் இளைத்து மூர்ச்சையடைந்தான். அப்பொழுது சாரதி தேரைத் திருப்பி நெடுந்தூரம் கொண்டுபோய் வைத்திருந்தான். அந்தச் சமயத்திலே அகஸ்திய மகாமுனிவர் வந்து இந்த மந்திரபலத்தினாலே சத்துருவைச் செயிக்கலாமென்று தனக்கு ஆதித்தியவிருதயமென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரத்தை உபதேசித்துப்போனார். அந்த வேளையில் இராவணன் மூர்ச்சைதெளிந்து பார்த்து இப்படி அவமானமான காரியம் ஏன் செய்தாய் என்று தன்னுடைய சாரதியைக் கோபித்துக்கொண்டு அதிவேகமாகத் தேரைவிடச்சொல்லிவிளக்கொளியிற் பாய்ந்நிறக்கும் விட்டிற்பறவைபோல் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளாக வந்து எதிர்த்துக்கொண்டமாத்திரத்திலே பூமிஅதிர, மலைகள் குலுங்க, அண்டம் வெடிபட, ஆகாசம் இருள, சமுத்திரந்தளும்ப, சகலலோகங்களும் நடுங்க, தேவர்களும் பயந்து பிரமிக்க, பூமி ஆகாசம் திக்கு கோணங்களெங்கெங்கும் நிரிந்து சுழன்று திரும்பி அடர்ந்து மயங்கி அதிர்ந்து சினந்து ஆரவாரித்துத் தாக்கி நோக்கி அஸ்திரபாணங்களினாலே கொடி குடை கொடுங்கை தேர்க்கால் தேருருள் சாரதி குதிரை கவசம் சிரீடந்தனு முதலானவைகள் அடிக்கடி சின்னபின்னப்படும்படி அடித்துக்கொண்டு பின்னும் பின்னும் ஓயாமல் ஆகாசத்திற்காகாசமும் சமுத்

நிரதிநிதிருச்சமுத்திரமும் எப்படி உவமையோ அப்படி இராமராவணயுத்தத்துக்கு அதுவே உபமானம் என்றுதேவர்கள் முதலான எல்லோருஞ்சொல்லி அதிசயிக்க யுத்தம்பண்ணுமளவில் தேர் சாரதி குதிரைகளையும் அறுத்து அம்புவில் ஆயுதங்கள் ஒன்றுமெடாதபடி அடித்து தலைகளையும் அறுத்துத்தள்ளின மாத்திரத்திலே அறுத்த தலை கீழேவிழுமுன்னமே அறுபட்டது ஒருவருக்குந் தெரியாமற் பின்னும்பழயபடி தலைகள் முளைக்க அப்படி முளைக்குந் தோறும் நூற்றொருதரம் அறுத்துப்பின்னும் முளைக்கக்கண்டு அறுத்தறுத்துக் கையும் மனமுஞ் சலித்து இனி என்னசெய்யலாம். இது என்ன அதிசயமென்றுலோகித்த குறிப்பறிந்து சாரதியாகிய மாதலி தன்னைநோக்கிச்சகலமுந் தெரிந்திருக்கும் நீரும் இப்படி மயங்கலாமோ முன்னம் ஒருகாலம் பிரமதேவர் இந்திரனுக்குக்கொடுக்கஇந்திரன் இனிமேல் இராவணனைச்சங்கரிக்க அவதாரஞ்செய்யும் இராமனுக்குக் கொடுப்பீரென்று அகஸ்தியரிடத்திற்கொடுக்க அவர் உமக்குக்கொடுத்தபிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்யுமென்றுஞாபகம்பண்ண அப்படியே பிரமாஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்தமாத்திரத்தில் அந்த அஸ்திரமானது சகலலோகத்திலும் உள்ள எல்லோருஞ் சந்தோஷித்தையடைய இராவணனுடைய சிரங்களை அறுத்துத்தள்ளி வெற்றிபெற்று மீண்டுவந்து, அட்சயதூணீரத்திற் சேர்ந்தது.

அனுமப்படலம்.

(History of Hanuman.)

வாலியினுடைய பல பராக்கிரம சௌரியமுதலான மேன்மைகளையும் இராவணனுடைய உற்பத்தி முதற்கொண்டு வாலியினுடைய வாலிலே கட்டுப்பட்டதுவரைக்கும் உள்ள சரித்திரங்களையெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷித்தையடைந்தவராய்ப் பின்னும் இராமர் அகஸ்தியபகவானைநோக்கி முன்பு நா

ன் வனவாசஞ்செய்துவருகிறபோது சுக்கிரீவனுக்கும் எனக்கும் சினேகஞ்செய்வித்தும், ஒரு சிறிதான குளத்தைத் தாண்டுவதுபோலப் பெரிதான சமுத்திரத்தைப் பாய்ந்து தாண்டியும், அப்பொழுதெதிர்ப்பட்ட சாயாக்கிரகணியென்று சொல்லப்பட்டவளுடைய குடலைப் பிடுங்கி மாலையாகத் தரித்துக்கொண்டு அவளை வதைத்தும், அசோகவனத்தைச் சூறையாடிப்பாழாக அழித்தும், சம்புமாலி முதலானவர்களை நிலத்தோடேதேய்த்துவதைத்தும், இலங்காபட்டணத்தை அக்கினிக்கிரையாகக் கொடுத்தும், பின்னும் எதிர்த்துவந்தசேனைகளையெல்லாஞ் சமுத்திரத்தில்வாரிவீசியெறிந்து அழித்தும், சீதையினுடைய பிராணனை இரட்சித்தும், இப்படிக்கெல்லாம் அவ்விடத்திற் பிரயாசப்பட்டுஞ் சற்றும் மனஞ்சலியாமல் முன்பு இந்தக்கரையிலிருந்து தாண்டும்பொழுதுள்ள பலமாய்த் தானே பின்னும் அந்த இலங்காதீவினின்றும் பாய்ந்து இவ்விடத்துக்கு வந்து என்னுடையசோகத்தைத் தீர்த்தும், சமுத்திரத்திலே அணைகட்டுவதற்கு எவ்வளவு பிரயத்தினஞ்செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவு பிரயத்தினமுஞ்செய்து சுலபமாகக் கட்டுவித்தும், யுத்தமுகத்திலே இந்திரசித்துப்பிரயோகித்த பிரமாஸ்திரத்திலுலே கட்டப்பட்டு அவசமாய் மூர்ச்சையடைந்துகிடக்கும்பொழுதில் உத்தரதிக்கிலே மகாமேருபருவதத்துக்கு வடக்கே வெகுதூரத்திலிருந்த சஞ்சீவிமலையைப் பெயர்த்து ஒருநாழிகையளவிற் கொண்டுவந்து வானரசேனைகளையும் இலட்சுமணனையும் மூர்ச்சைதெளிவித்து இரட்சித்தும், பின்னும் இராட்சதர்கள் செய்யும் மாயையிலுலே உண்டாக்கப்பட்ட விகாதங்களையெல்லாம் தீர்த்தும், இப்படிக்கு இன்னம் அநேகவிதமாயுள்ள காரியங்களாலே எனக்கு உபகாரஞ் செய்தவனும் அணுவைப்போலவும் மகாமேருவைப்போலவும் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் தான் நினைத்தபடிக்கு உருபங்கொள்ளத்தக்க சித்திவல்லமையும் நிறைந்த வித்தையும் சுந்தரமும் பொறுமையும் நீதியும் சத்தியமு

ம் விசுவாச்சும் பொருந்தி இன்னம் இவைமுதலாயுள்ள சிலாக்கிய குணங்களெல்லாம் பெற்று விளங்கும் இந்த அனுமானுடைய உற்பத்தியும் சரித்திரமும் தன்னுடைய பலபராக்கிரமந் தனக்குத் தெரியாத காரணமும் விவரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அந்த அகஸ்திய பகவானுனவர் இராமனைப்பார்த்து கேளுந்தசரதநந்தனு, முன்னமொருகாலம் அஞ்சனுதேவிக்கும் வாயுபகவானுக்குங் காரணமகிமையினுலே புத்திரனுக அனுமான் பிறந்தவுடனே மாதாவைப் பார்த்து வணங்கி எனக்கு மிகவும் பசியாயிருக்கின்றது. இந்தப் பசி தீரத்தக்கதாக நான் புசிக்கும் பதார்த்தங்கள் என்னவென்று கேட்க, அதற்கு அவள் குளிர்ந்த வனங்களிலும் சோலைகளிலும் மதுரமாய்ச் சிவந்த பழுத்திருக்கும் கனிகள் என்று சொல்லி மகனுடைய பசியாற்றவேண்டிக் கனிகள் கொண்டுவர வனத்துக்குப் போனுள். தாய் வருவதற்கு முன்னமே மிகவும் கொடுமையான பசியுண்டாகி வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமற் பரிதாபப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சமயத்திலே உதயகாலத்திற் சூரியன் உதித்தான். அந்தச் சூரியவிம்பத்தைக் கண்டு தாய் தனக்குச் சொல்லிய சிவந்த கனிவகைகளிலே இதுவும் ஒரு கனிதானேயென்று நினைந்து சூரியன்மேலே மகாவேகமாகப் பாய்ந்தான். அப்பொழுது அந்த வேகத்தைப்பார்த்துக் குழந்தையாயிருக்கிற பருவத்திலே பிதாவினுடைய பலமும் வேகமும் கருடவேகமும் பெற்றுச் சூரியன்மேலே இப்படிப் பாய்ந்தானல்லவோ, ஆனுல் இவன் பலம்பொருந்தி நானுக்கு நாட் பிரபலமாவானுலுல் நம்முடைய சத்துருக்களாகிய இராட்சதர்களெல்லாரும் என்ன துன்பத்தை அடைவார்களோ என்று தேவர்களெல்லாரும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். பிதாவாகிய வாயுபகவான் அக்கினிமயமாயெரிக்குஞ் சூரியகிரணங்கள் சீதளசந்தனம் போலக் குளிர்ந்திருக்கக்கடவதென்று வரங் கொடுத்தான். அப்படிக்குப் பாய்ந்து கவ்விக்கொ

ண்டிருக்கும் அனுமானைச் சூரியபகவான் விளையாட்டுக்குழந்தையென்றெண்ணிக் கோபஞ்செய்யாமற் கிரணங்களினூலே தகியாமற் றயவாக மகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்குஞ் சமயத்தில் கிரகணகாலமானபடியினூலே சூரியனைப்பற்றவந்த இராகுவானவன் அந்தச் சூரியனைக் கவ்விக்கொண்டிருக்கும் அனுமானுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்டு பயந்தோடித் தேவேந்திரனிடத்துக்குப் போய், சுவாமி தேவராசனே, சந்திர சூரியமண்டலங்களைப்பற்ற எனக்கு முன்னே வரங்கொடுத்திருக்க இப்பொழுது வேறொருவனுக்கு நியாயத்தப்பாய்க் கொடுக்கத்தக்கதாக நான் செய்த குற்றமென்னவோ என்னகாரணத்தால் இப்படிக்கு அவமரியாதை செய்வித்தீரென்று முறையிட்டுக்கூறினான். அதுகேட்டு அப்பொழுதேதேவேந்திரன் மிகவுங்கோபத்துடனே ஐராவதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அதிவேகமாகப் போய் அடுத்துநின்றுநீ இந்தச் சூரியனைப்பிடியென்று இராகுவை ஏவினான். அவன் சூரியனை அடுத்துவருவதைக்கண்டு அந்த அனுமான் சூரியவிம்பத்தைவிட்டு இராகுவின்மேலேபாய அந்த இராகுவானவன் பயந்து நடுங்கி உளறிக்கொண்டு ஓட்டமாய் ஓடித் தேவேந்திரன் காலடியில் வீழ்ந்து புலம்பினான். அது கண்டு தேவேந்திரனும் மிகவும் உக்கிரமான கோபத்துடனே ஐராவதயானையை மகா பிரசண்டவேகமாகக்கடுக நடத்திக்கொண்டு அனுமான் மேலே சீறிவரும்பொழுதில் அந்த ஐராவதயானையின் முகத்திலே சிவப்பாய் விளங்கும் சிந்தூரப்பொட்டு வட்டத்தை இதுவும் ஒரு கனிதானோ என்றெண்ணி அந்த ஐராவதயானையின் மத்தகத்திலே பாயுமளவில் அதைக் கண்டுதேவேந்திரன் பலம்பொருந்திய தன்னுடைய வச்சிராயுதத்தினூலே அடித்தான். அந்த அடியினூலே அனுமான் மூர்ச்சையடைந்து பூமியிலே விழுந்தான். அந்த வேளையிலே அனுமானுடைய பிதாவாகிய வாயுபகவானவர் இந்திரனைக் கோபித்து இந்த மூன்று லோகங்களையும் கண

ப்பொழுதில் அழிப்பேனென்று சபதம்பண்ணிக் கொண்டு லோகத்திலெங்கும் வாயுவியக்கமில்லாதபடிசெய்துதன்னுடைய புத்திரனைப்பார்த்து மிகவும் விசனத்தையடைந்தவனாய் அந்த அனுமானை எடுத்துக்கொண்டுபோய் இமயகிரியைச் சேர்ந்து அந்தக் கிரியிலே ஒரு பெரிய குகையிற் பிரவேசித்திருந்தார். அப்பொழுது உலகமெங்கும் வாயுவியக்கமில்லாதபடியினாலே யானைமுதல் எறும்பு கடையான எண்பத்துநான்கு நூறுயிரம் சிருட்டி பேதங்களாயுள்ள சகல பிராணிகளும் வயிறு விம்மி மரணயாதனையாகத்துன்பப்படுகிற சமயத்தில் தேவர்களும் இருஷிகளும் போயிப் பிரமதேவரிடத்திற் சொல்ல அவரும் அந்தத் தேவர்கள் இருஷிகளுடனே வாயுபகவானிருக்குமிடத்தைத் தேடி வந்தார். வாயுபகவான் அந்தப் பிரமதேவரைக் கண்டு எழுந்து போய் மிகவும் புத்திரசோகவிசனத்தோடே அவர்க்கு நமஸ்கரித்து வணங்கி நிற்கும்பொழுது பிரமதேவர் அந்த வாயுபகவானுடைய விசனந் தீரும்படி தேறுதல் சொல்லி உபசரித்து மூர்ச்சித்துக்கிடந்த அனுமானைத் தம்முடைய கையினாலே தடவி மூர்ச்சைதெளிவித்தெழுப்பி அந்தப் பிரமதேவரானவர் தம்முடனே வந்த தேவர்களை நோக்கி நீங்களெல்லாரும் இந்த அனுமானுக்கு வரங்கள் கொடுப்பீரென்று அருள்செய்ய அப்படியே சூரியபகவான் தன்னுடைய கிரணகாந்தியிலே நூற்றிலொருபங்கு பிரகாசமுண்டாகக் கடவதென்றும் சகலவித்தைகளையுஞ் சுலபமாகக் கிரகிக்கத்தக்க தீட்சணபுத்தியுமுண்டாகக்கடவதென்றும் வருணபகவான் யுத்தகளத்திலே சத்துருக்களாலே என்னுடைய பாசத்தாற் கட்டுப்பட்டாலும் மரணமடையாதிருக்கக் கடவனென்றும் யமதருமராசன் என்னுடைய காலதண்டத்தினால் மரணமடையாதிருக்கக் கடவனென்றும் குபேரன் தன்னுடைய கதாயுதத்தினாலே சாவாமலிருக்கக்கடவனென்றும் உருத்திரமூர்த்தி தம்முடைய சூலாயுதத்தினாலே அழிவில்லாதிருக்கக்கடவனென்

றும் விசுவகருமாவானவன் சகல தேவர்களுடைய அஸ்திர சஸ்திரங்களிலுலே அபசயப்படாமலிருக்கக்கடவனென்றும் வரங்கொடுத்தார்கள். பின்பு பிரமதேவர் தம்முடைய பிரமதண்டத்திலுலே நாசப்படாமலிருக்கக்கடவனென்றும் வரங்கொடுத்து அனுமானுடைய பிதாவாகிய வாயுபகவானை நோக்கி உன்னுடைய புத்திரன் இனிமேல் இந்த லோகங்களைப் பிடித்துக் கொடுமைசெய்யும் இராவணனுடைய இலங்காபட்டணத்தை எரித்தழித்து இராட்சதர் குலத்தை வேரறுத்து இராமன் சந்தோஷித்தை அடையும்படிக்கு உபகரித்து அவருடைய அநுக்கிரகத்திலுற் பிரமபதத்தை அடையக்கடவனென்றும் அநுக்கிரகித்தார். இவ்விதமாகப் பிரமதேவர் முதலாயுள்ள சகல தேவர்களும் வரங்கள் கொடுத்துத் தங்களுடைய லோகத்தைச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு அப்படிக்குப் பிரமதேவர் முதலாயுள்ள சமஸ்ததேவரிடத்திலும் பெற்ற வரத்தினுடைய மகிமையினுலே தமக்கு நிகரானவர்கள் ஒருவருமில்லையென்று அகங்கார கர்வத்தை அடைந்தவனுய் இதாகிதங்கள் ஒன்றுந் தெரியாமல் மதோன்மத்தனுய்த் தபோதனர்களாகிய மகருஷிகள் வர்சஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் ஆச்சிரமங்களிலும் யாகசாலைகளிலும் புகுந்து அவ்விடங்களிலுள்ள ஓமத்திரவியங்களாகிய நெய் பால் தயிர்களைக் குடித்தும் கந்த மூலபலாதிகளைத் தின்று எச்சிலாக்கியும் சந்தனபுட்பங்கள் முதலானவைகளை எடுத்தெறிந்தும் கமண்டலம் முதலான பாத்திரங்களை எடுத்து உருட்டி உடைத்தும் இப்படிக்குப் பல பல விதமான பாவிய சேட்டையாய் ஓம யாகாரியங்களுக்கு விகாதஞ் செய்துகொண்டு திரியுங்காலத்தில் ஒருநாள் முனிவர்கள் எல்லோரும் நாடோறும் அனுமான் செய்கிற துட்ட சேட்டைகளைப் பார்த்துச் சகிக்க மாட்டாதவர்களாய் மிகவும் கோபங்கொண்டு இந்த அனுமான் சகல லோகங்களையும் ஒரு நிமிஷத்திலே அழிக்கத்தக்க மகிமைபொருந்திய பிரமதண்டத்தினுலும் மரணமில்

லாத வரம்பெற்றவன் மிகவும் பொல்லாதவனாகவுமி
ருக்கிறான். இவனை யாவராலும் என்னசெய்யலாகும்.
ஆனாலும் இவ்விதமாகத் தண்டித்து அடக்குவோமெ
ன்றாலோசித்தாலல்லோரும் ஒருவாக்காகத்தன்னுடை
ய பலபராக்கிரமந் தனக்குத் தெரியாமற் போகக்க
டவதென்று சாபஞ்செய்தார்கள். அப்படி அந்த
மகரிஷிகள் செய்த சாபத்தினாலே விஷப்பல் பிடுங்க
ப்பட்ட பாம்புபோல அனுமான் தன்னுடைய அகங்
கார கருவமும் கோபமும் அடங்கிச் சாந்தத்தை அ
டைந்தவனாகி அந்தத் தபோதனர்களுக்குப் பயந்து
நாம் என்ன காரியஞ் செய்தோம், நம்முடைய அறியா
மை எப்படியிருந்தது. அல்லாமலும் இந்திரன் மு
தலான தேவர்களுடைய சாபமும் பெரிதல்ல. அந்
தத் தேவர் வணங்கத்தக்க பெருமையுடையவர்களா
யிச் சகல லோகங்களையுஞ் சிருட்டி திதி சங்காரஞ் செ
யகிற அதிகாரிகளாயுள்ள பிரமதேவர் விட்டுணுபகவா
ன் உருத்திரமூர்த்தியாகிய திரிமூர்த்திகளுடைய சா
பமும் பெரிதல்ல. அந்தத் திரிமூர்த்திகளுந் தன்
பப்படும்படி சாபஞ்செய்கின்ற தபோதனர்களுடை
ய சாபத்தைக் கடந்தாரொருவருமில்லை. அப்படி
யிருக்க நாம் இந்த மகரிஷிகளுக்கு அபசாரத்தைச்
செய்தவனானோமேயென்று ஆலோசித்துத் தன்னைத்
தானே ஒறுத்துக்கொண்டு வெட்கத்தை அடைந்தவ
னானான். அதன்பின்பு முன்னமொருகாலம் வாலி சு
க்கிரீவனாகிய இருவரும் தாரையின்பொருட்டு ஒருவரு
க்கொருவர் விரோதப்பட்டுச் சகல லோகங்களிலுஞ்
சென்று வெகுகாலமாய் யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிவ
ரும் நாளில் ஒருநாள் சுக்கிரீவன் அந்த வாலியினாலே
அடிபட்டுஆற்றாமல் இளைத்தோடி அடைக்கலமாகப்
புக அந்தச் சுக்கிரீவனுக்கு அபயங்கொடுத்து இரட்சி
த்தமதங்கமகாமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்
தஅவ்விடத்திலிருக்குஞ்சுக்கிரீவனைப் பிராணசினேகி
தனைத்தோழமைகொண்டுஅந்தமதங்கமாமுனிவரை
க்கண்டுவணங்கிச்சேவித்தஅனுமதிபெற்று லித்தியா

ர்த்தியென்று சொல்லப்பட்ட படிப்போலுகிவேத வேதாங்கமுதலான சகல சாஸ்திரங்களும் ஒதியுணர்ந்து பின்பு சூரியபகவானிடத்திற்குப் போய் எனக்கு ஐந்திரவியாகரணம் போதிக்க வேண்டுமென்றுகேட்க அதற்கவர் நாம் மேலியிருக்கும் இந்த இரதமானது ஒரு சுவாசகாலத்துக்கு இருபதினாயிரத்தநூறு யோசனை தூரம் அதிவேகமாகச் சதாகாலமுஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதால் ஓரிடத்திலிருந்து பாடஞ்சொல்வதற்குச் சாவகாசமில்லையே. இப்படியாகவிருக்கும் எமதிரதத்திலே கற்றுக்கொள்வதற்கு வல்லமையுண்டாகில் ஒதுவிக்கிறேனென்று சொல்ல அதற்கு அனுமான் சூரியபகவானைப்பார்த்து தேவரீருடைய அநுக்கிரக விசேஷத்தினாலே உம்மிடத்திலே இந்தவித்தைகற்றுக்கொள்வதற்கு எனக்கு வல்லமையுண்டாயிருக்குமென்று சொல்லி உடன்பட்டுக் குருவினிடத்திலெதிரேயிருந்து பாடங்கேட்கிறபடிக்குச்சூரியபகவானுக்குஎதிர்முகமாகவே அந்த இரத வேகத்துக்குப் பின்னிடாமல் ஆகாசமார்க்கத்திற் பாய்ந்தபடியாய் ஆறுநிமிஷத்திலே அந்த ஐந்திரவியாகரணமுழுதுங் கற்றுக்கொண்டான். அன்றியும் தயாளத்திலும் சாந்தத்திலும் சத்தியத்திலும் ஞானத்திலும் நிகருவகுணத்திலும் பிரயத்தினம்பண்ணினகாரியங்களை விகாதப்படாதபடி முடிக்கும் வல்லமையிலும் நம்பினோர்களைப் பாதுகாக்கும் மனோதிடத்திலும் இவனுக்குச் சமானமானவர்கள் ஒருவருமில்லை. இவனாலே தருமங்களெல்லாம் அபிவிருத்தியாய்த் தேவர்களெல்லாரும் சௌக்கியத்தை அடைந்தார்கள். பாபங்களெல்லாம் தேய்ந்து இராட்சதர்களெல்லாரும் துக்கத்தையடைந்து அழிந்தார்கள். இன்னும் அளவில்லாத மேன்மைபொருந்திய இந்த அனுமானவன் உம்முடைய திருவடிப்பணிவிடையை விரும்பி உம்மைவிட்டு நீங்காதிருப்பானாகில் உம்முடையகுணத்துக்குங் கீர்த்திக்குஞ் சமானமுண்டோவென்று இப்படி அனுமானுடைய சரித்திரங்களெல்லாம் இ

ராமனுக்குத் தெரியச் சொன்னர். அப்பொழுது அவ்விடத்திலுள்ள மகருஷிகளெல்லாரும் இராமனைப்பார்த்து எங்களுக்கு விதியாய்விதித்திருக்கப்பட்டநித்திய நியமாநிகாரிபங்கள் அநேகமிருந்தாலுஞ் சதாகாலமும்உம்மைவிட்டுப்பிரிந்திருப்பதற்குமனங்கொள்ளவில்லையென்றுசொல்ல, அதுகேட்டு இராகவன் அந்த மகாமுனிவர்களை நோக்கி நீங்கள் எவ்விடத்திலிருந்தாலுமென்ன உங்களுடைய ஆசீர்வாத அநுக்கிரகமொன்றுமே வேண்டுவது. உங்களுடைய தபோமகிமையிலுலேயல்லவோ எங்களுடைய இராசரிக்கமும் லோகபரிபாலனமும் உண்டாகத்தக்கன, ஆனதால் நீங்கள் நாடோறுங் காலநியமங்கள் அதிக்கிரமியாமல் நித்திய நைமித்தியமான சற்கருமானுட்டானங்கள் வழுவாமல்நடத்திவருவதேஉங்களுடையபாரம். உங்களுடைய ஆச்சிரமங்களுக்கு எழுந்தருளலாமென்று உபசரித்துவணங்கிப்பின்சென்று அனுப்பச்சந்தனுசலவாசராகிய அகஸ்தியபகவான்முதலான மகருஷிகள் எல்லாரும் ஆநந்த சந்தோஷித்தை அடைந்தவர்களாய் இராகவனுக்கு அநேக ஆசீர்வாதஞ்செய்து வாழ்த்தித் தங்களுடைய வாசமாகிய ஆச்சிரமங்களைச் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

பஞ்சதந்திரக்கதை.*

அசம்பிரேட்சிய காரித்துவம்.

(Acting without deliberation.)

சோமசருமன் அரசன் மக்களை நோக்கி யாவனொருவனுடைய நீச்செயலைக் கண்ணுற்றாயினுஞ் செவியுற்றாயினும் அறிவுடையோன் அதைப் புரியலாகாது. அங்ஙனமாகையில் வெள்ளறிவனென்னும் பெயரிய ஒரு மயிர்வினைஞன் மணிபத்திரனென்போனது கருமங் கண்டுழித்தேராமல் அங்ஙனம்புரிந்து இடருற்றனனென அதைக் கேள்வியுற்ற இளங்குமாரர் அஃதெவ்வாறு இயம்புதியென விறுவ ஆசிரியனுரைக்கலாயினன்.

அவாசிக்கண்ணதாய பைடண்புரிவாசியாகிய மணிபதிரனென்போன் நன்னெறி பற்றி ஒழுகலாறுள்ளதாய நல்குரவாற் பரிபவமுற்று இவ்வறுமை கெட்டதுசீச்சீ எனினின் தயைசாந்தி முதலாகியகுணங்கள் பொருளில்லாதாரிடத்தில் விபரீதமாகத் தோன்றுகின்றனவென்று கணந்தோறும் ஆகுலித்துக் குடும்பப்பாதுகாப்பின் எக்கத்தினுல் அறிவு மழுங்கமடைகின்றது. தானியமுதலியபொருளிலாவீடு இடுகாடொக்கும். ஒருவன் கல்வி முதலிய குணச்சிறப்புற்றாலுமினும் மநுசரெண்ணிக்கையிலுரான். இங்ஙனம் பலவகைத்தாயகவற்சி மிடிமையினுல் எய்துகின்றதாகலாற் பட்டினியிருந்து உயிர்துறப்பலெனத் துணிந்து மணிபத்திரன் கண்வளர்கையிற் பதுமநிதி நீத்தோன்படிவமாய் அவன் கனவிலடைந்து யான் உன் ஒழுக்க

* தந்திரம் – பலகாரியங்கட்குப் போதுவாய ஒரு காரணை ஏது.

தீதாற் கட்புலனுகா ளிவ்வுருவத்தோடு வருவேன் அப்போழ்து என் சென்னிமேற் றண்டத்தாற் புடைப்பையாயின் யான் குன்றுப்பொற் குவையாவேனெனக் கேட்டு அவன் துயிலொழிந்து இக்கனவுண்மையோ அன்றெவிஃதெப்போழ்தும் எமக்குளதாயபொருட்சிந்தையின் தோற்றமோவென்று இங்ஙனம் மறுநாட் கருதிக்கொண்டிருக்குங்கால் இரவிற் கண்டாங்குவந்த அந்நீத்தோணக் கண்டு நிகழ்ந்த கனவு மெய்யெனத் துணிவுற்று அவன் சிரமேல் ஒரு தண்டங்கொடுதாக்க அவன் பொன்மயமாய் ஒளிவிட்டுநின்றமையால் ஒன்றிற் பொதிந்துவீட்டில் வையாநிற்புழி அவனில்லாட்கு ரகசியமாந்துகொண்டிருந்த மயிர்வினைஞனைநோக்கி உனக்குச் சிறிது அருத்தந் தருவேன் இவ்வற்புதத்தை யெங்ஙனுஞ் சிறிதும் புலப்படுத்தற்கவென வற்புறுத்திவிடுக்க அவன் அந்நெறி நிற்பலெனமேற்கொண்டுவீட்டிற் சென்று அறிவின் சிறுமையாற்றன்னுளாராய்வாயினன். அஃதெங்ஙனமெனின்வைகறையிலொருதுறவியை அழைத்துவந்து அன்றேன்மண்டையிற் கோல்கொண்டறையின் அவன் சுடர்விரிபசும்பொனுவானெனத்தேறி, மற்றைநாள் துறவிகள்குழுவிற்சென்றுமிகவணங்கி நீவிர் எத்திறத்தோர்க்கும் அறிவுணர்த்திக்கரையேற்றுநிற்கின்றனீர் மற்றும் எவ்வெவர் இவ்வுலத்தும்பிச்சைக்குஏகாநிற்கின்றீர் ஆயின் இத்தினம்நாயினேன்சிறுகுடிலுக்குத்தேவரீர் திருக்கூட்டத்தோடு எழுந்தருள்வீராகவென, அவர்களிற்றலைவன் இம்மாசுதீர்ப்போனே நோக்கி நாடோறும் அந்தணர் உன்மனைக்கு வாநிற்க நீ இற்றைக்கு எமக்கேன் இயம்புகின்றனை. அவ்வேதியரையே அழையாயென அக்காலநாவிதன் நும்மாட்டுப் பேரறச்செயல்களிருக்கின்றமையான் அறிகின்றேன் ஆகலால் நீவிரென் வேண்டுகையை எட்டுணையும் மறுமற் றிருவுளம்வைத்தருள்வீரெனப் பணிவாகமொழிந்து அவர் கரத்தைப்பற்றி இல்லிற் கொடுவந்து அம்முனியின் கபாலத்திலுலக்கையாற் சாத்தினவளவில் அவன் களத்து நிலத்தில்

அடியற்ற பனைபோல் வீழ்ந்தனன். இதற்குள் தபசிக்குளாம் வந்து மெய் மறந்துகிடக்கின்றவனைப் பார்த்தளவிற் பேரிரைச்சலிட இக்கலிபவியை அவ்வூராள்வோன் காலாள்கள் கண்டு ஆண்டெய்தி அந்நாவிதனைப் பிணித்துத் தன்றலைவன் பாற் கொடுபோய்விட அவ்வூராளி மஞ்சிகனை நோக்கி இஃதென் செய்தனையென உறுக்கி விளுவ அம்மங்கலன் மணிபத்திரன் அகத்துக்கண்டாங்குடான் செய்தனனென, அத்தலைவன் அவ்வணிகனை விளித்து உன் பால் நிகழ்ந்ததென்னையோவென அவன் ஒன்றுமுரையாதிருந்தனன். அதன்மேல் அதிகாரத்தலைவன். அம்பட்டனைப் பார்த்து இவன் ஆராயாமல் இக்கருமம் புரிந்தனனுகையால் இவனைக் கழுவேற்றுக. இங்ஙனம் முன்னொரு பார்ப்பினி பராமரிசியாமலியற்றின கருமத்தால் மூத்தா *வைக்குறித்து ஆகுலித்தாளென மணிபத்திரன் இஃதெங்ஙனம் அருள்வாயென அவ்வூராளி சொல்வானுயினுன். உச்சயினிபுரத்தில்வதிந்த தேவசருமவேதியனென்போன் மனையோடு இல்லறநடாத்துநாளிற் சூழவியில்லாக் குறைவால் இருவரும் ஓர் சிறிப்பிள்ளையை மைந்தனைப்போற் கருதிவளர்ப்புளி ஒரு மகவுண்டாயிற்று. அம்மதலையை ஓர் நாள் தூங்குவித்துக் கணவனைப்பார்த்துயான் உதகத்தின்பொருட்டுச் செல்லாநிற்றேன் நீர் நங்கான் முகையைப்பார்த்திரும் ஓர் வேலை சிசுவழிக்குமென்று இங்ஙனம் வகுத்துத் தன்னீர்க்குச்செல்லப் பின்னர் அக்குழந்தை தொட்டிலிற் கண்வளர்ந்தமையறிந்து அவ்வந்தணனுப் ஓர் தடாகசருமவயத்தனையப் புறஞ்செல்ல அத்தருணத்தில் ஒரு கிருட்டிண சர்ப்பம் பிலத்தினின்றும் புறம்போந்து தொட்டிலின் மேற் செல்லாநிற்க அதைக் கண்ணுற்ற நகுலம் அதை அக்கணமே விரைந்து பற்றி உதறிக்கொன்று பலகண்டங்கண்டு குருதியாற் பூசுற்ற முகத்துடனே தனது ஆற்றலைக்காட்ட விரும்பி விரைந்து தவாரமுகமாக வருகையில் வந்தபார்ப்பினி செந்நீரால் நிறைந்த அதன் வதனத்தைப் பார்த்தளவில் அது

* மூத்தா, மூடத்துவம்.

தன் பிள்ளையைக் கடித்து மடித்ததென்று உள்ளித் துள்ளித் தணுக்குற்று நீர்க்குடஞ் சிதைவுறும்படி அதன் றலைமேற்போட்டுக்கொன்று உடனே உட்புகா நிற்கையில் மகன் உறங்குதலையும் அருகே கரும்பாம்பின் தணிக்கைக்குவையையுங் கண்டு அந்தோ கெட்டேன்யான் என்னருங்குழவியை நன்காராய்வின்றிக் கொலைசெய்தேனெனச் சோகமுற்றுப்புலம்பா நிற்புழி அவள் தலைவன் ஆண்டெய்திக் குழந்தை இதோ இருக்கையில் நீவெறுமையென் மகவிழந்தேனென்று என் கழறிக் கலுழ்கின்றனை என்னடி பேச்சாயென, மனைவி நீர் யாதோ பேர் அவாவால் என் மொழிதள்ளிப் போனமையால் அதன் பயன் இதோ வாய்த்தது. இது மிக்கவாவினன் முடிமேற் சக்கிரஞ் சுழன்றதை யொத்ததென, அவன் அஃது எவ்வணம் உரைத்தியென, உரைப்பாளாயினள்.

அமராவதிநகரத்து இன்புற்றிருந்த வேதியர் நால்வர் மிடியாற்றுன்புற்று இப்போழ்து யாம் அடைந்த பொருளின்மையை இன்மையாக்குமிடமாடிச்செல்வோமாக. பொருளில்லார்க்கு வாழ்வதிதவினும் இன்பிலையென்று இங்ஙனங் கடைப்பிடித்து நால்வரும் மறுதேயம்போகாநிற்கையில் சிப்பிரா நதிக்கரையணித்தாகப் பைரவானந்தியென்னும் யோகியொருவன் எல்லாம் வல்லோனுய் வீற்றிருக்கின்றனனென அறிந்து அம்மடத்தில் அவனடிமைச்சென்று இயன்றமட்டும் பூசிக்க அத்துறவி இவர்கள் வழிபாட்டிற்கு இரங்கி உம்வரவின் காரணம் எதென அவர்கள் அடிகளே எம்மை நலிகின்ற நல்குரவைந்தொலைப்பான் மிக்க பொருள் விழைவால் எந்நாடுதுறந்து புறம்போந்தனம். ஆனல் அப்பொருட்குவை தணிவின்செய்கையாலன்றி எய்துவதன்றுதலின் இதனிமித்தஞ் சாந்தணையும் முயலவேண்டுமென்று தணிந்து இண்டிறஞ் சரணடைந்தோம். இனித்தேவீர் எம் விழைவை முடிப்பீர் மறுப்பீரேல் எம் உயிரை நும்பால் விடுப்பேமென யோகி இவர்கள் பரபரப்பையுங் கடைப்பிடியையும் உணர்ந்து நான்கு சித்தியைச் சிந்தித்து அன்னரை நோக்கி நீவிர்

இமயகிரி நெறிபற்றிப் பிசகாதுபோமின். போ
வுழி எவன் வர்த்தி ஆண்டு விழுமோ அவற்கு ஆண்டு
சித்தியாமென்று உரைத்து அவர்கள் தலைமீது நான்
கு திரிச்சீலைகளை வைத்தபின் அப்பொன்விருப்போ
ர் அங்ஙனம் அவர் ஆணையைச் சிரமேற்றாங்கி இமய
மலையிடத்திற்போகச் சிறிதாறுகடக்கையில் ஒருவன்
வர்த்தி வீழ்ந்தது. அக்காலை அன்னவன் அங்குத்
தொட்டுப் பார்ப்புளித்தாமிரக்கனியா இருக்க அவன்
றனைவிட்டுநடந்த ஏனைபோரை மித்திரரே, நும் அவா
க்கெடத் தாம்பிரங்கொண்மினெனக் கேட்டு மூவரு
ம் பேதாய் இஃதால் என்ன பயன். இஃது எத்தனை
ப்பெறினும் நம்மிடமை எட்டுணையும் அகலாதாதலா
ன், யாம் முன்செல்லுதுமென உரையாடி அவர் முற்
செலாநிற்க, அவன் தனது ஆற்றலளவு செம்புவாரி
க்கொடு வந்த நெறிசென்றனன். பின்னர் முன்னர்க்
கூறிய மூவரும் ஓர்கூப்பீடு சேய்மைபோவுழி அ
ங்கு ஒருவன்றலைத்திரிவீழ அவன் அங்ஙனந்தொட்டு
மற்றோரை நோக்கி இவ்வெள்ளிகளைக்கைக்கொடு மீ
ள்வோமென அவ்விருவரும் முற்படப்பொற்குவை
யிருக்குமாகலால் யாம் போகுதுமென, அவர் போ
யபின் அவனும் வெண்பொன்னிராசியிற் றன்வலிக்கு
இயன்றன சுமந்து சென்றனன். பின்பு அவ்வெஞ்
சிய இருவரும் நடக்கையில் ஒருவன் சிரத்திரி நிலத்
தில் வீழ்வுற அவன் தோண்டிக்காண்புழிப்பொ
ற்றிரளிருந்தமையான் அவன் களிப்பின்பெருக்கில் அ
மிழ்ந்தினவனுற் றண்பனே, நம் இச்சைமட்டுஞ் சொ
ன்னத்திரட்கொடுசெல்லுதும் வருதியென அப்பே
ராசைப்பேதை அறிவிலாய் முன்னே மணித்திரளிரு
ப்பனவாம். ஆதலால் நான் செல்வனென, பின்பு அ
வன் பான் இச்செம்பொன் ஏற்றுக்கொண்டு உன்
வரவுநோக்கிக்கொடு இருப்பன். நீ விரைவில் வருதி
யென அவன் அங்ஙனமாகவென்று அவண் விட்டு அக
ல்வுழிவெயிலின் வருந்திப் பசி நீர் வேட்கையாற் சித்
தநெறிதப்பி இவன் அவண் உழல்கையில் அங்கொரு

மனிதன் தலையில் ஒரு சக்கிரஞ் சுழலவும் அவன் உடலெங்குஞ் செந்நீரான் மூழ்கியிருக்கவுங் கண்டு அவனை நோக்குற்று, நீ யாவன் உன் தலைமேல் இந்நேமி சுழல்வதென்னை என்று இம்மாற்றம் விளைய அளவில் அவ்வாழி இவன் உச்சிமீதுவந்திருக்க, அவ்வேதியன் துணுக்குற்று இதென்னை கிணறுவெட்டப் பூதம் பிறப்பட்டாற்போலாயிற்று எனக் கவலையுற்று இந்நேமி என் மத்தகத்தின் மீது உறுவதென்னையென முன் சக்கிரி மொழியலுற்றனன். இது காறும் எனக்கு அறுபவமிருந்தது. இக்காலயின் மற்றொருவன் சித்திரத்திரியோடெய்தி உசாவுவன் அப்போழ்து இவ்வாழி அவன் தலையைப் பற்றிக்கொளுமென்று எனக்குக் குபேரன் வரம் இருக்கின்றதென அச்சக்கிரத்தலைப்புதியோன் பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்ததுபோல் எனக்கு ஆயிற்றென்று தன்னிற்கவன்று நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து பண்டையநேமித்தலையனை நோக்கி நீ இங்கெய்தி எத்துணைநாளாயின விளம்புதியென, அவன் எனக்குக் கால வரையறை தெரியாது. ஆயின் இராமன் அரசியற்றுங் காலையில் நான் மிடிபட்டு இங்கு இச்சக்கிரத்தாற் பிடிபட்டனனென அதைக் கேட்ட வேதியன் இங்கு வல்சிநீர் தருபவர் எவரென, பூர்வச்சக்கிரி பசிதாகம் இவ்வுழிவருத்துதலில்லை. முழுதும் இத்தண்பேறுகாரவேண்டும். இம்மு நிதிக்கோனிதியைக் கவர்வான் வருபவர்க்கு அச்சுறுத்தும்பொருட்டு வைத்திருக்கின்றது. இவ்வச்சத்தால் யாவரும் இங்கு வாராரென்று இங்ஙனம் நிகழ்வன யாவுஞ் சொல்லி, இப்போழ்து என் மெய்க்கு ஆற்றப்பெருத வேதனை உளதாயிற்று. ஆகலால் நான் செல்வனெனச் செல்வுழிச்செல்றனன். பின்னர் முன் கூறிய சுவர்ணசித்தி சொல்லியாங்கு நெடுநேரம் இவன் வருநெறி நோக்குற்றிருந்தங் காணுமையால் தேடி வந்து அவன் சென்னியிற் சக்கிரஞ் சுற்றுகின்றமை கண்டு ஐயுற்று அருகெய்தி நண்பனே இம்மு என்னை என்னையெ

ன அவன் இஃதுபேராசையின் பயனெனச் சுவர்ண சித்தி ஒகோ இது பிள்ளைவரத்துக்குப் போன இடத்திற் புருஷனைப் பறிகொடுத்தாற்போலாயிற்றே எனச் சற்றுக் கலங்கிப் பின் வெள்ளதிவோர்க்குக் கல்விப்பயிற்சி சிறிதுளதாயிற் பிறன் அறிவைக் கேளாது செத்த சிங்கத்தை உயிர்ப்பிக்கின்றவர் போற் கேடுறுவர்களென அதைக் கேட்டுச் சக்கிரதரன் அஃதெங்ஙனமென வினவப் பொன்வாய்ப்பினன் இறுக்கின்றனன்.

துளசாபுரமென்னும் மூதூரில் நால்வர் ஒருசாலை மாணாக்கராய்க் கல்விபயில்கையில் அவர்களின் மூவர்க்கும் மந்திரவித்தை கைவர அப்போது அவர்கள் அரசனையடைத்துப் பெரும்பொருள் ஈட்டுதலன்றே வித்தையுணர்ச்சிக்குப் பயனென, அது கேட்டு அவருள் ஒருவன் வாருங்கள், நம்முள் இவ்வொருவன் கல்வி அறிவிலனாகலான் இவற்கு ஈட்டுநம்பொருளிற் கூறுகொடேம் ஆதலால் இவன் இந்நொடியிற்றானே தன்னில்லத்திற்கே எகற்பாலனென, அதைக் கேட்டு மற்றொருவன் இவன் கல்விகல்லாதுயினும் இளமை தொட்டு நம்மோடு விளையாட்டயர்ந்தோனுகினன். அன்றியும் நம்மினும் உலகநடையிற் றேர்ந்தவன். அரசன் மாட்டு உலகநடைஅறிந்தவனிலுங் கல்வி மாத்திரம் பயின்றோன் புகழ் எய்தாததலால் இவற்கு நாவிலோர்கூறு கொடுக்குதுமென, அதை எவரும் ஒத்துப் பின்பு நால்வரும் வேற்றுத்தேயமோக்கிப்போவுழி அங்கே ஓர் அடவியில் ஓர் உயிர்நீத்த அரிமாகிடந்தமைகண்டு ஒருவன் நாம் பிழைப்பிக்கக் கற்ற வித்தையை இவ்விறந்ததன்பால் இயற்றித் தெளிவோமென, அதை உலகநடைவல்லோன் கேள்வியுற்று இவ்வரிமாவைச்சீவிப்பிப்பின் அஃதெல்லோரையுந்தின்றுதுவிடாது. இதன்பாற் பரீக்கை செயல் ஒழியற்பாலதெனப் பலவகையான் மறுத்தனன். அம்மூவரும் அந்நன்மொழியை எதிர்த்து செருக்கினால் அச்சிங்கத்தை உயிர்ப்பிக்கத்தொடங்க மற்றவன்

இத்தகுநியில்செயற்குச் சதுரலுவான் சேய்மையாக நீபாலனெம்று உரைத்து அவன் நீளப்போய் ஓர் நெடுமரத்தின்மிசையிருக்கப்பின்னர் இவர்கள் அம்மறவிலங்குக்கு உயிர் தந்தமாத்திரத்தில் அது மூவர் ஆவியையும் வாங்கிற்று. ஈதலாற் கல்வியினும் அறிவு பெருமையதென அப்போது சக்கிரி இஃதுகாரணமன்று, எனெனில் அறிவுடையோன் வீட்டிற் பலகாப்பமைத்திருப்பினும் நாசமுறுகின்றான். பேதையாயினன் காட்டகத்தில் தனித்திருந்தும் உய்கின்றனன். முன் ஆயிரம்புத்தி மல்லாந்ததையும் நூறு புத்தி தொங்கினதையும் ஒருபுத்தி நீரில் வீழ்யாட்டயர்ந்ததையுங் கேட்டிலையாவென, பொன்வாய்ப்பினன் அஃதெவ்வாறு அறைதியென, நேமிநிரிதலையன் விடைவிடுக்கலாயினன்.

மகததேயத்தில் ஓர் மலர்ப்பொய்கையில் அறிவாயிரத்தன் நூறறிவன் என்றிரண்டுமீனங்கட்கும் ஓரறிவனென்னுந் தவளைக்கும் நட்புளதாயிருக்குங்காலயில் ஓர்நிவசம் ஆண்டு ஓர்வலையன் வந்து பிற்றைஞான்று இண்டுளை கொழுமீன்களை வலியெறிந்து கவர்வேனுமென்று உரைகூறி இறந்தமையை அறிவுற்ற அம்மண்டூகந் தன்னுற்றார்க்கு அறிவுறுத்தழி அறிவாயிரத்தன் பகர்வனுயினன். நான் நீர் நடைபலவுங் கற்று வல்லேனென, நூறறிவன் யாம் நிலபெயரலாகாது. யாது ஆசற்பாலதோ அஃதீண்டேயாருகவென, அதைக்கேட்ட தவளை, வாரீர் நட்டோரே நான் இதோ போகின்றேன். நீவிரும் நடமினென அவ்விரண்டும் நீ ஓரறிவனுகின்றனையாகலாற் பேரவையாறைப் போ. யாம் வருவேமல்லேம் என, பின் அத்தவளை தன் குழுவோடு வேறிடம்போயிற்று. மறுநாட் செம்படவன் வீசிய வலயிற் சிக்கிய பற்பல மற்சியங்களோடு அகப்பட்ட அறிவாயிரத்தனைத் தலைமேற் சுமந்தும் நூறறிவனை வாலப்பற்றியும் நடக்கையில் இதை ஓரறிவன் கண்டு தன் பெண்டிரை நோக்கி அறிவாயிரத்தனுக்கும் நூறறிவனுக்கும்

இங்ஙனங் கேடெய்திற்று. நான் ஓரறிவன் நீரில் விளையாடுகின்றேனெனக் குதுகுலித்துச் சொல்லிற் று. ஆகலான் மிக்கறிவோனுக்கும் ஊழிலுல் இவ் வனைந் துன்புளதாமென, பொன்வாய்ப்பினன், நீ ள்செவியலை நன்மதி தடாகநிற்கையில் இசைபாடிக் க ட்டுண்டாற்போல் உனக்கு இப்பேரிடறு உளதாயிற் றெனச் சக்கிரதரன் அஃதெங்ஙனம் நிகழ்ந்தது உரை யெனச் சுவர்ணசித்தி சொல்லலாயினன்.

நெடுஞ்செவியல் சுமதியென்னுங் கழுதை நரிகள் இரண்டும் இடைவிடாமல் ஊரினர் பைங்கூழை மே யிந்து வனத்திற் றங்குழி ஓர் நாள் விலாப்புடைக்கத் தின்று இரண்டுந் தேக்கெறிந்து குந்தியிருக்கையில் நெடுஞ்செவியல் இந்நிலவெறிக்கும் இரவில் எனக்கு ப் பொழுதுகழிவின்றுதலான் யான் கானஞ்செய்வே னென, சுமதி நீள்செவியா நீ பாடற்க, உழவர் உன் குர லுக்கேட்டுத் துயிலொழிந்து உன்னைப்புடைப்பார்க ள், மௌனமாயிருவென, நீள்செவியல் உனக்கு இ வ்விசையைக் குறித்து உணர்வின்மையான் என்னைத் தட்டுகிறுயென்று அந்நரியை வைது கழுதை தன் பெருங்குரல் முழுதும் திறந்து பாடிற்று. அப்போ ழ்து அவ்வுழுநர் விழிப்புற்று அக்கழுதையைக் குண் டுருட்டாய்ப் பிணித்துநையப்புடைத்தனர். நரி அ தைக் கண்டு மாமா என்மொழிதள்ளி இசைபாடின மையால் இப்பயன் அடைந்தனையென்று இகழ்ந்து உரைத்ததென, சக்கிரதரன் நன்மொழி வினவியும் மந்திரனென்னுந்தந்துவாயன் மரணமுற்றனனென, பொன்வாய்ப்பினன் இஃது எவ்வணம் உளதாயிற்று இயம்புதியெனச் சக்கிரி சொல்வதாயினன்.

நாராயண நகரத்தில் மந்தரனென்னுந் தந்துவாய ன் பல்வகைப்பட்டவத்திரம்நெய்து வரும்ஊதியத் தான் மனைவியோடுண்டு உடுத்துக்காலந்தள்ளிவரு கையில் அவன் நறிமுறிந்தமையான் மரம் வேண்டிற் குக்காட்டிற் புக்காலுகத் திரியாநிற்கையில் ஓர் பெரி ய வாலையைப் பார்த்து வெட்டத் தொடங்குழி அ

தன்மேல் இருந்தஇயக்கன் இவ்வென் இடத்தை வருத் தாதை, நீ விருப்புற்றதை வெறுப்பின்றித் தாகித் பேனைனச் சாலியன் நான் என் இல்லம்புகுந்து எ வரையும் உசாவி அவர் சொன்ன வண்ணங் கேட்பே னென்று அவ்வண்ணம் வீடு நோக்கி வருங்கால் நெ றியில் எதிர்ந்த மித்திரனுய நாவிதனை என் செய்வது இயம்புதியென, அன்னேன் நீ இராச்சியங்கேள், நீ அரசும் நான் அமைச்சுமாவேமென, அதைக் கேட்ட பின் அந்நடந்த செய்தியைத் தன் மனைவியாகிய சா விச்சிக்குத் தெரிக்க அம்மடந்தை இராச்சியத்திற்கு வரம்பிலா இடையூறுகள் இருக்கின்றனவாகலான் அ து கேட்கற்பாற்றன்று. வேறொருவதனமும் இரு கரமுங் கேட்பையாயின் திவசத்திற்கு இருசீரை நெ ய்தால் நம் இல்வாழ்க்கை செவ்வன்நடக்குமென, அதை மேற்கொண்டு மீட்டு அவ்வனத்தருவருகிற் சென்று அவ்வியக்கனை நோக்கி எனக்கு மற்றோர் சென்னியும் இர்அத்தமுந் தருதியென்று அவன் அங்ஙனமாகச் சொல்லிய அளவில், வினையவாறடைந் து உவப்பெய்தித் திருமிக் கிரகத்திற்கு வருசையில் மாக்கள் இவ்விபரீதத்தைக் கண்டு இஃது ஓர் இராக் கதனென்றெண்ணுற்றுத் தலையால் ஒரு கல்லெறிந் து கொன்றனராதலால், வரற்பாலது பிழையாதென் று உணர்வுற்று வல்லோர் வீணுசைகொள்ளார். அ— ங்ஙனம் வீண் எண்ணங்கொடு கிருபணனென்போன் கேடுற்றனனென, சொன்ன சித்தி அஃது எவ்வாறுய தியம்புதியென, சக்கிரதரன் சாற்றலுற்றன்.

பண்டரபுரத்திற் கிருபணசருமனென்னும் ஒரு வேதியன் இரந்து வயிறு நிரப்பி எஞ்சிய தவசங்களை ப் பெய்து நிரப்பிய பானையைச் சிக்கத்தின் மீது இ ருத்தி அதன் அடியிற் படுப்பன். இங்ஙனம் ஒருகு கையில் ஓர் நாட் கிடந்தவாறே சிறுவிலக்காலம் எய் தில் இப்பண்டம் விலைப்படுத்தி அப்பொருட்கு ஓர்சா ராடுகொண்டு அது மல்கியபின்னர் அவற்றை ஆவிற் குமாறி அவ்வாபெருகிய பின்னர் அவற்றிற்கோர வா

ம்பரிகொள்வேன், பின் அப்பரிகுட்டிகளீன்று விருத்தியாயபின் அவற்றை விற்று யான் செல்வமுடையேனுவேன், பின் ஓர் பார்ப்பனக்கன்னிகையைநாடி மணம்புரிவேன், அம்மாதின் அகட்டு ஓர் மகவுளதாம் அது தவழ்கையில் யான் பெண்டிரை நோக்கி அடிபெண்ணே குழவியை எடு என்பேன், அவள் பணிபூற்றத்தால் எடாள் அப்போழ்தியான் அவட்கு இங்ஙனம் ஓர் உதை கொடுப்பலென இங்ஙனம் எண்ணயிட்டு ஓர் உதை உதைக்க அவ்வுதை அரிசிப்பானையிற்குக்கி அஃது உடைபட்டு இருந்தபண்டமுழுவதுங் கொட்டுண்டு இறைந்து பயன்பெறுதாயிற்று. ஆதலால் வீண்கற்பனை கற்பித்தல் ஆகாதென அதைக் கேள்வியுற்ற பொன்வாய்ப்பினன் உன்மீது குற்றம் யாது, இது பற்றுள்ளத்தின் பெருமை.* கிருபணத்துவத்திலுற் சந்திரசேன இராசன் மிகத்தன்பற்றனனென, சக்திரதரன் அஃது எங்ஙனமாயதென, சுவர்ணசித்தி சொல்லுகின்றனன்.

அயோத்தியா நகரத்திற் சந்திரசேனனென்னும் அரையன் தன் மகன் வலிமுகத்தோடு ஆடல்அயர்வதின் மிக்க வேட்கையைக் கண்டு பற்பல வலிமுகங் கொணர்ந்து சாலையில் வளர்ப்பிப்புழி அங்குமடையனுக்குங் குற்றேவல்செய்வோர்க்கும் பகைமூண்டமையறிந்து அவற்றுள் ஓர் சதுரப்பாடுடைய மூசு இவண் கலகநிகழ்ந்திருக்கின்றமையால் இவ்விடந்துறந்து காட்டகம்புகுவேமென, அதைக் கேட்ட வானரக்குரு நீ மூத்தமையால் அறிவிழந்து பலபலபடிபிதற்றுகின்றாய். இங்கு அரையனை அடுத்துப் பலவண்ணஉண்டிகளுண்டுகுழீஇயிருந்தேம். இந்தலத்தை வலிய வீசிவனத்திற்றழைதின்று உழல்வது நன்றன்று. யாதொன்று எய்தற்பாலதோ அஃது இங்ஙனே எய்துகவென இம்மொழி கேட்டு அக்கிழக்குரங்கு தன்குடும்பத்தோடு வேற்றிடம்புக்கது. பின்னர் ஓர் நாள் பணிசெய்வோன் மடையனைக் காத் தண்

* கிருபணத்துவம், உலோபத்தனம்.

டத்தால் ஒச்சி எறிந்தமையால் இவன் அவனை எரி கொள்ளிகொண்டு எறிந்தான். அக்கனற்பொறிலைத் தூறிற்பற்றிக் குதிரைச்சாலையாவற்றினும் மூண்டு அதன் அகத்துள பரிகளிற் சில எரிந்து இறந்தன, சில உடற்பாதி கரிந்து வீழ்ந்தன, சில கண்முதலிய உறுப்புக்கள் வெந்தன, இச்செய்தி அரசன் அறிந்து அக்கணத்திற் குதிரைமருத்துவரைக்கூய் அவ்வசுவவேக்காடொழிதற்கு ஏதுசெய்யலாவதென, அந்த ஆமாத்தியர் குரக்கு நெய்யாலன்றிக் குணமுறுதென, அண்ணல் உடனே ஏவல்புரிவோரின் ஆனனம் எறிட்டு, இவ்வானரக்குழுவைக் கொலைசெய்து இப்பண்டிதர் சொல்வியாங்கு புரிந்து குணமுறுவிமின்களென்றேவ அவர் அன்னவாறு செய்தனர். இதை அம்முதுகடவன் அறிந்து பெரிதும்வருந்தி இப்பழிவாங்குவேனென்று உறுதிசெய்து காட்டகத்துத் திரிதருகையில், வழியின் மிகப்பொலிவுள்ள ஒரு பெருஞ்* சாலைக்கண்டு இக்குளத்தகத்து மக்கள் நடப்பின்மையின் இவண் ஓர் பெரும் பேய் இருக்கவேண்டுமென்று உள்ளிச்செய்மைக்கண் நின்று ஓர் தாமரைத்தாளைப்பிடுங்கி அதன் நாளத்தினுல் நீரை உறிந்து குடித்தது. இதை ஆண்டுவந்த கணங்கண்டு அதனின்று மர்க்கடத்தின் அருகுற்று உன் சதுரப்பாட்டை மெச்சி நான் பிரசன்னமாயினேன். இவ்வென் மணிவடத்தை ஏற்றுக்கொளெனத் தன் களத்தின் மாலையைக் கழற்றிக் கொடுத்தது. அப்போது குரங்கு பிசாசத்தை உதகத்தில் உனக்கு வலி எவ்வளவிருக்கின்றதென அப்பிசாசம் ஆயிரம் பெயர் ஒருங்கே நீரில் இறங்கினும் அவரைப் புறம்போக ஒட்டேனென, இதைக்கேட்ட வலிமுகம் உனக்கு நிரம்ப உணவு கொடுவருவலென்று அவ்விரத்தினமாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு சந்திரசேன அரையன் பதிப்புக்கு இறைவனைத் தரிசித்துச் சுவாமி உமது சோறு நெடுநாள் உண்டுவளர்ந்தேன் ஆகலால் உம்மைக் காண்வரலாயினேனெனப் பணிந்து சொல்ல, அரையன் இவ்வரத

* சாச, நீர்க்குளம்.

னவடம் உனக்கு யாங்கு கிடைத்ததென வானரம் சு
வாமி, காட்டிலோர்மலர்த்தடம் இராகின்றது, அதில்
வைகறையிற் குதிப்பவனுக்கு இன்ன மணிகள் அகப்
படுகின்றவென, அம்மொழி கேட்டுத் தோன்றல் யா
ன் அங்கெய்துவலென வானரம் மிகவு நன்கெனத்தா
ழப் பின் மன்னன் சேனைக்குழாஞ் சூழ வானரத்தின்
பிற்சென்று அச்சரசின் அணித்து இறுத்துப் பின்ன
ர்க் கங்குற்கழிந்து விடியற்காலையிற், சாகாமிருகம் எ
ழுந்து எந்தலை எடுப்பி நோக்கி நுமக்கு அரசனவிரு
ப்புளதேல் இதே நற்பருவமெனக் கேட்டுக் காலாட்
களோடு தடந்நிற் செல்லா நிற்கையில் வானரம் அ
ரையனைப் பார்த்து எல்லோருந் தடத்தகம்புக்கு ம
ணிகள் வாரிக்கொண்டு எய்தியபிற்றை நாம் இருவரு
ம் புக்கு அம்மணிகள் கொள்ளுதுமென, அவன் அ
ங்ஙனமாகவெனப் போக்கிய பதாதிகள் வாயில் இ
றங்கினமாத்திரையில் அப்பாரிடம் அவர்களை அந்நீரி
ல் அமிழ்த்திச் சோரக்கொன்றது. பின்பு சந்திரசே
னன் சேவகர்கள் சென்று நெடுநேரஞ் சென்றது, இ
து காறும் எய்தவில்லை என்னென்று பிலவங்கத்தைக்
கேட்க், வானரம் வானுற ஓங்கிய ஓர் மாநெருங்கினை
யிற் பாய்ந்தேறி அரசை நோக்கி நீ என் குலமுழுவ
தையுங் கொல்வித்தாய் ஆதலால் அக்கடனை இதோ
நான் கைக்கொண்டேன். நீ எனக்கு அன்னந் தந்த
மைபற்றி உன்னை உய்வித்தேனென, இப்பேச்சைக்
கேட்டு அண்ணலிரங்கி அத்தியாசைகொடு முயலுங்
கருமங் கேட்டைத் தாநிற்குமென்று உள்ளினவனு
கக் கோயிற்புக்கனன். அங்ஙனமாயகருமம் நீ புரிந்
தமையால் அஃது உனக்கு இத்துன்பம் பயந்தது.
நல்லது இனி யான் எதுவனென, அப்போழ்து சக்தி
ரதரன் குறைவுற்றகாலையில் நட்டோர் பயன்படுகின்
ரூர்கள். அங்ஙனமாகலின் நீ எற்றுறந்து எவ்வாறு அ
வனியென, சுவர்ணசித்தி கள்வன் இராக்கதனைப் பி
டிப்புளிவானரம் பேசினமையால் அதுபிடிபட்டதா
தலால் நான் இவ்வாழியை அஞ்சுகின்றேனென, சக்தி

ரி இது எங்ஙனமென, பொன்வாய்ப்பினன் சொல்லு கின்றனன்.

மதுரைப்பதிகாவலனுகிய பத்திரசேனக் கோமானுடைய இரத்நாவதியென்னும் பெயரிய கட்டழகியாகிய மகளைக் கவரக் கருத்துற்று ஒரிராக்கதன் போந்து அற்றம் நோக்கிச் சின்னுட்டிரிவுற்று அவ்வுபாயம் நடவாமை கண்டு ஓர் நாட் பதிவிருக்க அக்கன்னிகை அது கண்டு அடுத்துநின்ற தோழி முகம் நோக்கி உயிர்ப்பாங்கி இவ்வரக்கன் என்னை எல்லும் எல்லியும் வருத்துகின்றனன். இதற்கு ஏதேனும் ஓர் சூழ்ச்சிசெய்ய வேண்டுவலென, அது செவிபுக்க இராக்கதன் இம்மாதைக் கவரும்பொருட்டு யாம் வந்திருக்கையில் இவ்வெண்ணங்கொண்டே எம்மிலும் வலிய மற்றொருவன் வந்திருந்தால் என்செய்வேமென்று அச்சமுற்று அரையன் குதிரைச்சாலையில்ஓர் கவிங்க உருக்கொடு இருந்தனன். அங்ஙனம் இருப்புழிப்பரிமாக் கொடுபோம்பொருட்டு அவண் உற்ற ஓர் கள்வன் இஃது எனையவற்றின் மிகநன்றுயிருந்தமை கண்டு அதன்வாயிற்கவினம் பெய்துபுறத்து ஓர்த்துவந்து அதன் மீதூர்ந்துவீட்டின்பால் நடாத்தாநிற்கையில் அஃது இங்கும் அங்கும் ஓடித் தலைப்படுகையில் அவன் சும்மட்டியால் அறைந்து பார்த்துச் செவ்வனே செல்லாமையால் அக்கள்வன் இதுகாறும் யாங் கண்ட பறிபலமாக்களில் இஃதொத்ததைக் கண்டோமில்லையாகலான் இஃது ஏதோகிருத்திரமமாயிருக்கின்றதென்று உள்ளங் கலங்குறுகையில் அக்குதிரைதான்மரத்தின் கீழ்ஓர்த்தோடஅப்போழ்தமே விருந்தகள்வன் விரைந்துஆவின்வீழைப்பற்றித் தொத்தி அத்தருமீதேற இராக்கதன் வினாசவுக்கு அஞ்சிபோழனன். அதைக்கண்ட அம்மரம்மீதிருந்தவானரம் அடா இவன் மனிதன் நீ அரக்கனுயிருந்தும் என் இரிகின்றனெனென, அதைக் கேட்ட சோரன் வெருண்டு கேசத்தின்வாலத்தைப்பற்றி வருத்த அரக்கன் குரங்கு வஞ்சகம் உளதென்றெண்ணி மீண்டும்

விரைந்தோடினன். ஆதலால் அக்கவிக்கு எய்திய இன்னல்போல எனக்கு மூளதாமென்று இந்நேமியைக் குறித்து அஞ்சுகின்றனனென, சக்கிரி தெய்வம் எதிர்ப்பின் யாவரும் இங்ஙனம் ஓடுக்கண் அநுபவிப்பர் கேண்மோ இலங்கேசன் திரிகூடாசலம் ஒத்தமலியும், கடலொத்த அகழியும், தான் அரக்கனும், பேராற்றலுடையனும் சுக்கிரன் குருவுமாக இவ்வண்ணம் ஒன்றுக்கொன்று சூறைபாடின்றியிருந்தும் அவனை ஒரு குரங்கு அவமானத்தால் தலைதாழ்ப்பித்தது. ஆதலால் விதி வலி மூன்மர்வன் சூழ்ச்சிவலியாயினும் யாது பயன்படும். அவ்வூழொன்றியிருப்பின் தீயவும் நல்லவாய் விடும். இவ்வண்ணமே சிதடன் கூனன் மும்மூலப்பெண் இவர்கட்கு மூன்றம் நேரிட்டதொன்று கேட்டிலையோவென, பொன்வாய்ப்பினன் அஃது எங்ஙனமோ இயம்புதியெனச் சக்கிரதரன் சொல்வானுயினன.

மதுபுரக்காவலனுகிய மதுசூதனனென்பவற்கு மும்மூலப்பெண் தோற்றினமையாற் சோதிடம் வல்லோரைக்கூய் இதற்குச் செயற்பாலது என்னெனக்கேட்புழி, சார்வபௌம கேட்குநி எவனுயினுஞ் சொல்வதை முன்னர் நன்காராயீந்து சொல்லவேண்டும். அங்ஙனமாராயாதுசொல்வின் சண்டகருமனைப்போலாகுமென, அரையன் அவன் யாதுரைத்தனனெனச் சோதிடம் வல்லோன் சொல்லலுற்றனன்.

தண்டகாரணியத்திற் சஞ்சரிப்போலுகிய சண்டகருமனென்னும் ஓரிராக்கதத்தலைவன் அவண் நேரிட்ட ஓர்தணன் தோள்மேலேறி நடத்திக்கொண்டுபோவுழி அவ்வேதியன் அவ்வரக்கனடிகள் மிகமெல்லியவாயிருப்பனவற்றைப்பார்த்து ஐய அரக்கத்தலைவ, உன்காலடிகள் எப்படிமெல்லியவாயினவென, அரக்கன் நான் நீராடி ஈரம்புலரளவும் நிலன்மீது செல்லேனென்க் கேட்டுச் சிறிதாறுமுன்னே தாங்கிப்போய்ப் பிறகு இராக்கதன் ஓர்குளனின் மூழ்கப் புக்குளிப்பார்ப்பானைப் பார்த்து யான் நித்தகருமஞ் செய்

துவருகாறும் நீ அடிபெயரற்க, இங்கே தான் நிற்றி யெனச்சொல்லிப் பின்னர் நானஞ்செய்தனன். அந்தணன் இதைப்பார்த்து இவன் மூழ்கிப் புறம்போந்தால் நாம் இவன் வயிற்றழலின் மூழ்காதிரேம் ஆகலான் ஒடி உய்ய இதுவே நல்ல அமயம். நீராடிக் காற்புலருமுன் இவன் நடவானல்லவா என்று தனக்குள் தெரிந்துகொண்டு விரைந்தோடினன். அது கண்டு அவுணன் வாய் பதறிக் கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமல் இழப்புற்றேன், கடிதிற் பிற்சென்று கவர்வேமெனினுங் கொண்ட நோன்பு குறையுறுகின்றதென்று மறுக்கமுற்று ஆங்கே நெட்டுயிர்த்து வாளாநின்றனன். ஆகலான் யாதும் உய்த்துணரா தது இயற்றலாகாதெனச் சொல்லிப் பின்னர் பன்னூல்களையும் ஈன்காய்ந்து கடைப்பிடித்து இம்மும்மூலயரிவையைப் பார்க்கவொண்ணாது என்னையோவெனின் விரூபமகவுளதாயின் அதைக் காணலாகாதென்பது நூற்றுணிபாம். மற்றும் இம்மூ ஆண்ரூரொழுக்கமுமாமென, எந்தல் அம்மொழியுட்கொண்டு அக்கன்னியை வேற்றுளிவைத்தளித்தபின்னர் அவள் பூந்தமையால் இவள் மணந்திற்கு இயைபவனுக்குப் பெரும்பொருட்குவை தருவலெனத் தேயந்தோறும் மணவோலை போக்கினமையைக் கேட்டஇரந்துண்ணும் மண்டையாகிய ஓர் குருடனுங் கூனனும் விவாகவிருப்பான் மன்னன்பாற்புக்கனர். அவருட்குருடன் அரையனை நோக்கி நுங் கன்னிகையை எற்குத்தரித் கொடுமென இறைவன் இச்சுவயம்வரக்கு நங்கன்னியைக் கழிபுரிவது தக்கதென்று உள்ளி அவனுக்கு மகட்கொடை நேர்ந்து அங்ஙனமே கழிமுடிந்து அளவில் பொருடந்து நீ கணமும் நீட்டியாமற் பாதேயம்போதுயென்றனன். அவ்விடைகொண்டு மூவரும் பாதேயம்புக்குப்புளி அவள் அக்கூனற்கு வயமாய் அவனை நோக்கி இக்குருட்டுச் சவத்தை நஞ்சிட்டுக் கொல்லில் நம் இடையூறின்றி இன்பமாகலாமெனக் கேட்டு அவன் செந்த பாம்பொன்றைத் தந்தனன்.

அவ்வணங்கு அதை எற்றுக் கண்டித்து அடிப்பின்மே
ல் வேவவைத்துப் பொறியிலியை இத்தசை நிற்குறித்
துக்கொணர்ந்தேன், இச்சுல்வி எரித்துக்கொண்டிரு.
நான் வேறுகருமத்திற் புகுகின்றேனென்ன, அக்கண்
ணறை அவ்வாறே இளந்தழலா எரித்துக்கொண்டிரு
ட்டுழி அக்கிருட்டிணசருப்ப ஆவி கண்ணிற்குக்கி அ
வ்விடத்திலுற் கண்ணுரோகந் தீர்ந்து முன்போற் க
ண் தெரிந்தமையால் இவர் இருவரும் இவன் குருட்
டுதவிடால் நகைத்து விளையாட்டயர்வதைக் கண்டு கா
லால் நெறிகாணும் பண்டைமாட்சிபோல் வந்து கூ
ணனைப்பற்றி ஓர்த்துச் சீற்றத்தாற்றாக்கி அவள் மா
ர்பில் எற்றினவளவில் அவள் மூன்றும் முலை அமிழ்ந்
திக் கூனன் கூனும் நிமிர்ந்தது. ஆதலால் தெய்வ
ஒற்றுமையிருந்தால் யாவும் நல்லவாமென, சக்கிரத
ரன் நல்லது நீ உன் கேகத்துக்கு எருழி வழிதணை
யோடேகு. ஊர்வழிதனித்துச்சேறலும் எல்லோ
ரும் உறங்குகையில்விழித்திருக்கையுந் தலையாயபொ
ருளும் இன்பமுந் தனக்கே உளவாகுவென்னும் வி
ருப்புரவும் ஒழியற்பாலனவென நூலறைகின்றன.
இங்ஙனம் நூல் நெறிகடவா ஒழுக்கினன்புயங்கத்தினி
ன்றும் ஓர் வேதியன் உய்ந்தவண்ணம் உய்வானென
ச் சுவர்ணசித்தி அப்பன் அவன் உயல் எவ்வாறு நிக
ழ்ந்ததென, சக்கிரி சொல்வானுயிருன்.

நாசிக தேயத்தலுகிய தத்தனென்பவன் அன்னை
யை நோக்கி யான் ஆரியன் கருமத்தால் ஒருர்க்குப்
போகுவல், விடைதருதியென, அவ்வீன்ருள் குழந்தா
ய் ஒருவனுய் எகற்கவென, அவன் தாயே நெறிஎ
றின்றி இருக்கின்றதேயென, அவள் மீண்டும் அப்ப
னே எஃதளதாயினும் நீ நெறித்துணையின்றிச் சே
றலாகாதென்று, கூபத்தில் ஓர் ஈண்டைப்பற்றி ஓர் க
லயத்திற்பெய்து கொடுத்து இதையேனுந் துணை
கொடுபோகென, அவ்வாறே ஆய்மொழிமேற்கொ
ண்டேகுழிநெறியில் வேனிலால் வேவுற்று ஓர் தருநி
ழலிற் கண்வளராநிற்குமிடத்து யாண்டிருந்தோ அவ

ற்றீண்டவந்த ஓராவு இம் மட்கலயத்திற் பெய்திருப் பதென்னென்று அதனுள்ளே தகு நீட்டுகையில் அஞ் ஞெண்டு இஃதோர் காராவென்று உணர்வுற்றுக்கொ டுக்காலிடுக்கிக் கொன்றது. பின்னர் அந்தணன் விழி த்து இப்பணியைப் பார்த்து இஃதெங்ஙனம் இறந்த தெனச் சூழ்வுழி அதன் சென்னியை அலவன் கத்தரி க்கக் கண்டு இத்துணைச்செயலும் இதுவே புரிந்தது. மாதாதந்த வழித்துணையாற் பிழைத்தேன். தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை என்றது பொய்யாதெ ன்று அந்நண்டைக் கைக்கொடு இல்லம்புக்கு அன் னைக் கட்டாங்கு நிலந்தோய வீழ்ந்துபணிவுதோன்றத் தழுதழுது வாழ்த்தி நிகழ்ந்த செய்திகளை விளம் பி இன்பற்றிருந்தனனென, பொன்வாய்ப்பினன் இது தக்கதேயாம், எனெனில் மந்திரம் தீர்த்தம் பெரியோ ர் சோதிடன் மருத்துவன் குரு இன்னோர்பால் எவ ன் எவ்வண்ணம் பாவனைபுரிவானோ அவன் அவ்வண் ணம் பேறுபெறுவனென்று இங்ஙனம் நேமியானந் தேற்றித் தன் மனைக்கு ஏகினன்.

20778

PARATHAM.

பாரதம்.

வாரணவதபேளர்வசீசநுக்கப்.

(Discord between the Pandavas and Turiyothana &c. and the consequent removal of the Pandavas to the city Varanavatha.).

ஆங்கவாம்முறை அயருமாறிடைத்
தீங்கொருவடிவமாஞ் சீர்ச்சுயோதனன்
பாங்கவனமக்கெனப் பரிதிமைந்தன
வாங்குபுதழீயினன் வலிமைகூவே. க.

ஒருபகனிலமக ளுய்யமந்துலின்
வருபகீரதிநதி வாசமம்படிந்
திருதிறப்புதல்வரும் இயைந்தகேண்மையாற்
கனையடைந்தனரிளங் கடவுளோனூர். உ.

தைவருஙவமணிச் சயிலமென்னவே
ஜவகைநிறங்களும் அமைத்தியற்றிய
தெய்வவாடகமனச் செல்வப்போனகம்
கைவாநுகர்ந்தபின் கண்ணுந்துஞ்சினர். ங.

கண்படைக்கந்துலிற் சன்னசௌபலர்
எண்படைக்தமாரோ டெண்ணிப்பாவகன்
நண்புடைப்புதல்வன நார்கொள்வல்லியாற்
நீண்புயத்தோடுகாஞ் சிக்கவார்த்தபின். ச.

ஆவினிற்பிணித்தெழம் ஆர்வம்போங்கிட
ஊனுடைப்பொருப்பையன் றும்பர்நாயகன்
பாவையிற்செறித்தெனப் பயனில்செய்கையால்
வாவுமப்பெருநதி யூடுவிழ்த்தினர். ஞ.

வீழ்ந்தவனனந்தா நீமீர்ந்துமெய்யுறச்
சூழ்ந்தவப்பீணிகவளத் துணிகளாக்கியே
ஆழ்ந்திலனேறிமீண் டவசத்தோடவட்
டாழ்ந்தனனிராவணன் றம்பிபோன்றுளான். ரு.

வாளிரவியையோளி மறைக்தம்வெஞ்சினக்
கோளாவணையனக் கோடியநெஞ்சினன்
நீளாவினங்களா னிதீதிராலுவை
மீளவங்கோல்லுவான் வீனேவினன். எ.

கடித்தனபன்னக ருகங்கோள் கைகளாற்
றுடித்தீடமறக்குணத் தோதுதிபோற்பிசைந்
தீடித்தீடுமுகிலென வேழந்துமாருகர்
வடித்தவேற்றுணவனோ டேய்தீமன்னனுன். ச.

வேறெருபகற்கழ நீராத்துவிமனே
டூறுபாய்ந்தீருவரும் ஆடும்வேலையிற்
றேறலர்வஞ்சகந் தேறவண்டினுல்
ஏறினன்றடத்தரி யேறுபோன்றவன். சு.

பின்னருமோருபகற் பேற்றம்பேற்றவன்
றன்னயம்மகிபதி தனயனுதரித்
தின்னமுதருத்துவான் போலயாவையுங்
துன்னியவிடங்களாற் றுய்ப்பித்தானரோ. ய.

விடத்தீலேயழிந்தறி வோழிந்தவீம னை
வடத்தீலேபிணித்தனன் கங்கைவாரியின்
ஆடத்திலேயமீழ்த்தினன் ஆதயமோத்தவர்
தீடத்திலேழுதிர்ந்தகிங் கீர்தீறங்களால். யக.

ஓதவான்கடலிடை யோளித்தவேற்பேனப்
பாதலந்தனில்விழும் பவனசூனுவை
வேதனைப்படுத்தின விடங்கோள் சுரோயிற்
றுதவப்பன்மணி யாவினஞ்சிறர். யஉ.

முற்படுகோடுவிட முளையெயிற்றுதம்
பிற்படுவிடத்தினுற் பெயர்ந்துபோதலின்
மற்படுபுயகிரி வடம்பிணிப்புமற்
றற்படுமிருள்புலர் அலரியாயினன். யசு.

வாசுகிதனக்கீவன் வாவுண்ர்த்தலும்
ஆசுகன்மதவலையென் றறிந்துமற்றவன்
தேசுறுபொற்கடங் தெரிந்துபத்தினுல்
ஏசறுமழதெலாம் இனிதினூட்டினுன். யச.

வெங்கனல்கொளுத்தலின் வெந்தவான்புலம்
மங்குல்பெய்மாரியால் வயங்குமாறுபோல்
அங்கெரிவிடனுகர்ந் தழிந்தபேருடல்
இங்கமுதருந்தலால் எழில்புரிந்ததே. யரு.

ஆயிரம்பதின்மடங் காசுவாக்களின்
மாயிருந்திறல்வலி மலிந்தமேனியான்
ஏயிருந்தவப்பயன் என்னவொண்பகன்
மேயிருந்தனன்பணி வேந்தன்கோயிலே. யசு.

இவனையந்நதியிடை யிட்டபாபியும்
தவனவனயுததியிற் சாய்த்தமாலபோல்
அவனிபனகரியில் ஆசவெள்வலத்
துவனிசெந்தனிவிளக் கெடுப்பத்துன்னவே யள.

கண்டிலனுதீட்டான் கனிட்டன்கண்ணுற
உண்டிலனடிசிலும் ஓராவினுங்
கொண்டிலடுயிலீளந் தமார்ம்மோடும்
விண்டிலனுனாயுளம் விம்முதந்தியே. யக.

வீடினனுமெனத் துணைவர்வேறுவே
றேடினர்கானதி யோடையெங்கணுங்
தேடினர்காண்கிலஞ் செய்வதென்னென
காடினர்நடுங்கினர் கடுக்கில்சிந்தையார். யக.

கூற்றெனச்சுயோதனன் தமானேயிவன்
ஆற்றலின்வேரீஇயழக் கற்றசிந்தையான்
ஏற்றதையுணர்கிலம் என்றுசிந்தையாங்
காற்றினுமலமரு கருத்தாயினர். உய.

ஊதையில்பூதமோத் துள்ளம்வெம்பிய
தாதையில்சிறுவனாத் தாதைதாதைபாற்
கோதையில்தழலினுள் கோண்டுசேறலும்
வாதையிலவற்கென வருத்தமாற்றினன். உக.

தருமமன்னனுநகர்ச் சனங்கள்யாவருந்
தெருமாறேறவுந் தெய்வங்கூறவும்
பெருமிதநிமித்தங்கள் பெற்றிபேசவும்
வரும்வருமெனமன மறுகவைகினர். உஉ.

இருந்தீவளப்பகன்றபின் இவணமற்றைநாள்
அருந்திறற்போகிகள் ஆசனேவலால்
வருந்தியுற்றெடுத்துமன் வந்தநீர்வழீ
பொருந்திறற்கங்கையின் கையிற்போக்கவே. உரு.

பாழியம்புயகிரீப் பாண்டவன்றனைச்
சூழிகற்பணிக்தலஞ் சுமக்கவல்லவோ
வாழியங்குலங்களின் மன்னனல்லவோ
ஏழிருபுவனமும் இனிதினேந்துவான். உச.

விதியினுலொளித்தலின் உயங்கிமீளவும்
நதியினுல்வருதலின் நலங்கொண்மேனியான்
பதியினுல்விளந்துமென் பங்கயங்களும்
மதியினுற்துளிர்நெடு வானுமாயினன். உரு.

வேதியர்தாவர்வில் விதூரன்வீடுமன்
ஆதியர்துணைவாங் நகநருளார்களென்
றேதியசனங்களுக் துவகைநல்கினனன்
ஞாதியர்க்கிலாக்கெலா நடுக்கநல்கியே. உசு

தந்தியைமகிழனை கூறிக்கற்பினுல்
அந்திமீனவனையவர் அருளின்வாழ்த்தவே
சென்திருமகளுறை செல்வமாநகர்
வந்திவன்மன்புபோல் வளருநாளிலே. உஎ.

கோதமன்மகன்மகன் தனிவிலாதியா
மேதகுபடைக்கலம் யாவும்வீறெடம்
மாதவன்வயிற்பயில் வாதன்வானவர்க்
கேதமில்சிந்தையான் கிருபனென்றுளான். ஏஅ.

மற்றவன்சந்தனு மைந்தனேவலாற்
கொற்றவாருள்தரு குலக்குமாரனை
வெற்றிகொள்சிலையும்வேல் வேலும்வாளமும்
பற்றலர்வேருவரும் படிபயிற்றினன். ஏக.

பரிவுடனிவன்படை பயிற்றப்பின்னரும்
தருபதிவேறெரு தருவைத்தேடினன்
ஈருளறமதிநில வெறித்ததாயினும்
பரிதியையுயக்குமிப் பாவைஞாலமே. ஙய.

(வே.) பாதநாதவேத பாத்துவாசனென்போன்
வாதவேள்விதன்னின் மேனசையிலாதான்
சுாததாதுவிழ்ந்த துரோணதும்பந்தன்னில்
வாதனெருவன்வந்தான் வசிட்டமுனியையொப்பான். ஙக.

ஈழேழ்விஞ்சைத்தீறனும் ஈன்றேன்றன்பாலெய்தி
நீழேழென்னயாவு நிறைந்தகேள்விநெஞ்சன்
பாழேழெண்ணும்படைகள் பாசிராமன்றன்பால்
ஓழேழ்பகலிலுலதக் கொருவனென்னக்கற்றான். ஙஉ.

வெற்பின்வலியதிண்டோள் வேந்தனேவுந்தூதால்
அற்பின்மிக்கசிந்தை யறஞ்சான்மொழியவ்வாசான்
கற்பின்பன்னியோடுங் கையின்மதவலியோடும்
பொற்பினமாவதியே போலுங்கரிபுக்கான். ஙங.

வந்தான்வந்தானெனலும் மந்தாகினியாண்மைந்தன்
பைந்தாசையவேதிர்போய்ப் பணிந்துபூசைபண்ணிச்
சிந்தாசனத்தோடொக்குஞ் சிங்காசனத்தினேற்றி
எந்தாய்வாழியடியேன் என்னதவத்தேனென்றான். ஙச.

ழசிவண்டுமொய்க்கு முருகார்செவ்வியலங்கல்
வாசிமான்றேர்வெம்போர் மன்னர்மன்னன்றன்வன
ஏசில்கடவுள்வாய்மை இருக்காலெண்ணில்கோடி
ஆசியன்பாலோதி யருள்செய்திருந்தபின்னர். ஙடு.

வேதமுனிவனிருந்த வேத்துமுனியைநோக்கிப்
பூதந்தன்னினிகழ்ந்த புன்மைமொழியொன்றுரைத்தான்
ஏதமேபெற்றனய யாகசேனனென்பான்
போதமில்லாவென்பாற் பூட்டுநண்புபூண்டான். ஙஎ.

யானுமவனுமுறையால் இவனியோமானவெல்லப்
பானுங்கர்தொல்லங்கி யேயன்பாதம்பணிந்து
வானுமண்ணும்வியக்க மறைவேம்படைகள்கற்றுத்
தானும்வல்லனுகித் தன்போலென்னவைத்தான். ஙஎ.

பின்னையாவும்பகலும் பிரியோமாகித்தீரியாத்
தன்னையடைந்தநண்பின் றகவான்மிகவாதரியா
என்னவானமெய்த யானேயிறைவனனல்
உன்னையாளவைப்பேன் உலகிற்பாதியென்றான். ஈஅ.

நன்றுநன்றுன்வாய்மை நன்றுநண்புக்கினீயாய்
என்றுபோந்துயானும் இயன்றதவத்தினிருந்தேன்
வென்றுகொண்டபுவியை வேந்தன்மகவுக்களித்துச்
சென்றுவானம்புதுந்தான் சிறுவன்றவலவனனன். ஈஈ.

தனத்திலாசையின்றித் தவமேதனமென்றெண்ணி
வனத்திலுண்டிகொண்டே மசிழ்வுற்றெநசார்வைகிச்
சனத்திலருளாயில்வாழ் தருமந்தவறவண்ணம்
இனத்தின்மிக்ககிருபற் கிளையாளிவனவேட்டேன். சய.

கந்தமகவையின்ற காளகண்டனருளால்
வந்தமகவிம்மகவு வறுமைவளாவளர்ந்தான்
இந்தமகவுமையாண்டிளமையறியாதெனலாற்
றந்தமகவைநோக்கித் தாயும்பெருகத்தளர்ந்தாள். சக.

மாவின்பாலேயன்றி மாபுக்குரியமைந்தன்
ஆவின்பால்கண்டறியான் அதனல்வருந்தியந்தக்
கோவின்பாலேததலுங் கோமரின்யார்நீயென்ன
நாவின்பாலானடுங்கி நானுன்னண்பனென்றேன். சஉ.

மன்னன்யானீமனிவன் மாபாலெனக்குநினக்கும்
என்னநண்புண்டென்றே யேசிநகைசெய்திகழ்ந்தான்
அன்னதருபன்றன்வன அவையிலாசுகேட்பச்
சொன்னவாய்மைநீயே சோர்ந்தாயாலேசோனே. சஊ.

புகன்றபடிநீயாளும் புவியும்பாதிகொள்வேன்
இகன்றசமரிலுன்வன யிாதத்துடனேகவர்வேன்
அகன்றமெய்மையுடையாய் அறிதியென்றேனென்று
சுருன்றன்ஞானம்பெற்ற துரோணன்சொல்லக்கேட்டான். சஎ.

கேட்டவாசனமைக்கக் கிருபனுடன்வந்தீறைஞ்சும்
பூட்டுவரிவிற்றடக்கைப் புதல்வர்புதல்வர்தம்மைக்
காட்டிநீயேயிவனைக் கடிதிற்படைமெய்க்கல்வி
முட்டிநின்வஞ்சினமு முடித்தியென்றுமொழிந்தான். சஏ.

முனிநீயையாவிதற்கு முன்னமின்றுமுதலாய்
இனியிவ்வுலதக்கிறையாம் எம்மிலோருவனுகிக்
தனிவில்வலியாலமருங் கோடியென்றுகொடுத்தான்
பனிவெண்குடையுந்நுபர்க் குரியவரிசைபலவும். சசு.

(வே.) அன்றுமுதலாகவரி வேஞ்சிலமுதற்படைகள் ஆனவையவன
த்துமடைவே
தோன்றுபடுநான்முறையின் மறையிலுடுதிட்டிரு யோதனர்களாதி
யேவரும் [லே
ஒன்றியதுரோணனரு ளாலும்வலியாலுமு நனர்வுடைமையாலுமுத

நின்றுதுறையாதோருவ நுக்கோருவர் கல்வியில்நி ராம்பினர்வாம்பினிதி
யோர். சஎ.

வெஞ்சிவலயினுலிவனி ராகவனையோக்குமென விசயன்விநயத்தி
ன்மிகவே
எஞ்சியதுமார்கள்போ ருமையின்மிதத்தனர்க ளிரவியெதிர்மின்மி
னிகள்போல்
அஞ்சொன்முனிதானுமிவன் மேலெவரினும்பெருக அன்புடையனுகி
யகலா
நெஞ்சுறவருங்கவலகள் கற்றமவர்தம்மனவி னேயமகிழாதவர்கள்
யார். சஅ.

ஏகவலவனென்றெருகி ராதன்முனியைத்தனியி றைஞ்சியவனேவலி
ன்வழான்
ஆகவலயடைந்துமித பத்தியோடுநாடொறும நச்சுனனையோத்துவரு
வோன்
மேகவலநெடுங்கடல்வ ளந்ததாணிக்கணெரு வில்லியெனவின்
மையுடையான்
மாகவலநிறைந்துதரு தக்கவணவலக்கையினில் வல்வில்வழங்கியு
ளனுல். சகூ.

அங்குலியமொன்றுபுனல் அழ்தருகிணர்நீல்விழ அந்தமனிதேடுமீனே
னப்
புங்கமொடுபுங்கமுற வெய்தவனெடுத்தமை புகன்றருதநின்றவரை
நீர்
இங்கிதனிலத்தோகைகள் யாவுமருவப்பகழி யேவுமீனெனுமுன்வி
சயன்
துங்கவில்வலாத்தொருக ணத்தினில்வடத்திலது லாத்தனனிலக்
கிறெடையால். குய.

முத்தன்முனிதாளிணையை நீர்படிதடந்துறையின் முதலகவர்வுற்ற
தெனலுஞ்
சித்தாவில்வீர்பலருந்தமவெறுங்கைகொடுசென்றருதநின்றுவிடவே
பத்தியின்வினாந்துபோது வேயிபமழைக்கவோரு பறவைமிசைவந்த
நெடுமால்
கைத்தீகிரிபோல்கணையின் விசயனதனப்பழய கார்முதலயிற்று
ணிசெய்தான். குக.

ஒருதன்விறலாலிதய மகிழ்தருவினுக்கிவனும் உயிருதவினுனுதவலுந்
தருவுமிவனுக்குநில யாலுமறையாலும்வலி சூர்பகழி ஒன்றுதவினுன்
இருவருநயந்தருளும்விநயமுமிதத்தனர்களின்னுயிருமனமுமெனவே
மருவிவருநல்வினவ சத்தின்வழிவந்தபயன் மற்றெருவருக்குவரு
மோ. குஉ.

சிலைக்குருவிறற்குரு குலக்குமாருக்குவரு சீமாநிலகாண்மீனெனவே
அலைத்தலைநிலாவெழசரிற்*புதல்வனுக்குநலைறக்கடவுளுக்குமுளையா

* சரிற்கையா அ.

நீலப்படுவிசாலமணி யணிதிகழாங்கின்மீசை நீகழ்பலிகோடுத்தரி
யுடன்
கலைப்பாவியூர்திருவை யுந்தோழதுபுக்கனர்கள் கல்விகளைகண்ட
பேரியோர். ருஈ.

புரிவிலறிவோர்சன பதத்திலறிவோர்புவி யாக்குமவர்தம்மிலறிவோர்
வரிபடவயங்குகோடி மஞ்சவிதமெங்கணும்வ னப்புறவிருந்தபொழ
திற்
றெரிவுறுவிமானமன தோறுமுறைதேவர்பலர் சித்தர்முதலோர்பா
னெடுங்
கரியநெடுமால்பிரமனிந்திரன்முதற்பலர்க லந்தவகல்வானிகருமே ருச.

ஆற்றில்வழுவாமனுமுறைத்தருமன்மைந்தன்முதலாகியதமாாடைவே
போற்றியடலாசிரிய ரிருவரையுமன்பினுயர் பூசனபுரிந்துபுரிநாண்
ஏற்றியசாசனம் வணக்கிவடிவாளியினிலக்கமவைநாலும்வகையா
ன்
மாற்றினர்பிளந்துபோரு வன்மைசிறுநுண்மைசில மச்சலமெனச்
சொல்வகையே. ருஉ.

ஆயுதமநேகவித மானவையெனப்பலவு மழதுறவியற்றியுமதம்
பாயுமிபமாவிதவாசியோருவர்க்கோருவர் பலகதிவாக்கடவியுஞ்
சேயுயருமாடநிலதோறவையிருந்தவர் தெளிந்துளமகிழ்ந்துரைவதிர்
வாயுகதியல்லது மனித்தர்கதியல்லவென வல்லனபுரிந்தனாரோ.
ருஊ.

ஒத்தவலியோர்வலியு மொத்ததிறலோர்திறலு மொத்தவிளையோர்வி
ளையுமன்
சித்தமழன்முழுகவம்புயமலர்ந்தாசன் மகனும நிலன்சிறுவனுங்
கைத்தலமமர்ந்தகதை கொண்டெதிர்கடந்தனர் களிப்புடனிரண்டு
தறுகண்
மத்தகயம்வேரோடு மாமமெடுத்தமர் மலைந்தவையகோலமற
வோர். ருஎ.

தண்டின்முனையொன்றினுட னென்றுருமெறிந்தவைய தன்மையோ
டுடற்றவிலதம்
மண்டலவிதங்களும்வியப்புறநடந்துபின்மறத்தொடுசெயிர்த்துவயிரம்
கொண்டிருவரும்பொருத லுன்னுபொழதங்கவர் குறிப்பினையிமைப்ப
ளவையிற்
கண்டுதறிவின்சிறுவ னன்பொடுவிலக்கினன்மெய் கல்விகளைகண்ண
டபேரியோன். ருஅ.

மீளிமகவான்மதவலயாயுதபுரோகிதன் விலோசனமுணர்ந்தவன்மலர்த்
தாளின்முடிவைத்தெதிர்தரித்தனனிடங்கைவரிசாபகவயத்தனனிபம்
யாளியாவங்கருடன் வன்னிசலிலந்திமிரா மிவியிவையேகடவுளாம்
வாளியின்விநோதமற வெய்தனனிருந்தமுடி மன்னவர்திகைக்கும் வ
கையே. ருக.

(வே.) ம்ங்தல்சூழ்விசாலமுன்றின் மஞ்சகோடிதிசழவே
அங்கண்வானமீனமாக அவையிருந்தவாசர்முன்
சிங்கமென்னுமாறெழுந்து சிங்காதனமஞ்செய்தான்
பங்கசாதபரிமளங்கொள் பாதுராயதூதுவே. கூய.

சீர்தையன்புடன்பணிந்து தேசிகேசனருளினால்
வந்துவெஞ்சாசனம் வணக்கிவீரவாளியால்
இந்திரன்குமான்முன் னியாதியாதியற்றினன்
அந்தவந்தநிலையுமேவும் அதனில்விஞ்சலாயினன். சுக.

கணைகள்போயிலக்கடைந்த வுறுதிகண்டுகண்களித்
திணையில்வீரனென்றதன் றிருந்தாசமண்டலம்
பிணையன்மாலவிசயனண்ணல் பெற்றிபற்றிநாணினன்
துணைவரோடுவீரகழற் சுயோதனன்களிக்கவே. சுஉ.

மருவநின்றருக்கன்மைந்தன் வானநாடன்மகனாம்
இருவருந்தனுக்கொள்போர் இயற்றவம்மினென்றலுங்
கருதலந்தழைக்கவந்த தமானன்புகூவே
உருகுசின்றெனத்தழீஇ யுவந்துளந்தருக்கினன். சுங.

அனந்தாம்போற்தரிகோல் அந்தாமனக்கெனத்
தனஞ்செயன்செயிர்த்தல்கண்டு தபனன்மைந்தன் மீளவும்
முனைந்தபோரின்முடிதுணித்துன் முகசரோருகத்தினற்
சினந்தணிந்தாங்கபூசை செய்வனென்றுசீறினன். சுச.

அதிருகின்றவெழிலிபோல் அருச்சுனன்றனக்குறித்
ததிருகின்றவின்மைகண் டியாவருந்துதிக்கவே
முதிருகின்றமெய்யனுகி முன்னிருந்தகோதமன்
உதிருகின்றவமுதவா மொக்குமென்னவுரைசெய்தான். சுரு.

சூதன்மைந்தன்வேலயேழ சுழமேதினிக்கெலாம்
நாதன்மைந்தனுடன்வெதண்டு நவிலுதற்குநண்ணுமோ
ஏதமண்டுசாலமென்ன ராசராசனிகலியக்
கோதமன்றனக்குனங் கோதிக்குமாறுகூறினன். சுசு.

கற்றவர்க்குநலனிறைந்த கன்னியர்க்கும்வண்மைசை
உற்றவர்க்கும்வீரான் றுயர்ந்தவர்க்கும்வாழ்வுடைக்
கொற்றவர்க்குமண்மையான கோதின்ஞானசரிதாம்
நற்றவர்க்குமோன்றுசாதி நன்மைதீமையில்லையால். சுஎ.

அரிபிறந்ததன்றுதூணி லானும்வேயிலாயினன்
பாவையுண்டமுனியுமப் பாத்துவாசன்மைந்தனும்
ஒருவயின்கண்முன்பிறந்த தோண்சலத்தினல்லவோ
அரியவென்றிமுருகவேளு மடிகளும்பிறந்ததே. சுஅ.

என்றுநல்லவுரையெடுத் தியம்பியேவனயிளிவினே
டொன்றிநின்றவாடகத்தை யோடவைக்குமாறுபோல்
அன்றுசுதன்மதலதன்ன யங்காசனுக்கினன்
மின்றயங்குமுடிகவித்து வேந்தெலாம்வியக்கவே. சுசு.

தானிருந்தவரிமகஞ்செய் தாள்சுமந்ததவிசின்மேல்
ஊனிருந்தபடையினுன யுடனிருத்திவண்டுசும்
தேனிருந்தமாலவாது சிகாமீதுதெண்டிரைக்
கானிருந்தமண்டலங் கருத்தினுளிருத்தினன். எய.

தவனன்மைந்தனுஞ்சுயோ தனும்இசைந்துதனதனும்
சிவனுமென்னகன்புகொண்டு தீறலுடன்சிறந்துளார்
பவனனும்பர்நாயகன் பயந்தவீாஞ்சவே
அவனியெங்குநமதெனக்கொள் பெருமீதத்தாயினர். எக.

ஆனகாலையென்னுகின்ற வாயுதங்கள்யாவையும்
யாவனவாசியாதமான யானழள்ளயாவையுஞ்
சேவனயோடுதெவ்வரைச் செறுக்கவல்லவீாமும்
மானவீர்வல்லனென்று மறைவலாளன்மகிழ்வுற. எஉ.

வம்மீனுதீதருதலங் தழைக்கவந்தமைந்தர்கள்
தம்மீனுவாயேயேமக் களிக்கநீன்றதக்கவண
எம்மீனுனெநத்தன்வே நீயாகசேனனென்றுளான்
நும்மீனுடியவணயிம்பர் நோதல்செய்துகொணர்மீனே. எரு.

என்றுதஞ்சிவலப்புனோ கீதன்கனன்றியம்பவே
அன்றவன்பதம்பணிந் தளித்தசோற்றவலக்கொளா
வென்றீநீடுபடைகளோடும் வீவுமங்கநாலோடுஞ்
சென்றுதங்கணுடகன்று தெவ்வர்நாடுதறுகீனர். எச.

ஆளிமோய்ம்பாம்முனக்க ணுனபோதனிகினித்
தூளிகண்புதைத்தசென்று சேவிபுதைத்தநுளனிபோய்
ஒளிகொண்டசெம்பொன்வெற்பி னுடல்புதைத்தவெழிலிபோல்
வாளிகொண்டவிநதர்மா மதிற்புறம்புதைக்கவே. எடு.

வலத்தசேனயாவனவாசி வானினின்றுதுமுறவே
உலத்தெழுந்துமுழைலையவிட் டுடன்றசிங்கவேறுபோற்
நீலத்ததன்பதாதியோடு மேகயாகசேனனும்
இலத்தநெஞ்சனன்றுநீடு புரிசைவாயிலெய்தினன். எசு.

சோமகர்க்குமுடுதுசேன சூழவந்ததருதலக்
கோமகர்க்கும்வெஞ்சமம் விலந்ததாண்மைகூவே
பூமகற்குமிக்கமா முனிக்தவாய்மைபோய்த்தவம்
மாமகற்கும்விசயனுக்கு மன்னுபோர்வயங்கவே. எஎ.

தூறுகொண்டுகவணபோழிந்து சோமகேசர்பொருதலான்
நூறுகொண்டகுமார்தங்க ணகரின்மீளநோக்கினர்
மாறுகெழுண்டவிசயன்வீசும் வண்ணவாளிவலயினல்
வீறுகொண்டேதிர்ந்தமன் விலங்கரீடுபட்டதே. எஅ.

தகப்படுஞ்சாசனத் தனஞ்செயன்கைவாள்வேரிஇ
அகப்படுந்தாதிபன்ற னற்றவில்லிணியான்
மிகப்படுந்தடங்கொடோர் மிசைப்பிணித்துவிசையுடன்
நகப்படுஞ்செயற்கைசெய்து தருவின்முன்னர்நண்ணினான். எகூ.

முறுவல்கொண்டுகண்டசாப முனியுநாணியெம்மைநீ
உறுவதொன்றுமுணர்கிலா துனைத்தவுன்சொலுறுதியோ
மறுவிலந்திணுளன்யானு மன்னனியும்வாசவன்
சிறுவன்வென்றுவனப்பிணித்த சிறுமையென்னபெருமையோ. அய.

அன்றெனக்குரியைசந்த அவனிபாதியமையுமற்
றின்றுனக்குன்றுபாதி யான்வினாந்துதருதுவன்
துன்றெனக்குவிந்திலங்கு கோற்றவாதுலீவே
உன்றனக்குவேண்டுமென்ன உயிரும்வாழ்வுமுதவினன். அக.

(வே.) புயங்கம்பருகியுமிழுமதியம் போல்வான்மீண்டும்பூசான்றன்
வயந்தஞ்சுருதிவாய்மையினன் மன்னுங்குருக்கள்பதிநீங்கித்
தயந்தஞ்சிலக்கைவாள்விசயன் சயமம்பிறர்முன்றுனகப்பட்
டுயந்தஞ்செயலுநினைந்துநினைந் துள்ளஞ்சுடப்போயூர்சேர்ந்தான். அஉ.

மறுகிற்பணிலந்தவழ்பழன வளநாடுடையானெதிர்வணங்க்
முறுகிப்புரிவெங்கவலக்கோட்டு முனியேபோலுமுனிவாவனத்
தறுகட்குருவின்றவலதுணிக்கத் தகவோர்மகவுந்தனஞ்சயன்றேள்
உறுதற்கொருபுங்கன்னியையும்பெறுவான்வேண்டியுற்றீர்ந்தான். அங

ஆறுமகனப்பயந்தநதி யவையாற்றுளிர்வதோருகாவில்
ஈறில்தவத்தோனுபையாசன் அரசனெனும்பேரிருவோருங்
கூறுமுறையிற்சடங்கியற்றக் கோன்வழக்கப்பெருவேள்வி
நூறுமகத்தோனிகாசை நோன்மைக்கீசையப்புரிவித்தான். அச.

புரிந்தமகப்பேற்றழல்வேள்விப் பொன்றவோம்பொருண்மீச்சில்
பரிந்துவிபுத ராதேய்ப்பப் பைம்பொற்றலத்தினிறைத்தாங்குத்
தெரிந்தம்மிப்பூணவன்றேவிக் களிக்கத்தின்டாளாகியபின்
சொரிந்துகனலினுபையாசனிமைப்பிற்சுதனத்தோற்றுவித்தான்.
அரு.

வலயம்பிறழமுடியதங்க மணிக்குண்டலம்போழகேறீப்பச்
சிலையுங்கையுமெய்யும்வயங் திகழ்போர்வயிராக்கவசமுமாய்க்
கோலவெஞ்சிங்கக்குருளைபோலங் துன்றின்புறத்துக்குதிப்பதுபோற்
றலைவன்களிக்கத்தடங்தேர்மேற் றணையனெருவன்றலைப்பட்டான்.
அசு.

தேரோட்டுக்கனநுணமணிச் சிமயத்துதிப்பச்செவ்வியுடன்
கீரோடையிற்செந்தாமரைக ணிறம்பெற்றலர்ந்துநிறைவனபோல்
வீரோதயன்வந்துதிப்பலவில் மேன்மேன்மகிழ்ந்துமெய்களித்துப்
பாரோர்கண்ங்கள்களித்தனவாற் பார்க்குந்தோறும்பரிவுற்றே. அஎ.

சங்கச்சங்கமிகமுழங்கச் சாந்தும்புழுதுமேறிந்தார்த்துத்
துங்கக்கொடியுந்தோணமுந் தோடையும்பாப்பிச்சோமகஞட்
டங்கட்சயந்தனவதரித்த வமாவதிபோலார்வமெழத்
திங்கட்குழவியுற்பவித்த திசைபோன்றன எண்டிசையெல்லாம். அஅ

பின்னுங்கடவுளுபையாசன் பெருந்தீப்புறத்துச்சுருவைமிலன்
மன்னுங்கடலாமுதென்ன வழங்குஞ்சுருதியவிகலத்தான்
மின்னுங்கொடியுநிகர்மருங்குல் வேய்த்தோண்முல்லவெண்முறுவற்
பொன்னும்பிறந்தாள்கோகனகப் பூமிதெழந்தபொன்போல்வாள். அக.

மண்மேலொருத்தியாக்கர்தல மாளப்பிறந்தாள்வாமனுதற்
கண்மேலின்றுமிவள்பிறந்தாள் கழற்காவலர்தங்குலமுதிப்பான்
எண்மேலென்கோலினியேன்றுங் கேவருங்கேட்பவோருவார்த்தை
விண்மீதெழந்ததவன்புரிந்த வேள்விக்களத்தினிடையம்மா. கூய.

முற்றேன்றியதன்தலமுதலான் முாட்போர்முனிக்குழடிவுமவன்
பிற்றேன்றியவக்கன்னிதையால் விசயன்றனக்குப்பெருநலமும்
உற்றேர்ந்துள்ளமிகத்தருக்கி உயர்ந்தாங்கமைந்தானுயர்மகத்தாற்
பெற்றேன்பெற்றபேறுமகப் பெற்றேர்தம்மிற்பெற்றர்யார். கூக.

காணமறுவற்றிலங்குதிறற் கவலைசொல்பவன்பாற்கனல்பயந்தோன்
சாணமலர்தன்றலைக்கோண்டு தனுநூலெனக்குத்தருகென்றன்
மாணமிவனுற்றனக்கென்ப துணர்ந்துதருவமருதளித்தான்
ஆணியிடத்திற்செறிந்தன்றே அதனைச்சேதப்பதழலம்மா. கூஉ.

இவ்வாறமைந்தாங்கைவருடன் ஈசாம்பதின்மர் நண்ணிவளர்
மைவான்மீனிற்பலகோடி மன்வந்திறைஞ்சிப்புடைசூழத்
தெவ்வாறியவேம்பெருஞ்சேனைத் தீரதாட்டானுந்தம்பியுமற்
றெவ்வாரிவற்கென்றுதிட்டிாவன யொழக்கத்தழகாஷ்ட்கோண்டார்.
கூங.

(வே.) பூதிகலந்திகழ் பூருதலத்துக்
காதிபனுகிய நங்கவணவென்றேன்
நீதியினுஷ நிறைந்தனனுண்ணூல்
ஒதியகேள்வியு தீட்டிானென்னு. கூச.

மைந்தருடன்செயல் வழவறவேண்ணிக்
குந்திபயந்தருள் குரிசிலையிவனே
இந்தநிலக்கினி இளவாசென்றங்
கந்தண்மதிக்குடை முடியோட்டளித்தான். கூடு.

சந்தனுவின்றனி மாபுதயங்கச்
செந்திருமேவரு சிறுவனுமப்போ
தீந்துவொடாதவ னிருவருமன்பால்
வந்துதழீஇமெய் வயங்கினனெத்தான். கூசு.

நுன்மதியான சுயோதனன்மாழ்கித்
தன்மதியாலரு டங்தையையெய்திப்
புன்மதியாழனா சிற்சில்புகன்றன்
மன்மதியாதும தித்தலிலாதான். கூஎ.

உன்பதம்யாவும் உதிட்டிானுக்த
மன்பரையோடுவ ழங்கீவனயெந்தாய்
அன்பதிலாவவ் வநுசர்மதத்தால்
என்பதமம்ம இறந்ததையன்றே. கூஅ.

என்றலுமைந்தவன இந்துதலத்தோய்
நின்றிலையான்மனு நீதியிலையா
பொன்றியவேம்பி பதம்புதல்வர்க்கே
அன்றிநுமக்கா சாளுதலாமோ. கூகூ.

நீதியிலாநெறி யேண்ணிவனீயிங்
கோதியவாய்மையில் உறுபொருளின்றல்
ஆதிபாயவ னாவருநீரும்
மேதினியாளுதல் வேந்தியலென்றன். ஈ.

இகன்மீதுகன்னனும் என்னிவளயோருஞ்
சதனீபுழண்டு ததந்துவணநெஞ்சில்
உகவையிலாதோடு றேனினியென்றே
முகிண்முதாம்புவண முகஞ்டுதைத்தான். ஈக.

பாதகனன்றுப கர்ந்தமோழிக்கே
பேதகமானபி தாமருளெய்தா
மேதகவாழ்வுறு வில்விதூற்றும்
நாதகாலலுனா ரதிமகனுக்கும். ஈஉ.

ஈண்டினியென்செய்வ தெண்ணுமினென்றே
பாண்டவரோடுப யின்றுறையாமற்
றாண்டுபரித்துரீ யோதனன்முதலோர்
பூண்டனர்வெம்பகை வாழ்வுபோறதார். ஈசு.

ஒருதிறனிங்ஙகர் உறைதலினென்ற
தீருதிறன்மைந்தரும் இகலுவர்மேன்மேல்
அருகணுகாவகை யகலவிருந்தால்
மருவுறுநண்பு வளர்ந்திடுமன்றே. ஈச.

இம்மோழிகூறலும் இருவருமெண்ணித்
தெம்முறையாயினர் சிறுபருவத்தே
எம்முனைகேளலர் இனியவர்மதியே
தம்மதியேமதி யாதுவதென்றார். ஈடு.

விதூனும்வார்கழல் வீடுமனுந்தம்
இதயநிகழ்ந்துவி யம்பியபின்னர்
பொதுமையிலாத புரோசனனென்னும்
மதியுடைமந்திரி வீருகெனவந்தான். ஈசு.

வந்தவமைச்சனு மைந்தனுமற்றத்
தந்தையுமாங்கொரு தனிவயினெய்திச்
சிந்தனைசெய்தனர் தீயமனத்தோர்
தந்திமகாருயிர் கோறல்புரிந்தே. ஈள.

(வே.) ஆணதியர் ஆற்றும்புகழது
நாணதியர் நன்னுஞ்சிறப்பது
தோணதிது லங்துபோற்கோபுரா
வாணவத மாநகாங்களே. ஈஅ.

சென்றிருக்கத் தீருவாய்மலர்கென
வென்றுபட்டும கன்றெழுதோதினன்
அன்றுதோட்டுயிர் அன்னவமைச்சனுல்
நன்றுபட்டது நன்னகாங்களே. ஈசு.

சிற்பநூலிற் றிருந்தியமாக்களாற்
பொற்பமைந்துபோ லிந்ததுபோன்னகர்
கற்பகாடவி யல்லதுகண்டவர்
அற்பமென்பர் அமாவதியையே. ஈய.

அறத்தின்மைந்தவன், யாங்கோருநாளவைப்
புறத்திருந்துபு கன்றனன்பூபதி
திறத்துநின்னிளா யாதோடுஞ்சென்றுதோண்
மறத்தினுற்றனி வாழதியென்னவே. ாயச.

புகன்றகேள்வீப் புரோசனன்றன்னையீம்
மகன்றனக்கினி மந்திரியாகிநீ
இகன்றவர்ச்செற் றினியோர்க்கினிமைசெய்
தகன்றஞாலம் இவன்வழியாக்குவாய். ாயஉ.

என்னவாங்கண் இறைஞ்சியனந்தாஞ்
சொன்னசொற்படி சூழ்படைவேண்டுவ
இன்னவுங்கொண் டிளவாசோடுமப்
பொன்னகர்க்கோடு போயினனென்பவே. ாயஊ.

ஆவெண்ணதடை யைவருந்தந்தியும்
பூஞானப் புரோசனனாமனுஞ்
சோவெண்பிறைச் செஞ்சடைவானவன்
வாணுவதஞ் சென்றுவணங்கினர். ாயச.

அங்கவன்றன் அருள்பெற்றழதற
இங்கீதத்தொ டியற்றியநீள்தோடி
மங்குறேய்மணி மாளிகையெய்தினர்
சங்கம்விம்ம முாசந்தழங்கவே. ாயடு.

ஆவியன்னவ மைச்சன்மொழிப்படி
மேவியத்திசை வேந்தர்குழாந்தொழக்
கோவிஞனாக டக்கக்துவலயத்
தேவிமெய்களிக் கச்சிறந்தாரோ. ாயசூ.

(வே.) மன்னனைவரும் வாணுவதந்தனின்மருவித்
துன்னலார்தொழத் தோன்னிலம்பூந்திடுாளிற்
பின்னநெஞ்சுடைப் புரோசனன்பேதுறுமதியால்
முன்னமேயினி தமைத்தமன் மனைச்செயன்முன்னை. ாயள.

மெழகினனமக் காலயம் வதுத்ததும்விரகே
ஒழதகின்றதன் னெழக்கழம் வஞ்சனையொழக்கே
எழகடற்புவி யாவையும் இவன்வழியளவே
தொழதகையும்வெம் படையுள சூழ்ச்சியும்பேரிதால். ாயஅ.

சங்கையுண்டினி யுண்டியுஞ்சாந்தமும்பூணும்
பொங்குநுண்ணிழைத் துகிலுமந்தாமும்பூவும்
இங்கிவன்புரிந் தியற்றியகோடலமென்றார்
கங்கைநீர்தவழ் கழனிசூழ்பழனநாடுடையார். ாயகூ.

ஜயமற்றிவரீருப்புழி மயனினுமதிகன்
சையமொத்ததோள்வலனுடைத் தபதியனைருவன்
வையமற்றுடைவிமன யொருதனிவணங்கி
ஜயபட்டதை யறிந்தருளாய்முறையென்றன். ாஉய.

நுந்தையேவலிற் கன்மீயநூதனமாக
இந்தமாநகர்த் தீருமவனியற்றீடுஞாளில்
வந்தமந்திரி வஞ்சவனயறிந்தறன்வடிவாங்
தந்தையென்வனயும் ஏவினன் றன்மையினுணர்ந்தே. ஈஉச.

அடியனேனுமற் றவருடன் அாக்குமாளிகையிப்
படியினுலியற் றியதொழிற் பயனேலாங்குறித்து
நெடியகானகத் தளவுநீ ணிலவறைநெறிபோய்
முடியுமாறெரு மண்டபத்தோட்டினேன் முழைபோல். ஈஉஎ.

வேறெருத்தரும் அறிவுற வாகினுல்ஒருதூண்
மாறுபட்டுநீ பழிக்கலாம் வகைவழிவதுத்தேன்
தேறுதற்கீது ததுமென்த் தீருவுளத்தடக்கி
ஊறுபட்டபோ தெழுந்தருள் எனப்பணிந்துளாத்தான். ஈஉசு.

தச்சரிற்பெருந் தலைவனுக் குரிமையிற்றுங்கள்
பிச்சரிற்கொடுத் தவன்விடை கொண்டதன்பின்னர்
அச்சமற்றிவன் அம்மவனக்கம்மவனவழங்கி
நிச்சமின்றுகொல் இன்றுகொ லெனநினைந்திருந்தான். ஈஉச.

விடவிவன்சிவன நெடுங்கொடி தழலலின்மிடைந்த
அடவியெங்கணும் வேட்டையாற் றங்கள்போரண்மை
நடவிநண்பகல் ஆவுகண் டுயிலறநடந்தார்
புடவிதங்கள்வெண் தடைநிழற் துளிருமாபூப்போர். ஈஉடு.

பாந்தளோடொரு மவனவயிற் பயில்பவர்போல
வேந்தனைவரு மந்திரவலியினுன் மிக்கோர்
காந்துநெஞ்சுடை யமைச்சனக் கைவிடாதணுகித்
தாந்தமெய்யென வுயிரோனத் தனித்தனி சார்ந்தார். ஈஉசு.

அங்கோர்கந்துலின் அழைத்துநீ டாசியலுசாவி
ஈந்துநீயில் வைதுதீ யெம்முடனென்னப்
பாங்கர்மெல்லவணப் பள்ளியும் பரிவுறவழங்கித்
தாங்களும்போலஞ் சேக்கையிற் றங்கினர்மாதோ. ஈஉஎ.

உனர்வறத்துயில் உற்றபோ தற்றமந்துணாத்
துவணவனைத்தீருத் தாய்பதந் தொழுகெனச்சொல்லி
அணிகொள்கோயிலத் தாதைதன் நண்பனுக்களித்தான்
இவணயிலாவழ தூசர்கோ னிடநுகர்ந்திருந்தோன். ஈஉஅ.

முடியுறத்தடங் கிரியிவன முளிகழைதோறுமற்
றடிநிலத்துறச் சூழ்வரு மாறுபோலழலோன்
கொடிநிரைத்தபோற் கோபுரப் புரிசசூழ்கோயில்
இடிமுழக்கென வெடிபடச் சிரித்தெழுந்தேரித்தான். ஈஉசு.

அக்கணத்திடை அன்வனயில் அணுகியாங்சவனைத்
தொக்கசித்திரத் தூணடித் துவாரமேவழியாப்
போக்கெனக்கொடு போயகல் வனத்திடை புகுந்தான்
முக்கணற்புதன் முனிந்தவர் முலரோடொப்பான். ஈசுய.

புரிந்ததீயினக் கண்ணினீர் அவித்திடப்புதுந்து
பரிந்தநெஞ்சினை மீண்டுமப் பாவகன்சுடவே
கரிந்தகோயிலைக் காரிருள் புலாமன்கண்டோர்
எரிந்துவிழ்ந்தனர் ஐவரும் ஆயுமீண்டென்றார். ஈஈக.

விருந்தாய்விடம் இடவரு வேடருந்தாயும்
இருந்ததீமதி அமைச்சனே டிறந்தமையுணார்
தீருந்துமாமதிப் பாண்டவர் செயலுமற்றறியார்
வருந்தினர்தம துயிரிழந் தெனப்புவிமன்னர். ஈஈஉ.

போதுபட்டிருள் புதுந்தோளி போனவானகம்போல்
மாதுபட்டபார் மடந்தைதன் மதிழகமழங்கித்
தீதுபட்டது தருதலச் செல்வமென்றோங்கி
ஏதுபட்டது முனிவார் முதலினோரிதயம். ஈஈஊ.

கோட்பனற்சுட இறந்தமை கேட்டலுந்தருக்க
டுட்பவத்துடன் அழதிடுஞ் சுயோதனன்முதலோர்
உட்பனித்துமேல் வெயிலுற வெதும்புநீரோத்தார்
பேட்புறப்புவி முழவதும் பெறுங்கருத்துடையோர். ஈஈசு.

பொன்னலங்கொண்மென் மெழகினல் ஆலயம்புனைந்து
துன்னுவெங்கதைப் படைமருச் சுதனையேசுடுவான்
என்னவாண்மைகொல் எண்ணினு னெண்ணினுஞ்சுடுமோ
வன்னிதன்பெயர் மருச்சக னென்பது மறந்தே. ஈஈஎ.

காண்டவதகனச் சருக்கம்.

(Conflagration of the forest Kandava by the god of fire, for the purpose of appeasing his appetite.)

இனிய பான்முகந் தொழக்துமா குதியென இலங்குமப் புரிநூலும்
தனது வெஞ்சிகைக் கொழுந்தெனப் புறத்தினிற் றழ்ந்தசெஞ் சடைக்காடும்
புனித வெண்புகை மருங்குசுற் றியதெனப் புனைந்த ஆடையுமாசி
மனிதவேதியர்வடிவுகொண்டவனோதீர் வன்னிவானவன்வந்தான். க.

வந்த அந்தணன் வடிவுகண் டிருவரு மெதிரோதிர் வணங்கித்தம்
சிந்தை யின்பொடு வேதிகை எனத்திகழ் செம்பொனின் றவிசேற்ற
அந்த ணாளனுந் துளிந்தபோற் சண்ணின னலிமணங் கமழ்வாயன்
உந்து வெம்பசி பேரிதுவல் லேயெமக் கோதனம் இடுகென்றன். உ.

கரிய மேனியர் இருவருஞ் செய்யபோற் காயமா முனியுண்டற்
தரிய போனக மிடுதுமீக் கணத்தென உவகையோ டுரைசெய்தார்
அரிய வேள்விமின் வழங்குதற் கேற்றன அல்லவா யினுந்தம்மிற்
பெரிய வாயினும் அதிதிகள் கேட்டன மறுப்பரோ பெரியோரே. ஊ.

அளித்து மென்றசொற் றன்செவிப் படுதலும் பெற்றனன் போலாகி
ஒளித்து வந்தன னிருபிறப் பினனலேன் உதாசன னென்னுமம்
களித்து வண்டிமிர் தோடையலீர் எனக்குணக் காண்டவ மெனுங்

துளித்த நுந்துதற் கிடங்கோடான் அவ்வனங் கொண்டல்வா கனன்
காவல். ச.

மிடைந்த நால்வகை மகீருகங் களுநெடு வேற்பினங் களுந்துன்றி
அடைந்த தானவர் அாக்கர்பே நாகருக் காலயங் களுமாகிக்
குடைந்து சோரிகோள் வாளுகி ாரிமுதற் கொடுவிலங் கீனமீக்குக்
கடைந்த கூரெயிற் றுலதக் கனலும்வாழ் கானக மதுகண்டீர். டு.

புதுந்தி யான்முகம் வைக்கினேழ் புயவலியும் ஏவியப் புருகூதன்
தோதுந்த ாதல இறுதிபோ னேடும்புனல் சொரிந்தவித் திடுமென்ன
முதுந்த லுனிரா புாந்தவா றெனவோரு முனபடலிலக்கிற்கின்
மீதுந்த தாகமு மெண்ணமு முடிந்திடும் வேண்டுவ தீது என்றான். சு.

என்ற போதிலுன் இச்சையின் படியுணு விசைந்தனம் இமைப்போ
ழ்திற் - [ய்தி
சென்று கொள்கெனத் தனஞ்சயன் கூறலுஞ் சிந்தைகூர் மகிழ்வே
மன்ற லந்துழாய் மாயவன் அருளினல் வடிக்கவண மாளாமற்
றுன்று தூணியுஞ் சாபமும் ஆதமுஞ் சுவேதவா சீயுமீந்தான். எ.

ஈந்த வானாப் பதாகைகூட் டீரிண்ட டிவுளியு முடன்பூட்டி
ஆய்ந்த வன்றெழிற் பாகனும் அருணனி லமுதமும் படிதூண்டக்
காய்ந்த சாயக நாழிகை கட்டியக் காண்டிபங் காத்தேந்தி
வேய்ந்த மாமணிக் கவசமும் அருக்கனி லமுதற மேற்கொண்டான். அ.

நெஞ்சின் மேலிடும் ஊக்கமோ டணிதிகழ் சென்றும்புயம் பூரித்துச்
சேஞ்சி லீமுகந் தெறித்தனன் றெறித்தலுந்தெறித்தபோலி காணின்
விஞ்சி வாழ்வன சத்துவ மடங்கவுள் வேருவுற உகாந்தத்து
மஞ்சி னீடுரு மொலியெனப் பாந்தது வான்முக டுறமன்னோ. கூ.

ஆழி வாயொரு வடவையின் முகத்திடை அவதரித் தனனென்ன
ஊழி வாயுல கனைத்தையு முருக்குமா றுடன்றெழுந் தனனென்ன
வாழி வாழியென் றருச்சுனன்சாத்தையும் வார்சிலையையும் வாழ்த்தி
பாழி மேனியை வளர்த்தனன் பாவகன் பவனனும் பாங்காஞன். ய.

முள முளவெம் பசியோடுஞ் சினத்தோடு முடிமோய்த் துறவோடி
வாள மாகவோர் பவளமால் வனாநெடு வாரிய வளர்ந்தென்னக்
காள மாழகி ஞார்திநந் தனநீகர் காண்டவந் தனையண்ட
கோள மீதெழ வளர்ந்தனன் வனாபடி கொண்டலுங் குடர்தீய. யக.

தூன வாதுலந் தன்னெடுக் தப்புதற் கணிபடப் பறந்தோந்துந்
தூநி றத்தன கபோதமோத் தனவிடை மிடையெழுஞ் சுடர்த்தூமம்
கான மேதியுங் காடியும் ஏனழங் கடகரிக் குலந்தாழம்
வானி லேறுவ போன்றன நினாநினா வளர்தரு கருந்தூமம். யஉ.

வளைத்த டந்தொறுங்கதுவிய கடுங்கனன் மண்டலி னகல்வானின்
நினைத்தெழுந்தன மேகமோத் தனவளர் நீலவொண்ணிறத் தூமம்
தனைத்த லத்துநின் றண்டகோ ளகையுறச் சதமகன் றடஞ்சாபம்
உனைத்த தன்வவா வுறநிமீர்ந் தழதற வோடுகின் றதுபோலும். யசு.

கருதி யாயிர கோடிவெம் புயங்கமீக் கானிடையுள வென்று
பருதி சூழ்வா வெருவுபல் தவடுடைப் பருப்பதங் களின்சாற்

சுருதி வேள்விநூ லுடையவன் சிறகறத் துணித்தவாய்தோறும்போங்கிக்
குருதி பாய்வன போன்றன கொளுந்திய கொழுந்தழற் கொழுந்தம்மா. யச.

கோத்தி ரங்களின் வானிடை கதுமெனக் கொளுந்தியுற் றெரிகின்ற
தீத்தி ரங்கள்செங் காந்தளு மசோகமுஞ் செழுங்குரீஇ சியுஞ்சோப்
பூத்த வொத்தன அன்றியுங் குலிங்கநீர் போழியரு வியும்போன்ற
பார்த்த கண்கள்விட் டேகலா வகைகிறம் பாந்தளா துவும்போன்ற. யடு.

துவளத்த பாதவத் தலைதோறும் பற்றின சருததிர்த் திளவேனிற்
கிவளத்து மீளவும் போறியளி யெழவளர் கீசலயங் களும்போன்ற
திவளத்த வேர்முதற் சினையுற வேர்வன தீபசா லமும்போன்ற
வவளத்த கானிடை மேனிமீர்ந் துள்புது வுன்னியின் சீகைவர்க்கம். யசு.

தழைத்த பேரொளித் தீவாகான் காங்கள்போய்த் தடவிய வடவிக்கட்
பிழைத்த காரிருட் பிழம்பிண வளந்துடன் பிடித்தெரிப் பனபோலு
முழைத்த வான்புழை யொருகாத்தீருசெவி மும்மதப்பெருநால்வாய்
மழைத்த துஞ்சா முகந்தொறும் புக்குடன் மயங்கிய பொறிமாவல. யஎ.

அரியெனும்பெயர் பொறுமையிற் போல்வினாந் தழற்கொழுந் துவாப்பற்றக்
கிரிழ ழைஞ்சுக டொறும்பனித்தத் தோடின கேசரிக் குலமெல்லாம்
விரியு மோமவா லதிசளிற் பற்றலின் விளிவுடைச் சாபங்கள்
எரியு சோகவெங் கனலினு னின்றுநின் றிறந்தனசலியாமல். யஅ.

எப்பு றத்திலும் புரிந்துதீ சுடுதலி னேதுதற் கிடமின்றித்
தப்பு றக்கருத் தழிந்தபே ராவலயோ டுழையினந் தடுமாற [டி
மெய்ப்பு றத்துவெண் புள்ளிசெம் புள்ளியாய் விடும்படி வினைந்தோ
அப்பு றத்துவிழ் பொறிகளவ் வவற்றிவ்ன அலங்கரித்தனவன்றே. யக

காழ டைப்புறக் கழைகளின் றுவளதோறுங் கால்பாந் திசைக்கின்ற
ஏழி சைக்குள முருகிமெய் புளகெழ விறைகொளும் அசுணங்கள்
தாழ முற்சுடர் சுடச்சுட வெடித்தெழ சடுலவோ சையினமாய்ந்த
ஊழி யிற்புய லுருமினுன் மடிந்திடு முாகர்தங் குலம்போன்றே. உய.

அனைய போதிலவ்விபினசா லங்களி னுர்தருக் களினீண்ட
சினகு டோறும்வாழ் சிகாவளக் கலாபமேற் செறிதரு தீச்சோதி
பணயி னீளுடற் பணிகளா யலகினற் பற்றலிற் படர்பந்தி
புனையுமாமணி நிழல்பரந் தெழுந்தெனப் பொலிந்திலங் கினமாதோ. உக.

ஆசு கன்றனே டடவியை வளைத்தன னுசுகற் கணிமேன்மேல்
வீசு கின்றன புலிங்கசா லமும்புகல் வேறெமக்கிலதென்று
பாசி லங்கிளி பூவைகள் வெருவிமெய் பதைத்துளந் தடுமாறிப்
பேசு கின்றசொற் கேட்டலு நடுங்கின பிறபற வைகளெல்லாம். உஉ.

நெஞ்சீ லீழ நீதியுங் குடியிரா நிருதர்சென் னிமில்வன்னி [ல்
தஞ்சி நீடுறி வளர்வபோற் செங்கொடுங் கொழுந்து விட்டனமென்மே
வஞ்சி நேரிடை யாக்கியர் நகமுழ மதிசிவப் புறத்தீட்டும்
பஞ்சி போன்றன வவாவர் பதயுகம் பற்றிய சிகாவன்னி. உங.

முப்பு ரங்களை முக்கணன் முனிந்தகான் முவாம் முழத்தீயிற்
றப்பி னருளர் காண்டவ அடவிவாழ் தானவர் யாருய்ந்தார்
பைப்பு றத்தணி மணியொளி பாந்தளப் பரிறவ களிற்பற்றி
வெப்பு றுத்தலி னுரகருந் தங்கள் வாய் விடங்கள்கொன் றெனவீழ்
ந்தார். உச.

புக்கப டப்படக் கரிந்தன பொறியிலுற் பொறியெழுந் தனவானின்
மீகை படைத்தவச் சுரர்பதி யாயிர விழிகளுங் கணப்போதிற்
றகைவ றக்கழை முதலிய தருக்களின் சடுலவா ரவமிஞ்சித்
திகைய வனத்திலும் பாத்தலிற் செவிகளுஞ் செவிடுபட்டனசோ.உடு.

(வே.) வாதமேற்கொண்டு செம்பொன்மால் வரையை விரிசுடர் சூ
ழ்வருவதுபோல் [ந்து
ஓதமேற்கொண்ட அநுசனுஞ் சுதனு மிமைப்பினிற் பன்முறை புரி
சாதமேற்கொண்டு சீரிப்பதுந் தனது தாவகம் பாவகன் புகுந்து
பாதமேற்கொண்டுநடிப்பதுங் கருதிப் பார்த்தனன் பாகசாதனனே.
உசு.

முந்திவார் சிலைக்கைப் பற்குனன் றெடுத்த முாணுடை முரிவெங் க
ணைகள்
உந்திவா னுாகர் சூடியமதட கோடிக ளுடைத்தலி னுதிர்ந்து
சிந்திமீதெழுந்த மணிகளுமனலின் சிகைகளிற்றெறித்தெழுபொறியும்
இந்திராலயத்திற் கேற்றியதீப மென்னநின்றிலங்கினவெங்கும். உஎ.

தானவர் புாங்க ணிறெழ முனிந்த தமனியச்சிலைக்கைவேள் முர்த்தி
ஆனவர் நமது பூத்தையுஞ் சுடுவான் அழன்றனர் போலுமென்றஞ்சி
வானவர் நடுங்க வச்சிரப் படைக்கை வலாரியுமனனுறத்தளர்ந்து
கானவ நடனத் தக்கக னென்னுங் சுட்சேவி கெடுமெனக் களைந்
தான். உஅ.

பாந்தெழ புகையாற் றத்தம வடிவம் பண்டையிற் பதின்மடங் காகச்
சாந்ததிர் புயல்க ளனைத்தையு நெடுநீர் சொரிந்தவித் திடுமெனச்
சொல்லி
நாந்தா மருந்து விடாதுதன் னிழல்போல் நின்றவா னவனையு மேவிப்
பாந்தான் றனு மீரிருமருப்புப் பொருப்பின்வெம் பிடர்மிசை போலிந்தா
ன். உக.

ஏவக விருத்தச் செவ்வியின் றனுவுக் கேற்றுகான் முறுக்கி யிட்டே
ன்னச் [னப்
சேவகவிமையோர் எண்டிசா முகத்துச் செஞ்சுடர்வாள்விதிர்த் தென்
பாவகன் பதுவாய் நாவிதிர்த் தென்னப் பாந்தவப் பாவகற் துணவாய்த்
தாவக முழுதும் வளைந்துகொண் டெழுந்து சால்வதாஞ் சஞ்சலசாலம்.
ஙய.

ஏறிய களிறு பிளிறுநீ ளொலியு மெறித்தவிற் றெறித்தநா ணொலியுஞ்
சூறிய விமையோர் பெருந்தகை யொலியுந் துந்துமிக்குழாமதிலொலியுங்
கூறிய வநிலன் சடுலவல்லொலியுங் குறைவறத் தீசைதோறுமிதந்து
ஊறிய கவன பவனவேகத்தோ டுருமடைமுகிலின்வா யொலியே. ஙக.

தூமழை மெமது பவனனு மெமது தோழனத் தோயழ மெமதே
யாழமீங் கீவற்றே டொன்றுதலோழீது மீரிருபோருள்களும் பிரிந்தால்
மாழகி லெனும்பே ரொந்துளதடர்த்தும வாசவ னென்செயு மெம்மை
ஆழறை யறிது மென்றுகொண் டறவு மகங்கரித் தனன்வெதன் ட
ழலோன். ரூஉ.

ழண்டவேங் கனவ லுருமீன்வெங்கனலான் முருக்கீயேங் கோன்த்த
யா னேநுக்கி
ஆண்டவன் களிற்றீன் காங்கர்தாரை அருவியின் கணங்களாலவித்
துப் [ங்கள்
பாண்டவன் பகழி தொடுக்கீனுங் கண்ணன் பருப்பதமெடுக்கீனுமெ
காண்டவம் புரத்து மென்றுகொண்டிழிந்து பொழிந்தன கணம்படு க
னங்கள். ரூரு.

காவலா யருக்கன் பனிநுகர்ந் தென்னைக் கட்டறக் காண்டவ மென்
னும்
பாவலா யுள்ளசாசா மவனத்து நுகர்தலிற் பைம்புனல்வேட்டோன்
வேவலே ழையுமொண் டேழமா முகிலும் விதம்படப் பொழிந்த தா
ரைகளாற்
றலுவே ழீவனயு ரவனத்தனன் ரவனத்துந் தணிந்ததோ தன்பெருந்
தாகம். ரூச.

எக்கடல் களினு மீனிப்பசை யிலதென் றேழிரு புவனமாடுங்கத்
தொக்கட லுருமோ டேழமெழ கொண்டற் சோவனயஞ் சுருவையான்
முகந்து
மைக்கடல் வெளுக்கக் கறுதீதமெய்மகவான் வழங்கிய ஆததீ ய
வனத்தும்
நெய்க்கடல் சொரிந்த தென்னுமா றருந்தி நீடுவான் முகடுற நிமிர்ந்தா
ன். ரூடு.

தொழதத விசயன் றலுவே ழடையோன் சுடர்முடி ரவணந்திடு வதன்
முன்
எழமுகி லினமும் பொழிதருமாரி யாவையும் ஏவினுல் விலக்கி
முழதுல கமந்தன் னிடத்தடக்கியவான் முகடுற முறை முறையடுக்கிக்
குழவெழங் கவணயாற் கனற்கட வுளுக்குக் கொற்றவான் கவிகையு
ங் கொடுத்தான். ரூசு.

ஆற்தரு பாவை யேழம்வற் நீடுமா றருந்துகா நமீழ்ந்திடு சுடுநீர்
தாற்தரு கவணயான் வேய்ந்ததற்கிடையோர் தனித்தீவலையும்போச
யாமல்
வீற்தருமருவி பாவகன்றனக்கு விசயனன் றளித்தபொற்றுடைக்குச்
சூற்தா நினைத்துத் தூக்கியமத்தின் சுடர்மணித் தோடையல்போன்
றனவே. ரூஎ.

மண்டமீ தெழந்த வன்னியின்சீகைக ளிந்தீான் மதவலவாளிகளாற்
கண்டகூடத்தீற் கமைத்தசெம்பவளக் காண்டது தூண்டிாள்காட்ட
அண்ட கூடத்தீற் கிந்தீான் பளிங்கா லமைத்தபல் லாயிரகோடி
சண்டதூணங்கள் போன்றன பாந்து தனித்தனி முகில்பொழி தாரை.
ரூஅ.

தக்ககன் றன்வனக் கூயினர் தேடிச் சாயகமன்டபஞ் சற்றி
மீக்கவிண் ணவர்க டிரிதா வவன்றன் மெல்லியன் மகவையும் விழ
ங்கி
அக்கணந் தன்னி லந்தாத் தெழலும் வீழ்த்தினு னம்பினுற்றுணித்துச்
செக்கா நடுவட் சென்னிவ்ய யுகர் கன்னியைத் தீருமணஞ் செய்
தோன். ஈஈ.

பருவயிற்சதகோ டியினிரைத் தயிராபதத்தின் முமதத்தினுனவனத்துக்
கருவயிற்றெழிலித் தாயால் வருணக் கடவுடன் கவணகளாலவித்
துச் [வனத்தான்
செருவயிற்புள வோதுக்கியத்தோழன் சிறுவனச் சென்றெடுத்த
ருவயிற்பிறந்தானுதலின் மகவானுடனுடன் நிலனுதாசனனே. சய.

அன்வன்வா யோடுதன் வாலதீதுணியுண் டலமருமச்சுவசேனன்
றன்வனவாசவன்போய் வீடுகண்டுழியத் தனஞ்சயன் இனஞ்செய்
வேங் கவணையால்
முன்வனவானவனை முவனமுகந் தன்னின் முதுகிட முதுகிடமுருக்கிப்
பின்வனவா ரிதங்க ளேழையும் போருது பின்னிடப் பின்னிடப் பிளக்
தான். சக.

தீன்மால்பொருது வீடுகொண்டதற்பின்செக்கர்மேய் தக்ககன்பயந்த
பாமாசுணமிவ் விசயனுக் கியாவர் பகையெனப் பலனையும் வினவிச்
சூன்மா மதவல சாணமேயாண நமக்கெனத் தொழதுசென் றெய்தி
வீமாழவனவெம் பகழியாகியதெம் மேதினிகளும்பெருவார்த்தை. சஉ.

தோழன்மாமகவனைக் கண்டபின்றனது தோழவனயோருவயிற் காணன்
வேழமாமுகத்தீற் கைத்தலம்புடைத்தான் விழிகளாயிங்களஞ் சீவ
ந்தானே [ன்
ஏழமாமுகின்மீன் எதிரோலியேழமா றெயிற்றிள நிலவேழ நகைத்தா
தாழமா நிலத்தி னின்றமர் விளக்குந் தன்பெருந் தவனயவன முனிந்
தான். சங.

மேகசா லங்க ளிவளத்ததுந் தீவளத்து மேலிடு விண்ணவ ராணிந்த
யுகசாலங்க ளுடைந்ததுங் கண்டானுருத்தெழுந் துள்ளமுங் கொதித்
தான்
ஏகசாயகமு மிந்திராதனுவு மிமைப்பள வையின்விளைந் தெடுத்தான்
பாகசாதனனு மேவனயதிசையின் பாலரும்பகடுமேற்கொண்டார். சச.

தேவருங் கோடி தேவருக் கொருவர் சிரங்களாய் நின்றமப் பத்து
முவருந் தத்தம் வாகமேற்கொண்டு முந்துற வந்துவந் தணிந்தார்
யாவரும் புவனத் தின்றுகொலிறுதியென்றுகொண்டிரங்கினர் நடுங்க
மேவரு மனித ரிருவரோடநேக விபுதரும் வெதுண்டு போர் புரிந்தார்.
சஞ.

பச்சைவாசிகளஞ் செய்யவாய்க்கடவுட் பாகனும்பதங்களேயன்றித்
தச்சவா ளிகளாற் காந்களுமிழந்து தனிப்பெருந் தீகிரியுந் தகா
உச்சமா மகத்திற் பண்டொடிந்தொடியா தொழிந்தனபற்களுமொடிய
அச்சமே துவணயாய் அருக்கனுமொழிந்த அருக்கர்பன்னிருவரு மக
ன்றார். சஎ.

மாறுபட்டோழியப் பற்தனன்காத்தால் மழக்களுஞ் சூலமமடைய
நீறுபட்டுடலி னீற்றுடன் மடிய நெடுங்கோடி பூர்தீயேறுகளும்
ஏறுபட்டோழியச் சடையில்வானதியா லெய்தியதூளிவானெறியுஞ்
சேறுபட்டிடுமாறேடினர் மீளப் பதினெரு தீறலுருத்தீரும். சஎ.

எண்ணிய வசுக்களெண்மரிற் கங்கை யென்னுமாய் வயிற்றினுற் ப
வித்த
புண்ணிய னெழிந்தோ ரேழவருந் தங்கள் புயவலி மையிற்போரு தீடு
வான்
நண்ணியவமரில் விசயன்வெங்கவணயா னுப்புலர்ந்துள்ளழநடுங்கி
அண்ணிய நிலையும் பிரிந்தனனென்று னிற்பனோவாயுள்வேதியனே. சஅ.

அருணவெங் கனலோன் கனலுடன்கலந்தா னுசுக னவற்தநன்ப
னான் [னுல்
கருணையில் யமனுங் காணிடைமடியுங் கனத்திலே கவலையுற்றன
வருணனுங் கடல்கள் வறத்தல்கண்டழிந்தான் மதியுமம் மதிழடித்
தவனும்
இருணிறவாக்கன் றனுமிங்கிவனோ டெங்ஙனம் பொருதுமென் றிவள
த்தார். சசு.

சொன்மழைபோழிந்து வாகையுந்தனது சூழந் துதிக்துநாவலர்க்குப்
பொன்மழைபோழியுங் கோங்கர்பூபதிதன் போற்பதம் பொருந்தலார்
போலக்
கன்மழைபோழியுங் காளமாமுகிலுங் கடவுளர்த்துாந்தவன்காத்தின்
வின்மழைபோழியக் கற்களுந் துகளாய் மேனியும் வெளிறிமீண்ட
னவே. ருய.

மாயவன்றனக்கு நேயமைத்துனனு மைந்தனத் தந்தையை மதியா
ன் [ளவிற்
ஞாயவெங்கவணயா லவனிடித்துவசங் துணித்தமர் தொடங்துமவ்வ
காயமெங்கணுநின் றெலியேழப்பாந்து காயமீல் கடவுளக்கடவுள்
நாயகன்றனக்குப் பரிவுடனவைதீர் நல்லுனி நவின்றதையன்றே.
ருக.

தமரினு மினிய தக்ககன் முதலே தப்பினன் தருநிலஞ் சார்ந்தான்
தமானு நுமரா லுய்ந்தனன் றூமக் கோடியனுங்சொண்டலுக்கவியான்
நமர்களி லிருவர் நானுநாணனு நமக்குமிங் கிவர்சிறி தினையார்
அமரினையோழிமி னமரினையோழிமி னமாரு மமார்நாதனுமே. ருஉ.

என்றுகொண்டுரைத்த மொழிசெவிப்பட்ட எல்லையி னாவிமன்னி
நள்போற்
றுன்றுதன் சேனைச் சார்சுனஞ்சூழச் சார்பதிதுறக்கமதடைந்தான்
வென்றுவெங்களங்கொண் டருச்சுனன்றனது வெற்றிகோள்சங்க
முங்குறித்தான் [னனே. ருரு.
அன்றுசேந்திருமா லருச்சுனன் பொருத ஆண்மைகண் டதிசயித்த

வடமதுரையினுந் தென்மதுரையினு மதிக்தல நிருபர்கன்னியரைக்
கடிமணம்புரிந்தோன் வின்மையின்வன்மை கண்ணுறக்கண்டவ
னவரும்

புடவியிலொருவ னோடுமீனிப்பூசல் போனேனெனப் போன வாசவனும்
முடிசடைமவுலி நாதன் முதலா முனிவரு முடிவறப் புகழ்ந்தார். டுச.

மாசுணத்தாசன் மந்திாமமைத்த வனத்தினிடையிருந்தமாமயன
ஆசுகக்கவணசென் றடர்த்தலும் வேருவி அருச்சுனுவபயமென்றா
ற்றத் [னும்
தேசுடைத்திகிரிச் செங்கண்மால்கருவண செய்தனன் றீவினையுறீ
பேசுதற்கரிய பெரியவர் நினைந்தால் யார்கொலோ பிழைத்திடாதவரே.
டுடு.

அழைத்தடல்விசயன் றனைத்துவணசெய்கென் றறுபத்தியோசன
யாகித் [திடுகாலப்
தழைத்தவவ் வனத்தைக் கணத்தைவென்கண்டு தழலவனுகர்ந்
பிழைத்தவர் மயனுந் தக்ககன்மகவும் பெருந்தவ னெருவன்முன்கருப்
பம்
இழைத்தநுண்சிறகர்க் கருநிறக் குரீஇன் கணங்களும அன்றிவேறில
ால். டுசு.

என்பிறபுகல்வ தியாழ்புவன மெம்பிரான் அருந்தியதென்னத்
தன்பசிதணியக் காண்டவவனத்திற் சாசாமுள்ளவையனைத்தும்
வன்புடனநந்தி யுதாமங்குளிர்ந்தான் வன்னிதன்வடிவமங் குளிர்ந்
தான் [டைந்தான் டுஎ.
அன்புடையிருவர்க் காசியும்புகன்று ;னைசந்துபோய்த் துறக்கமம

அமாைா முதுத கண்டகாவலரு மவாவர் ஆண்மைக ளுனைசெய்
தமரிலன்றெடுத்த பல்பெருங்கொடியால் அலங்கரித்தமைந்தன தேர்
மேற் [ளத்
றமருடன்றுவணவர் நால்வருநகரின் சனங்களு மகிழ்ந்தெதிர்கொள்
தமாழமாசு முழங்கவெண்சங்கந்தழங்கவந்தணிநகர் சார்ந்தார். டுஅ.

பெருமாள் தூதுச்சருக்கம்.

(Krishna sent as an Envoy by the Pandavas to Turiothana.)

ஞானமன்போ டினிதுளைத்த ஞானமுனி அகன்றதற்பின் சாமபேத
தானதண்ட மெனநிருபர் தம்முறைமை யிற்புகலுந் ததுதிநோக்கித் [ம்
தூநறுந்தண் டுளவோவனத் தூதுவிடுவதற்கெண்ணிச் சுவனகடோறு
ஏனலந்தண் கிரிப்பெருந்தே னிளைக்குமெழிற் தருநாட னியம்பினு
னே. க.

சேஞ்சொன்முனி சஞ்சயனுக் கியாமுளைத்த கருமமுமன் சென்றசா
வல
அஞ்சொன்முனி புரோகிதனுக் கவருளைத்த கருமமுமி அறிதியன்றே
நஞ்சுதவன மிக அருந்தி நன்மருந்து மந்திாமும் விளைந்தநாடா
தெஞ்சினர்தங் கிளைபோல இருக்குமதோ யார்மனத்து மிருக்குஞ்சோதி.
உ.

அருஞ்சமாம்விளக்கும்வகை அவருளைத்தாலுமறனென்றிவிப்
பெருஞ்சமாம் விளக்குமது கடனன்றென் றருள்வெள்ளம் பெருக
க்கூறும்
பொருஞ்சமா மணிமாசப் பூங்கொடியோன் றனைநோக்கிப் புயல்போ
ல்வண்ணன்

இருஞ்சமாக் தோவலத்தபிரான் இவளுனாயு முடனிருத்தி இயம்பிஞ
னே. கூ.

செய்வா லினமுகளுங் திருநாடு பெறநீவனவோ சென்றுமீளப்
பைவா இருங்காணிற் பயின்றுதிரி தாநீவனவோ பகைத்தபோரின்
உய்வா னெனவினாவி னுருத்தெழுந்து பெறுநீவனவோ உண்மையாக
ஐவா மவனிபர்க்கு நீவனவேதென் றருள்புரிந்தா னமார்கோமான். ச.

வயிரமெனுங் கடுநேருப்பை மிகமுட்டி வளர்க்கிலுயர் வனைக்காடே
ன்னச்
செயிரமரில்வெதுளிபோச் சோவிரு திறத்தோருஞ் சென்றுமாய்வோம்
கயிவமுந் தாமனையுங் கமழ்பழனக் குருகாட்டிற் கலந்துவாழ
உயிரனையாய் சந்துபட உரைத்தருளேன் றனனறத்தின் உருவம் போ
ல்வான். ரு.

தூவனையுங் கிவளுனாயுங் குலத்துரிய துவணவனையுங் கொன்று
போர்வென்
றாவகெடுங் கடலாடை அவனியெல்லாக் தனியாளும் அரசுதன்னிற்
காவுறையுமனத்தாதைமுனிக்குரைத்தமொழிப்படியேகானஞ்தோறும்
ஓவுபகற் பலமுல சாகனுகர்ந் துயிர்வாழ்தல் இழிவுமன்றே. கூ.

நீதூது நடந்தருளி எமதுநீவன வவற்றைத்தானீவனவின்வண்ணம்
தாதூதி அளிமாலுந் தண்பவணீதுழ் தனையுமவன் றானுகின்
மீதூதி வவுக்தலமும் வலம்புரியு மிகமுழங்க வெய்யகாலன்
மாதூதர் மனங்களிக்கப் பொருதேனும் பெறுவலிதுவசையுமன்றே. எ.

முந்தூர்வெம் பணிக்கொடியோன் முதூரி னடந்துழுவர் முன்றீறேறும்
நந்தூநும் புனனுட்டிற் றிறம்வேண்டு நாடொன்று நல்காணுகில்
ஐந்தூர்வேண் டஃதின்றே லைந்தீலம்வேண் டலுவமறுத்தால் அடு
போர்வேண்டு
சிந்தூத் தீலதனுதற் சிந்தூத்தின் மருப்போசித்த செங்கண்மாலே. அ.

முத்தோன்மற் றீவையுறைப்ப இவளோன்வெஞ்சினமனத்தீ முளமுள
நாத்தோமி லுரைபதறிக்கதுமெனவுற்றெழுந்தீறைஞ்சீலுலமெல்லாம்
பூத்தோனே பூந்தவிசிற் பூவைபுணர் மணிமார்பா புன்மையாவுந்
தீர்த்தோனே ஊனமில்லான் மானமிலாதுரைப்பதற்கென் செய்வதே
ன்றான். கூ.

விரிதுழற்பூங் கொடிநாணி வேத்தவையின் முறையிடுநாள் வெதுளே
லென்றல்
மாபிலுக்த நமக்குமுல துள்ளளவுந் தீாத வசையேகண்டாய்
எரிதழற்கா னகமகன்று இன்னமும்வெம் பகைமுடிக்க இவளாணின்
றுய் [னேனே ய.
அவுயர்த்தோன் கொடுமையினு மாசுயர்த்தோய் நினதருளுக் கஞ்சி

கானுளமைவிடுத்த கண்ணிலா அருளிலிதன் காதன்மைந்தன்
தானுளுந் தூணியெல்லாம் ஒருதடைக்கீழ் நீயாளத் தருதவேனுல்
மேனுண முரிமையறக் கவர்ந்தபெருந் துவணவனிவன வேறதவண்
ணம் [யக.
வானுளும் வானவர்கோன் றன்பதம வன்றனக்கே வழங்குவேனே.

போர்முடித்தானமர்போருது புலம்புறுசோற் பாஞ்சாலி பூந்தண்கூந்தற்
கார்முடித்தான் இவையோர்முன் கழறியவஞ்சினமுடித்தான் கடவுட்க
ங்கை
நீர்முடித்தா னீரோழித்த நீயறிய வசையின்றி நிலகின்றேங்கும்
பேர்முடித்தான் இப்படியே யார்முடித்தார் இவருடனே பிறப்பதேயான்.
யஉ.

அணிந்தபெருஞ் சமரிலேதிர்ந் தாவுயர்த்தோ னுடனாச ருடலமேல்
லாம்
துணிந்தீண்டு படப்பொருது தோல்வையுலகாசாளத் துணிவதல்லாற்
றுணிந்தறமுங் கீர்த்தியுறவுங் கொண்டாடித்தானின்னந்தனித்தூதேவிப்
பணிந்தீந்து புவிபெற்றுண் டிருப்பதற்கே துணிகின்றன் பட்டபாடே.
யசு.

பரிவுடனுற் றினைவகூரும் பவனதுமாவணமலர்க்கை பணித்துநோக்கிக்
குருகுலத்தார் பேரோறே குற்றமதே பார்க்குங்காற் சுற்றமில்லை
ஒருகுலத்திற் பிறந்தோர்க ளுடன்வாழும் வாழ்வினைப்போல் உறுதியு
ண்டோ [யச.
இருவருக்கும் வசையன்றே இருநிலங்காணமாக எதிர்ப்பதென்றன்.

உரிமையுடன் றம்பியான்றுணர்வறியா மையினவைக்க ணுணைத்த
மாற்றம்
பரிபவமோ கேட்டோரும் பரிபவமென் பதுபிறாற் பட்டாலன்றே
கருதிலிது மற்றெவர்க்கு மொவ்வாதோ கண்மலரிற் கைபடாதோ
பொருதொழிலுங் கடைகிலத்திற் கிடந்ததே யெனமொழிந்தான் புகழே
பூண்பான். யடு.

சூடுகின்ற குழாய்முடியோன் சுரருடனே முனிவாருஞ் சுருதிகான்தந்
தேடுகின்ற பதஞ்சிலம்பத் தீருகாடு பேறத்தூது செல்லவேண்டாம்
வாடுகின்ற மடப்பாவை தன்வாழ மென்வாழும் வழுவாவண்ணங்
கோடுகின்ற மொழியவன்பால் எனைத்தூது விடுகவினிக் கோற்றவே
ந்தே. யசு.

மலகண்ட தெனவேண்கை மறத்தண்டின் வலிகண்டு மசவான்
மைந்தன்
சிலகண்டு மிருவர்போருந் தீறல்கண்டு கமக்காகத் தீருமானின்ற
நிலகண்டுமை இவள்விரித்த குழல்கண்டுமை இமைப்போழதி னோர்த்தம்
மைக் [யஎ.
கொலகண்டு மகிழாமல்அவன் தடைக்கீழயிர்வாழக் குறிக்கின்றயே.

வெம்புயவிமனும்வெதண்டுமீண்டுமிவை எடுத்துரைப்பமேகமேனிப்
பைம்பொனெடுந் தனித்திகிரிப் பாந்தாமன் கருணையுடன் பரிந்துநோ
க்கி [ற்
அம்புவியின் முன்பிறந்தோர் அசுநெறிமுறையுரைத்தால் அதுகேளாம
றம்பியரும் வெறுப்பரோ தலைவவினிக்கடுங்கோபந்தவிர்கவென்றன்.
யஅ.

மைக்கால முகிலூர்தி வானவர்கோன் நிருமதலை வணங்கிநின்று
முக்காலங் களுமுணரு முதல்வனுக்கு முறைமையுடன் மொழிந்தான்
மன்னே

அக்காலம் போறுத்தவெல்லாம் அமையால் இன்னுமிருந் தறமேசோ
ன்னல்
எக்காலம் பகைமுடித்துத் துருபதியுங் குழன்முடிக்க இருக்கின்றளே. யக.

தேவா யினும்பழய தெயித்தியா யினுமற்முஞ் சேப்புகின்ற
ஏவா யினுமெதிர்ந்தோ நுயிருணவென் நீருப்பதுவே என்கைவாளி
முவா யவர்கட்கு முதல்வனுகியழர்த்தி முக்றேய்பூகம்
மீவாலுகருவயற் தருநாடின் றென்னவன்பால் வேண்டுமாறே. உய.

தீண்டாத கற்புடைய செழந்திருவைத் துகிலுரியச் செயலோன்றின்றி
ரீண்டோனே கரியோனே நம்லாவென் நாற்றினளாய் நின்றுசோ
மாண்டார்போல் அழுகண்டு மன்னவையில் யாமிருந்த மாசுதீர
வேண்டாமோ வேண்டுவது நின்னறமோ மேம்பாடோ வேந்தர்வேந்
தே. உக.

போன்னருந் திகிரியினன் போனலும் போறைவேந்தன் புகன்றவேல்
லாஞ் [றே
சோன்னலும் அவன் கேளான் விதிவலியாற் கெடுமதிக டோன்றுதன்
எந்நாளும் உவர்நிலத்தில் நேன்முளவித்திடினும் விளை வெய்திடாது
பன்னகந் தனக்கமிர்தங் கொடுத்தாலும் விடமொழியப் பயின்றிடாதே. உட.

பார்த்தனிவை புகன்றிறைவன் பணித்தருள இருந்ததற்பின் பரிவினே
டு [வேலான்
தீர்த்தனிரு பதமிறைஞ்சித் தருமவனயுங் கைதொழது சினங்கொள்
நீத்தநெடுங் கடலெழபா ரடவலவர் பெறுவனோனு நிகழ்ச்சிபோய்யோ
கோத்தருமந் தனிலாண்மை கூறுதோ கூறுகநீ சோற்றவேந்தே. உங.

கேவலந்தீர் வலியபகை கிடக்கமுதற் கிளர்மழைக்குக் கிரியோன்றே
ந்தும் [ன்
கோவலன்போயுரைத்தாலுங் தருநாடும் அரசுமவன் கோடுக்கமாட்டா
நாவலம்பூதலத்தாசர் நாடாந்தோ மென்றுநம்மை நகையாவண்ணம்
காவலன்றன் படைவலியும் எமதுதடம் புயவலியுங் காணலாமே.உச.

அன்னநடை அரம்பையரை அவுணர்கவர்ந் திடவிமையோர் அரசற்
காக [றே
முன்னமுவருடன்போருது சிறைமீட்டானங்குலத்தோர் முதல்வனன்
மன்னவையில்யாங்காண மடவாலத் துகிலுரிந்தவலியோன்றன்பால்
இன்னமவன் குடைநிழற்கீழ் இருந்தக்காலெம்மையுல கென்சொ
லாதே. உடு.

காணேறிபோய்க் காந்துறைந்து கடவுகாட் கழிந்ததற்பின் கானநீந்தி
ஈனமிலா வகைவந்தார் கந்துணவ ரோனச்சிறிதும ஈங்காணுகில்
மாநகரும் வளநாடு முரிமையுந்தன் மொழிப்படியே வழங்காணுகிற்
றுனநீயா தவன்பிறர்போய்க் கற்பித்தாலறிவனே தாணிவேந்தே. உசு.

நதலனிலை உனைத்ததற்பின் நன்றெனக்கை அமைத்தருளி நதல
ன்சொல்லும் [டாய்
இகல்விசயன் றன்மொழியுந் தீறல்லிமன் இயம்பியன யாவுங்கேட்

புகலரிய வுணர்வுடையை தீறவுடையை புகழுடையை புகனியென்ன
முகிலவண்ண தீருமேனி முதந்தனுக்த மனமுருக மொழிகின்றனே. உஎ.

சிந்தித்த படிநீயுஞ் சென்றுலென் இருந்தாலென் செறுத்தனூறு
மைந்தர்க்கு முதல்வனிவை வழங்காமலிருந்தாலென் வழங்கினுலென்
கொந்துற்ற குழலிவளு முடித்தாலென் விரித்தாலென் குறித்தசெய்கை
அந்தத்தின் முடியுமுடி வடியேற்குத் தெரியுமோ ஆதிமூர்த்தி. உஅ.

முருகவிழ்க்கும் பசுந்துளவ முடியோனே அன்றலகை முலைப்பாலுண்டு [ர்ந்தமாலே
மருதிடைச்சென் றுயர்சகடம் விழவுதைத்துப் பொதுவர்மன வளை
ஒருவருக்குந் தெரியாதிங் தன்மாயை யானறிவேன் உண்மையாகத்
திருவுளத்தில் எதுநினைந்த ததுவேனக்குங் கருத்தென்றன் றெய்வமன்னன். உக.

இவ்வண்ணஞ் சாதேவனியம்புதலு நகைத்தருளி இகலோர்சொன்ன
அவ்வண்ணம் புகலாமல் விதுணாத்த தெவனென்னு அவனைடாங் கோர்
பைவண்ண மணிக்கூடந் தனிலெய்தீப் பாரதப்போர் பயிலாவண்ணம்
உய்வண்ணஞ் சொல்லுகநீ உபாயமெனத் தொழுதுரைத்தான் ஊன வேலான். நுய.

(வே.) நீபாரதவமரில் யாவரையு நோக்கிப்
பூபாரந் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ண
கோபாலா போரேறே கோவிந்தா நீயன்றி
மாபாரந் தங்காக்க மற்றார்கொல் வல்லாரே. நுக.

× பாரளக் கன்னனிகற் பார்த்தனையுங் கொன்றணங்கின்
காரார் குழல்கவளந்து காலிற் றவாபூட்டி
நேராகக் கைப்பிடித்து நின்னையும்யான் கட்டுவனேல்
வாராமற் காக்கலாம் மாபாரதமென்றன். நுஉ.

முன்னநீ கூறியவை எல்லாம் முடித்தாலும்
என்ன நீகட்டுமா றெவ்வா றெனமாயன்
உன்னநீ தானு முணராதா யுன்வடிவந்
தன்னநீ காணத் தவத்தீடுவன் யானென்றன். நுந.

மாயவனும் அன்பன் மனமறிவான் கட்டுகவென்
றுய வடிவுபதி னெறு மீங்கொண்டான்
தூயவனு முலமாந் தோற்றமுணர்ந் தெவ்வுயிர்க்கும்
தாய வடியிணைக டன்காத்தி னெற்பிணித்தான். நுச.

நீதேவ னென்றறிந்து நெஞ்சாற் றவங்கட்டுஞ்
சாதேவன் கண்களிக்கத் தானேயா முன்னின்றன்
பூதேவ நுங்கனகப் பூங்கா நிழல்வைதும்
மாதேவ நுந்தேடிக் காணு மலாடியோன். நுரு.

அன்பாலின்றென்வ னறிந்தேபிணித்தமைநன்
றென்பாதந்தன்வ னினிவிடுகவென்றுரைப்ப
வன்பாதப்போரில் வந்தடைந்தேமைவனையும்
நின்பார்வையாற்காக்க வேண்டுநெடுமாலே. நுசு.

என்றென்றிறைஞ்சி இருதாமரைத்தாளில்
ஒன்றுங்கதிர்முடியாற் கோமென்றுரைத்தருளி
இன்றீங்கிருவோரும் இப்போதுரைத்தமொழி
ஒன்றும்பிறாறிய வோதாதொழியென்றான். ரூஎ.

ஆண்டிருந்த வவைநீங்கி அறிவுடையோர் இருவோரும்
பாண்டவர்கண் முன்னெய்தப் பழுதில்புகழ்ப் பாஞ்சாலி
நீண்டகருங் குழல்சோரா நின்றுவள முகநோக்கி
ஈண்டவரில் இவையோனுஞ் சந்துமிக வினிதென்றான். ரூஅ.

தருமனுக்குங் கருத்துவே தமருடன்போர் புரியாமை
இருநிலத்தீ ரிடன்வாழ்தல் எனக்கு நிவண வென்றுரைத்தான்
வரிமலர்க்கண் புனல்சோரா மலர்மறந்த குழல்சோரா
விரைமலர்ச்சேஞ் சீறடிமேல் வீழ்ந்தழுதாள் மீன்னன்னுள். ரூக.

சாலக் கனகன்றன் றன்மைம் தவனமுனிந்த
காலத் தவனறைந்த கற்றூ ணிடைவந்தாய்
முலப்பே ரிட்டழைத்த மும்மதமால் யானைக்த
நிலக் கிரிபோன்முன் நின்ற நெடுமாலே. சய.

கற்றைக் குழல்பிடித்துக் கண்ணில்லான் பெற்றெடுத்தோன்
பற்றித் துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி
அற்றைக்கு மென்மானம் ஆர்வேறு காத்தாரே. சக.

மன்றில் அழைத்தேனத்து மாசளித்த மன்னவன்பாற்
சென்று தமக்கைகந்தூர் தீறல்வீர் பேற்றிருந்தால்
அன்று விரித்த கருங்கூந்தல் வல்வினையேன்
என்று முடிப்பதினி யெம்பெருமா னென்றழுதாள். சஉ.

தண்டிருந்த தீவன்காத்தீற் றனுவிருந்த தவன்காத்தில்
வண்டிருந்த கருங்குழன்மேன் மாசிருந்த தவணிருந்தாள்
கண்டிருந்தீர் எல்லீருங் கருதலன்பா லூர்வேண்டி
உண்டிருந்து வாழ்வதற்கே உளைக்கின்றீ நுளையீரே. சங.

சண்டமுகில் உருமனய சாசந்தன் றனக்கஞ்சி
வண்டுவரை யாணுக வடமதுரை கைவிட்ட
திண்டிறன்மா தவன்மதியோ திகழ்த்தருமன் றன்மதியோ
பண்டுமவர் கருத்தறிந்து பார்போய்வேண் டுவதென்றான். சச.

சாத்தகிநின் றிவையுரைப்பச் சடைக்குழலா னின்றாற்றக்
கோத்தருமன் முதலாய தலவேந்த ரைவனாயும்
பார்த்தருளி யருள்பொழியும் பங்கயக்கண் ணெடுமாலும்
ஏத்தரிய பெருங்கற்பின் இவையாளுக் கிவையுரைத்தான். சடு.

தொல்லாண்மைப் பாண்டவர்க்குத் தூதுபோய் மீண்டெய்தி
நல்லாய்நின் பைங்கூந்த னனே முடிக்கின்றேன்
எல்லாருங் காண விளிவிரிப்ப தென்னையவப்
புல்லார்த மந்தப் புரமாதர் பூங்குழலே. சசு.

மெய்க்குழலாய் கேளாய் விரவா நுடற்புலத்துப்
பூக்குழலா தங்கொழுவாம் போர்வா ளபிமன்னுத்

தொக்குழலும் வெங்கோன்மைத் தொல்வேந்தர் தங்குலமும்
இக்குழலுஞ் சோ முடியா தீராதென்றான். சஎ.

பெண்ணீர்மை குன்றப் பெருந்திருவின் செங்கமலக்
கண்ணீர் துடைத்தொருதன் கண்ணீர்க் கருவணமேனும்
தெண்ணீர்மை யாலிருந்து தேற்றினான் சாற்றுகின்ற
மண்ணீர் அனலநிலம் வான்வடிவ மாமாயன். சஅ.

துன்று பிணியோர் துறந்தோர் அடங்காதோர்
கன்றுவயிர மனத்தோர்கல் லாரிவரையோர்
ஒன்று முறைமை உணரா தவர்மகளிர்
என்றீவர்கள் மந்தணத்தில் எய்தப் பெறுதாரே. சஉ.

என்னக் கழறி இருந்தோ நுரைதவிர்த்து
நின்னைத் தவரில்லாய் நீயே கெனவுரைப்ப
மன்னர்க்கு மன்னவன்பால் மாமாயன் றூதாகிப்
பொன்னுற்ற சேமப் பொருபரித்தேர் மேற்கொண்டான். சய.

சங்கு மணிமாசுஞ் சல்லிகையுங் தாளைகளும்
எங்கு முழங்க எழில்வெண் குடைநீழற்றப்
பொங்கு கவரி புடையிட்ட எண்ணில்லா
அங்கம் ஒருநாலும் அவனிபருந் தற்சூழ். சக.

கல்வரையும் பாலைக் கடுஞ்சுரமும் பூங்காவும்
நல்வரைய நீர்நாடு நாளாண்டிற் சென்றருளித்
தொல்வரைய கோபுரமு நீண்மதிலுஞ் சூழ்ந்திலங்க
மல்வரைய தோளான் வளமா நகர்கண்டான். சஉ.

(வே.) மேவு செங்குகீர்த் தீரரூமா மாகத வீதமுங்
சோவை வெண்கதிர்த் தாளமு நீளாநீளை குயிற்றித்
தாவு வெம்பரித் தேரினன் றனக்கெதி ராமைத்த
காவ ணங்களிற் றேன்றின பச்சிளங் கமுகம். சங.

வம்பு லாமகில் சந்தனம் வருக்கைமா கந்தம்
சம்ப கந்தமா லம்பல தீசைதோறுந் தயங்க
உம்பர் நாயகன் வாவுநீர் நுளங்களி கூர்ந்து
தும்பி பாடின தோகைநீன் றுடின சோலை. சச.

அணிகொள் அத்தின புரியேனும் அணங்குசெந் தீருவின்
கணவ னுக்கெதிர் காட்டுநீ ராஞ்சனங் கடுப்ப
மணிமீ குத்தசெந் தாமரை மலருடன் சிறந்த
புணரி யிற்பெரும் புனலையுங் கொள்வன போய்கை. சஞ.

நடந்த நாயகன் கோலமாய் வேலைநீர் ஞாலம்
இடந்த நாளிடை அதுவழி யாகவந் தெழுந்து
படர்ந்த பாதலக் கங்கையப் படாமதில்சூழ்ந்து
கிடந்த தாமெனச் சிறந்தது தாழ்புனற் கிடங்கு. சசு.

அடிநிலத்திலே படிவன விடிமுக் லவணத்தும்
முடிநிலத்தினுக் குடுபதத்தினு முடிவில் வல
நெடியசக்கிப் போருப்பையு நிகரொனுதிதற்குப்
படிவதுத்தரா மெனும்படி பாந்தது புர்சை. சஒ

பகலினுங்கடும் பரிதிதன் கதிர்பாப்பாமல்
இகலியெங்கணும் எறிந்துகால் பொருதலினேற்றிப்
புகலுகின்ற மந்தாகினித் தாங்கமே போல
அகல்விசும்பையு மிடைவன நெடுங்கொடியாடை. ருஅ.

புயங்கபூமியோ புாந்தாற்கமைத்த பொன்னுலகோ
தயங்குசெல்வநீ டளகையோ நீகனெனுந்தாத்த
இயங்குகார்வளா முழைதோறும் எழுவனபோல
வயங்குகாகி னறும்புகை யுயிர்ப்பனமாடம். ருக

மன்னர்வேள்ளழஞ் சேனையுமெதிரோதிர் மயங்கிப்
பின்னுமுன்னுமெம் மருங்கினும்பெயரிடம்பெறுமற்
றுன்னிநின்றவர் ஏதமினேதுமினெனச்சொல்
என்னுமோசையே உள்ளனவிதிகள் எல்லாம். கூய.

வளையெலாம்பல வனமெலாங் கடலெலாம் வளைத்த
தளையெலாம்படு போருளெலாந் தனித்தனி குவித்த
நிளையெலாங்கஞ்ச மலாவணிர்மையைப் புலவோர்
உளையெலாந்தொதத் துளைக்கினும் உவமைவேறுண்டோ. கூக.

வாவுகான்மல ரினும்பல வீரின் விதங்கள்
பாவைவெண்மண லினும்பலி புாவியின் பந்தி
ஓவில்வானமீ னினும்பல வாணயின் கூட்டம்
நிளைகொள்கார்முகிற் குளியினு மீதத்ததேர் நிலையே. கூஉ.

ஆசிலாமொழி அந்தணர் ஆலயமொருபால்
மாசிலாமுடி மன்னவர் மாளிகையொருபாற்
காசிலாமதி அமைச்சர்தங் கடிமனையொருபாற்
பேசிலாதிரு வணிகர்தம் பேரிடமொருபால். கூரு.

விரும்புமந்தணர் மனையெலாம் வேதமென்கீதம்
பரிந்தகோவினன் னிளையெலாம் பசுந்துழற்கீதம்
திருந்தாங்கெலா மங்கையாடல்செய்கீதம்
சுரும்புவார்குழன் மலரோலாந் தும்பியின்கீதம். கூச.

மங்கலந்திகழ் மனையெலாம் வலம்புரியோசை
தீங்கடோயுமேற் றலமெலாஞ் செழுஞ்சிலம்போசை
அங்கண்மாநகர் அனைத்துமா முாசதியோசை
எங்கணுங்கட வுளர்விழா வியன்முழவோசை. கூடு.

முன்றிலின்கணின் நிடம்பெறு வாசர்மாமுடிகள்
ஒன்றெடோன்றறைந் தோற்றிமே லொளிர்போறி தவழ்ந்து
சென்றுசென்றுறு திசைதோறுந் திகழ்ந்துசெம்போற்
துன்றெனும்படி தருதல நாயகன் கோயில். கூசு.

என்றிசைக்குநல் லொளிநிமிர் எழின்மணிமாடக்
குன்றிசைக்கும்வண் கோபுா நீணகர்குறுகிச்
சென்றிசைக்குளர் செண்பகமலர்தொறுஞ் சிறைத்தேன்
நின்றிசைக்கும்வண் சோலைவாயமர்ந்தனன் நெடுமால். கூஎ.

அன்றுதூதுகொண் டிலங்கைதீ விளைத்தவளாவர்க்
கின்றுதூதுவந் தெமிற்புறத் திறுத்தனனென்னுத்

துன்றுகாவில்வண் டினமால் தொடையலான்றனக்குச்
சென்றுதூதுவர் புகன்றனர் சேவடி வணங்கி. சுஅ.

தொல்வலாயகன் வந்தனனென்றலுஞ் சுரும்பார்
மல்லன் மாலையான் ஏவலின் மாநகர்மாக்கள்
எல்லநீண்மதில் வட்டமியோசனை யெழுநூறுஞ்
செல்வமாநகர்த் தெருவினை யோப்பனை செய்தார். சுக.

மின்னுமாழகிற் பல்லிய வீதங்கண்முன்முழங்க
மன்னர்மன்னவன் எழுந்தனன் மாலெதிர்கொள்வான்
என்னனீயவற் கெதிர்செல்வ தென்றுதன்மருகன்
றன்னனவன்போடு தகைந்தனன் கொடுமைசூர் சதனி. சுஎ.

சீர்வலம்புரி திகிரிசேர் செங்கையான் றனக்குக்
கார்வலம்புரி கோயிலுங் காட்சியுமமைத்துப்
போர்வலம்புரி நிருபருமிவரஞ்சும் போற்றத்
தார்வலம்புரி யவனிநந்தனன்போலந் தவிசில். சுஏ.

தொல்பகீதி மைந்தனுந் துரோணனுமகனும்
வில்விதூனுங் கிருபனு முதலியவேந்தர்
மல்கிழவிரு பத்துநூ றுயிமகீபர்
செல்வநாயகற் கியோசனை யிரண்டெதிர் சென்றார். சுஐ.

வந்துவந்திரு மருங்கினும் வணங்குமன்னவரைப்
பைந்துழாய்முடிப் பாமனுங் கண்மலர்பாய்பி
அந்தமாநகர் புகுந்தபின் அரசனிற்புகாமற்
புந்திகூருள் விதுரன்வாழ் வளமனைபுகுந்தான். சுசு.

வேந்தர்யாரையும் விடைகொடுத்தகன்றபின் விமலன்
வாய்ந்தமாளிகை நடுவணேர் மண்டபந்தறுகீ
ஆய்ந்துவல்லவர் நவமணியழுத்திய அரியே
றேந்துமாசனம் இடப்போலிந் ததன்மீசை யிருந்தான். சுஎ.

இருந்துவந்தருளிறைவனை இறைஞ்சினனிறைஞ்சிப்
பெருந்துவந்தனைப் பிறப்பையுமிறப்பையும் பிரித்தான்
மருந்துவந்தனை அமாருக்கருளிய மாயோன்
விருந்துவந்தனன் என்றுநின்றுருகினன்விதுரன். சுடு.

கோடுகொண்டகைக் தரிசிவலயலர்ந்தகோகனகக்
காடுகண்டெனக் கண்டுதன் கண்ணிணைகளியா
ஏடுகொண்டதார் இறைவனைப் பிறப்பையும் பிரித்தான்
வீடுகண்டவர்க் கிறப்பினிவேண்டுமோ வேண்டாம். சுசு.

உள்ளிலுணர்ந் துள்ளமுழுகினனெழுந்து
துள்ளிலன்விழுந்திணையடி சூடினன்றுயரைத்
தள்ளிலன்மலர்த் தடக்கையாற் றத்துவ அழதை
அள்ளிலனெனக் கண்களாலநந்தினன் அளியோன். சுஎ.

முன்னிதுயின்றருளிய முதுபயோததியோ
பன்னகாதிபப் பாயலோபச்சையாலிலையோ
சொன்னநான்மறைச் சுருதியோ கருதிரீவருநற்
கென்னமாதவஞ் செய்ததிச்சிறுதடிலென்றான். சுஅ.

மும்மையாகிய புவனங்கள் முழுமையுமருந்தும்
எம்மையாளுடை நாயகன்விருந்தினுக்கிசைந்தான்
அம்மவென்றெனை யாறுநூறுயிரமடையர்
தம்மைநோக்கினன் அவர்களும் விரைவுடன் சமைத்தார். எசு

வந்தகோற்றவேல் வரிசிலையவருதினிக்தும்
கந்தடர்ப்பனகரிக்தும் வேங்கவனவாம்பரிக்தும்
ஐந்துபத்துநூ றுயிரமாசர்க்குமேவர்க்தும்
இந்திரற்குமெய் தாவமுதெனும்படியியற்ற. அய

அமைத்தவாசனன் னீர்கொடுமஞ்சனமாடிச்
சமைத்தபைங்கழி அடிசிறம் விருப்பினுலருந்தி
உமைக்குநாயகன் ஓவுழித்தருளினனெனுதவ
இமைப்பிலாழி தருந்தியவியல்பென இருந்தார். அக

வாசநீரும்வண் சுண்ணமு முறைமுறை வழங்கப்
பூசறுத்துளிப் பூசினர் சூடினர் புனைந்தார்
வீசுசாமரை ஆட்டவேண்மதிக்குடை நிழற்றக்
கேசவன்றனிக் கேசரித்தவிசீடை கிளர்ந்தான். அஉ

ஞானகஞ்சுக விதுான்வாழ் மனையினுயகனும்
போனகம்பரி வுடனுகர்ந் திருந்தவப்போழ்திற்
றனுமேருவுக் கப்புறந் தண்ணமுதருந்தப்
பானுவுங்குட திசைப்பெரும்பாவையிற்படிந்தான். அங

தாங்குவாரிதிப் புறத்தெதிர் மலைந்த வெஞ்சமரில்
ஓங்கோள் கூர்நேடும் படைகளாலுடன்றெழுந்தேகத்
தூங்குமேழடைக் கடவுடானினை நிரை துணித்த
காங்கள்போன்றன களைதொறும் வளர்துகிற்காடு. அச

கருதியந்தணர் யாவருந் தங்கடன் கழிப்பச்
சுருதியென்னும்வெஞ் சாபமேல் அம்புகை தொடுத்துப்
பருதிதன்பெரும் பகைவர்மேல் விடுதலிற் பாந்த
குருதியாமென நிவந்தெழச் சிவந்தது குடபால். அரு

நிதியிற்புகல் பகலெலா நிாமகளிர்
மீதுறைத்தெழும் வெவ்வேயில்படாவகை விரித்துப்
போதுபுக்கதென் நினம்படச் சுருக்கிய பூம்பட்
டோதபத்திாம் போன்றன தாமரை யடவி அசு

கலந்துமங்கல முழவுவெண்சங்கொடு கறங்க
மிலைந்தபூந்துழல் வனிதையர் மெய்விளக்கெடுப்ப
அலர்ந்ததாமரைத் தடமெலாங் குவிதல்கண்டங்கண்
மலர்ந்ததாமரை வாவிபோன் றனகர்வட்டம். அஎ

ஊகபுங்கவன் மணிமுடிக்கோப்பனதிபம்
இருமருங்கினும் ஆயிாமாயிமேந்த
அரசுமந்தபே ராசனத்தழதடனிருந்த
பூவலன்றவைப் புண்ணியவிதுானும்போற்றி. அஅ

பொங்காவவன போலிவறப் போந்தபின் பொதுவர்
தங்கள்பாடியில் வளர்ந்துமா மருதிடை தவழ்ந்து

கங்கைமாநதி கால்வழி கருவனையங்கடலே
இங்குநீதனி நடந்தவா றுரைத்தருளென்றான். அக.

தோட்டுவந்துசெந் தேனுகர் சுரும்புசூழ் தோடையாய்
காட்டுவந்துழன் றிரிந்துதங் குடவாட் கழித்து
நாட்டுவந்தபே ரைவர்க்கு நற்றரு நாடு,
கேட்டுவந்தனம் என்றனன் வீதூனுங் கேட்டான். கூ.

முழக்கினுலுயர் முகுயர்த் தவன்றனக் தரிமை
வழக்கினுலறிந் தடலா வுயர்த்தகோ வழங்கான்
தழக்கினுலிரு திசையினு மாசெழச்சமரில்
உழக்கினுலல துணர்வனே என்றுகொண்டுரைத்தான். கூச.

வாவாவாவியில் உகண்டேழ வளரிளங்கமுகின்
பாவ்வாயளி முன்றெழும் பழனநாடுடையான்
நாவாவாழ்வவர்க்களர்த்தில னேனிலேதிர் நடந்து
முவாவாயுகமுடிப்பர்வேம்போனமொழிந்தான். கூஉ.

விரைந்துபாய்பரி மன்னவரிதம்படமெலிவுற்
றிரைந்துவேண்டினுங் கிவாளருக்கொருபொருளியார்
பாந்தபோரினி லெதிரோதிர் படப்படப்பகைவர்
தூந்த்போதினி லுதவுவர் சொல்வனவெல்லாம். கூஎ.

என்றுபாரினிலியற்கையும் வீதூனுக்கியம்பி
வென்றுபோர்கெழுநேமியான் விடைகொடுத்தருளிக்
தன்றுபோல்புயக் காவலர்கொடுந்துடிகறங்க
மன்றன்மாமலர்ப்பாயலின் மீதுகண்வளர்ந்தான். கூஏ.

குளிருமாமதி முகத்தொளிர் குமுதவாய்மலர்த்தித்
தளவவாணகை பாய்பீவெண்சததளமலர்க்கை
அளவிலேதவித்தளியோடு மகன்நிலாமையினுற்
களிகொளாவிலக் கணிகையைப் போன்றதக்கங்தல். கூடு.

அவனந்தவாரிருட் கடல்போற தோற்புடையண்டம்
பிளந்ததாமெனக் கரும்படாம் பீறியதென்ன
வவனந்தவேற்கடல் வற்றிமேல் வடவையின்முகத்தி
கிளர்ந்ததாமெனக் கிளர்ந்தனன் ஆவிகீழ்த்திசையில். கூசு

"ஆகலும்வாளா வுயர்த்தவன் இருந்த தோல்பதியில்
அகிலநாயகன் ஒருதனி நடந்தவாறறிந்து
"மகாவாரிதி அகன்றுமால் மருந்தறவளர்ந்த
திகிரிபோலவந் தெழுந்தனன் ஆவிகீழ்த்திசையில். கூஎ.

(வே. சோதிவானநதி மைந்தனும்பழய சுருதியாலுயர்துரோணனும்
ஆதியாகவுயி ரிளும்வியப்புற அடுத்தமன்னவாநேகரும்
நீதியாறுவகை யைந்துபத்தோடறுபத்தோடாயிவர் நிருபரும்
தீதிலாததிறல் அத்தரோணிபதி னென்றுபெற்றமிதசேனயும். கூஅ.

தோக்கவேண்கவரி ஆலவட்டமித சோட்டைவாளமொடுகீழுடன்
கைக்களாசியிவை கொண்டுலாவிவரு கன்னிமங்கையர்களனவ
நும்
மிக்கவேதியரும் வல்லபல்கலை விதத்தினுள்ளவர்கள் யாவரும்
தக்கதம்பியரும் வந்துசூழவுயர் தாணிமேனிருபர்தம்பிரான். கூக.

நிரைகதிர்க்கனக நீள்சுவர்ப்பவள உத்தீரத்திடை நிரைத்தவோன்
பருமணிக்கிரண பத்மராக வயி ராத்துலாமிசை பாப்பிவேண்
தாளவர்க்க வயிடூரியப்புதிய கோமளப்பலகை தைத்துமா
மாகதத்தினொடு கோடிதூணிரைகள் வைத்தமண்டப மநுங்கனோ. ஈ.

முட்டநீத்தில நிரைத்தபந்தரின் அகத்தசீற்றி முகத்தகால்
வட்டமேத்தைகொடன்மத்தபீடிகையில் வாசவன்கொலென வை
கீனன்
பட்டவர்த்தனரு மதுடவர்த்தனரும் வந்துவந்தெதிர் பணிந்தபின்
இட்டபோற்றவிசின் முறைமையாலினி திருக்கவென்றவனை ஏவியே
ஈக.

காவன்மன்னவர் முகங்கடோறுமிரு கண்பாப்பியமர் கருதுவோர்
ஏவலின்கண்வரு தூதனுமிடையன் இன்றுநம்மவையில் எய்தினல்
ஓவலின்றியெதிர் சென்றுகண்டுதொழ துறவுகூறின்மிக வுங்களூர்
தீவலஞ்செயவடர்ப்பனென்றுநனி சீறினன்முறைமைமாறினன். ஈஉ.

இந்தவண்ணமுரை செய்துமன்னரும் ஆசாசனும் இருப்பவே [ன்
தந்தவண்ணனுடன் வந்தவண்ணன் மனதங்துகண்டுமிலுணர்ந்தபி
கந்தவண்ணமலர் கொண்டுகைதொழுது காலையிற்பல கடன்கழித்
தீந்தவண்ணமு னிருந்தபோவையின் ஏயினனிசைகொள் வேயினன்.
ஈசு.

துன்னுகங்கைமக னுந்துரோணனொடு சுதனுநீள்சிலை விதானனும்
மன்னர்மன்னவ ஒழிந்தமன்னவரும் வந்துசேவடி வணங்கினர்
கன்னனுந்தவ கவிழ்ந்திருந்தனன் அழன்றுளஞ்சதனி கருகினன்
முன்னர்நின்றவர்கள் இட்டபீடமிசை மேய்துழாய்முகிலும் எய்தினு
ன்.
ஈச

முன்னகங்குடை கவித்தகாளமுகின் முன்னிருந்தபின் முகங்கொளா
என்னகந்தவ ஒழிந்து நென்னலிடை இந்தமாகதை யெய்தியும்
பொன்னகங்கொள்புய விதானில்லிடை புகுந்ததென்கொல் இதுபுக
லெனப்
பன்னகந்தவ உயர்த்தகோவுமுரை பகாமாலுமிவை பகருவான். ஈரு.

* என்னினின்னிலொரு பேதமில்லையது என்னினின்னிலிது வென்
னினும் [னென்
மின்னின் முன்னிலது விறனெடும்படை விதான்வந்தெதிர் விளம்பி
உன்னிலின்னமுள தொன்றுபஞ்சவர்உரைக்கவந்ததொரு தூதன்யான்
நின்னினின்னடிசில் உண்டுநின்னுடன் வெறுக்கவெண்ணுவது நீதி
யோ.
ஈசு.

* ஆவநல்கிய பதாகையாய்மதி அமைச்சாயா சளிப்பினும்
தாவர்நல்லுரை மறுப்பினும்பிறர் புரிந்தநன்றிபல கொல்லினும்
ஒருவர்வாழ்மனையி லுண்டுபின்னுமவருடனுடன்றுபோவுன்னுவோர்
ஆவியுள்ளளவு மதியமுள்ளளவும் இவர்களேநகிலெய்துவார். ஈஎ.

சீதநாண்மலர் மடந்தைகேள்வனிவை செப்பலுந்தெரியில் ஒப்பிலா
நாதனுயகன் முகத்தில்வைத்தவரு ணயனனுகிமுகிழ் நகைசெயாத்
தூதனுகிவரு தன்மைசொல்லுகென மன்னர்மன்னனிவை சொன்
னபின்
வேதனுறுமலர் உந்திவண்டுளவ விரைசெய்தாவனும் உரைசெய்
தான்.
ஈஅ

சுதினுலா சிழந்துநின்றுவணவர் சொன்னசொல்லுவழ வாதுபோய்
ஏதிலார்களென வந்துதண்ணிழல் இலாதகானினிடை எய்தியுங்
நீதிலாவகை குறித்தகாள்பல கழித்துவந்தனர் செகத்தினிற்
கோதிலாததரு குலமகீபவவர் உரிமைகண்பொடு கொடுத்தியோ. ஈசு.

சொல்லவாவுக குவசநின்னுரிய துவணவர்தங்கவா அழைத்துநீ
வல்லவாறுசில நாடளித்தவர்க டம்முடன்கெழமி வாழ்தியேல்
நல்லவாய்மைநீவ உடையையென்றாசர் நாடொறும்புகழ்வர் ந
ண்புகொண்
டல்லவாமென மறுத்தியேலறமும் ஆண்மையும்புகழம் அல்லவே.ஈய.

என்றுகேசவ னியம்பவங்கெதி ராசாசனும் இயம்புவான்
அன்றுசூதுபோரு துரிமையாவையும் இழந்துபோயினர்கள் ஐவரும்
இன்றுநீவிகின் மீளவுங்கவா எண்ணினனவரி னெளியனே
சென்றுகானினிடை இன்னழந்திரவ துறுதியென்றுநனி சிறியே.
ஈய்க.

நீவெறுக்கிலென் இருந்தமன்னவர் திகைக்கிலென்பல நினைக்கிலென்
போய்நகைக்கிலென் உரைத்தவுண்மைமொழி பொய்த்ததென்றமார்
புகலிலென்
வேய்மலர்த்தோடையல் ஐவரோன்னுடன் மிகைத்துவெஞ்சமர் வி
ளாக்கிலென் [ஈயஉ.
ஈயிருக்குமிடம் என்னினும்புவியில் யானீவர்க்கா சிடங்கொடேன்.

கார்வழங்குரு மெனச்சினங்கொடிய கண்ணிலான்மதவ கழறவும்
பார்வழங்கநீவ வில்லயாகிலவர் பாதியாயினும் வழங்குவாய்
தார்வழங்குதட மார்பவென்னவது தானுமன்னவன் மறுப்பவைந்
தூர்வழங்குகென வுற்றீர்ந்தனனி வுலகெலாமுதவும் உந்தியான்.ஈயஈ.

மாடளிக்துல நேருங்குபைந்துளவ மாலையாய்ம்கா வேலைசூழ்
நாடளித்திடவு மைந்துபேருடைய நகாளித்திடவும் வேண்டுமோ
காடளிக்கவத னிடைதிரிந்துறை காந்துபோயினர்கள் காணவோர்
வீடளிக்கினும் வெறுப்பாவிதவ விடுகவென்றவன் விளம்பினு
ன். ஈயச.

தந்தைகாதலுற்று தன்மைகண்டிவாய தாய்பயந்தருவ தம்பியற்
கிந்தவாழ்வுமா சுங்கொடுத்தவனு நின்குலத்தொருவன் இந்துளான்
முந்துமாநிலம் அவனத்தினுக்குமித முறைமையாலுரிய வாசனுக்
கிந்தமாநகரு நீகொடாதொழியின் என்னதாதுமன தாசியல். ஈயடு.

நேருதலத்தினில் ஈண்டுமன்னவர் உடன்பிறந்துரிமை எய்தினல்
இருதலத்தவரு மொக்கவாழ்வுறுதல் எக்குலத்தினும் இயற்கையே
பொருதலக்களிறு வளர்திசைக்கண்மித புகழ்பாப்பியேழ புவிபெறும்
குருதலத்தவர் இயற்கைகுன்றென மொழிந்தனன்கரிய கோவலன்.
ஈயசு.

போராவவண துறந்தமாயனிவை பேசவன்பினெடு பின்னையுஞ்
சீராவிவண உயர்த்தகோவும்விழி தீயெழம்படி செயிர்த்துளான்
போராநிருபன் மணிநெடுஞ்சுடிகை ஆயிங்கொடு பொறுத்தபார்
வீராமவா தல்லவோவுரிமை வேண்டுமோவெனவிளம்பினன். ஈயள.

போய்வளர்த்தமுடி மன்னனிவ்வகை புகன்றபின்பு புயவலியினால்
ஜவர்தங்களா சுங்கோடாமலடல் ஆண்மைகொண்டெதிர் அடர்த்தி
யேல்
மெய்வழங்கிவரு தருநிலத்தினிடை வந்துவெஞ்சமர் விளக்கவே
கைவழங்குகென நின்றதூணிடை அறைந்துணாக்குமிவை காவலன்.
ரயச.

புன்பிறப்புடைய போதுவர்தங்களோடு புறவிலாங்ஙை பூந்திடும்
உன்பிறப்புழா லோடுகோவியர் உணப்பிணித்தது மறந்துநீ
மன்பிறப்பிலுயர் தருதலத்தவர்தம் வாய்மைதானுமொரு மாசிலா
என்பிறப்புழண ராமலோவவையில் இந்தவாசகம் இயம்பினுய். ரயக.

ஏவிலங்குசிலை யையவர்வந்தணியின் யானிழிந்தீவ ணிருப்பனே
கோவிலங்குபோ வஞ்சுமோகாட தஞ்சாங்கள்பகை கொண்டகால்
மேவிலங்குமுன் மலைத்தல்கையறைய வேண்டுமென்றதுநின் மேன்
மையோ
நாவிலங்குமென எண்ணியோமிகவு நன்றுநன்றாசர் ஞாயமே. ரஉய.

அளிவருந்துழல் பிடித்துமன்னவையில் ஜவருக்குழரி யாவளாகான்
நெளிவருந்துகில் உரிந்தபோதருத நின்றுகண்டனர்கள் இல்லையோ
துளிவரும்புனல் பரிந்தருந்தியடு சோறுதின்றுடல் சுமந்துதோள்
எளிவரும்படி இருந்தபாவியரும் இன்றுமானநில உணர்வரோ. ரஉக.

அன்னையானவள் ஒருத்தியாதல் அளித்ததந்தையரும் ஜவாம்
பின்னையாசையொடு தருதலத்தரசமை பெறுவாமொரு பிறப்பிலா
மின்னையாமிவர்க ளாவரும்பரி வுடன்றனித்தனி விரும்புவார்
என்னையாமவரோ டொருதலத்தாசன் என்பதம்மவிவை யென்கொ
லாம். ரஉஉ.

நூலமற்றுமுடை யான்மொழிந்திட நகைத்துவண்டுவரை நாதனும்
சாலமற்றுமீனி அவர்கருத்தென நீணங்குபோவை தணந்துபோய்க்
கோலமற்றசிலை விதான்வாழ்வுபெறு கோயில்சென்றுநனிதுறுகினன்
சீலமற்றவர் சினத்தபோதுமொரு தீதிலாதவர் செயிர்ப்பரோ. ரஉரு.

கரிந்துமாலசரு காகவும்புதிய கமலவாண்முகம் வியர்ப்பவும்
திரிந்துகண்ணிணை சிவப்பவுங்கொடிய செய்யவாய்மலர் துடிப்பவும்
இருந்தபோவையி னெடிதுயிர்த்திடும் ஈசாசனவ னுக்கிவன்
விருந்துசெய்தவுற வென்கொலென்றாசர் எதிர்விதூஷண விளம்பினன்.
ரஉச.

வன்பினுலவனி வேளவவென்றுகொலென் மனையிலுண்டியை மறுத்தவன்
தன்பதாகினியொடினிதருந்துவகை தன்னிலின்னமு தருத்தினன்
என்பிதாவொடு பிறந்துமீன்றளவும் என்கையோதனம் அருந்தியும்
அன்புதானுடைய னல்லனென்பகை தனக்குமுற்றபகை யல்லவோ.
ரஉடு.

முதல்விழைந்தொருவ னுடனியைந்தபொருள் பற்றியின்புற முயங்கினும்
[ரோ
அதிகமென்றுபொருள் ஒருவன்வேறுதரில் அவனையேயொழிய அறிவு
போதுமடந்தையர் தமக்குமென்னிலது புதுமையல்லவவர் புதல்வ
னும்

விதூனின்றவனை டுறவுகோண்டதோர் வியப்பையென்சொலி வெ
றுப்பதே. ஈஉசு.

இன்னவாறீவன் உரைத்தபோதவன் எழுந்திருந்துவசை என்னனீ
சொன்னவாய்தருதி சோவாள்கொடு துவாத்துநீண்முடி துணிப்பன்
யான்
மன்னவாகுரு தலத்தீலேயோருவன் மைந்தனுநியை வேளவினுன்
என்னவானவர் ஈகைப்பபோயிவை இனசத்தாவுடன் இருத்தியே.
ஈஉஎ.

ஈண்டவர்க்குதவி யாயதுவர் இயைபவற்றலகம் எங்கணும்
நீண்டவற்குதவி யாமினேனென நீவனத்துநீ யேவன அடர்த்தியோ
மாண்டவர்க்குதவி யாயபோறமும் இசையுமானமும் வளர்த்திடும்
பாண்டவர்க்குதவி யாகிலென்வனமுடி மன்னானவர் பழிப்பரோ.
ஈஉஅ.

சொல்லாண்டுபுக லேனினிச்சமரி னின்றுவெங்கணை தொடேனென
னை
வில்லாண்டினும் உயர்ந்தவில்லதவன வேறாண்டுபட வெட்டினுன்
மல்லாண்டிவனயும் இருவாகமுன் மலைந்தகாளமுகில் வந்துதன்
இல்லாண்டுதினம் வைகுதற்குலகில் எண்ணிலாததவம் எய்தினுன்.
ஈஉசு.

அந்தவில்லிவன முரித்தவில்லிதன தாலயம்புதத வச்சுதன்
சந்தவில்லுமான் வில்லுமன்னதொரு தாமவில்லிவன முரிப்பதோ
முந்தவில்லியரில் என்னுமவில்லுடைய விசயன்வந்தமரின் முடுகி
னுல் [ஈஊய.
எந்தவில்லியெதிர் நிற்கும்வில்லியினி என்றுகாவலர் ஈங்கினர்.

காவனத்தும்விடு தாயன்னபல கவனகளேவியமர் காதும்வில்
வாவனப்பழ துணைத்துநீபகையை எங்ஙனேதனிகோல்வெல்லுவாய்
பாவனத்துமினி யையாளும்வகை பண்ணுவித்தவன அழிந்ததுன்
போவனத்துமென உள்ளழிந்துசில பேசினுனுயர் பிதாமகன். ஈஊக.

பிதாமகன்பரி வுடன்முனிந்துசில பேசநாசமுறு போனும்
மதாணிமார்பனும் விதூரானல்லதுவில் வல்லவீர்பிறர் இல்லையோ
உதாசீலனுயர் அங்கர்கோன்வரிவில் ஒன்றுமேயமையும் உற்றெழும்
பதாதியோடமரில் ஜவரும்பட மலைந்துடர்ப்பனனி பாறவே. ஈஊஉ.

நீயிருக்கநெடு விற்கையாசிரிய னிவனிருக்கநீகர் அற்றவன்
சேயிருக்கவிறன் மன்னரிப்படி தீண்டிருக்கவது சென்றுநீள்
வேயிருக்குமித முழைடையனுக்துநல் விருந்துசெய்தவன் வெறுக்கிலென்
போயிருக்கிலென் முரிக்கிலென்சில மலைந்துநம்மொடேவர் போர்
செய்வார். ஈஊஊ.

என்றுகூறவிறல் அங்கர் பூபதியும் யானிருக்கவிகல் விசயனைச்
சென்றுசிறியுயிர் கொல்லவல்லவர்கள் யார்கொலென்றுரிமை செ
ப்புவீர்
கன்றினுல்விள வெறிந்தகோபன்மகன் நின்றுதேர்தனி கடாவினும்
அன்றுபோரினிடை காணலாதுமென தாடல்வெஞ்சிலையின் ஆன்
மையே. ஈஊச.

அம்பாத்தவ ருடன்றுசீறினுமோ ராம்பிலேயழிவர் அதிராஜான்
வெம்பணிப்பகழி யேவிலாவியுடன் மீளுவானமரில் விசயனே
இம்பரிற்புகல ஒருதலத்தினு மெனக்குநேரோருவர் இல்லையென்
றும்பர்கற்பகமு ராணும்வண்மையின் உயர்ந்தவீனிவை உரைசெய்
தான். ராகூடு.

தீசையனத்தினும் வஞர்ந்ததானவனை ஆவிவந்ததொரு தீசையி
ன்வாய்
நீசியேனப்போருது வானவர்க்கா சளித்துவந்தவிற னீர்மையான்
விசையனுக்குநிகர் நீகொலோகடவுள் வெண்மதிக்கு நிகர்வேள்ளி
யோ [ஆற்றினான். ராகூசு.
அசைவில்விற்றெழிலும் வல்லயோவேனவோ ராசைவிலாதவன்

அவன்மொழிந்தமொழி தன்செவிப்படலும் அருகிருந்தமிழ் தருந்திரீ [ய்
இவனுடன்சிலர் பகைக்கின்மற்றவர்தம் இசையுமானமும் இயம்புவா
புவனமொன்றுபட வரினுமென்னெடுபோதுப்பாகிலெதிர் போவிடாய்
சிவனுமென்கணையை அஞ்சுமென்றுரனி சீறினானிவி சிறுவனே.
ராகூள.

ஆவிமைந்தனெடு கங்கைமைந்தனெதிர் வாய்மையொன்றையும் இ
சைத்திலன்
போவழிந்திடுதும் அன்றுவெஞ்சமரின் என்றெழுந்ததனி போயினான்
அவவெங்கொடி உயர்த்தகோவுமிகல் அசருக்குவிடை உதவினான்
வாவுபைந்துளவ மாலையான்விதான் மனையினுற்றது விளம்புவாம்.
ராகூஅ.

(வே.)பொருசிலை முரித்துவந்து கோயிலிற் புதுந்துநேமிக்
குருசிலை வணங்கியாங்கண் இருந்துளிக் தரிசினேக்கி
ஈருசிலை யுண்டென்றிந்த இருநிலத் தியம்புகின்ற
ஒருசிலை முரித்தசீற்றம் என்கொலோ உரைசெயென்றான். ராகூக.

ஆவது கருதானுகில் அமைச்சர்சொற் கேளானுகில்
வீவது குறியானுகில் விளவதும் உணரானுகில்
நாவது காவானுகில் அவனுக்கா நடந்துபோரிற்
சாவது பழதென்றன்றே சகத்துளோர் சாற்றுகிற்பார். ராசய.

செல்வம்வந் துற்றகாலத் தெய்வழஞ் சிறிதுபேணுர்
சொல்வன வறிந்துசொல்லார் சுற்றமுந் துணையுநோக்கார்
வெல்வதே நினவதல்லால் வெம்பகை வலிதென்றெண்ணுர்
வல்விண விளவும்பாரார் மண்ணின்மேல் வாழமாந்தர். ராசக.

நீணக்கவுந் தொழவுமெட்டா நீயெழுந் தருளப்பெற்றுந்
தனக்கிது ததுதியென்று தமருடன் வாழவேண்ணன்
மனக்கடுங் கனலினன்றன் மனத்தினுல் உளைத்தவெஞ்சொல்
எனக்கியை யாமலன்றே இருஞ்சிலை யிறுத்ததென்றன். ராசஉ.

மாயனு மகிழ்ந்துநோக்கி மாசுணம் உயர்த்தமன்னன்
போயருஞ் சேனையோடும் போர்க்களங் குறுதம்போது
நீயவர் அருதசெல்லா தொழியினின் னேயமைந்தர்
தாயழஞ் செல்வமுற்றுந் தாணியும் பெறுவனென்றன். ராசந.

ஏற்றிய நறுநெய்வீசி இந்தனம் அடுக்கினலுங்
காற்றுவந் துறுதபோது கடுங்கனல் கதுவவற்றே
நீற்றணி நிமலனன்ன நின்கைவில் இற்றதாகிற்
சீற்றவேல் அாசர்சேனை தென்புலம் படர்தலின்னம். ாசச.

பன்னிய புனையில்கேள்விப் பயனுகர் தவத்தினுன
மன்னவன் மொழிந்தவேல்லாம் போறுத்தியேன் றருளினாயோன்
அங்ஙகர் தன்னில்வண்மை அருளழ காண்மைசெல்லுங்
கன்னனைப் பயந்தசாதற் கன்னிதன் கோயில்புக்கான். ாசடு.

மண்டல மதியமன்ன வாண்முக மழைக்கணுளுந்
தின்டிறன் மருகன்றன்னைச் சென்றெதிர் கோண்டுகண்டு
வெண்டிரை மகாவேலை வீரிபுனன் முகந்துதோன்றுங்
கொண்டவல மகிழ்ந்துகாணுங் குளிர்பசுந் தோகைபோன்றள். ாசசு.

யானுறை இல்லின்வந்த தென்னமா தவமென்றேத்திக்
காணுறை மைந்தர்தம்மைக் கண்டனள் போலுமாகித்
தேனுறை துளவினன்றன் செய்யதா மரைக்கணேக்கி
வானுறை புரிசைழதூர் வந்ததென் கருதியேன்றள். ாசஎ.

நின்பெரும் புதல்வர்சோல்ல நெடும்புன லுடுவேண்டி
வன்புடை யாசர்கோமான் மனக்கருத் தறியவந்தேன்
தென்புல வேந்தன்வேகச் செருத்தொழில் புரிவனென்றன்
என்பல சொல்லிநாஎ எதிர்க்கவே யியைந்ததென்றன். ாசஅ.

தன்மைநான் உரைக்கக்கேண்மின் றந்தைதன் மனையினீயுங்
கன்னியா யிருந்துவாழுங் காலையோர் முனிவன்வந்து
சொன்னமந் தீமோனைந்தில் ஒன்றினுற் சூன்றன்னை
முன்னினை யவனுமன்று வந்துநின் முன்புநின்றன். ாசகூ.

கதிரவன் அருளினலோர் கணத்திடைக் காதல்கூர
மதலையங் கொருவன்றன்னைப் பயந்தபின் வடுவேன்றஞ்சி
மிதலையம் பேழைதன்னிற் போதிந்துநீர் விட்டபோழ்து
நதியுமம் மகவைக்கங்கை நதியிடைப் படுத்ததன்றே. ாருய.

காதலம் புதல்வன்றன்னைக் கண்ணிலா வாசன்போற்றேர்ச்
சூதன்வந் தெடுத்துக்கோண்டு சுதனென வளர்த்தகாலை
ஆதவன் அவனையாருங் கன்னனென் றழைமினென்றன்
தாதையும் விசும்பிற்சோன்ன நாமமே தக்கதென்றன். ாருக.

பண்புடைக் குமான்கற்ற படைத்தொழில் பலவுங்கண்டு
நண்புடை யுரிமையெல்லா நல்கிமா முடியுஞ்சூட்டி
வண்பணி யுயர்த்தகோமான் வாழ்வவற் களித்தான்மற்றைத்
தண்பணித் தேர்வல்லோரில் அவனையார் செதுக்கவல்லார். ாருஉ.

அந்தணன் மைந்தனுளா அருஞ்சிலை விசயனேடு
வந்தெதிர் மலையநின்றல் உறவுமற் றறியமாட்டான்
சிந்தையி லையந்தீர வீதவனீ தெளியச்செப்பிக்
கொந்தவிழ் அலங்கலானைக் கூட்டுதி விரைவினென்றன். ாருங.

தம்பியர் ஐந்துபேருந் தனித்தனி ஏவல்செய்ய
வம்பவிழ் அலங்கலோடு மாமணி மகுடஞ்சூடி
அம்புவி முழுதுநீயே ஆளலாம் வருகவென்றல்
உம்பர்கா வலனயகையான் உன்னுரை மறுத்தானுகில். ஈருச.

எரியழ தருந்தக்கானம் எரித்தநாள் அகன்றுபோன
ஆவிலன அங்கர்கோமான் ஆசுகமாகக் கொண்டான்
வரிசிலை விசயன்றன்மேல் மறுகலன தொடாதவண்ணம்
ஒருவாம் வேண்டுகென்றன் உற்றவர்க் குறுதிசூழ்வான். ஈருரு.

மன்றலந் தெரியல்வெய்யோன் மதலையென் மைந்தனென்ப
தன்றெனக் குரைத்தியாகில் அவனுடன் அணுகவோட்டேன்
சென்றுயிர் ஒழிக்குமாறு செருவிலன விலக்கத்துப்பின்லன
இன்றெனக் குரைத்தியையா என்னிலனந் தென்செய்தாயே. ஈருசு.

கான்பட்ட கனலிற்காயுங் கலனயிலன விலக்கவேண்ணில்
வான்பட்ட பூவித்தேரோன் மகன்படு மகவான்மைந்தன்
தான்பட்டு மடியுஞ்சென்று தடாதினி யிருந்தேனுகில் [ஈருள.
யான்பட்ட கொடுமைகன்றென் றென்பட்டாள் ஆங்கீவீழ்ந்தாள்.

தேக்குந்தி அகிலுஞ்சாந்துஞ் சிந்துநீர் நதிசூழ்செல்வக்
கோக்குநதி அரசன்பாவை குலைந்தழங் கொடுமைகண்டு
மீக்குந்தி யுறிகடோறும் வெண்ணெயுந் தயிருமுண்ட
வாக்குந்தி மலரோன்பின்னு மனத்தளர் வகற்றினனே. ஈருஅ.

பைவருந் தலைகலைந்தும் படைத்தபன் னகமேபோல
ஐவரும் படுதனன்றே அங்கர்கோன் படுதனன்றே
உய்வருஞ் சமரிலாவி ஒருவர்போய் ஒருவருய்யார்
நைவரும் துயாமாதி நடப்பதே கருமமென்றன். ஈருகூ.

காளமா முகிலின்மேனிக் கரியநா யகனுந்தேற்றி
மீளமா தவத்தின்மிக்க விதுான்வாழ் மலனயிலெய்த
வாளமால் வரையின்வெய்யோன் துறுகினன் வருணன்றிக்கில்
நீளமால் யானைநெற்றி நிறத்தசெந் தீலகம்போன்றே. ஈசுய.

நாற்றிசை உலகுதன்னின் ஈான்மறை உணர்ந்தோர்யாரும்
போற்றிருண் மாலயென்னும் போற்புடை அணங்குவைக
மாற்றிசை விலாதசெம்போன் மண்டபந் தன்னிலாதி
மேற்றிசைக் கடவுளிட்ட வேயின்மணிப் பீடம்போன்றன். ஈசுக.

காலனலா மலர்ந்தழல்வலக் கனநிழல் எழுந்ததென்ன
வானெலாம் வயங்குதாரை நிரைநிரை மலர்ந்துதோன்ற
வேனிலான் விழவமைத்த வெள்ளிவேண் தம்பம்போலத்
தூநிலா மதியம்வந்து துணதிசை தோன்றிற்றம்மா. ஈசுஉ.

தூவிய நிலவுதோன்றத் துணவலைப் பிரிந்தோர்கண்கள்
காவியுங் கழலுமம்பைங் கருவிள மலரும்போன்ற
மேவிய மகளிர்தங்கண் மீனெறி பாலையேழந்
தாவியல் உழையுங்காதற் சகோரமும் போன்றமாதோ. ஈசுங.

தந்தையுந் தம்பிமாருங் கன்னனுஞ் சதனிதானுஞ்
சிந்தையிற் றெளிந்தகல்விச் செழுமதி அமைச்சர்யாரும்
முந்தா வுயர்த்தகோமான் எவலான் முழுதுமெண்ணி
மந்தண மிருப்பான்வந்தோர் மண்டபந் தழுகினனே. ாசுச.

தீதறு மதிவல்லோனைச் செழுமதிக் குடையானேக்கிப்
பாதவ வனத்துப்போன பாண்டவர் தம்மைமீண்டு
மேதக வழைத்துநாடு வேண்டுமீன் என்றுழட்டும்
யாதவன் றனித்துவந்தான் என்செய்வ தியம்புமென்றன். ாசுடு.

பொரும்படை மைந்தன்கூறத் தந்தையும் பொருதுகொல்லும்
இரும்புலி வலையிற்பட்டால் விடுவரோ எயினருள்ளார்
வாம்பில்வெஞ் சேனையோடு வளைந்தீனி மாயன்றன்னைக்
கரும்பொழு தகலுமன்னே கொல்வதே கருமமென்றன். ாசுசு.

கண்ணிலான் உரைத்தமாற்றங் கேட்டுமுன் காவலோரில்
மண்ணிலார் இதற்குமுன்பு தூதரை வளைந்துகொன்றார்
எண்ணிலா விந்தவெண்ணம் எவ்வுளிக் கற்றதென்று
வெண்ணிலா முறுவல்செய்து விகருணன் விளம்பினனே. ாசுஎ.

முத்தவர் இளையோர்வேத முனிவார் பிணியின்மிக்கோர்
தோத்தீர மொழியோர்மாதர் தூதனென் றீவரைக்கொல்லிற்
பாத்தீவர் தமக்குவேறு பாபமற் றீதனினில்லப்
பூத்தேரி தொடையாய்பின்னு நாகினிற் புதுவனென்றன். ாசுஅ.

பழியுடைப் பகைவனோனுந் தம்பெரும் பதியில்வந்தால்
அழிவுறக் கோறல்பாபம் அண்மையு மல்லவென்பர்
கழிகடற் சேனையேவிக் சுந்துலில் வளைந்திட்டாலும் [ாசுசு.
எழிலுடைக் கொண்டல்வண்ணன் அகப்படான் எவர்க்குமென்றன்.

வெம்புய வலியான்மாதை விரிதுகில் உரிந்தவான்
தம்பியை முனிந்துசீறித் தமயனைநோக்கிச் சொன்னன்
வம்பவிழ் அலங்கன்மார்ப மந்தணம் உரைக்கலுற்றல்
இம்பர்மற் றியாதுசெய்ய இளைஞனை அழைத்ததென்றன். ாஎய.

அதிரதர் முதலாயுள்ள வனிகினி வளைந்துநிற்ப
எதிர்முகி றவழுங்கோயில் அழலிவன எங்குழட்டி
விதானும் அவனுஞ்சோ வேந்திறன் மலைவதல்லால்
மதிபிறி தில்லையின்னே வல்விரைந் தெழுமினென்றன். ாஎக.

செங்கதிர் எழுந்துசீறிற் செறியிரு ணிற்பதுண்டோ
இங்கிவன் இருந்தவில்லில் எரியிட வேண்டுமோதான்
வெங்கண யொன்றினாலே விளிந்திட வென்று மீள்வேன்
கங்குலின் எழுமினென்று கன்னனுங் கனன்றுசொன்னன். ாஎஉ.

பதிப்பெயாந் தேகிநாவாப் பகைவனைக் கூடுமாகில்
விதிப்பயன் என்னகும்மை வெஞ்சமர் வெல்லவோட்டான்
மதிப்பதென் வேறுகள்ள மாயண யிமைப்பிற்சென்று
சதிப்பதே கருமமென்று சௌபலன் றனுஞ்சொன்னன். ாஎங.

கொல்லுவ தியற்கையல்லக் குழிபறித் தாக்கனோடு
மல்லனை யிருத்திமேலோர் ஆசனம் அதன்மேலாக்கி
எல்லிடை யழைத்துவிழ்த்தி இகலுடன் விலங்கிற்பூட்டித்
தொல்லருஞ் சிறையில்வைத்தல் தூதர்க்கு முரியதென்றன். ஈஎச.

மாதுலன் உரைத்தமாற்றம் மருகனு மகிழ்ந்துகேட்டுப்
போதிடை யரசுகமள்ளர் வருகெனப் புகன்றுதானும்
நீதியி னிருந்துதாழ நிலவறை சமைத்துப் பின்ன
ஆதிநூ றுபோம்போ லாக்கனை யதனுள் வைத்தான். ஈஎடு.

மல்லர்பப் பாவர்தம்மை மற்றத னிராடிவைத்தான்
வில்லுடை வீரர்தம்மை வேறத னிராட்டிவைத்தான்
பல்படை மதிவல்லோரைப் பதின்மடங் கவரில்வைத்தான்
அல்லலோர் கடிகைதன்னில் அறிவன அனைத்தவென்றன். ஈஎசு.

அடியவர் மனத்திலுள்ள வாரிருட் கங்குறீர்க்கும்
நெடியவன் இருக்குமென்று நிலவறை விசித்செய்த
கடியவன் இயற்கையஞ்சிக் கங்குலுங் கடிதினேகப்
படியவர் துயிலும்போகப் பரிதியும் உதையஞ்செய்தான். ஈஎஎ.

பெரும்பில வறையையேயின் பிளப்பினு னிரைத்துழுடி
அரும்பெறன் மணிகளாலோர் ஆசனம் அதன்மேலாக்கிச்
சுரும்பிமிர் மாலைதூக்கித் தொழிலுடை விதானமாக்கி
வாம்பிலா வென்றிவேலான் மாறிலா வண்ணஞ்செய்தான். ஈஎஅ.

சீர்ந்தரு சுடிகைநாகத் தீண்மணி பலவுஞ்சிந்தி
நீர்ந்தாம் அருவிவீழ நிறந்திகழ் உதயக்குன்றிற்
பாந்தெழும் அருக்கன்சூழ்ந்த படரிருட் கங்குல்கண்டு
பூந்தான் கோயிலிட்ட பொங்கொளித் தீபம்போன்றன். ஈஎசு.

தொடர்ந்தொளிர் உதயாசலத் தோடுற நெருங்கிமேன்மேல்
அடர்ந்தளி பாய்துகாமன் ஆகழ்வேதம்பாடத்
தடங்கயன் மலைந்துலாவத் தாமரை முகழங்காதன்
மடந்தையர் முகழஞ்சோ மணம்பெற மலர்ந்தமாதோ. ஈஅய.

இருந்துயில் உணர்ந்துவேந்தர் யாவரும் ஆவிற்சற்றும்
வருந்துயில் இலாதகண்ணன் வாழ்பேருங் கோயில்புக்கார்
பெருந்துயி லனந்தயோகப் போனைத் துயின்றமாலும்
அருந்துயில் உணர்ந்துகாலை அருங்கடன் அடைவிற்செய்தான். ஈஅக.

மாதவன் இருந்தகோயில் வந்தடி வணங்கிமன்னன்
தூதுவர் ஆழியங்கைத் தோன்றலே துளவமாலே
யாதவர் குலத்தோனேறே எழுந்தருள் கென்றனின்றேம்
மேதகும் ஆசனென்றார் முதுந்தனும் விளாந்துசென்றன். ஈஅஉ.

கந்தடர் களிற்றுவேந்துங் கண்ணிலா வாசுங்கங்கை
மைந்தனு முதலாயுள்ள மன்னரு மதிவல்லோருந்
தந்தீர வகையுமென்னு நியோசனை தன்னைச்சூழ
இந்தீர னிருக்கையென்னக் கோயிலு டினிதிருந்தார். ஈஅசு.

நாமவேல் ஆசனோடு நால்வகைச் சேனையோடும்
மாழகில் வண்ணன்வந்தான் என்றனர் வாவுகண்டோர்
வேய்மருத் தோடையலானும் வேத்தீ தானனோக்கித்
தாமரைத் தடங்கண்மாயன் றன்னையே விடுகவென்றன். நஅச.

தன்பெருஞ்சேனைநீற்கத் தண்டுழாய் அலங்கலானும்
இன்புற நகைத்துவேந்தர் இருந்தபே ரவையினேய்த
மின்புரை துவசனாக விடநீகர் மனத்தினனும்
அன்பொடு திகிரியாளன அதனிடை யிருக்கவென்றன். நஅடு.

(வே.) இறைவனேழிற்கதிர் மணிகளழத்திய தவிசினிருத்தலுமே
நெறுநெறெனப்படு தூரிசினெளித்தலு நிலவறையிற்புகலும்
மறலியெனத்தத நிருபனியற்றிய வாகைமனத்துணா
முறுதுசினத்துடன் அடியதலத்துற முடிகனத்துறவே நஅசு.

அஞ்சினமஞ்சினம் என்றுவிளைந்துயர் அண்டர்பணிந்திடவுங்
துஞ்சினமின்றென வன்பலியின்கிள துன்பழழந்திடவும்
வஞ்சமனங்கொடு வஞ்சகனின்றிடு வஞ்சனனன்றிதென
நெஞ்சின்வெதுண்டுல சொன்றுபடும்படி நின்றுநிமிர்ந்தனனே நஅஎ.

மல்லாக்கர் தலத்தொடுபப்பார் வாளினர்வேலினர்போர்
வில்லினரிப்படி தூற்றுநிலத்துற மேவியவீரோலாங்
தோல்வலயிடிக்கயர் வற்றுயிரிற்றிடு சுடிகையாவெனவே
கல்லெனவுட்கினர் தத்தழடிப்படு கால்கொடுதைத்தீடவே. நஅஅ.

அற்புதமங்கயர் நற்பதழந்தலும் அக்குழியின்புடையே
சற்பதலந்தோறும் அற்றுவிழுந்தன தத்தகெடுந்தலைபோய்
முற்பவனன்போ ழக்குவடுந்துணி பட்டுழயங்கியபோன் [நஅசு.
வேற்பெனநின்றனர் வேற்றுடலங்கொடு விற்படைகொண்டவரே.

மேல்வலியுற்றெதிர் வீசியெழிற்கரு மேகநிறத்திருமால்
கால்விசையிற்பட மோதுதலிற்பொரு காமர்புயத்துவணைபோய்
நீலநிறக்கவின் வாசவன்வச்சிரா நீள்படையிற்சிறகீர்
மால்வரையோத்தனர் வாகைபெறக்கதிர் வாளமெடுத்தவரே. நகூய.

வெயில்விடுபைத்தவல அமளிமிசைத்துயில் விபுதர்களுக்கரியோன்
பயிலவுதைத்தலின் அவர்களுரத்திடை பதமலர்பட்டுருவா
மயில்கடவிக்கட வுளர்பகையைக்கதிர் மதுடமுருக்கியவேள் [நகூக.
அயில்கொடுதுத்திய நெடுவரையோத்தனர் அயில்களெடுத்தவரே.

மின்சுடிகைப்புய கங்கள்வெருக்கொளும் வெங்கருடக்கொடியோன்
வன்பதபத்ம நகங்கொடெடுத்துயர் வண்ணகனத்திடலான்
முன்புவனத்திடை வந்தகவிக்கிறை மொய்ம்புணர்வுக்ககல்பேர்
என்புமலக்தவ மங்கள்கொடுத்தனர் எஞ்சியபப்பாரே. நகூஉ.

மைந்துபடைத்துயர் பஞ்சவர்சொற்படி வந்தமலர்க்கழலான்
உந்தவுதைத்துட லம்புதையப்பில மொன்றியோளித்திடலால்
அந்தணன்முற்பகல் வந்துபுடைத்திட வஞ்சினிலத்திடைவீழ்
விந்தமொடொத்தனர் வன்குழியிற்றிகழ் வெங்கணாக்கருமே. நகூங.

அந்தவிடத்தெறி பம்பாமொத்துட லஞ்சுழலச்சிறிதே
தந்தியுறித்தயிர் உண்டவர்போற்கழல் கொண்டுசுழற்றுதலான்

முந்தமார்க்கமிழ் தந்தாமைக்கடன் முன்சுழலச்சுழலும்
மந்தாமோத்தனர் தந்தமேடுத்தெதிர் வந்துமலைந்தவரே. ஈகூச.

முட்டியதோல்தரு தீக்கடன்மல்கலின் முட்டியகைவிரலால்
நேட்டுடல்பல்வகிர் பட்டதனுள்விழ நித்தஞ்செய்தோல்விணையான்
மட்டறவல்விற லுற்றெதிர்செல்கவி மைக்கடலெல்லையின்முன்
இட்டனகல்வரை யொத்தனர்வெல்கழல் எத்தலமல்லருமே. ஈகூடு.

எப்பொருணீற்பன வெக்கிரிநீற்பன வெக்கடனீற்பனவென்
நீப்புவனத்துயிர் முற்றுமயக்குற வுட்கினநோய்த்திமையோர்
மைப்புயலொத்தொளிர் பச்சைநிறத்தினன் வர்க்கமலர்க்கழலால்
ஒப்பறமட்குழி உற்றவரைப்பட வொற்றிமிதித்தலுமே. ஈகூசு.

கொண்டன்முழக்கென அம்புவியைக்கடல் கொண்டேழதற்கதிருஞ்
சண்டமுழக்கென வன்பவனக்கிள தந்தமுழக்கெனவே
வண்டினமோய்த்தெழ வண்டுளவத்தொடை வண்டுவனைத்திருமால்
அண்டமுகட்டுற நின்றுசிரித்தனன் அங்கணைநப்பெழவே. ஈகூஎ.

ஒன்றுபடக்கடல் அம்புமுகப்பன உம்பர்தலத்தருவுள்
சென்றுமுரிப்பன வெண்டிசையிற்தல சிந்தூமேற்றுவவெண்
குன்றுநெரிப்பன பைம்பொனிறக்கிரி கொண்டுதிரிப்பனவாய்
அன்றுதனித்தனி நின்றுமலைத்தன அங்கையெனப்பலவே. ஈகூஅ.

துகிரிதழ்வைத்தன வளைகண்முழக்கின தோடர்சிலீகைத்தலமே
அகிலம் வெருக்கொள வரிமழவேற்றின அவைசிலகைத்தலமே
புகலும் வடிக்கவண அயுதமெடுத்தன பொருசிலகைத்தலமே
தீகழ்விசயத்தொடு சிலைகள்துணித்தன சிலசிலகைத்தலமே. ஈகூக.

வெங்கவணயத்தாள் தந்தநிரைப்படை வெம்புழலக்கைகள்போர்
பொங்கியவச்சாம் உந்துகலப்பைகள் புண்கொளுவர்க்கமெலாம்
எந்துமலைத்தெழ செஞ்சுரிகைப்படை தண்டமெனப்பலபேர்
தங்கியசக்கர பந்திதரித்தன தன்பலகைத்தலமே. உஈ.

சிலசிலகைத்தலம் அடுகழலீற்பல செறிகழல்கட்டினவே
சிலசிலகைத்தலம் இறுதுபுயத்திடை செறிதோடையிட்டனவே
சிலசிலகைத்தல மணிகொளாத்திடை பணிகடிநத்தினவே [உஈக.
சிலசிலகைத்தலம் வில்கணைடித்தன செறுநர்தீகைத்திடவே.

மேலெழபூங்கதிர் வாளுறைபோம்படி வீசினவான்புடையே
தோலினமேந்தின நீள்கவண்வேய்ந்தன சோரிகள்சூழ்ந்திடவே
ஞாலமெலாம்பொரு தோமாம்வாங்கின நாவொருமுன்றனவாஞ்
சூலமொடோங்கின பாசமொடேந்தின சூழ்பலபூங்காமே. உஈஉ.

மாயிருஞாலமே லாம்வெயில்போயொரு மாகதசோபையுறப்
போயிருபாலும் வளைந்தெனவந்தெதிர் பொருமுனவேம்படையோ
டாயிமாயிம் அங்கைபுறப்பட அண்டருமாதவரும்
பாயிர்ான்மறை பாடிவியந்து பணிந்துபுகழ்ந்தனரே. உஈரு.

ஆணனே யானேபுவ னங்களனைத்தையுமன்றுதவுங்
காணனேகரு ணாகானேகம லாசனிகாவலனே
வாணனேர்போது வேயொருபேரிட வந்தருளும்புயலே
காணனேமுனி யேலெனநெஞ்சழ நாவுகடுங்கிடவே. உஈச.

மாதவனேமுனி யேலெமை பாலுடை வானவனேமுனியேல்
யாதவனேமுனி யேலிதயத்தி லிருப்பவனேமுனியேல்
ஆதவனேமுனி யேல்மதிவேங்கனல் ஆனவனேமுனியேல்
நீதவனேமுனி யேல்முனியேலென நின்றுபணிந்தனரே. ஊரு.

கங்கைமகன்கதி சோன்மகனம்பிகை காதன்மகன்றவலயாம்
அங்கவையின்கண் இருந்தநாதிபர் அடையவேழந்தடவே
செங்கைதவித்த சீர்த்தினாயுணர் வொன்றியசிந்தையாய்
எங்கள்பிழைப்பிவை இன்றுபொறுத்தருள் என்றுதுதித்தனரே. ஊசு.

கண்ணபொறுத்தருள் வெண்ணெயருந்திய கள்வபொறுத்தருள்கார்
வண்ணபொறுத்தருள் பாமபொறுத்தருள் வாதபொறுத்தருணீ
தீண்ணமனத்துணர் வொன்றுமிலாதவர் செய்தபெரும்பிழையென்
றண்ணன்மலர்க்கழன் முடிமீசைவைத்தெதிர் அன்றுபணிந்தனரே.
ஊஎ.

தேவரும்வாசவ னுஞ்சிவனுந்தீசை முகனு நாதிபரும்
யாவருமன்பினெ டாயிநாமமும் எண்ணியிறைஞ்சுதலான்
முவருமொன்றென நின்றருணுதனு முனிவுதவிர்ந்தருளா
மீவருமண்ட முறுந்திருமேனி யொடுக்கினன்மீளவுமே. ஊசு.

தன்னினுயர்ந்தவர் யாருமிலாமுகில் சதுமறையின்படியே
எங்நிலமுந்திரு வடியின்மறைந்திட இப்படிநின்றிடவும்
பின்னையுமஞ்சி அயர்ந்திலனெஞ்சு பெயர்ந்திலனுசனமுஞ் [ஊசு.
சென்னியினுங்காம் வைத்திலன்வன்புகழ் சிறிதுமொழிந்திலனே.

தொல்லவையின்கண் இருந்தவனுக்கொரு துன்மதியாலெவனுங்
கொல்லநினைந்தமை நன்றெனவன்றிறல் கூறினனெம்பெருமான்
ஒல்லையினின்தலை முற்றுமடிந்திட வுற்றுமலந்தொர்கணத்
தெல்லையில்வெஞ்சமர் நூறுவன்வானுல கேறுவர் யாவருமே.ஊம.

அஞ்சினனின்னை அழித்திடநின்னுடன் அன்றுபெருஞ்சமர்வாய்
வெஞ்சுடராயுத மொன்றுமெடுக்கில மென்றுவிளம்பியதும்
எஞ்சமலந்தெதிர் வந்துயிர்கொள்ளுது மென்றுதனித்தனியே
பஞ்சவர்கூறிய வஞ்சினவாசக மும்பழதாமெனவே. ஊயக.

என்றுரையாடி நெடுங்கடல்வண்ணன் எழுந்தருளப்பிறகே
சென்றனரோம்முடி மன்னவரும்பணி சேர்கொடியோனையலால்
நின்றுபகா முனைத்தவர்தம்மை நிறுத்தியநந்தாமே
வன்றிறலங்கர் பாலனெடுகூறினன் மற்றெருவாசகமே. ஊயஉ.

வண்ணமையினுலய ராங்கர்துலாதிப மதிதுலம்வாழ்வுறவர்
துண்ணமையினுலயர் மன்னவனாவரு முன்னிலனக்கிளையோர்
பெண்ணமையினுலயர் தந்திவயிற்றிடை பெருமையினுலிதயத்
தீண்ணமையினுலய நன்னயுமன்பொடு தினகானல்கினனுல்.ஊயசு.

ஏயுநெடுங்கொடி மாசுடையோனை யெழிற்றருமன்றாவே
வாயுவழங்கினன் வீமனகல்கினன் விசயனவாசவனும்
ஆயுநிகழ்ந்திடு வேதமருத்துவ ரன்பொடளித்தனர்செந்
தேயுவெனுந்திற னதுலனபுஞ்சக தேவனையுஞ்சிறிதே. ஊயச.

அந்தணன்முன்றரு மந்திரமைந்தினில் அறுவரையுங்கடவுட்
தந்தீபயந்தனள் யாணினியென்பல சூறவதுங்களினீர்
அந்தநிலம்பெறு வீர்தவிர்கிற்பெற வார்சிலர்வேறுரியார்
வந்தினியும்பியர் தம்மோடுசேர்கென மலர்மகணுயகனே. உாயடு.

(வே.) கன்றல்விளவின் கனியுதிர்த்துங் கழையாணிரையின் கணம்
அழைத்துங்
தன்றன்மழையின் குலந்தடுத்துங் குலவுஞ்செல்வக் கோபாலா
இன்றலெனது பிறப்புணர்ந்தே னென்றென்புருகி யெம்பியர்பாற்
சென்றலென்ன நீயறியச் செகத்தோன்றுஞ் சிரியாரோ. உாயசு.

ஆவிக்குரிய தீருமதவல இவ்வாறுரைப்ப விசைவண்டு
வாவித்துயிலுந் துழாய்மாலும் வேறேர்மொழியும் விளம்பாமல்
ஊவிற்றடந்தோள் ஊவோஷ ஏகென்றருளி ஒதசார்வெம்
பூவித்தாமா நின்றுண வருகென்றழைத்துப் புகல்கின்றன். உாயஎ.

போயேகானம் பலதிரிந்து புகன்றவிதம் பொய்யாதோர்
ஆயேவந்த பாண்டவர்கள் ஐந்தூர்வேண்ட மறுத்ததற்குச்
சேயேயனையாய் சிவலமனிவன் சேயோஷாச் செருக்களத்தில்
நீயேயநீதி எனவுரைத்தான் நெடியோன்கரிய முடியோனே. உாயஅ.

தானுதிபனே உனக்குநிகர் தாணித்தலத்திற் சிலநண்டோ
ஞானுதிபனே போர்விஷாந்தல் ஈகைக்கோடியோன்ஈயந்துன்னைச்
சேனுதிபனு கென்றலுஞ் செலுத்தேனென்ன நீமறுத்தி
ஆனுஷ்வர் ஐவருமற் றவர்பாலுனக்கு மன்புண்டாம். உாயகூ.

ஆயோதனத்தில் அடலரியே றனையான்றன்ன யிவ்வாறு
மாயோனுரைத்துச் செங்கனக மணியாழியைமண்ணிடைவிழ்த்தான்
சேயோனதனை எடுத்தவன்றன் செங்கைக்கோடுப்ப வாங்காமற்
றூயோர்கோள் பரிதிதனைச் குழ்ந்ததகல்வான்மீதென்றன். உாஉய.

வரித்தாமனைக்கட் டிருநெடுமால் வான்வாய்நோக்க வரிவிற்கைப்
பரித்தாமாவும் ஆழியுடன் பரிதிவடிவந் தனைப்பார்த்தான் [ம்
கிரித்தாழ்கவிகைப் பெருங்கள்வன் கிளர்நூன்முனிவன் புதல்வனைப்
பிரித்தானவனுஞ் சூழற்றன் என்றிருந்த போவையோர். உாஉக.

தனிவந்தகலுங் தூதனைப்போய்த் தானேயணுகித் தடஞ்சாப
முனிவன்புதல்வன் மோதாந்தோட் டருஞ்சூள் முன்னர் மொழிகின்றன்
இனிவந்துறவா நின்றலும் எங்ஙன்றெளிவ தீவனையெனுத்
துனிவந்தாசர் முகநோக்கிச் சொன்னனிடியே றன்னனே. உாஉஉ.

துளியார்மதுவின் வலம்புரித்தார்த் துரியோதனன்றன் சொற்றதுவும்
ஒளியாவையில் வாள்வேந்தர் ஒருவர்க்கொருவர் உரைத்தனவுங்
களியாணையினுன் செவிப்படலுங் கலங்கிச்சித்தம் இவனென்னைத்
தெளியாவண்ணம் பேதித்தான் நிருமாலென்றே சிந்தித்தான். உாஉசு.

தண்ணந்துளவ முடியோனுந் தனித்தாங்கிருந்து தன்மனத்தின்
எண்ணம்பலித்த தெனவெண்ணி இவையோன்றனக்கு விடைநல்கி
விண்ணின்றமார் துதிக்குமீசை விதூான்மனையின் மேவியபின்
தீண்ணங்கடவுட் குலவாசன் வருமாறிருந்து சிந்தித்தான். உாஉச.

அந்தக்கணத்தில் வந்தீறைஞ்சும் ஆகண்டலனைத் தழீஇக்கொண்டு
கந்தத்துளவ முடியோனுங் கண்ணும்மனமுங் களிகூர்ந்
தந்தத்தொழிலோர் அரிசுமந்த தவிசினிடையே உடனிருத்தி
முந்தக்கருது கின்றவினை முடிப்பானுபாய மொழிகின்றான். உஉடு.

கிரியின்சிறகை அரிபடையாய் கேண்மோவாண்மோ தகவமரில்
வரிவெஞ்சிலைக்கை விசயனுக்கு மாறாய்முனிந்து வருகின்றான்
எரியுங்கானில் விடவாவும் இவனுக்குற்ற பகையாகி
அரியின்புதல்வன் றனக்கோருபோ ராம்பாகியதார் அறியாதார். உஉசு.

கன்னன்விசயன் றனக்கோல்லிற் கடற்பார்முழுதுங்கண்ணில்லா
மன்னன்புதல்வன் றனதேயாம் ஒழிந்தார்தாழ மடிந்திடுவார்
முன்னஞ்சுதின் மொழிந்தபகை முடியாதிருக்கில் வழக்கல்ல
என்னெஞ்சறிய நீயறிய எனக்கேவசையு நிலையாமே. உஉஎ.

கவசங்கனக குண்டலமென் றிரண்டும்புனையிற் பாந்தெந்தத்
திவசம்பொரினுங் கன்னனுயிர் செதுப்பார்மண்ணிற் சிலருண்டோ
அவசங்கிலனூர் உறத்துவனவர் அற்றக்களத்தில் அடுங்தாக்குத்
துவசம்படைத்தோன் றனைப்பயந்த துவனவாவின்றே சொன்னே
னே. உஉஅ.

வல்லார்வல்ல கலைஞருக்தும் மறைநூலவர்க்துங் கடவுளர்க்தும்
இல்லாதவர்க்தும்உள்ளவர்க்தும் இறந்தோரோவர்க்துந் துறந்தவர்க்துஞ்
சொல்லாதவர்க்துஞ் சொன்னவர்க்துஞ் சூழுஞ்சமய வாதியர்க்தும்
அல்லாதவர்க்தும் இலிமகன் அதிதானங்கள் அளிக்கின்றான். உஉசு.

மைந்தற்குறுதி வல்லையெனில் வல்லேமுனிவர் வழிவாகிச்
சந்தப்பனுவல் இசைமாலத் தானகாண விளைந்தெய்தி
அந்தக்கவசதண்டலங்கள்அளியாயென்றலவையொன்றும் [உஉய.
இந்தப்பிறப்பின் மறுத்தறியான் உயிரேயெனினும் இசைந்திடுமே.

ஆண்டுமவனை நீகவரில் இருந்தேநூர்ந்தீப்படியாசர்
தாண்டுவரினுஞ் செயிமரிற் றீண்டோர்விசயன் எதிர்நில்லார்
மாண்டுபோருவிற் கன்னனுந்தன் முன்னேயெய்தி முடிசிதறிப்
பூண்டுமடியும் எனவணங்கிப் புத்தேளாசும் போகின்றான். உஉஙக.

(வே.) தண்டுதானெனைக் தனித்துட லலமாத் தாளிணை தளர்ந்துத
ள்ளாடக் [நுனையை
கண்டியாவருங் கைதொழக் கவித்தகைக் தடையுடன் கங்கைநீர்
மொண்டுமேலுறச் சொரிந்தென வீரிந்தவெண் ணையுடன் முப்போ
நுவடிவங் [ன்தான். உஉஙஉ.
கொண்டதாமென ஒருமனியாகியக் கோற்றவன்வாயில்சென் றடை

அடுத்ததானமும் பரிசிலு மீவலர்க் கருளுடன் முற்பகலளவுங்
கொடுத்துநாயகன் புதுந்தன ஞவாநீர் துறுதுமீனெனக்கோயிற்
றடுத்துவாயிலோர் மீளவுமுரைத்தலுந் தவலவனுந்தருகெனவினாவின்
விடுத்தானான்மறை முனியைமுன் காணு வேந்தனுந் தொழதடி வீழ்ந்தா
ன். உஉஙங.

என்னமாதவம் புரிந்தனன் பரிந்துநீ ஈண்டெழுந் தருளுதற்கென்று
பொன்னினுசனத் தீருத்தீமெய் யருளுடன் பூசையுமரிமையிற் புரிந்
தாங்

கன்னவேதியன் றளர்ந்தமென்னடையினல்ஆனதேபிற்பகலென்று
சொன்னவேலையினகைத்துனக் களிப்பனீ சொன்னவையாவையு
மென்றன். உாசுச.

அருத்தியீதன்மற் றுமார்போற் றருவினு மரிதுநீ யளித்தியோவென்று
விருத்தவேதியன்மொழிந்திட நகைத்துநீ மெய்யுயிர் விழைந்தாய்தாலுங்
கருத்தினலுவந் தளித்திலே னெனினிலெதிர். கறுத்தவர் கண்ணிவண சி
வப்ப [ன். உாசுடு.
உருத்தபோரினிற் புறந்தரு நிருபர்போய் உறுபதமுறுவலென் றுணைத்தா

வந்தவந்தணன் கவசதண்டலங்கவா வாங்கிநீ வழங்கெனக்கென்
னத்
தந்தனன்பெறு கெனவழங்குதலும்விண் டலத்திலோர் தனியசரீரி
இந்தான்றவனமாயவன் விகிறல் ஏவினன்வழங்கனி யெனவுஞ்
சிந்தையின்கணேர் கலக்கமற்றளித்தனன் செஞ்சுடர்த் தினகான்
சிறுவன். உாசுசு.

அண்டர்யாவரும் பூமழைபொழிந்தனர் அந்தா துந்துமி யார்த்துக்
கொண்டல்வாக்குனுங் கொண்டமெய் ஒழிந்துதன் கோலமெய் யுடன்
வெளிநின்றன்
கண்டுமாமனம் உருகிமெய்களித்திடுங் கன்னனுக் குங்நெடுங் கடவுள்
மண்டுபோர்தனில் வயந்தருமிதுவென மற்றெரு கோற்றவே லளித்தா
ன். உாசுஎ.

உண்மையாகவெஞ் சமர்முகத் தெறிபடை யொன்றும் வந்துடற்பட
வோட்டாத் [கொடுத்தான்
தின்மையாலுயர் கவசதண்டலங்கவாச் சென்றிாங் தவற்கிவன்
எண்மையாயினும் கிவாஞரோ யிாப்பினும் ஈயலாப்புன்செல்வ ரீயார்
வண்மையாளர்தம் மாருயிராயினு மாற்றலர் கேட்பினு மறரோ. உாசுஅ.

வாசவன்றனக்கு விடைகொடுத்ததற்பின் வந்தகாரியந்தனி முடிப்பான்
கேசவன்றனது தாதையோடுதித்த கேண்மைகூர் தெரிவையைக்கிட்
டித் [மையும்
தேசவன்றனது தூரிசில்பால்விளைவிற் செல்கெனப்பணிந்து சேயி
பாசவன்பாச முன்னுறப்பிணிப்பப்பாதபங் கயஞ்சிவப்பித்தாள்.உாசுகூ.

வந்துதந்திநின் கோயிலெய்தினளென வாயிலோருரைத்திட மைந்தன்
முந்துமன்புடன் றெழுதெதிர்கொண்டுகன் முறைமையால் ஆசனத்
திருத்தி [முஞ்
இந்துவின்கதிர் கண்டுமேன்மேலுமுற் றீங்கவான் களைகடந்தே
சிந்துவெண்டிரைநீர்ச் சிந்துவோத்துருகுந் தெரிவையோ டுரைசில
செப்பும். உாசய.

அன்னவன்தனென் னருந்தவப்பயனென்றன்பினல் இன்புறவணங்கி
என்னவிந்தவா றென்னமற்றவளும் ஈன்றதா யானுனக்கென்னு
முன்னவன்தொரு மந்திரந்தவமனி மொழிந்ததுங் கதிாவனருளாற்
பின்னவன்ததும் விடுத்ததுமவனத்தும் பெற்றதாய் மனங்கொளப் பி
னித்தாள். உாசக.

மாயனுர்வீர கீதுவேனமனத்தான் மதித்துமண் டுதித்தகைவள்ளல்
நீயகாலைவணப் பயந்தவளெனினு நின்மொழி நெஞ்சுறத்தேறேன்
பேயனுர்சிலர் போதிவின்மையாற் பெற்றதாய் எனக்கெனவந்து
தூயகாகரின் அமைந்ததோர்துகிலாற் றுன்பழற் றென்புருவானுர்.
உாசஉ.

அடாதுசெய்தலிற் படாதுபட்டனனெனும் அங்கர்கோனகைமொழி கேட்டுத்
தடாதவன்புடைக் கோடாததூய் மொழிப்பெருந் தையலும் ஐயுறக்கலுற்று [யென்
படாமதன்றிவட் கேடாவதுவருதலும் பயந்திலேனெனி லெவணமனி
றெடாவிரித்தவலத் துடாவுறப்போர்த்தெதிர் ஈன்றதாயாகியே இருந்தாள்.
உாசங.

இருந்ததாயின்றவன்றுபோலுருகி இருதடங் கொங்கைபால்சொரிந்தாள்
அருந்துமாபோல விளவலுமுருகி அந்தவான் கண்டகன்றனன்
புரிந்தபோன்போ டிறுதுறத்தழுவிப் பொன்முடி மோயினளுயிராப்
பரிந்துநானன்றே உணவளர்த்தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய்திலேனென்றள்.
உாசச.

வருகநீமதவல இவளுனைவருநின் மலாடிமாபினுல் வணங்கி [சி
உரிமையான்மனமோத் தேவலேபுரிய வோர்தனிச்செய்யகோலோச்
சாசெலாம்வந்துன் கடைத்தலவணங்க ஆண்மையுஞ் செல்வமும் விளங்கக் [உாசடு.
தருதலாதிபர்க்குங் தரிசிலாய்வாழ்வு சூர்வதே கடனெனக் தறித்தாள்

பெற்றநீர்மகவன் பின்மையோவன்றிப் பெரும்பழி காணியோவிடுத்தீர்
அற்றைநாட்டொடங்கி என்னையின்றளவும் ஆருயிர்த் துணையெனத் தேறிக்
கொற்றமாமதடம் புணந்தாசளித்துக் கூடவுண்டுரிய தம்பியருஞ்
சுற்றமானவரும் என்னடிவணங்கத் தோற்றழ மேற்றழ மளித்தான்.
உாசசு.

மடந்தைபோற்றிருமே கலமணியுகமா சறந்திகழ் சுதினில்விரோதத்
திடந்தனிற்பாச முடனிசைத்திவையானெடுக்கவோ தொடுக்கவோ என்றன் [ஞ்சோற்றுக்
திடம்படைத்தனவேல் இாசாசனுக்குச் செருமுனைச் சென்றுசெகடன்கழிப்பதுவே இனியெனக்கான கருமமந் தருமமமென்றன்.
உாசஎ.

பின்னவல்லபங்கண் மொழிந்தினிப்பலவும் பேசியேன் பூசலோவிளாந்த
துன்னிவந்ததுமீங் கென்கலுழ்வது நீயுண்மையாயுள்ளவாறுரையாய்
என்னமைந்தனுமிப்பரிசினுலுனைப்பவிற்றறைதறந்தவன்றையினும்
அன்னநெஞ்சழிந்து இருகணீர்சொரிய அலறிவாய் குழறிநொந்தழ தாள்.
உாசஅ.

ஆண்டுமாமக னிருகணீர்துடைத்தே அன்னையைப் பன்மொழிதேற்றி
முண்டவல்விணப்பயனலால்யாது முயற்சியின்வருவதொன்றுண்டோ
வேண்டுமேய்வாம் யாவையுந்தருவன்யான் வேண்டுவ வேண்டுக

வென்றன். [உரை கூ.

பாண்டுவின்றிரு மனைவியுமதற்குப் பரிவினுலின்னுரை பணித்தாள்.

பார்த்தன்வெஞ்சமரி னின்னுடன் பொருமேற் பகைப்பெரும் பார்த்த
ளம் பகழி [தாள்

கோத்தவும்பிழைத்த தாகினீமறுத்துங் கோவலென்றெருவாங் குறித்
வாய்த்தநின்தாவர் இவளருகொன்றிவளை மலையலென்றெருவாங் து
றித்தாள் [மொழிந்தான். உரை.

முத்தவன்காதல் இவளுர்த்தம்பொருட்டான் மொழிந்தவாகேட்டிவை

தெழுகவணையொன்று தொடுக்கவுமவலந்து செருச்செய்வோன் சென்
னியோ டிருந்தால் [முகோ

மறுசவணதொடுப்ப தாண்மையோவலியோ மானமோ மன்னவர்க் க
உறுகணையொன்று பார்த்தன்மேற்றெடுப்பே னெழிந்துபோருய்வனெ
ன்றுரைத்தான் [ணன். உரை.

தறுகண்ணற்றவர்க்குந் தறுகணுளர்க்குந் தண்ணளீசிறந்தசெங் கண்

பெருவாமீண்டும் பெற்றபின்றன்னைப் பெற்றபாவையைக்காங் து
வித்துத்

தருவாமீண்டு எனக்குளவுலகிற் சாசாங்களுக்கெலாந் தாயே
வெருவருமிரிற் பார்த்தனுலடியேன் வீழ்ந்தபோதவனிவர் காண
மருவருமுலைப்பால் இனிதளித்தன்றுன் மகனெனும்வாய்மையுமுனை
ப்பாய். உரை உ.

உய்வருத்திறல்வேம் போர்முடிப்பளவும்உனக்கியான்மகனெனுந் தன்
மை

ஐவருமியா வுண்ணநீகாப்பாய் அல்லதிங்கவர்சிறீ தறிமின்
மைவருங்கடந்பார் அனைத்தையுமெனக்கே வழங்துவர் வழங்கினுல்
இனியேன் [துதன்றன். உரை கூ.

கைவருந்துணைவன் றனக்கலால்வழங்கேன் கடைப்பிடிக் கருமமீ

என்றலுமதுகேட் டின்றதாயோக்குமென்றுகொண்டவ்வா நேர்ந்தும்
என்றியாமேன்மேல்அளவளாய்ப்போகாதென்னுயிருனச்துமுற்பெயர்வ
தென்றினியெனத்தன் இருகணீர்சொரிய விளத்தீவளத்தழதழதேங்கி
என்றருண்மதலை தனத்தழீஇநிறுத்தீ யாதவனிருந்துழிச் சென்றுள்.
[உரை ச.

கண்ணனுந்தந்தீ கன்னனுடுத்த கருத்தெலாந் தீருத்தகக் கேட்
டாங் [தித்

கெண்ணமுடிந்த தெனமகிழ்ந்தந்த வணங்கையுமில்லிடை இருந்
தண்ணளியுடன்றன் பின்வருமாசர் தம்மையுமுறைமுறை நிறுத்தீப்
பண்ணமர்தடந்தேர் மீதுகொண்டன்றே பாண்டவர்வளநகர் புகுந்
தான். உரை டு.

தூதுபோயாவ துவசனுடுறுதி சொன்னதும் மறுத்தவன் சொல்லி
மோதுபோர்புரியத் துணிந்ததும் விதூான் முரிவில்லிறுத்ததுங்கந்தற்
போதுபோற்வஞ்சம் விளத்ததுங்கன்னன் பூந்தாற்கீந்ததும்பயந்த
மாதுபோய்வாங்கள் பெற்றதேயோழிய மற்றெலாமைத்துனர்க் தனா
த்தான். உரை கூ.

NEIDATHAM.

நைடதம்.

நாட்டுப்படலம்.

(The Excellencies, Salubrity and Prosperity of the country Nishatha.)

கருவி மாமழை கலமகள் உருவென விளங்கி
இருவி சும்பிடை பாந்துசென் றீனமணி கொழிக்கும்
பாவை வெண்டிரை மேய்ந்துயர் பனிவரை யுயிர்த்த
உருவ வோடரித் தடங்கணுள் உருக்கொடு மீண்ட. க.

அன்னங் கண்படு தண்பவண நீடதநாடளிக்கு
மன்னர் மன்னவன் மண்டமர் கடந்தவோள் வேலின்
மின்னி யாங்கவன் மாசென வின்னிடை யதிர்ந்து
பொன்னங்குன்றின்மேல் அவன்கொடை போன்மெனப் பொழிந்த. உ.

விலகி வில்லுமிழ் வீரகதிர் மணிபல வான்றிப்
பொலன்ம கட்டுயர் பொன்னெடுங் தன்றின்வி ழருவி
தலவு வெண்டிரைக் தனாகட லுடுத்தபார் மடந்தை
அலர்ம லத்தலத் துயல்வரு மாமொத் துளதால். ங.

வேழ வெண்மருப் பெறிந்துவெண் ணித்திலம் வான்றிக்
சாழ கிற்றுணி சந்தொடு கையரிக் கொண்டு
கோழ காச்செழுங் தங்துமத் தடஞ்சீவ சாடி
ஆழ்தி காக்கட லகடுகீண் டொழுகிய தன்றே. ச.

கங்கை யென்றுல கேத்திய கடவுண்மா நதிவேண்
சங்த சூலுளந் தலறிய தடம்பவண தவழ்ந்து
கொங்கு யிர்த்தபூந் தடத்துலாய்க் குளம்பல நீப்பி
அங்கண் மாநிலத் தமிழ்தெனப் பாந்ததை யன்றே. ஞ.

ஒழுத தீம்புனல் சிறைசெயும் ஓதையு முழுநர்
தழுவின் சும்மையு முழத்தியர் தாவையி னூர்ப்பும்
கழனி வாழுநெல் வான்முளை வித்துநர் கலிப்பும்
மழைமுழக்கொடு மாறுகொண் டொலித்தன மாதோ. ட.

வள்ளவாய்ச்செழுங் கமலத்தில் வண்டுபாண் மிழற்றும்
அள்ள லங்கருஞ் சேற்றிடை யாமைகண் படுக்தும்
பள்ள நீர்ச்செழும் பவணதோறும் பணிலமுத் துயிர்க்துங்
கள்ள றுமலர்ப் போதும்பரிற் களிமயி லகவும். எ.

பண்ணண வாய்த்தவழ் பணிலங்கள் உயிர்த்தவெண் முத்துங்
கண்ணு டைக்கரும் பீன்றவெண் முத்தமுங் கமழுங்
தண்ணந் தாமரை சொரிந்தவெண் முத்தமுந் தயங்கி
வெண்ணி லாக்கதிர் விரித்தலிற் குமுதம்வாய் விள்ளும். அ.

விழுந்த வஞ்சிறை வண்டின மீதிப்பமெல் லரும்பு
கிழிந்து வார்தரு தேறலுங் கிளர்சிவனப் பலவின்
பழங்க னிந்துவீழ் தேறலும் பழனங்க டோறும்
வழிந்து பாய்தலின் வானுற வளர்வன செங்நெல். கூ.

கூனி நும்பினிற் குறைத்தரி சும்மையிற் கோடுபோய்
மேனி வந்துயர் வனையெனப் போர்பல வேய்ந்து
நீனி றக்கரும் பகட்டினிற் றெழித்துவை நீத்த
தூநி றத்தநெற் பண்டியிற் பற்பலர் தோதுப்பார். ம.

(வே.) பூமலி தடங்க டோறும் புனல்துடை மகளி ரீட்டம்
காமரு கழனி தோறுங் கடைச்சியர் தூவையீட்டம்
தேமலர்ச் சோலை தோறுஞ் செழுங்துயிற் றெழுதியீட்டம்
கோமறு கிடங்க டோறுங் துணில்போரு மாசினீட்டம். யக.

கறுவொடு மோன்றே டோன்று காண மீன்றீச் சீறிப்
போரியுடைக் குறும்பூழ் தம்மிற் போர்செயப் பொருத்து மோதை
செறிமயிர்த் தகர்க டம்மிற் றீயெழத் தாக்க கோக்கி
அறைகழல் வீ ரார்க்த மமலையை யவிக்து மன்றே. யஉ.

மாதர்மென் முல்லை யீன்ற வாண்முகை யனைய மூல்
கோதறு கருவண தீம்பால் கொழுங்கனி யிவற்றி னெடும்
ஆதுலர் யாவ ரென்ன வதிர்தான் மாசிற் சாற்றி
வேதியர்க் கருத்திப் பின்னர் விருந்தொடு நுகர்வர் மாதோ. யஊ.

முல்லையங் கோதை நல்லார் முகமதீ வியர்வு தோன்ற
வல்லி நுண் மருங்து னோவ வால்வளை வாய்விட் டார்ப்ப
மெல்லிதழ்க் காந்தள் சேப்பு வெண்டயிர் கடையு மோதை
கொல்புலி முழக்கமென்ன வயின்றெறுங் குளிறு மாதோ. யச.

பூங்கரும் புடைந்த தீஞ்சா றடுபுகை புயலென் றெண்ணி ச
மாங்குயிற் றெழுதி யாவும் வாய்விடா தொழிந்த மஞ்ஞை
தூங்கிசை வண்டுந் தேனுஞ் சுரும்பொடு ஞிமிறும் பாடத்
தேங்கமழ் சோலை தோறுஞ் சிறைவிரித் தாடு மாதோ. யடு.

அல்லியங் கோதை மாதர் அன்பொடு வளர்த்த முல்லை
மெல்லரும் பீன்ற தென்ன விழாவயர் முழவினோடு
மல்லரீர் திணிதோண் மைந்தர் மங்கையர் வதுவை யாற்றும்
பல்லிய முழக்க மார்க்கும் பாவையோ டிகலு மாதோ. யசு.

பொரியரைத் தேமா நெற்றிப் பூங்கனி யிழிந்த தேனும்
விரிதலை யாம்பை யின்ற மென்பழ னுதுத்த தேனும்

முருகவிழ் சுவாவாய் விண்ட முட்புறக் கனியின் றேனுங்
குருதுபாய் தடமும் யாறுங் துறைவறப் பெருது மன்றே. ய௯.

அருமறைக் கிழவ நுள்ளத் தவாக்கெட வன்பி னல்தும்
பெருநீதிக் துப்பை யோடு பெய்புனல் பெருசீ யோடி
வரிவளை யலறி மீன்ற மணியிள நிலவு காலுங்
திருவநீல் கழனி தோறுஞ் செந்நெல வளர்த்த மாதோ. ய௰

நிலவுவெண் முத்தும் பொன்னு நீனிற மணியுஞ் சாந்துந்
தவலமயக் குற்ற வாற்றற் றண்மதி தவழங் கோட்டு
மலைவளம் பெரிதென் கேனை வால்வளை பாந்து மேயும்
அலைவளம் பெரிதென் கேனை யாதென வறைவன் மாதோ. ய௧

உளங்கனிந் தாயருதும் வேயிசை செவியி னேர்ந்து
துளங்துவெள் ளருவிக் தன்றிற் றேகைகண் டுஞ்சுந் தெண்ணீர்
வளங்கெழ மருத வேலி வண்டுதா லாட்ட நெய்தல்
இளங்களிக் குமரியன்ன மீன்றுயில் கூரு மாதோ. ௨ய.

கடல்படு மழது மல்லற் கான்படு மழது மோங்து
தடவளை யழதுமொன்றித் தவலமயக் குற்ற வாற்றல்
உடைதினை யழதமொன்றே யுடையவின் ணூடு கொல்லோ
நீடதநா டதற்து நோய் நிகழ்த்தலாந் தகைமைத் தம்மா. ௨க.

நகரப்படலம்.

(The Excellencies &c. of the city of Vintam.)

தடவளைக்தலம் வயிறுளைந் தீன்மணி கொழிக்கு
மடுவில் வானக நருவுகாட் டியதுபோன் மதில்சூழ்
கடிகொண் மாநகர் அங்நிழல் கதவிடா தகன்ற
புடைகொ ணீர்நக நடுத்தவலப் பொங்துபே ராகழி. க.

கண்ண கன்றபே ராகழியீ னுழக்கிய கரிக
டன்ணந் தாமரைத் தாளெனத் தடக்கையாற் பிலத்தி
னண்ணுஞ் சேடவ னெடுத்ததன் சுடிகையினுப்பன்ன
உண்ணி வந்தொளிர் மணியினுல் உற்கையென் றறியும். ௧.

ஒற்றை யாழியந் தோவ னுயர்மதில் கடக்கப்
பெற்றி லாமையிற் பிறந்தபொற் கதவங்க டிறக்தும்
அற்ற நோக்தற வனங்நலா ரியற்பெற வணியக்
கற்றை வெண்மதி சாளாத் தாடியிற் காட்டும். ரு.

மறுவி கந்தவெண் மதியென விளங்கிய பித்தி
செறியு மாடங்கள் வெண்கதிர் பாப்பிய செவ்வி
நறவு யிர்த்தபைந் துணர்மலி கற்பக நாட்டை
வெறுவி தாமென வெண்ணைகை புரிவது போலும் ச.

வடிகொள் வெண்சுதை தீற்றிய மாடநீள் கழத்திற்
படிய மைமகில் கதிர்விடு பானிலாக் தழவி
முடியின் மீதுறத் தவழ்தலான் முழுமெயும் வெள்ளப்
பொடிய ணிந்தநுள் கறைமிடற் றண்ணலப் பொருவும். ரு.

மழைக்கண் மங்கையர் பயிறா மாகத மணியின்
இழைத்த செய்தன்றிற் பைங்கதிர் போன்னிலத் தெய்தக்
தழைத்த பைந்தரு நீழலிற் குலவுமா னினங்க
டழைத்த புல்லென விளைவோடு தனித்தனி கறிக்கும். கூ.

வள்ள வாய்மலர் முகத்தியர் வதியுமே னிவ்லயிற்
கள்ள முமலர் நாற்றிய சுருங்கையிற் கதிர்கள்
உள்ளு றப்புதங் துவாமதி யுடலுரிஞ்சுதலாற்
பிள்வா வெண்மதி யாதனன் றெனப்பெரி துவக்கும் ஏ.

உருவின் மைந்தரில் வேனில்வேட் குடைந்தன ரில்வழப்
பொருளி லார்களிற் றனதவனப் பொருவிலா ரில்வலத்
தெருளின் மாக்களிற் சேடனிற் றுழ்தரு ரில்வல
அருளிலார்களில் ஐந்தரு நீகர்க்கிலா ரில்வல. அ.

மேனி வந்தொளிர் மாடத்தின் விழத்தக நிறைத்த
பூனி லாமணித் தசும்பினிற் றண்கதிர் பாப்பக்
கான றும்புன னிறைதலுங் கதிரவன் றடந்தேர்
மானி னங்குடித் தயர்வுயிர்த் தும்பரின் வாவும். கூ.

மூநத யிர்த்தவோள் ளகிற்புகை முகிலொடு முறழக்
தூம ணிச்சுடர் வெயில்விரி மாடநீள் கொடிகள்
பரிதிவானவ னடவுதேர்ப் பரியினப் புடைத்தல்
வருண னிற்றெழில் புரிந்தவன் காஞ்சிநீ தாற்றும். ய.

வரிவ ளாக்தலக் குவையினுன் மணிகளான் மணிக
டெரித நுங்கா வலவனுல் வயின்வயின் றீண்ட
விரிக நுப்பூ வேண்மணற் தன்றிரு லொலியாற்
பொருவி லாவண மறிதிரைக் கடலினைப் பொருவும். யக.

தீங்கள் வெண்மணி நிலத்துவா மதிச்செழுங் கதிர்கு
டங்கி வீழ்புனற் பெருக்கொடு தலைப்பெய்து விசும்பிற்
கங்கை யாழ்கடற் றலைமகன் களிப்புறக் களித்துப்
பொங்கு கற்புனல் உரைத்தவை புகாற விளக்தும். யஉ.

தடங்கோ டாமரைத் தளிரிய லுறையுமிங் ஙகாம்
இடங்கொள் பூதல ஙகலோம் வென்றன மினிவான்
அடங்க வெல்லுது மென்னவோர் வஞ்சின மறையாப்
படங்க ணூற்றிய போன்றன பசியபோற் கொடிகள். யங.

அகனி லாமணி வட்டநீ ளரிமதர் மழைக்கண்
மகளிர் வாண்முக மதிகண்டு தீம்புனன் மல்கப்
புகரி றென்மலை நறுங்துற டிரிஞ்சுபூங் தேய்வைப்
பகரு மின்னுயிர்ப் பால்விரா யூட்டினர் பகர்வார். யச.

(வே.) வில்லுமிழ மாமணி துயிற்றிமிளிர் மாடத்
தொல்லிய துகிற்கொடிக ளும்பரு லகெய்திப்
பல்லவ முயிர்த்துவளர் பைந்தருவின் மேவும்
வல்லிபடர் கின்றகொழு கொம்பென வயங்கும். யடு.

(வே.) மலைய மாதவ னுண்ணு மணிக்குவை
தலவு வார்கட னேர்சொலிற் குற்றமே

அலகில் பல்வளஞ் சேர்த்திய வாவணம்
உலக முண்டருண் மால்வயி றேத்ததே. ய௯.

நீடு மாவண நீத்திலப் பந்தருட்
கேடில் கம்பவ லாலிசை கேட்கிலார்
பாடல் வண்டோடு நானமீ பகர்ந்திடக்
கோடல் செய்வர் நிறைதுறை யின்றென. யஎ.

தளிர்ப ளிக்குநீண் மாடக் கோடிகள் வான்
வெளிழ கட்டுயர் வெண்மதி தோயவன
ஒளிகொள் வெங்கதிர் வெம்மை யொழிந்திட
நளிகொள் தண்சுதை நக்கவ போன்றவே. யஅ.

பத்தி மாட மணிக்கோடி பானுவின்
மெய்த்த ழம்புறத் தைவால் வெங்கதிர்
கைத்த லங்களிற் காளிங் தியைமடி
வைத்தி நுங்துதா லாட்டுதன் மானுமே. யக.

யாணர் மேய் வீவியை நண்பகற்
காணுங் தோறுங் கனன்று கனலுமிழ்
கோவண வெம்மணிக் கோம்மை யெயிற்புறம்
வாண னூழல் தூழெயின் மானுமே. உய.

(வே.) வளமலி யங்நகர் மன்னர் மன்வன்
றவளயவிழ் நறுமலர்த் தண்ணந் தாரினன்
கவளகண யுலகொரு முன்றுங் காத்தருள்
நளனெனும் பெயரிய நாம வேலினன். உக.

ஒன்னலர் மணிமுடி யுரிஞு தாளினன்
தன்னவி றேளினன் கமலக் கண்ணினன்
தன்னுயி ராமென வுலகிற் றங்கிய
மன்னுயி ராணத்தையும் புாக்து மாட்சியான். உஉ.

பொருசிவ வேனில்வே ளவனய போற்பினன்
அருவரை யாமென வகன்ற மார்பினன்
கரைபொரு முடைதிரைக் கடலந். தாணயான்
தீருதவெஞ் சினக்களி றவனய சீற்றத்தான். உங.

வெங்கலி யிருள்கெட வெண்ணி லாவுமிழ்
திங்களங் கவிகையான் றிகிரி யொன்றினல்
அங்கண்மா நிலமுழ தளிக்து மாற்றலான்
மங்குலி னேழமடங் ததவும் வண்கையான். உச.

அருளின துறையுணல் லறத்தின் வேலிசோற்
றெருளுறு கல்வியந் தெய்வமாக்கடல்
தனைகடற் புவிபுகழ் தணக்துன் றஞ்சுடர்
எரிதவ ழலங்கல்வேல் அாச றேறனன். உடு.

சூதாடுபடலம்.

(Nala's gambling with Cali, a Personification of the Iron Age.)

மழகளி றவனய நம்பி பிறையென வளரு நாளிற்
கழைபுரை தோளி பின்னேர் கன்னியை யுயிர்த்தாண் மக்கள்
தழலினுங் கனிந்த வந்தீங் குதவலகேட் டுருகிவெய்ய
முழைபுது சீயமன்னன் உவகையின் முழ்கினனே. க.

நிழலுமிழ்ந் துதிாங் காவும் வயிாவா ணிடதர் கோமான்
எழபுவி வேந்தர் யாரு மீடுதிறை கொணர்ந்தெஞ் ஞான்றும்
தொழதன சேத்தீ நிற்பத் தொடுகட லுடுத்த ஞால
முழவது மொருகோ லோச்சீ முறைவளா தளித்தா னன்றே. உ.

கோவடு தருதீ வேலான் கொழஞ்சுடர்ப் பட்டகாவலச்
சேவடி கழவலின்றிச் செய்கடன் கழித்த லைக்கிக்
காவலற் சேருங் காலங் கருதுபு பன்னீ ராண்டு
மேவருந் தான்றி யுற்ற வெங்கலி மேயினனே. ரு.

(வே.) விட்புலத் தாசரும் ஏவன வேந்தரும்
வட்க்விம் மன்னவன் மல்லன் மார்பகம்
பெட்புறு மடந்தையைப் பிரிப்பல் யானெனப்
புட்கான் பாற்கலி போயி னனோ. ச.

வருகலி புட்சான் வதன நோக்குறக்
குறைகழ னளனெனுங் கொற்றவேந்தனே
ஒருதுடை நீழலி னுலகங் காத்திட
இருநிலக் கிழமைநீ இழந்த தென்கொலோ. டு.

வாட்டிறல் வேந்தவன மடந்தை தன்னெடுங்
காட்டிடைப் புதத்திமண் காக்கு மன்னர்நின்
றட்டுவன தோழநறுந் தாம நீண்முடி
சூட்டுவ னினக்கெனச் சொல்லி னனோ. சு.

சொல்லலுங் கழிமகிழ் தூங்கிப புட்கான்
கொல்லிய வருந்தீற்ற கூற்று மஞ்சுறும்
மல்லுயர் தீண்புய மன்னர் மன்னவ
வெல்லுமா றெங்ஙனம் விளம்பு வாயென்றன். எ.

எண்ணவ யாதும்நா னிழைத்த வஞ்சன
விண்ணவ ராயினும் விலக்கற் பாலரோ
அண்ணவைச் சூதினுற் படுப்ப னஞ்சனீ
கண்ணுறும் யானும்வெங் கலியென் றனனோ. அ.

முழையுறை கோடுவரி யவனய மொய்ம்பினன்
உழையினிற் போதுமென் றுரைத்து வெங்கலி
மழவிடை யுருக்கொடு நிற்ப வண்சுடர்
இழைதவழ் மார்பினு னிவர்ந்து போயினன். கூ.

ஊவுநீர்க் கருங்கட லுலத காவலன்
தொகைகழல் பணிந்துதங் குறைகள் சாற்றுவான்
ஆசர்கண் டுயிலமை முகிலினூர்ப்புறும்
மாசுகன் டுயிலலா வாயின் முன்னினன். ய.

மன்னவற் கெம்வா வுனைத்தி வாயிலோய்
என்னலும் ஆங்கவ னெய்திக் கூறலுங்
கொன்னவில் வேலினன் கோணர்க வென்றனன்
அன்னவன் வருகென வவையி லெய்தினன். யக.

கவாகண தாகியோர் கவிகை நீழலில்
வவாகட லுலகெலாம் புாக்த மன்னவன்
றவாயவிழ் தாமரைத் தாளில் வீழ்ந்தெழும்
இளவலோ டளவளா யிருக்தமெல்வையில். யஉ.

கோல்சின வாகைவேற் தரிசின் மல்லலேற்
றெல்லுமிழ் மணிக்கோடி யுயர்த்த தென்னென
வல்லடு சூதினி லேற்ற மன்னனா
வெல்கொடி யீதென விளம்பி னனரோ. யசு.

சொல்லிய வவ்வுரை கேட்டுத் தாய்மணிக்
கல்லெனப் பவணத்துயர் கலவைத் தோளினன்
வெல்கொடி யுயரிய விடவல சூதுநீ
வல்லையே லாடுதும் வருகென்றேதினன். யச.

நஞ்சினிற் கொடியவன் புணர்ப்பி னம்மிறை
வஞ்சகச் சூதினின் மனம்வைத் தானென
அஞ்சின ாமைச்சாவ் வாசர் கோமகன்
செஞ்சாண் டொழுதிவை செப்பன் மேயினர். யடு.

சீலநற் றருமமேய் சிதைக்குங் தெண்டிரை
வேலழற் றீருநிலக் கிழமை வீழ்த்திடும்
மாலுறுத் திடுங்கவ றுடன்மன்ன கேள்
கோலிழக் காசர்தங் கொள்கைத் தென்பவே. யசு.

கள்ளுண விரும்புதல் கழகஞ் சேர்தன் மால்
உள்ளுறப் பிறர்மண நயத்த லொன்னலர்க்
கெள்ளிரு ஞாட்பினில் இரியல் செய்திட்ல்
வள்ளியோ யறனெறி வழக்கு மென்பவே. யஎ.

ஜயநீ யாடுதற் கமைந்த சூதுமற்
றெய்துநல் தாவினுக் கியைந்த சூதுவேம்
பொய்யினுக் கருந்துண புன்மைக் கீன்றதாய்
மெய்யினுக் குறுபகை யென்பர் மேலையோர். யஅ.

எள்ளுக சூதினை யிகலில் வென்றதூஉங்
கள்ளமேற் கொளீஇவல காந்துவேட்டுவர்
உள்ளுற வமைத்திடு முணவை யோர்கலாப்
புள்ளின மருந்தின போலு மென்பவே. யக.

கவலக்கடல் கடந்துளோர் கழறுங் கட்டுரை
சிவலத்தழும் பிருந்ததோட் செம்மல் கேட்டுயிர்
உலப்பினு மறுக்கல னுனைத்த வாய்மைநீர்
விலக்துவ தென்னென விளம்பி னனரோ. உய.

மன்னவ னியைந்தவை மறுக்க லானென
இன்னலுற் றமைச்சாண் டிருப்ப வெங்கலி

துன்னிய தானுழம் தோடர்ந்த வாற்றினு
முன்னருஞ் சூதினின் முயல்கின் றுனரோ. உக.

நிழலுமிழ் வயிரவா ணிடதர் கோமகன்
ஒழிகோளிப் பூணினுய் ஒட்டம் யாதென
மழவிடை யதனையான் வைப்ப னீயுமன்
எழுகடன் ஞாலமு மிசைக வென்றனன். உஉ.

சூழ்வினைப் புணர்ப்பினுற் சொன்ன வாறியைந்
தாழ்கடற் புவிதொழ மாச னுடவெங்
காழ்மனக் கொடுங்கலி கவற்றின் வண்ணமாய்
வீழ்தலும் புட்கான் வென்றிட் டானரோ. உங.

அனத்தையுந் தோற்றவ னருவிபாய்கவுட்
சினக்களி மால்களி றனைய சீற்றத்தோய்
மனத்திடை நினைக்குவ தென்ன வல்லனின்
புனைக்கொடிக் கிசைந்தினிப் போருதும் யாமென்றன். உச.

நகரீநீங்குபடலம்.

(Nala and his wife deserting their city with a view to retire to the wilderness.)

என்றலு முறுவலித் தீசைக்க லாதன
ஒன்றுநீ யுரைத்திட லுலங்கோ டோளினுய்
வென்றநின் னகர்வயின் மேவ லேனெனுத்
துன்றுகா னகஞ்செலத் துணிதன் மேயினன். க.

வாட்டிறன் மன்னவன் கமல வாண்முகம்
ஈட்டரு மாசிய லிழந்த போதினும்
பாட்டளிக் கூந்தல்வேந் தவையுட் பைந்தோடை
சூட்டிய ஞான்றினுங் துலங்கு கின்றதே. உ.

சாமரை யாட்டுந ாடப்பை தாங்குநர்
தீமுகத் துமிழம்வா ளேந்திச் செல்குநர்
ஏழற யாரையும் விலக்கி யேந்தறன்
கோமக ளினிதுறை கோயில் எய்தினன். ங.

கற்றையங் கவரியுங் கால்செய் வட்டமுங்
கொற்றவெண் கவிகையு மின்றிக் கோதை வேன்
மற்றடந் தோளினன் வருத்தல் காண்டலும்
உற்றதை யெவன்கொலென் றுள்ளத் தெண்ணினுள். ச.

ஏனணிவந் திறைஞ்சிய வெழிற்கோம் பன்னவள்
மன்னிய மணிநிகர் வதன நோக்குறப்
புன்னுனுழை வேலெனப் புதுந்த யாவையும்
நுண்ணிலர்க் கடந்தவே னம்பி கூறினன். ஞ.

தாழ்தடக் கையினு னின்ன சாற்றலும்
வீழிவாய் மடமயில் வெய்து யிர்ப்பொடு
மாழ்சினள் வருந்தினள் மழைக்க ணீருகுத்
தாழ்வலி யிதுவென வுள்ளந் தேறினுள். ட.

இந்தி சேனனென் றிசைக்கும் பேருடை
மைந்தனு மழவவாய்க் கோடியு மாழ்துற
துய்ந்திடக் கொணர்ந்துபே ரோசை போயநீன்
றந்தைதன் வளநகர்ச் சார்க வென்றனன். எ.

உயிர்நிகர் மக்களோ டுலங்கொ டோளினன்
செயிறு தந்தைபாற் செல்கென் றேதலும்
புயனறுங் கூந்தலாள் புண்ணி னூடேரீ
அயினுழைந் தாலென வலமந் தேங்கினள். அ.

நெடில்படு கானிடை தமியை நீங்கிப்போய்ப்
படுபால் அமளிமேற் பள்ளி கொள்ளவெங்
கடிநகர் அடைந்துமெல் லவணயிற் கண்படில்
அடியனேற் கீதனினு மறனுண் டாங்கொலோ. கூ.

என்றவள் உரைத்தலு மடங்க லேறனன்
மென்றளிர் கவற்றுநின் மெல்லென் சீறடி
கன்றவெம் பால்படு கானி லேதுதற்
கொன்றுமே லெனதுயிர் உய்யு மோவென்றன். ய.

பொற்பினுக் துறையுளாம் பொன்னங் கொம்பனாய்
அற்பினிற் பயந்தநம் மக்களாயிடை
எற்பிரிந் துறைதுவர் ஏனும் எங்ஙனம்
நிற்பிரிந் தாற்றுதீ னிகழ்த்து வாயென்றன். யக.

கூற்றுறழ் வாகைவேற் தரிசின் மக்கடாம்
ஆற்றினு மாற்றலா தஞரின் ழழ்கினும்
மாற்றருங் கற்பினர் மகிழ்நர் கான்செல
வேற்றுநா டுறைவது விழுமீதோ வென்றள். யஉ.

வீரகடல் அழதழங் வேலை ஞாலழஞ்
செநுமுகத் தழலுமிழ் சிறுகண் யானையும்
எரிமணிக் குப்பையும் எளிதின் எய்தலாம்
அருமகப் பெறுதன்மற் றரிய தென்பவே. யங.

என்னலும் அவனிருங் கூந்தல் ஏந்திழை
மன்னவ மழவலவாய் மக்க டம்மொடு
மின்னத பரிதிவேல் வீமன் மாநகர்
துன்னுதும் யாமெனச் சொல்லி னளோ. யச.

கோற்றெடி செல்வர்பாற் துறை யிருந்துநின்
நேற்றயின் றுயிர்சுமந் திருத்த லீதிலா
ஆற்றலு மானமும் அறிவுங் கல்வியும்
மாற்றருஞ் சீர்த்தியு மாற்று மென்பவே. யடு.

மீக்கவெஞ் சமத்திடை வெருவி யோடினர்
ஒக்கறுன் புறத்தனி யுலகில் வாழநர்
புக்கவேட் டகத்தினில் உண்ணும் புன்மையோர்
மக்களூட் பதடியென் றுரைக்கும் வையமே. யசு.

என்றலுந் திருவுளம் இன்ன தாதுமென்
மன்றலந் தெரியலாய் மக்க டம்மைநம்

மின்றிகழ் மானவேல் வீமன் மாநகர்
சென்றிடப் பணித்தருள் என்று செப்பினாள். ய௫.

தண்டலில் பாகுவன நோக்கித் தானுசேர்
வண்டிமீர் தேரியலான் வருந்தி மக்கவள
விண்டோடு புரிசைசூழ் விதர்ப்பன் றன்னுழைக்
கொண்டவன போகெனக் கூறி னனரோ. ய௮.

தழவிய தாதைதன் முகமுந் தாயர்தம்.
முழுமதி யனையவான் முகமு நோக்குற
விழிவழி நீருக விம்மி விம்மிநின்
றழுதனர் கண்டுளோர் அலக்கண் எய்தவே. ய௯.

அலமரு மக்கடம் அகம் எங்கணும்
முலவழி யோழுகுபா னனைப்ப மோந்துவாய்
புலர்தாப் பற்பல்காற் புல்லிக் கொண்டுகன்
கழுந்தரு புனலினுற் கழீஇ னளரோ. உ௦.

மடவா றன்னொடு மதுகை வேந்தையும்
படுதுயர் ஒழிகெனத் தேற்றிப் பாகனுங்
குடலுயிர்ப் பிரித்தென வுவகை மக்களைக்
கொடிநெடுந் தேர்மீசை கொண்டு போயினன். உ௧.

மிகப்படு துன்பமும் விளையும் இன்பமும்
அகத்திடை நிகனென நோக்கும் ஐயனுந்
தகப்படு துயரொடு தளர்ந்து சாம்புமேன்
மகப்பிரி வினுந்துயர் வலிதி யாவதே. உ௨.

சிலதியர் பாப்பிய தேங்கொண் மெல்லிதழ்
மலர்மிசை மீதிப்பினும் வருந்து சீறடி
நிலமிசைப் படுபா லுறைப்ப நேரிழை
புலவுவேற் காளைபின் றொடர்ந்து போயினள். உ௩.

மடவா றன்னொடு மதுகை வேந்தனைக்
கடிமா சறுதலோ மறுகிற் காண்டலும்
இடியுறு மாவென வெங்கி யேங்கினன்
றுடல்வேறுத் துயிருக வுழல்கின் றார்சிலர். உ௪.

மண்ணிய மணிவரை யனைய மார்பினன்
பெண்ணலங் கனிந்தவிப் பேதை தன்னொடு
நண்ணரும் காணிடை நடத்தல் காணவோ
கண்ணிவன படைத்தனன் கமலத் தோனென்பார். உ௫.

மல்லடு தீணிபுய மன்னர் மன்னவன்
எல்லையி றுயருழந் தேகக் காண்டலும்
ஒல்லையில் வெடித்துயிர் ஒழிந்த தில்லையாற்
கல்லினும் வலியதே கவலு நெஞ்சென்பார். உ௬.

தாயினும் அருள்புரி தாணி மன்னவன்
போயினன் காணிடை யென்ற போழ்தினின்
மாய்வுறப் பெற்றிலே மன்னர் மன்னன்பால்
ஏயபேர்அன்பினர் எம்மில் யாரென்றார். உ௭.

அடிதொழும் அரசரும் அமைச்சர் வெள்ளமும்
மடவியர் அணவரு மைந்தர் ஈட்டமும்
கொடிநெடு வீதிவாய்க் குறுகி யெங்கணும்
கடன்மடை திறந்தெனக் கலுழ்ந்திட் டாரோ. உஅ.

பொய்யுறு தீமொழி புகல்கி லேனெனு
ஐயகீ யெம்மையிங் கருளில் வேந்து தன்
கையகம் படுத்தவன காணில் ஏகுநின்
மெய்யினும் பொய்மையே விழுமி தாமென்பார். உக.

எண்டிசைத் தலைவரும் எழில்கண் டேமுறத்
தொண்டைவாய் மடமயில் மாலை சூட்டுநாட்
புண்டரு கோட்டுவெங் களிற்றீற் போதால்
கண்டகண் ணிவற்றையுங் காணு மோவென்பார். உய.

மன்னவன் ஏதுதற் கிங்கி மழ்துரர்
துன்னநுங் காண்டை தொடர்ந்து செல்துரர்
இன்னுயிர் செதுப்பலென் றிசையில் புன்மையோன்
அங்ஙக ரிடைமா சறைவித் தானரோ. உக.

வசைபடு மன்னவன் வாய்மை யாலறை
விசிழமு வோலிசெவி வெதும்பக் கேடடலும்
இசைபடு மன்னனுக் கிங்கி னேலோம்
அசுணமென் புளினென வலமந் தேங்கினர். உஉ.

வருந்திழன் போதரும் அமைச்சர் வாண்முகம்
புரிந்தன னேக்கிய பொருவில் வாய்மையான்
விரிந்தநூற் கேள்வியீர் அறத்தை வேரோடும்
அரிந்தநீர் எற்பிரிந் தாற்றல் ஆண்மையால். உக.

மேவருஞ் சுதீனிற் றேற்ற மேதினி
யாவையும் வென்றல தாள வெண்ணுதல்
கோவியல் அன்றவன் ஆவ மேற்கோளிஇ
நீவிரோன் வாய்மையை நிறுத்து வீரோன்றன். உச.

முளியரில் வேய்ந்தவெங் கானில் மோய்துகள்
அளியோடு புலம்பினர் அழுத கட்கடைத்
துளியினில் அவித்தனர் தோடா வேந்திறற்
களிமுதக் களிற்றினன் கானின் ஏகினன். உடு.

திருதவெஞ் சினக்கலி செல்வன் பின்றொடர்
பரிசன மியாவுமெய் பதைத்து மீடா
முருதறழ் பொற்பினன் முன்னர் ஏகிய
வருநெறி தெரிதற வஞ்ச மாற்றினன். உள.

ஆற்றுவஞ் சனையினல் அழுது வாய்ந்தபோற்
கோற்றெடி தன்னெடுங் கோற்ற மன்னவன்
றேற்றுதல் காண்கிலார் துயா மெய்திநின்
றூற்றெழ கண்ணினர் உள்ள மாழ்கினர். உஎ

ஆயினும் இனிதருள் புரியும் எம்பிரான்
றாயமென் முலாடிச் சுவடு காண்கிலேம்

போயினன் யாண்டேவர் புணர்ப்பி னையதீம்
மாயமென் றருநெறி மருங்கிற் றேடுவார். ரூசு.

தேடினர் புதுமிடந் தெரிய லாமையில்
வாடினர் அருநெறி மருங்கின் ஓர்வழி
கூடினர் இன்னுயிர் கூற்றங் கைக்கொளல்
விடின னாமென வீழ்ந்து விம்மினர். ரூசூ.

கொன்னுவண யலங்கல்வேற் குவவுத் தோளினன்
சென்னெறி கண்களிற் றெரியக் காண்கிலார்
இன்னலுற் றழதழ தேங்கி யேங்கியத்
தொன்னகர் அடைந்தனர் தொடர்ந்து ளோரெலாம். சரு.

பறவைகள் தடம்பையுட் பார்ப்ப நுத்தில
கறவைகள் புனிற்றீளங் கன்றுக் கூட்டில
நறவுயிர்த் தலர்கில மலர்க ணுமவேல்
இறைவனே கினன்வனத் தென்ற பின்னரே. சக.

வான்மறந் தனதுளி வழங்கல் இன்னிசைத்
தேன்மறந் தனமட மகளிர் தேங்குழல்
பான்மறந் தனபசுங் குழவி பாய்கவுட்
கான்மறந் தனமதங் களிநல் யானையே. சஉ.

அள்ளிவல வேற்கணர் அங்கை மீதுவைத்
தெள்ளரும் இன்மொழி பயிற்ற லின்மையால்
வள்ளவாய் ஆழ துண்ணும் வண்சிறைக்
கிள்ளையுந் தேன்மொழி கிளக்கு லறற்றே. சஙு.

வாம்பரி யிழந்தன வாவும் ஐங்கதீ
ஏம்பலின் விழவணி யிழந்த கோமறு
காம்பல்வா யிழந்தன முறுவல் ஆகிற்
றீம்புகை யிழந்தன செம்போன் மாடமே. சச.

பாவலர் இழந்தனர் பரிசில் ஊண்பலி
தேவரு மிழந்தனர் கலியின் நீமையிற்
காவல னெடில்படு காணி லேகலால்
யாவரும் இழந்தனர் இன்பம் என்பவே. சடு.

அறந்தவ மயங்கின பொய்மை யார்ந்தன
மறந்தவ லெடுத்தன தீமை மல்கின
திறம்பின மனுநெறி தவங்க டீர்ந்தன
நிறைந்தன வஞ்சன நேமி யேந்துமே. சஙு.

கானீபுகுபடலம்.

(Nala and his wife entering the wilderness.)

களிமயில் தனித்திடக் கால மன்றியுங்
துளிழகில் பிலிற்றின துணர்த்த பூங்கொடி
முளிசின தளிர்த்தன முகைத்த பைந்தரு
களிகட்ற் றுணையா னடந்த கானமே. க.

விள்ளரும் அதரிடை வெதும்பு வெம்பால்
கள்ளவிழ் மலரோனக் தழைந்து காட்டின
ஒள்ளழற் கதிர்சுட வுலறு வெஞ்சாம்
வள்ளவாய் மலாவிழ் மருதம் போன்றதே. உ.

ஊறுசெய் தூன்சுவைத் தூடலம் விக்கிய
ஆறலைக் கள்வரும் அளிய ராயினர்
வேறினி யுரைப்பதென் வெருவு மாறெடு
மாறுகோள் உழவையு மாற்றந் தீர்ந்தவே. ஊ.

ஆயிடை யுயிர்ங்க ணாங்க ளோடு
மேயதன் னகர்வயின் விசும்பு போழ்ந்துலாங்
காய்கதிர் நுழைகலாக் காவி லாடல்போற்
போயினன் அழலுமிழ் புலவு வேலினன். எ.

அள்ளிலை வேலினன் ஏதம் ஆற்றிடைக்
கொள்ளாவண் டினமிழி நறவு கூட்டுணும்
வள்ளவாய் மலாவிழ் வாவி யங்களைப்
புள்ளூருக் கொடுகலி போயி னனரோ. ரு.

வாவியின் மருங்குநன் மணிகள் சேர்த்தெனத்
தூவியம் புட்சிறை மென்புட் டோன்றலும்
ஓவிய மெழுதரும் உருவப் பைங்கொடி
காவியங் கண்ணிவை களிப்ப நோக்கினள். ஏ.

பன்மலர் கஞலிய பனிகொள் வாவியிற்
பொன்னவிர் கொடுஞ்சிறைப் புள்ளை நோக்குற
முன்னைநம் மணவினை முடித்த வஞ்சிறை
அன்னமென் புள்ளின தழகு வாய்ந்ததே. ஏ.

மற்றுமோர் உயிரோன வளர்த்த பூவையுஞ்
சொற்றருங் கிள்ளையு மறப்பல் தூமணிப்
பொற்றடந் தோளினுய் பொன்னம் புள்ளினைப்
பற்றிநீ தருகெனப் பணிந்து கூறினள். அ.

ஓர்துகி லிருவரும் உடுத்து மற்றையோர்
காகிற் றீம்புகை கமழ நீவிகொண்
டேர்குடி யிருந்தன விலைகொள் பூணினுய்
வார்சிறைப் புள்ளினை வலைத்தும் என்றனன். கூ.

கருந்தடங் கண்ணிதன் னுள்ளங் காழறத்
திருந்துவேற் றடக்கையான் றுகிலிற் சேர்த்தலும்
பொருந்திய துகிலொடு வஞ்சம் பூண்டெதிர்
இருந்தபுள் ளந்தாத் தெழுந்து போயதே. ய.

புனைதுகில் கவர்ந்துபைம் பொன்னி றத்தபுட்
பனியிரு விசும்பினிற் புறத்தல் காண்டலும்
மனவிதன் அருந்துயர் நோக்கி மாழ்கினன்
வினைவலி யிதுவென மெலிவு நீக்கினன். யக.

கல்லதர் நடந்துபூங் கமலம் வாட்டிய
மெல்லடி சிவப்புற வியீ வாய்மயிற்

கொல்லுமே யெனமன முருகி யுந்தையூர்ச்
செல்லுநீ ணெறியிது வென்று செப்பினன். யஉ.

ஆங்கது கேட்டலும் அழது மாழ்கிநோந்
தீங்குநின் னடியனேன் பிழைத்த யாவைகொல்
பூங்கழற் தூரிசிலோய் போறியி லேன்றவ
நீங்கவோ விவ்வுரை நிகழ்த்தி னுயென்றள். யரு.

செயிறு மதிழகம் பசப்பச் சிந்தைநோந்
தயர்வோடு கண்பனித் தவலங் கோடவ்ல
மயிலியற் பேதைநீற் பிரிந்து வாழ்வலே
உயிர்பிரிந் தாலுடல் உய்யு மேவென்றன். யச.

முருதயிர்த் தளியின முசு பைங்குழற்
கருதரு பெருந்துயர் காண்கி லேனெனப்
பரிநேடுந் தேரோடு பரிதி வானவன்
உவநீர்க் கருங்கடல் ஒளித்திட் டானரோ. யரு.

மாமிரு ஞாலமும் வானு நுங்கிய
பாமிருட் கந்துலிற் பாவை தன்னெடும்
போயரில் முற்றிய பொலிவின் மண்டப
மேயினன் அசர்கோன் விதியின் கோட்பினுல். யசு.

இன்னகிற் புகைதவழ்ந் திழதின் மென்மைய
பன்மலர் அமளியிற் பள்ளி கொள்பவர்
புன்னுவன பாந்தவெம் பொடிகோள் பார்மிசை
மன்னினர் ஊழினும் வலிதி யாவதே. யஎ.

அனிச்சமென் புதுமலர் அமளி மேவினும்
பனித்திடு மெய்யெனப் பதைத்து வாடுமென்
கனிப்படு கிளவிவெம் பொடியிற் கண்படில்
இனித்தமீ யேனுயிர் எங்ஙன் உய்யுமே. யஅ.

கண்ணகன் புவிக்கெலாங் கவுக ணுகிய
தண்மதி கெடுங்தடை விதர்ப்பன் றுர்தழல்
நண்ணரும் இத்துயர் உழந்து நையுமேல்
எண்ணின்மற் றியார்துயர் எய்தி டாரென்றன். யகூ.

வலகடல் உலகினில் மன்னர் தாடொழ
உலையரிப் பூந்தவி சுறையும் எம்பிரான்
முளியரில் எங்கணு முற்று மண்டபத்
தெளியர் போலிருத்தீகோ லென்று விம்மினுள். உய.

தடங்கணீர் துடைத்துமெய் தைவந் தாயிழை
நடுங்கலென் றற்றிடை நள்ளி யாமத்து
மடங்கல்போன் மொய்ம்புடை மன்னர் மன்னவன்
தடங்கைமேற் றுயின்றனள் பொன்னங் கோம்பனுள். உக.

பிரிவுறுபடலம்.

(Nala's separation from his wife in the wilderness.)

விண்படு மின்னென மிளிரு மாகமும்
மண்படத் துயரோரு வடிவுகொண்டெனக்
கண்படு தோகையை நோக்கிக் காவலன்
புண்படு நெஞ்சோடு புலம்பி யேண்ணினான். க.

நண்ணருங் கானெலாந் தோடர்ந்து நண்ணுமேற்
கண்ணினல் இவடுயர் காண்க லாவதோ
பெண்ணருங் கலத்திணைப் பிரிபிற் றந்தையூர்
அண்ணிய தவ்வுளி யடைந்து வைதமால். உ.

விரிமலர்ப் பூங்குழல் விழிக்கில் ஈங்கிவட்
பிரிதுவ தரிதினிப் பிரிய வெண்ணிலோ
ஒருதுகி லாயதித் துகிலை யூறுசெய்
கருவியீங் கேதனக் கருத்தில் எண்ணினான். ங.

எண்ணிய துணர்ந்திவட் பிரிப்ப முன்னமே
கண்ணிய வஞ்சகக் கலியும் வாளதாய்
நண்ணிமன் கிடத்தலும் எடுத்து நாமவேல்
அண்ணலுந் துகினடு வரிந்திட்டானரோ. ச.

சிவ்லரி நெடுங்கணுள் தெருளு றுவகை
மெல்லெனக் தடங்கையி னீக்கி வெய்துயிர்த்
தொல்லையில் உயிர்விடு முடம்பு போன்மென
அல்லலங் கடலிடை யழந்தினனரோ. ஞ.

செல்லும்வெந் துயரோடுஞ் செல்லக் காலெழா
தொல்லையின் மீளும்வெய் துயிர்க்தம் ஒண்ணுதல்
கல்லத ரிடைதனி யேகிற் பேய்க்கணங்
கொல்லுமென் றருயிர் தழைந்து சாம்புமால். ட.

எழுமகன் றுலினி யென்கொ லாமென
அழுமயிர் துறந்தென வச்ச மேற்கொளா
விழுமிவட் காக்கென மெலிந்து தெய்வதந்
தொழுமிவ னபல துன்பம் எய்துமால். எ.

ஆயிடை யின்னணம் வருந்தி யன்புசூர்
வேய்புரை தோளியைப் பிரிந்து வெஞ்சின
மாயவெங் கொடுங்கலி வசத்த னுதலிற்
போயினன் பித்தரிற் பொருவில் வாய்மையான். அ.

கள்ளிருட் போதில்வெங் கானி னுமவேல்
அள்ளிலைப் பூணினன் அகன்று போதலும்
வெள்ளருந் துயரோடு மெலிந்து கண்படும்
பிள்ளாமா னெனக்கித்தன் செய்தி பேசுவாம். கூ.

நீடிய துயில்சிறீ துணர்ந்து நேரிழை
ஆடகத் தோடிக்கையால் அவணக்கக் காண்கிலா
தூடினள் பதைத்தனள் உயிர்ப்பு வீங்கின
டேடினள் காந்தளஞ் செங்கை நீட்டியே. ஙு.

ஆயிடைக் காண்கிலா தழுங்கிச் செங்கடைப்
பாயிரு நெடுங்கணீர் அருவி பாய்தாத்
தூயமென் மலர்க்கா நேரித்துத் துண்ணென
வாய்வெரீஇ யவ்வயி றதுக்கி மாழ்கினாள். யக.

தெளித்தபூம் பள்ளியிற் சிறிது நீங்கினும்
அளப்பருந் துயரோடும் அவலம் எய்துவேன்
றளிப்பெயர்க் கந்துலிற் றமியன் மாழ்துற
ஒளித்துநீ தனிவிடா யாடில் உய்வனே. யஉ.

(வே) கான்றுர் உயிரோழுகக் கண்ணீர் கவுளவலப்ப
ஊன்றேய் கவணபட் டுழலும் பிணையோத்தேன்
மான்றேர் ஆசர் முடியுழத வார்கழற்காற்
றேன்றலென் கண்களிக்க வின்னமுமென் றேன்றிலையே. யங.

நோலர் போனேறே நீடதத்தர் கோமானே
ஆ வனைமார்பா வளியேன் உயிர்க் துயிரே
காரிருள்வா யான்புலம்பக் கானகத்து விட்டகன்றுஞ்
சாவலயால் இன்னு மிதுவோநீன் றண்ணளியே. யச.

நெஞ்ச மெலிவே னினது தடந்தோளுங்
கஞ்ச மலர்முகமுங் காணது கண்பனிப்ப
மஞ்சுதவழ் வெற்பரிந்த வச்சீாத்தோன் அன்றளித்த
விஞ்சை பயின்று விழையாட்டியருதியோ. யடு.

ஞாலத் திருணடப்ப நாட்கமலம் வாய்நெகிழ்ப்ப
வேலத் தீமுகட்டில் வெய்யோன் எழுந்தனனுல்
மாலக் கதிர்வடிவேன் மன்னர் பெருமானே
காலக் கடவக் கடன்கழிக்க வாராயோ. யசு.

வாவுமிள மான்கால் மயில்கால் மடப்பிடிகால்
கூவுங் கரிய துயில்கால்மென் புள்ளினங்கால்
ஆவி யெனமேவி யகலோ மெனவகன்ற
காவலன்றன் போன வழியெனக்குக் காட்டீரோ. யஎ.

என்னு வுருகி யிருகண்ணீ ராலியுகத்
தன்னுத் தழும்பப் புலம்பித் தமியளாய்
மின்னுர் இடைநுடங்கச் செல்வாள் விறல்வேந்தன்
பொன்னு டிநோக்கிப் பூங்கொடிபோல் விழ்ந்தழதாள். யஅ.

ஜயன் கமல வடிச்சுவடு கண்ணுறலும்
வெய்ய துயாவிட மீதூா வாய்புலாச்
செய்ய கமல மலரீற் நிருவணையாள்
கையறவா னெஞ்சங் கலுழா வுயிர்சோர்ந்தாள். யகூ.

இவ்வாறு துன்பக் கடலி னிடைழுத்த
மைவார் தடங்கண் மடமாதின் செவ்விழகஞ்
செஷ்வாண் மதியமெனச் செங்கட் டுவாயெயிற்று
வெவ்வாயாவம் உருத்து விழங்கியதே. உய.

நெய்த்தோர் ஒழுகி நீணம்பயிலும் வைவேலாய்
பைத்தோர் கொடுந்தறுகட் பாந்தள் விழுங்கியதால்

எய்த்தேன் உயிர்காத்தற் கெய்தா யெனவழுதாள்
மைத்தோய் தவளா மலர்நெடுங்கண் வாணுதலே. உக.

பொங்கழல்வெங் கானகத்துப் பூவை யழுதால்கேட்
டங்கோர் சிவலக்கை யடல்வேடன் வந்தணுகி
வெங்கண் ணாவெறிந்து வீவ்வா யிடைநின்றுங்
கொங்கவிழ மென்கூந்தற் கோதைதவ நீக்கினனால். உஉ.

(வே.) வெய்ய வாவின் பதவாயின் விடுத்தமடமான் எழினெக்கி
மையல்கூர்ந்த நெஞ்சினனுய் வரிவிற்றடக்கை வயவேடன்
றெய்யின் முலமேற் புல்லுதற்குத் தோடாத்துஞ்சா வருங்கற்பின்
றையன் முனிந்து நோக்குதலுஞ் சாம்பாயிற் றவனுடலே. உங.

கற்பின் றழலாற் கொடுஞ்சிலக்கை வேடனுடலங் கரியாக்கிப்
பொற்பின் றுறைபோய் நலங்கனிந்த பொன்னம்பாவை புலம்பெய்தி
வெற்பின் உயர்தோள் வேந்தகலும் வெங்கான்றருவி யெதறலும்
அற்பின் முனிவர் தவமியற்றுஞ் சாலநோக்கி யருகணைந்தாள். உச.

அடைந்த மாதின் முகனெக்கி யாமைநீவெவ் வழற்கானி
னடந்துதனியே யித்தலயிற் போந்ததென்ன நளினமலர்த்
தடங்கண்கலுழ்ந்து புலம்பெய்துந் தன்மையென்கோல் சாற்றுகென
மடந்தை புகுந்த வாறனத்து முனிவர்கேட்ப வதத்துரைத்தாள். உடு.

கேட்டமுனிவர் உளமுருக்கி கிள்ளமநட்டும் பணிமொழியாய்
வாட்டமொழிதி நிற்பிரிந்த வடிவேனளவனச் சின்னுளில்
நாட்டங்களிப்பக் கண்டுமன்போ னலம்பெற்றிருத்தி யெனநவிலா
ஈட்டுந்தவத்து மறைக்கிழவர் இருக்கைநோக்கி யேகினால். உசு.

பிதிர்ந்தபசும்பொற் றிதலமுலப் பெய்பூண்கோதைப் பிணைபோல்வா
எதிர்ந்தவணிகர் வழித்துணையா யேகக்கதிர்மா மணிவான்றி [ள்
அதிர்ந்துபுனல்வாய்ப் பெயாாற்றங் கரையிலுறையு மரையிருளின்
முதிர்ந்தசினத்துப் பிறைக்கோட்டு முரிக்களிறென் றணுகியதால். உஎ.

அணுகியாங்குப் புலம்பெய்தும் அல்ர்ப்பூங்கோதை மயிலொழிய
வணிகமாக்கள் யாரையும்போர் மதமால்யானை கொன்றேகத் [தை
துணைவந் தடைந்தோர் யாவரையுந் தொலைத்து நடந்த பருஉத் தடக்
கிணைவெண் கோட்டுக் களிறென்ன யென்கொல்லாத தெனத் தள
ர்ந்தாள். உஅ.

சாதலொழிந்து வழிச்செல்வோர் துணையாயுள்ளந் தளர்வெய்தீப்
பாதமலர்கோப் பளமெய்தீப் பனிப்பப் பால்வெங் கான்றுறந்து
கோதைவடிவேல் வலனேந்துங் தவவுத்தீணிதோட் சுவாதுவெனுஞ்
சேதுபதிதன் வளநகரிற் சென்றுள்விதர்ப்பன் சேயிழையே உக.

துணிபட்டொழிந்த மென்றுகிலுஞ் சுடர்விட்டொளிர மண்ணுத
மணியிற்றேன்றி மாசடைந்த வடிவும்விரித்த வார்குழலும்
பிணியுற்றுழலு நெஞ்சமமாய்ப் பித்தேறினர்போற் கோமறுகின்
அணுகச்சேது பதிதாய்கண் டார்கொலிவளென் றையுற்றார். ஊய.

பொன்னம்பாவை யுடன்முழுதும் புகையுண்டென்னச் சவிமழுங்து
மின்னுண்மருங்குற் சில்லோதி யணங்கோவாசர் மடமகளோ

என்னத்தேருளி னீங்கிவஷ யீண்டுக்கோணர்தி னோமருங்கின்
மன்னுமகளிர் தமைப்பணிப்ப விடைகோண்டவரு மறுகவணந்தார்.
கூக.

வந்தமடமான் முகஞேக்கி வரிவண்டுதப் போதியவிழ்ந்த
அந்தண்கமல மலர்கவற்றி யழதுவாய்ந்து முகம்பசப்பச்
சிந்தைதளர்ந்து தனிபோதற் குற்றதேவன்கோல் சேயிழையாய்
உந்தையாருன் றவலவனெவன் உன்பேர்யாதிங் குளையென்றுள். கூஉ.

வீமன்புதல்வி புகற்நீடத வேந்தர்கோமான் மவணக்கீழத்தி
நாமம்பகரிற் றமையந்தி யென்பா டங்கோ னண்ணலற்குக்
காமர்ந்தியும் வளனுடஞ் சுதினிழந்து கானிடைப்போய்
யாமந்தன்னில் அவட்பிரிய வவஷத்தேடி யீண்டடைந்தேன். கூங.

அணயமடமான் உயிர்த்தோழி யானென்றுளைப்ப வகமகிழ்ந்து
தனியளாக்கி கொடுங்கானிற் றவலவன்பிரியத் தளர்ந்தேதங்
கவனவண்டிமிருங் கருங்குழலக் காணுமளவும் இங்ஙகரில்
இணயல்வாழி யிருத்தியென விசைந்தாங்கவளும் இருந்தனளால்.
கூச.

காதல்கூர்ந்து தன்மகளாஞ் சுனந்தை கதிர்வாண் முகஞேக்கி
மாதர்நோக்கின் மடவாலை வருந்தாதளித்தி யெனலோடும்
ஏதமின்றி யவள்காப்ப விருந்தாண்மற்றிங் கிதுநீற்கக்
கோதைவடிவே னளற்துற்ற செய்தியனத்துங் கூறுவாம். கூடு.

SCANDA PURANA.

கந்தப் புராணம்.

திருஅவதாரப்படலம்.

(The birth of Scanda from the frontal eye of Siva.)

பற்பகல் இணையவாற்றற் படர்தலும் பின்னோர் வைகல்
முற்படும் அயன்மால் வேள்வி முதலவன் றிசைகாப் பாளர்
சொற்படு முனிவர் வானோர் யாவருந் தொல்லை மேரு
வெற்பினிற் குழுமீச் சூான் மிகமெலிந் தாங்கிச் சொல்வார். க.

உலகினை அவுணர்கீந்து யோகிபோல் வைகி நம்பால்
மெலிவினைப் படுத்தி யாம்போய் வேண்டலும் நோக்கமெய்தி
மலமக டன்னவேட்டோர் மைந்தனைத் தந்து நம்மைத்
தலையளி புரியான் வாளா விருப்பதென் றணுவானேன். உ.

இவறலும் இகலும் இன்னி யார்க்குமோர் பேற்றீத்தாகி
அவாவர் விணைக ணடி யதற்படு போருணல்தஞ்
சிவணையாம் வெறுத்தல் தற்றஞ் சிறந்து நோன்பியற்றி டாது
தவறுசெய் தனமென் றேம்மை நோவதே தக்க தென்றார். ங.

ஆயினும் அவன்றள் போற்றி யடையினன் கணத்து மாதும்
தீயன வகலும் ஈது திண்ணமா மதலுல் இன்னுங்
காய்கதிர் மதிசூழ் கின்ற கைலயங் கிரியின் முக்கல்
நாயகற் கிதனைக் கூற நாமெலாம் போதும் என்றார். ச.

போதா விசைந்த காவலப் பொன்னலர் கமலப் புத்தேள்
மேதகு பாமன் செய்கை வினவியே ஏகல் வேண்டும்
தூதுவன் ஒருவன் றன்னைத் தூண்டிழன் னறிதும் என்னு
ஊதையங் கடவு டன்னை நோக்கியீ துணைக்க லுற்றன். ஞ.

வடவனை யதனின் முன்று மாண்தவ டெறிந்து வெளவி
உடல்சின வாவம் உட்க வுதியில் உய்த்த மைந்த
படர்மதி மீவலச்சுஞ் சென்னிப் பண்ணவன் செயவல வேள்விக்
கடிவனை நகாத் தேகிக் கண்டனை மீள்தி யென்றன் ட.

பல்லிதழ் வனசமேலான் இணையன பகா நோன்றள்
வில்லுடை மதனவேளை விழித்தடு கடவுண் முன்னம்

செல்லுவ தரிது செல்லிற் றீமையே பயக்கு மென்பால்
ஒல்லுத லன்றிச் செய்கை யுள்ளமும் வெருவும் என்றான். ச.

கூற்றிது நிகழ்ந்த வெல்லைக் கோகன கத்து மேலோன்
சாற்றினுக் காகை நோக்கிக் கம்பலை கொள்ளேல் யாண்டும்
ஊற்றமோ டுலவல் செய்யும் ஒருவனீ யுன்னை யன்றி
வீற்றெரு தேவர் உண்டோ மேலிது புரிதற் பாலார். ஈ.

உற்றுளி யுதவி செய்வோர் உலப்புற தேவையும் ஈவோர்
அற்றமி றவத்தோர் அற்றேர் அமர்புரி வீராவோர்
மற்றெரு பொருளும் வெஃகார் வருத்தமும் ஓரார் ஆவி
இற்றிட வரினும் எண்ணூர் இனிதென மகிழ்வர் அன்றே. ஊ.

ஆதலால் எங்கட் கெல்லாம் அற்றீடு முதவிக்காகப்
போதியால் ஜயவென்று புகழ்ச்சியால் இணையபல்வே
றேதீடு பொருண்மை கூற விசைந்தனன் எழுந்து தீயின்
காதலன் விடைகொண் டேகிக் கைலைமால் வரையிற்சென்றான். ய.

தன்றதன் புடையில் வீழ்ந்த தீளிர்புனல் அற்றீனுடி
மன்றலங் காமர்க் காவின் மலர்மணம் அளவில்வாரித்
தென்றியாய் அசைந்து மெல்லச் சினகாம் புதுமெல்ல
நின்றதோர் நந்தி காணூ வுப்பின னெடிது சீறி. யக.

போற்றிம் பொன்று பற்றிப் போலன் முதற் கடையைப் போற்றி
நீற்புறும் ஆண வள்ள னெடுஞ் சினத் தூப்பலோடுங்
கற்பொழி யெழிலி கான்ற கணையொலி கேட்ட பாம்பின்
முற்படர் கின்ற காலோன் மொய்ம்பிலன் வெருவி வீழ்ந்தான். யஉ.

(வே.) ஒல்லென வீழ்வுறும் உயிர்ப்பின் காவலன்
எல்லையில் அச்சமோ டிறங்கி யேயெழீஇத்
தொல்லையில் உருக்கொடு தோன்றி நந்திதன்
மல்லலங் கழல்கவ வணங்கிக் கூறுவான். யரு.

மாலயன் மகபதி வானு ளோரெலாம்
ஆலமர் கடவுளை யடைதன் முன்னிநீ
காவல்ய தறிந்தவண கடிது செல்கென
மேலுனை செய்தனர் விணயி னேனுடன். யச.

கறுத்திடு மிடறுடைக் கடவு ளாடலைக்
குறிக்கரி தஞ்சுவல் குறுக வென்றியான்
மறுத்தனன் அணையர்தம் வருத்தங் கூறியே
ஒறுத்தெவன விடுத்தனர் உடைய வன்மையால். யடு.

ஆதலின் அடியனேன் அஞ்சி யஞ்சியே
மேதகு தென்றியாய் மெல்ல வந்தனன்
ஓதிட நினைந்திலன் உனக்கு மற்றிது
பேதைமை யுணர்வினேன் பிழைபொ றுத்தியீ. யசு.

தானவர் தொழவரு தகையில் சூளல்
மானம தொருவியே வருத்துற் றேய்ந்தனன்
அனதொன் றுணர்கிலேன் அறிவு மாழ்கினேன்
எனைய தேவரும் இனைய ரோரோ. யஎ.

அறைதரு கணத்தருள் ஆதி யாகிய
இறைவ நின் முனிவினுக் கிலக்குற் றுரிவல்ச்
சிறியவென் பொருட்டினுற் சீற்றங் கோடியோ
பொறைபுரிந் தருளெனப் போற்றி வேண்டினன். ௩௮.

ஆண்டகை நந்தியேம் மடிகள் அவ்வழி
முண்டேழ தன்பெரு முனிவு தீர்ந்தியாம்
ஈண்டு நின் னுயிர்தவ ஈதும் கிற்கவல
மீண்டவண் போகென விடைதந் தேவினன். ௩௯.

சீரிய நந்தியந் தேவன் ஏவலும்
மாருதம் அவனடி வண்ங்கி வல்லையில்
நோறு கயிலையை நீங்கி நீடுபோன்
மேருவில் விண்ணவர் குழுவை மேவினன். ௪௰.

மேவரு காலினேன் வீரிஞ்சன் மாயவன்
பூவடி வந்தவண புரிந்து நந்திதன்
காவலின் வன்மையு நீகழ்ந்த காரியம்
யாவையு முறைபட வியம்பி னனரோ. ௪௧.

காற்றுனா வினவியே கமலக் கண்ணனும்
நாற்றிசை முகத்தனு நாகர் செம்மலுஞ்
சாற்றருந் துன்பினர் தம்மில் ஓர்ந்திடாத்
தேற்றமோ டிவையன செப்பன் மேயினர். ௪௨.

எந்தைதன் செய்கைதேர்ந் தேத நீயென
வெந்திறன் மருத்தினை விடுத்தும் அங்கவன்
நந்திதன் னுவணையா னடுக்க முற்றிவண்
வந்தனன் அச்சுறு மனத்த னுகியே. ௪௩.

மன்னிய கயிலமால் வரையில் யாமெலாம்
இன்னினி யேகியே யீசன் றன்முனம்
உன்னருங் காலமோ டுற்ற வெந்துறை
பன்னுத றுணிபெனப் பலருங் கூறினர். ௪௪.

இவ்வகை யவரெலாம் இசைந்து செம்பொனின்
மெய்வனை நீங்கியே வெள்ளி வேற்பினிற்
றெய்வதக் கோயின்முற் சென்று நந்தியை
அவ்விடை தொழுதினை யறைதன் மேயினர். ௪௫.

(வே.) நந்தியந் தேவகே ணங்கள்பாற் றுன்பெலாம்
சிந்தைசெய் தீடுதியத் தேவர்தே வற்கியாம்
வந்தவா றேதியே வல்லனீ யெமையவன்
முந்துறக் காட்டென முகமனே டுரைசெய்தார். ௪௬.

மற்றிவா றுரைசெயும் வான்வத் தோகையினை
நிற்றியால் என்றவண் நிறுவியே யுறையுள்போய்க்
கற்றைவார் சடைமுடிக் கண்ணுதற் கடவுடன்
பொற்றடந் தாள்கவளத் தொழுதனன் புகலுவான். ௪௭.

அண்ணலே உனதுபொன் னடிகவளக் காணிய
விண்ணுளோர் யாவரும் வேதன்மா லவனெடும்

ஈண்ணினூர் என்றலு ஈந்தியைத் தேரிதுரீஇத்
தண்ணிலா வேணியன் றருதியேன் றுணாசெய்தான். உஅ.

அருள்புரிந் தீதெலும் அதியம் பன்னவன்
திருமலர்க் காலகலாச் சென்னியிற் சூடியே
விளாவுடன் மீண்டுறு வேதன்மால் அதியழும்
சாலாலம் வம்மெனத் தூயவன் கூவினன். உசு.

கூவியே யருளலுங் கோண்டலே சோலியினிற்
றவிலா மகிழ்வுறுஞ் சாதகத் தன்மையாய்ப்
பூவினு யகன்முதற் புகலும்வா னவரோலாம்
தேவதே வன்முனஞ் செல்லுதன் மேயினர். ஈய.

அம்மையோர் பங்குற வரியவணக் கல்லணுறும்
எம்மையாள் இறைவன்முன் னேய்தியே யாங்கவன்
செம்மைசேர் தாள்கலாச் சென்னியாற் றுழ்ந்தெழீஇப்
பொய்மைதீர் அன்பினுல் இவனயன போற்றுவார். ஈக.

(வே.) நோக்கினு நுழைகிலை நுவலு கின்றதோர்
வாக்கினும் அமைகிலை மதிப்ப வோண்கிலை
நீக்கரு நிலைமையி னிற்றி யேன்தைகீ
ஆக்கிய மாயமி தறிகி லோமரோ. ஈஉ.

இருமையும் ஒருமையும் இரண்டும் ஒன்றிய
ஒருமையும் அன்றென உலகம் யாவையும்
பெருமையின் இயற்றிய பெரும நின்செயல்
அருமறை யாவையும் அறியற் பாலவோ. ஈஈ.

உருவோடு தோழில்பெய ரொன்றும் இன்றியே
பாவிய நினவை பரித்து நிற்பது
வாவிய உயிரோலாம் வீடு தந்திடு
கருவுணய தேயலாற் கருமம் யாவதே. ஈச.

அவ்வுயி ரியாவுமுன் அருளி லாவழிச்
செய்விண புரிகில சிறிதும் அதலால்
வெவ்விய நயப்போடு வெறுப்பி லாதநீ
எவ்வகை யோவுல கியற்றுந் தன்மையே. ஈடு.

முன்னதின் முன்னென மொழிது மேயெனிற்
பின்னதின் பின்னுமாய்ப் பேசநிற்றியால்
அன்னவை யேயெனில் ஒழிந்த தல்லலோ
என்னலோ நின்னலாம் ஏத்து கின்றதே. ஈகூ.

புல்லிய புரம்பொடித் ததுவுங் காமவ
ஒல்லென எரித்ததும் உனக்குச் சீர்த்தியோ
எல்லையில் விதிமுதல் அனைத்தும் ஈண்டுநின்
நல்லரு ளாணையே நடாத்து மென்கையால். ஈஎ.

எங்களை முன்னரோ இயல்பின் ஈந்தவன
எங்களை இவ்வா சியற்று வித்தவன
எங்களோ டொருவ னென்றுநீ நின்செயல்
எங்களில் அறிவரி தென்று போற்றினர். ஈஅ.

(வே.) அவ்வகை யமாரெல்லாம் அன்புசெய் தேத்தும் எல்லை
மைவரு மிடற்றுப் புத்தேண் மற்றவர் வதன நோக்கி
நோவ்வுறல் எய்தீச் சிந்தை நுணங்கிணீர் நுங்கட் கின்னே
எவ்வா மெனினும் ஈதும் வேண்டின விசைத்தி தென்றன். சுக.

என்றலும் அமார் சொல்லார் யாமெலாம் இங்ஙாள் காறும்
வன்றிறல் அவுணர் தம்மால் வருந்தினம் அதவ நீக்கி
நன்றிதோ டோல்வலயாக்க நண்ணுவா ஞகநின்பால்
ஒன்றெரு வாம்வேண் டுற்றும் அதனியல் புரைத்தும் அன்றே. சய.

ஆதியு நடுவும் ஈறும் அருவழம் உருவும் ஒப்பும்
ஏதுவும் வாவும் போக்கும் இன்பழந் துன்பும் இன்றி
வேதழங் கடந்து நின்ற விமலவோர்•தமான் றன்வன
நீதா வேண்டு நின்பா னின்வனயே நீகர்க்க வென்றார். சக.

வந்திக்கு மலரோன் ஆதி வானவர் உரைத்தல் கேளாப்
புந்திக்க ளிடர்செ யற்க புதல்வவனத் தருதுமென்னு
அந்திக்க நீகர்மெய் யண்ணல் அருள்புரிந் தறிஞாரோர்
சிந்திக்குந் தனது தோல்வலத் திருமுகம் ஆறுகொண்டான். சஉ.

நீற்புறும் அமார் யாரு நெஞ்சுதுண் ணென்ன நீடும்
அற்புத நீர் ராகி யருண்முறை யுன்னிப் போற்றச்
சிற்பான் றன்கொண் டுள்ள திருமுகம் ஆறுதம்மிற்
பொற்புறு நுதற்கண் டோறும் புலிங்கமோன் றென்று தந்தான். சரு.

ஆவதோர் காவல யீசன் அறுமுக நுதற்கண் மாட்டே
முவிரு பொறிக டோன்றி முளரியான் முதலா யுள்ளோர்
ஏவரும் அணுகல் செல்லா வெல்வலதீர் வெம்மைத்தாகிப்
பூவுல கண்ட முற்றும் பொள்ளெனப் பாய வன்றே. சச.

மாதண்டங் தலவு நேமி வால்வஷ வைர வோள்வாள்
கோதண்டம் பரித்தோன் வேதாக் துறித்துணர் வரிய சோதி
வேதண்டம் பாவிற் றென்ன மேதினி சூழ்ந்து விண்போய்
முதண்டங் காறுஞ் சென்ற முதல்வன்கண் ணுதலிற் சேந்தீ. சடு.

(வே.) மங்கையோர் பங்குடை வள்ளல் ஏந்திய
செங்கனல் ஊழியிற் செறிவ தாமென
அங்கவன் விழிபோழி யனலம் யாவையும்
எந்தள வுலகமும் ஈண்ட வுற்றவே. சஎ.

ஆங்கணந் தழலெழ வகில முற்றுமாய்
ஓங்கிய கால்களும் உலவுற் றேய்ந்தன
வாங்கிய தினைக்கடல் வறந்த தாயிடைத்
தீங்கனல் வடவையுஞ் செருக்க நீங்கிற்றால். சஏ.

பக்கன பாகம் பதவல முற்றுற
நெக்கன பணிகண்மெய் நெளித்து நீங்கிய
தீக்கயம் அாற்றியே தியக்க முற்றன
தோக்கன வுயிர்த்தொகை துளக்க முற்றவே. சஅ.

காணம் இல்லவன் கண்ணிற் கான்றதீ
பூரூள் புரிந்திடப் பிறந்த பான்மையால்

ஒருயிர் தம்மையும் ஒழிவு செய்தில
ஆனையும் எவற்றையும் அச்சஞ் செய்தவே. ரூக.

அன்னதன் வெம்மைகண் டமலன் பாங்குறை
கன்னியும் வியர்த்தனள் கலங்கி யேயெழீஇப்
பொன்னடி நூபுரம் புலம்பித் தாக்குறத்
தன்னதோர் உறையுளைச் சாரா வோடினள். ரூய.

முண்டகன் ஆதியாய் முன்னர் நின்றுள
அண்டர்கள் யாவரும் அழல்கண் டஞ்சியே
விண்டனர் தலைத்தலை வெருவி யோடினர்
பண்டெழு விடத்தினிற் பட்ட பான்மைபோல். ரூக.

தீங்கனல் அடர்தலுஞ் செம்பொற் கோவிலின்
யாங்கணு மாகியே யிரிந்த பண்ணவர்
விங்கிய வுயிர்ப்பொடு மீண்டும் எந்தைதன்
பாங்கரில் வந்தனர் பரியு நெஞ்சினர். ரூஉ.

வலைத்தலை மானென வன்னி சூழ்ந்துழித்
தலைத்தலை யிரிந்துளார் தம்மின் மீள்தற
நலத்தத கண்ணுத னுதற் சேர்ந்தனர்
கலத்தலை யகன்றிடாக் காகம் போலவே. ரூரு.

தோற்றிய நுதல்விழிச் சுடரின் சூழ்வினுக்
காற்றல ராகியே யடைந்து வானுளோர்
நாற்றடம் புயழடை ஞான நாயகற்
போற்றிசெய் தீவனய புகல்வ தாயினர். ரூச.

வெந்திறல் அவுணரை வீட்டி தற்கொரு
மைந்தனை அருள்கென வந்து வேண்டினேம்
அந்தமில் அழலினீ யருளல் செய்தனை
எந்தையே எங்ஙனம் யாங்கள் உய்வதே. ரூரு.

பங்குறை உமையவள் பாணி யின்வரு
கங்கையெவ் வுலகழங் கலந்த தாமென
ஐங்குநின் னுதல்விழி யிருந்து நீங்கிய
பொங்கழல் எங்கணும் பொள்ளென் றீண்டிய. ரூசு.

சுற்றையஞ் சுடர்பொழி கனல்க ளின்றெகை
சுற்றியெவ் வுலகமுந் துவன்ற வுற்றவால்
மற்றெரு கணத்திடை மாற்றி டாயெனின்
முற்றுயிர்த் தொகையையு முடிவு செய்யுமால். ரூள.

விஞ்சிய போழல் வெம்மை யாற்றலா
தஞ்சினம் ஆரிந்தயாம் ஐய நின்னிரு
செஞ்சா ணடைந்தனங் தெரியி னீயலாற்
றஞ்சம துளதுகொல் எம்மைத் தாங்கவே. ரூஅ.

மலக்குறு முனத்தினேம் வருத்த முற்றவும்
உலக்குற நீக்கினீ யொல்லை யெம்மிடை
அலக்கண தியற்றுதி யாயில் அன்னதை
விலக்குற நீரினர் வேறு யாவரோ. ரூக.

நிறைமுடிப் பணிமிசை நிலவும் வானமும்
இறைமுடிக் கின்றவிவ் வேரியை நீக்கியே
பிறைமுடிக் கொண்டிடு பெரும வெம்முடை
தறைமுடித் தருளெனக் கூறி வேண்டினர். கூய.

அஞ்சலி லவர்புகழ் அண்ணல் ஆதியோர்
அஞ்சலி செய்திவை யறைந்து வேண்டலும
அஞ்சலி லுஞ்சடை அணிந்த நாயகன்
அஞ்சலிர் என்றுசை யமைத்துக் கூறினன். கூக.

பொன்மவ லில்லினன் புதிதின் வந்திடு
தன்முகம் ஒன்றையுங் காந்து தாவில்சீர்
நன்முகம் ஐந்தொடு நண்ணி அத்துவனத்
தொன்மையின் இயற்கையாய்த் தோன்றி வைகினன். கூஉ.

தன்னரு ணிலைமையாற் சண்ம கத்தீடை
நண்ணுதல் விழிகளி னல்கு தீப்போறி
இன்னில வரைப்புவான் ஈண்ட லுற்றவை
முன்னுற வரும்வகை முதல்வன் முன்னினன். கூங.

அந்தியம் பெருநிறத் தமலன் அவ்வகை
சிந்தைகொண் டிடுவுழிச் செறிந்த போழன்
முந்தையில் வெம்பொறி முவி ராண்டவாய்
வந்துமுன் குறுகலும் மகிழ்ந்து நோக்கினன். கூச.

ஆதத காலையில் அமார் தங்களுள்
ஓதத செயலிலா வுலவைத் தேவையும்
முதத தீயையு முகத்தை நோக்குற
மேதத கருணையால் விமலன் கூறுவான். கூடு.

நீங்களிச் சுடர்கவா நெறியிற் றங்கியே
வீங்குநீர்க் கங்கையில் விடுதிர் அன்னவை
ஆங்கவை சாவணம் அமா வுய்க்குமால்
ஈங்கித நும்பணி என்றி யம்பினன். கூசு.

கூற்றுயிர் உண்டதாட் குழகன் இவ்வகை
சாற்றிய துணர்தலுந் தாழ்ந்து மும்முறை
போற்றினர் நடுங்கினர் புலம்பு நெஞ்சினர்
காற்றெடு கனலிவை கழறன் மேயினர். கூன.

ஒருநோடி யளவையின் உலகம் யாவுமாய்ப்
பெருகிய வித்தழல் பெரும நின்னுடை
திருவரு ணிலைமையாற் சிறுகிற் றதலால்
அர்தரி தடியமோம் ஆற்ற லாதமோ. கூஎ.

ஈற்றிவ யுலகினுக் கிழைத்த நின்கணே
தோற்றிய கனலிவனச் சுமத்தற் கோர்கணம்
ஆற்றல யுடையமோ யவனி கேள்வனும்
நாற்றிசை முகமுடை நளினத் தேவுமே. கூக.

பண்டெழு விடத்தினிற் பாந்த ளீஞ்சுடர்
கண்டலு நின்றிலங் கவலுற் றேடினம்

அண்டவும் வெருவுதும் அவற்றை யாந்தவலக்
கொண்டனம் ஏதுதல் கூடற் பாலதோ. எய.

அப்பெருங் கனலிவை அடைதற் தன்னினும்
வேப்புறும் எமதுளம் வியர்க்தும் யாக்கையும்
எப்பரி சேந்துவம் யாங்கள் என்றவுந்
துப்புறழ் படர்சடைப் பகவன் சொல்லுவான். எக.

ஒன்றெரு நோடியினில் உலக முற்றுமாய்த்
துன்றிய விச்சுடர் சுமந்து போய்கையிற்
சென்றிட நுங்கள்பாற் றீண்மை யெய்துக
என்றவு நன்றென விசைந் துபோற்றினர். எஉ.

மற்றது தெரிதலும் மால யன்முதற்
சொற்றிடும் அமார்க டுணுக்க நீங்துற
இற்றது கோல்லெம தின்னல் இன்றெனு
உற்றனர் உவகையை யுடலும் விம்மினர். எங.

ஆங்கவண் அவர்தமை ஆதி நோக்கியித்
தீங்கனல் சாவணஞ் செறிந்தோர் செம்மலாய்
ஓங்குபு சூர்கிலைக் கொழிவு செய்யுமால்
ஈங்கினி யாவரும் ஏது வீனென்றன். எச.

இறையவன் இவையன வியம்ப வுய்ந்தனங்
குறையில வினியெனக் கூறிக் கஞ்சமேல்
உறைபவன் ஆதியாம் உம்பர் அன்னவன்
அறைகழ லடிதொழ தங்க ணீங்கினர். எடு.

முன்னுறு மாருத முதல்வன் றள்கவா
வன்னியங் தேவோடு வணங்கி யேயேழீஇ
அன்னவன் அருளினற் சுடர்க ளாறையுஞ்
சென்னியின் மேற்கொடு சேறன் மேயினன். எசு.

ஆனுறு கடிநகர் அதனைத் தீர்ந்தாய்
எரிகெழ சுடர்முடி ஏந்தி மாருதம்
வருதலும் அயன்முதல் வானு ளோரோலாங்
கருதரு மகிழ்வோடு கண்டு கூறுவார். எஎ.

செந்தழன் மேனியன் நீயின் வண்ணமாய்த்
தந்தனன் தமாவனத் தனது கண்ணினுல்
உய்ந்திட யாமெலாம் உலகின் முன்னரே
வந்திடு வானும் மதவல மானவே. எஅ.

தொன்னிவல யாம்பெறச் தூன் பாடுறை
இன்னமுஞ் சிலபகல் இருத்தலா லவன்
தன்னிகர் திருமகன் சாவ ணத்திடை
மன்னுபு தழுவியாய் வளா நல்கினன். எசு.

போற்றலர் புரமடு புனித நாயகன்
ஆற்றிடு செய்கைகள் அருளி னீர்மையால்
ஏற்றதோர் சான்றிவண் எரியைத் தந்ததுஞ்
சாற்றருங் கருவணயிற் றவலமை யானதே. அய.

என்றீவை பற்பல வியம்பி யின்னினீப்
பொன்றினர் அவுணர்கள் புலம்பு நங்குறை
நன்றிவண் முடிந்தது நாமும் அத்தடஞ்
சென்றீடு வோமெனச் செப்பி னாரோ. அக.

உருப்பம தாகிய வொளிறு தீஞ்சுடர்
தரிப்பதோர் மருத்துவன் றம்முன் சென்றிடத்
திருப்பயின் மான்முதற் றேவர் வெள்ளியம்
பருப்பதம் ஒருவியே படர்தன் மேயினர். அஉ.

இறத்தலுங் கன்னலோன் றெரியுந் தீஞ்சுடர்
பொறுத்திடல் அரிதெனப் புலம்பிக் காலினேன்
மறுத்தலிற் பிறைமுடி வாதன் ஆணையாற்
றிறப்படு வன்னிதன் சென்னி சேர்த்தினன். அரு.

சேர்த்தலும் ஒருபதந் தீயின் பண்ணவன்
வேர்த்துடல் புழுங்குற மெலிவிற் றுங்கியே
பேர்த்தொரு பதமீடப் பெறுது வல்லபோய்
ஆர்த்திடு கங்கையி னகத்துய்த் தானரோ. அச.

கூர்சுடர்ப் பண்ணவன் கொடுவந் துய்த்திடும்
ஆர்சுடர்த் தொகுதிவந் தடைய முவையில்
ஊர்சுடச் சிவந்தகண் ணுருவன் றுப்புறழ்
வார்சடைக் காரெனை வறந்த கங்கைநீர். அடு.

ஆனருண் முறையினை யறிந்து கங்கைதன்
சீமிசை ஏந்தியே சென்றோர் கன்னலிற்
சாவண மெனுந்தடந் தன்னிற் சேர்த்தினன்
மாயிதற் கியிடை மல்குற் றுலென. அசு.

அவயின் காறும்வந் தரிய னன்முதற்
றேவர்கள் உவகையாற் றெரிந்து சூழ்ந்தனர்
மேவா வணியதாம் விளாயு ணடியே
காவல்கொ ணீர்ப்புடைக் காத லோனென. அஎ.

ஆனன் விண்ணகம் அச்சுதன் புவி
வானன் முதலிய மாதி ராத்துளோர்
ஏண வமார்கள் எண்டிக் காகியே
சீணி சாவணஞ் சேர்ந்து போற்றினர். அஅ.

(வே) கங்கையும் ஒல்கப் புக்கக் கடுங்கனற் கடவுட் சோதி
அங்கிரு முன்று முன்னர் அம்மைவாழ் இமயச் சாற்
றங்கிய கமலம் பூத்த சாவணம் புகலு மக்கட்
புங்கவன் அருளாற் றென்மை போன்றது வறத்தல் இன்றி. அகூ.

விண்ணிடை யிழிந்த காவின் மேவரு கனலிற் றென்றும்
வண்ணவெண் கமலஞ் செய்ய முளரியை மாத தாகத்
தண்ணளி யோடு நல்கித் தரித்தெனச் சாவ ணப்பேர்க் [கூஅ.
கண்ணகன் பொய்கை யீசன் கட்டழன் மீசைக்கொண் டன்றே.

அருவமும் உருவ மாகி யநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக்

கருவணகூர் முகங்கள் ஆறுங் காங்கள்பன் னிரண்டுங் கொண்டே
ஒருதீரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகம் உய்ய. கூக.

தோன்றல்வந் திடலும் விண்பாற் றுந்துமி கறங்க வுற்ற
ஆன்றதோன் மறைக ளேல்லாம் ஆர்த்தன வயனு மாலும்
வான்றிகழ் மகத்தின் றேவு முனிவரு மவுர்க டேவி
ஏன்றெமை யருள்க வென்றே யேத்திசை யெடுத்துச் சூழ்ந்தார். கூஉ.

ஏவர்தம் பாலும் இன்றி ஏல்வதீர் அமலற் துள்ள
முவிரு தணனுஞ் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்த தென்னப்
பூவியல் சாவ ணத்தின் போய்கையில் வைதும் ஜயன்
ஆவிகள் அருளு மாற்றல் அறுமுகங் கொண்டான் அன்றே. கூங.

மல்லலம் புவனத் துள்ள மன்னுயிர்க் கணங்கட் கெல்லாம்
ஒல்வலயின் மகிழ்ச்சி யெய்தீ உவகையின் தறிப்புண் டான
தோல்வலயில் அவுண ரதஞ் சூனே முதலா யுள்ள
எல்லவர் தமக்கு மாயும் இருந்துறிப் புற்ற வங்நாள். கூச.

மறைகளின் முடிவாய் வாக்கான் மனத்தினுல் அளக்கோ ணுமல்
நீறைவுடன் யாண்டும் ஆகி நின்றதோர் நிமல முர்த்தி
அறுமுக வுருவாய்த் தோன்றி அருளோடு சாவ ணத்தின்
வெறிகமழ் கமலப் போதின் வீற்றிருந் தருளி னனே. கூடு.

பாங்குறு தருச்சூழ் காலாய்ப் பூம்றழைச் சீவனமென் கோம்பாய்
நீங்கறப் புடைபோய் வானீ னிராந்தன பந்த ராகத்
தூங்கிய பழனுங் காயுந் துணர்களும் அகத்துட் டுன்ன
ஆங்கத னடுவட் போய்கை யணிநிழல் அமர்ந்தான் ஜயன். கூகு.

முடிபோறு தசையு நாகர் முதியகால் பலகை வையந்
தோடர்களை மானே வானந் தூங்குபன் னுணந் தெண்ணீர்த்
தடமலர்ப் பாயலாகச் சாவண மஞ்ச மீதில்
அடைதரு மென்கான் மைந்தன் அசைப்பவீற் நிருந்தா னன்றே. கூஎ.

எண்பெரு நாகர் சேடன் ஏந்தெழில் அரிமா லுகத்
தண்புவி புனற்பூம் போய்கை தவிசிருப் பாக நாட்கோள்
விண்படர் விதான மாக வேவலயந் தவைவன் காவல
ஒண்பக லாடிகாட்ட வுமைமகன் அங்கண் உற்றன். கூஅ.

தாணியி னடுவண் வைதஞ் சாவணப் போய்கை தன்னில்
வினைசெறி கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளுஞ் செவ்வேள்
பெருவடி வமைந்த மாயன் பிறங்கிய மனத்தீற் றண்ணென்
றெரிசுடர் வீளக்கத் துச்சி யிருந்திடும் ஈசன் போன்றன். கூஇ.

பெருந்தனை நடுவ ணுகிப் பிறங்கிய சாவ ணத்தில்
இருந்தனிக் கமலம் ஒன்றிற் குமாவேள் இருந்த பான்மை
தீருந்துநல் லண்டப் புத்தேள் சிந்தையாம் புண்டரீகப்
பூந்தனில் விரும்பித் தாதை வைகிய வியற்கை போலும். ஈ.

பாசிலை பாவித் துள்ளி படுவன வுடுவைப் பாக
வீசுசை வலங்காராக வேறுசூழ் கமலம் எல்லாம்
ஆசறு பகலோ ராக வவற்றிடை மலர்ந்த கஞ்சத்
தேசுடை யாவி யாகச் சிவனெனச் சேயங் தற்றன். ஈக.

மாலயன் எழிலி மேலோன் வானவ ரானோர் யாரும்
பாலுற மானு மாவும் பறவையும் பிறவுஞ் சூழ
ஏலுறு தமான் கஞ்சத் தீருந்தது பாமன் அதிக்
காலையின் உயிர்க ணல்கிக் கமலமேல் இருத்தல் போலும். ரஉ.

சலங்கிளர் தாங்கத் தெய்வச் சாவணக் கமலப் போதின்
நலங்கெழு தமான் சேர்ந்த நான்முகத் தீறைமேல் விட்டிப்
புலங்கீளர் உயிர்க ணல்கப் பொருந்துநற் பகலின் முன்னர்
இலங்கெழிற் பதும பீடத் தேறிய தன்மை போலும். ரஊ.

முண்டகம் ஒன்றின் வைது முருகனைச் செங்கேள் வாவி
வண்டுளர் கமலக் காடு வான்புனற் றடத்தீ னிற்றல்
அண்டர்கள் முதலோர் தம்பால் அன்றியெம் மெல்லாம் பீடங்
கொண்டருண் முறையின் என்று நோற்றீடு கோள்கைத் தன்றே. ரச.

அணங்குசெய் தோற்றத் துப்பின் அவிர்சுடர் தமாற் சூழ
மணங்கிளர் கமலக் காடு மலர்ந்தன வவனைச் சேர்வான்
றணங்கெழு புனலிற் புக்குத் தபனன்மே லுட்டஞ் சேர்த்தி
நுணங்கிழை மடவார் பல்லோர் நோற்றவ ணிற்றல் போலும். ரடு.

ஒண்ணகை உயிர்க்குங் கஞ்சம் ஒருசில கமலம் வைத்த
தண்ணறு நறவைப் பஃறட் டாமரை பரித்துச் சூழ்தல்
அண்ணலம் பொய்கை தற்சேர் அறுமுகப் பிள்ளை துய்ப்ப
வெண்ணெயுஞ் சந்துஞ் சூழ விட்டது போலும் அன்றே. ரகூ.

ஆழம் வனசத்தோடும் அணிமக ரந்தச் சேறும்
வேரியம் பூந்தண் டேனு முறைமுறை வீசிக் கையாற்
சோவே கொண்டு மேலோன் நீருவடி தீழைப்ப வுய்த்தல்
வாரியந் தடாகம் அன்பால் வழிபடு வண்ணம் போலும். ரஎ.

பங்கயச் செம்மற் போது பதனழிந் தீழிந்து பாங்கர்
அங்குள விலமேல் வீழ வவைபுறத் தசையு நீர்மை
சங்காற் தமாற் சூழச் சாவணப் பசும்பூந் தட்டிற்
றுங்கநல் விளக்கம் ஆட்டித் திரைக்கையாற் சுலவல் போலும். ரஅ.

காசுறழ் பதுமப் போது களாசிய தாக மீச்செல்
பாசடை கவிகை யாகப் பலநவ விளக்க மாக
வீசிதழ் கவரி யாக மீழற்றுபுள் ளியமதாக
மாசறு பொய்கை சேய்க்து வளம்பட வோழகீற் றன்றே. ரகூ.

அழனிவந் தன்ன கஞ்சத் தகன்றிடத் தீகை ணைப்பண்
ணுழிபடா தும்போந் துலவுவ தாவன நீரால்
விழுமிய தமான் பொய்கை வெளியற தமார் இட்ட
எழினிகள் இடையே மென்கால் எறிதலின் ஆட்டல் போலும். ரய.

கொன்பெடை சேவ லாதம் எகினமோர் கோடியீசன்
தன்பெருந் தமாற் சூழத் தடத்தினின் மிழற்றல் எந்தை
பொன்பிறழ் பதுமன் செய்கை புரியுநாள் ஊர்தி யாவல்
என்புடை யிருத்தி யென்றே தனித்தனி யிாத்தல் போலும். ரயக.

வளஞ்செறி யினைய பாலால் வண்சா வணமாம் பொய்கைத்
தளஞ்செறி பதுமம் ஒன்றிற் சாசா மியாவுங் காப்பான்

உளஞ்செறி கருணை யெய்தி யோப்பிலாக் தமா ழர்த்தி
இளஞ்சிறு மதலை போல வினிதுவிற் றிருந்தான் மன்னே. ரரடு.

தீர்த்தகைக் கங்கை தன்னிற் றிகழ்சா வணத்தில் வந்த
ழர்த்திகைக் குழவி யேபோன் முதற்புரி யாட லேக்கி
ஆர்த்திகை யுறுத வுள்ளத் தரிமுதல் அமரர் யாருங்
கார்த்திகைத் தெரிவை மாரை விளித்திவை கழற லுற்றார். ரரஎ.

சாற்றருஞ் சாவ ணத்திற் சண்முகத் தொருவ னாகி
வீற்றிருந் தருளு கின்ற விமலனேர் குழவி போலத்
தோற்றினன் அவனுக் தங்க டுணைமுலை யமுதம் ஊட்டிப்
போற்றுதிர் நாளு மென்ன நன்றெனப் புகன்று போனார். ரரசு.

மறுவறும் ஆ லாது மாதர்மு விருவர் தாமும்
நிறைதரு சாவ ணத்தி னிமலனை அடைந்து போற்ற
உறுகர்க டமக்கு வேண்டிற் றுதவுவோ ஞத லாலே
அறுமுக ஒருவன் வேறாய் அறுசிறார் உருவங் கொண்டான். ரரடு.

ஆறரு வாத லோடும் அறுவரு மகிழ்ந்து வேறு
வேறுதாம் எடுத்துத் தத்தம் வியத்தது துணைமென் கொங்கை
ஊறுபால் அமுதம் அன்னேற் றுதவலு முறுவல் செய்து
மாறிலா வருளால் ஆற்ற வருந்தினன் போல வுண்டான். ரரசு.

உண்டபின் அறுவாதும் ஓர்பெரு முதல்வன் றன்னைத்
தண்டமிழ போதுழ நீபத் தண்ணிழற் போய்கை தன்னில்
வண்டமி ழுறுத கஞ்ச மாமலர்ப் பள்ளி சேர்த்திக் [ரரஎ.
கண்டுயில் செய்வித் தேத்தக் கருணையால் இனைய செய்வான்.

துயிலவோர் உருவந் துஞ்சித் துண்ணென வெழுந்து மென்சொற்
பயிலவோர் உருவம் ஆய்தன் பயோதாம் பவள வாய்வைத்
தயிலவோர் உருவ நக்காங் கமாவோர் உருவம் ஆடல்
இயையவோர் உருவம் வாளா வீங்கவோர் உருவஞ் செய்தான். ரரஅ.

ஒருருத் தவழ மெல்ல வோருருத் தவழ்ந்து செல்ல
ஒருரு நீற்றல் செல்லா தோய்யென வெழுந்து வீழ
ஒருரு விருக்கப் போய்கை யோருரு வுழக்கிச் சூழ
ஒருருத் தாய்கண் வைக வோருவனே புரித லுற்றான். ரரசு.

ஆடவோ ருருவஞ் செங்கை அறையவோ ருருவ நின்று
பாடவோ ருருவ நாடிப் பார்க்கவோர் உருவம் அங்கண்
ஓடவோ ருருவ மோர்பால் ஒளிக்கவோ ருருவம் யாண்டுங்
தேடவோ ருருவ மாகச் சிவன் மகன் புரித லுற்றான். ரரடு.

இத்திறம் இருழன் முன யாக்கையுங் கணம தோன்றிற்
பத்துரு றுய பேதப் படுவகை பாமாய் நின்ற
உத்தமக் குமான் சோ உயிர்தொறும் ஆட லேபேர்ல்
வித்தக விளையாட் டின்ன மாயையால் வினைந்து செய்தான். ரரக.

சீற்பாலுகி வந்த செய்யவேள் ஆடற் றன்மை
பற்பல திறமு நாடிப் பங்கயத் தயனு மாலுஞ்
சொற்படு மகத்தின் றேவு முனிவருஞ் சுரும் யர்ரும்
அற்புத மகிழக் கண்டாங் கின்னவா றறைதல் உற்றார். ரரஉ.

சேயிவன் ஒருவ னேபல் சிறருருக் கொண்டு நம்முன்
ஏயெனும் அளவை தன்னில் எண்ணில்பே தகத்தலுதும்
ஆயினிக் தமா னுட லறிவரி தெமக்கு மேலாம்
மாயமும் இயற்ற வல்ல வாம்பிலா வறிவன் மாதோ. ஈடுசு.

கைப்பயில் தழவி போலக் காட்டிய கடவுள் செய்யும்
இப்பெரு மாயை போல யாவரும் புரித நேறர்
செப்பியேன் வேறி யாழஞ் செய்வதோன் நில்வ அன்னேன்
ஒப்பறு பானே யாமென் றுணாசெய்து தொழது நின்றர். ஈடுச

அழல்படு மீன வர்க்கத் தவனவருங் தமான் ஆடன்
முழவது நோக்கி நோக்கி முழதுமற் புதநீர் எய்தீக்
குழவிகள் ஒன்றே. உள்ளங் கோடல்விட் டகலா தஞ்சி
வழிபடு கடவு ளோரிற் போற்றினர் மனங்கோ ளன்பால். ஈடுரு.

அம்புயம் உறழஞ் செங்கேள் அறுமுகம் படைத்த கோல
நம்பிதன் வாவு தன்வ நவின்றனம் இனிமேல் எங்கண்
எம்பெரு முதல்வி தன்பால் இலக்கத்தோன் பதின்மர் செவ்வேள்
தம்பிய ராகி வந்த தன்மையை விளம்ப லுற்றேன். ஈடுசு.

தேவர்புலம்புறுபடலம்.

(The lamentation of the celestial gods, on account of the removal of their king Indra from Swerga.)

அந்நா ளதனில் அவுணர்க் கிறையேவல்
தன்னன் மிகவுந் தளர்ந்து சிலதேவர்
எந்நாளிப் புன்மை ஏமைநீங்தம் என்றீாங்கிப்
பொன்னுடு விட்டுப் புவிதன்னிற் போந்தனரே. க.

தீந்தமிழின் வைப்பான தெக்கணதே யம்நண்ணி
மாந்தர்புகழ் காளி வனம்போந்து வானவர்தம்
வேந்துதனக் கண்டு விளாநாண் மலர்டிக்கீழ்ப்
போந்து பணிந்து புகழ்ந்து புகல்கின்றர். உ.

ஒன்றே தருமம் ஒழிந்து புவனமெலாஞ்
சென்றே அடுகின்ற தீயவுணர் தந்துடக்கில்
அன்றே எமைவிட் டகன்றுய் உனக்கிதுவும்
நன்றே எமையாளு நாயகனு நீயன்றே. ங.

கோட்டுக் களிற்றேடுங் கோளரியோ டும்புவியை
வாட்டுற் றீடுதூ வல்லியத்தின் முன்சிறையில்
ஈட்டுற்ற தேவ ரோனும்பசுக்க டம்மை யெலாங்
காட்டிக் கொடுத்துக் காந்ததென்கோல் காவலனே. ச.

ஏனம் பசுமான் இாவ மனையடுத்த
ஊனும் வடியும் ஒலிகடலின் உள்ளபல
மீனுஞ் சுமந்து விறலசுர்க் கேவல்செய்து
மானங் துறைந்து மறந்தோம் மறைசளுமே. ஞ.

மையார் களத்தான் வாம்பேற்ற சூனுக்குச்
செய்யாத ஏவலெல்லாஞ் செய்தோ நெறிநீதி
எய்யாத மானம் இவையெல்லாந் தானிழந்தோம்
ஐயா மிகவும் அலுத்தோம் அலுத்தோமே. ச.

முன்னுஞ் தந்தி முகத்தவுணன் ஏவல்செய்து
பன்னுள் உழன்றேம் பாமர் அதுதீர்த்தார்
பின்னுஞ் சூன் பெயர்த்தும் எமைவருத்த
இன்னா டிருந்தோம் இனித்தான் முடியாதோ. எ.

எந்நாளு முன்னைப் புகலென் றிருந்தவியாங்
துன்னு வவுணாற் சூழ்ந்து துயருழப்ப
உன்னு நுயிர்காத் தொளித்திங் கிருந்தனையால்
மன்னு உனக்குத் ததுமோ வசையன்றே. அ.

சூன் முதலாய்ச் சோலப்பட்ட வெவ்வசுர்
வீங் குவலந்து விளிவதற்தும் இவ்வுலகில்
ஆரும் பழிக்கத் தீரிகின்றேம் ஆதலங்கள்
தீரும் படிக்குஞ் செயலொன்று செய்வாயே. க.

என்னுப் புலம்பி யியம்பி இரங்கித்தம்
மன்னுகிய மகவான் மாற்ற மவைகேளா
அன்னுர் மனங்கொண்ட வாதலத்தைக் கண்டுநெடி
துன்னு வயாா வுயிரா வுளைக்கின்றன். ய.

மாயை யுதவ வருகின்ற வெஞ்சூான்
தீய பெருவேள்வி செய்யத் தொடங்குமன்றே
போய நமதுரிமை போன்னுடுந் தோற்றனமென்
றேயும் உணர்வால் உனக்கங் குரைத்தீலமோ. யக.

அற்றே மகஞ்செய் தமலன் றருவாங்கள்
பெற்றே நமது பெருவளமுங் கைக்கொண்டு
சற்றேதும் அன்பில்லாத் தானவர்கோன் றுழ்வான
தற்றே வலநம்பாற் கொண்டான் துவலயத்தே. யஉ.

நீள்வா ரிதியி னெடுமீன் பலசுமந்து
தாழ்வாம் பணிபலவுஞ் செய்து தளர்ந்துலகில்
வாழ்வாம் எனவே மதித்திருந்தோ மற்றதனைச்
சூழ்வால் ஒருதீமை சூபன்மன் உன்னினனே. யங.

என்னேயத் தீமை எனவே வினவுங்காற்
பொன்னே அனைய புலோமீசையைப் பற்றுதற்குங்
கொன்னே உனையுங் கொடுஞ்சிறையில் வைப்பதற்கு
முன்னே நினைத்தான் முறையில்லாத் தீயோனே. யச.

ஆனசெயல் உன்னி அனிகந் தவனம்பால்
வானுலகில் உய்ப்ப மதியால் அஃதுணர்ந்து
நானும் அவரு நடுநடுங்கி யச்சுற்று
மேனி காந்து விளைந்துவின்னை நீங்கினமால். யடு.

மீனும் வடியும் வியன்றசையுந் தான்சுமந்த
ஈனம் அதுவன்றி யீதோர் பழிசுமக்கின்

ஞானம் அழிய வருமே யஃதன்றித்
தீன முறுசிறையுந் தீராது வந்திடுமே. யசு.

வெய்யவர்தம் வன்சிறையில் வீழின் முடிவில்லா
ஐயன் அடிகள் அருச்சித்து யாமெல்லாம்
உய்ய வவுணர் உயிரிழப்ப மாதவத்தைச்
செய்யு மோறியுண்டோ வெனச்சிந்தை செய்தனனே. யஎ.

சிந்தை யதனில் இவைய செயலுன்னி
அந்தம் அறுதுயாத் தாழ நுமைவிட்டு
வந்து புவியின் மறைந்துதவஞ் செய்துழக்கண்
எந்தை அடிகள் அருச்சித் தீருந்தனமே. யஅ.

அல்லல் புரியும் அவுணர்பணி யால்வருந்தித்
தொல்லையுள மென்மையெலாந் தோற்றனமே மற்றினிநாம்
எல்லவரும் வெள்ளிமலைக் கேகி இறைவனுக்குச்
சொல்லி நமது துயாகற்றிக் கொள்வோமே. யசு.

வம்மி னெனவுரைப்ப வானோர் அதுகேளா
வெம்மி னதுகண்ட வியன்கண் டகீயெனவும்
அம்மென் மயிலெனவும் ஆடி நகைசெய்து
தம்மின் மகிழ்ந்து மதர்ப்பினெடு சாற்றலுற்றார். உய.

கோவுநீ எங்கள் தாவனுநீ தேசிகனீ
தேவுநீ எல்லாத் தீருவுநீ செய்தவநீ
ஆவிநீ மற்றை யறிவுநீ இன்பதுன்பம்
யாவுநீ யாகில் எமக்கோர் பாழண்டோ. உக.

மாத்துப் பணித்த பணிசெய்து நின்றன்ன
ஏத்தித் தீரிவ தெமக்குக் கடனுதும்
நீத்துத் துயா நெறியுறுத்தி யேயென்றுங்
காத்துப் புரத்தல் உனக்குக் கடனையா. உஉ.

தோ வவுணர் தீறந்தன்ன முன்றடிந்தாய்
தூதி யாருயிருங் கொள்ளுகறி தும்கீண்றாய்
பாரள் பவர்க்கும் பலமுனிவர்க் தஞ்சார்க்கும்
ஆரமீ னீயன்றி யாரே துணையாவார். உங.

ஆதலால் எங்க ளலக்கண் அகற்றிடுவான்
காதலா யத்தன் கயிலைக் கெமைக்கொண்டு
போதிநீ யென்னப் புரந்தானு நன்றென்று
கோதிலா வுள்ளத் தொருதுழ்ச்சி கொண்டனனே. உச.

ஆவ தொருவேவ லமார்கோன் றனைழுந்து
தேவர் தமைநோக்கிச் சிறிதிங் கிருத்திரோன
ஏவலையும் ஆங்கண் இருத்தி ஒருதானே
பாவை யமிாணி பாங்கர் அணுகினனால். உடு.

சயந்தன் புலம்புறு படலம்.

(The lamentation of Sayanta, the son of Indra.)

பாஞ்சுடர் நெடுங்கவண் படுத்த பாயலில்
வருஞ்சசி யவனயதோர் வானு தற்சசி
தருஞ்சிறு தமானுஞ் சயந்தன் அவ்விடை
அருஞ்சிறை யிருந்தனன் அமார் தம்மோடும். க.

வாலிதாம் அவுணர்சூழ் வைப்பில் இந்தான்
கோலமா கியதனிக் குமான் வைதுதல்
மேலகாள் அழதெழும் வேல தன்னிடை
நீலமா முகிலுறை நீர்மை போலுமே. உ.

மழைபுரை யவுணர்சூழ் வைப்பில் வாளொளி
தழவிய வமார்கட் சயந்தன் மேவினன்
கழிதரு பணிபல கவாச் சோர்தரு
முழமதி யதனிடை முயலுற் றென்னவே. கூ.

வென்றிவில் லியற்றிய விசய நீர்மையாற்
கன்றிய காமெனக் காவற் சாலையிற்
பொன்றிகழ் வல்லிகள் பூண்டு பற்பகற்
றன்றுவணத் தாள்களிற் றழம்பு சேர்ந்துளான். ச.

இயற்படு மானமும் இகலு நாணமும்
அயற்பட வேம்பறிஇ அனலஞ் சுற்றிட
உயிர்ப்பெனும் ஓதைநின் றுயிர வலத்திடத்
துயர்ப்பெரும் பாவையு டழந்திச் சோர்துவான். டு.

அண்டநஞ் சிறையினல் விடும் அல்லதேல்
எண்டரும் உகம்பல விடநுண் ழுந்தலின்
மண்டுதோல் பழியற வலிதிற் றஞ்சுமால்
உண்டகல் லமுதினுல் அவையோ ழிந்துளான். கூ.

தணிப்பரும் வெஞ்சினத் ததுவர் மன்னவன்
பணிப்படு சிறைக்களம் பட்டுத் தம்முடல்
துணிப்புறு வாளொனத் துயர்கொண் டோர்கணங்
கணிப்பரும் உகங்களாய்க் கழித்து வைதுவான். எ.

தேவியன் மாகதந் தெளித்துத் தீட்டிய
ஓவிய வுருவமா சுண்ட தன்மையான்
ஆவியம் புனலற தமருங் காவியம்
பூவியன் மென்றெடை புலர்ந்த தேயனன். அ.

வியனுக நூற்றுடன் மீக்க வேட்டினுற்
றியலுறு சிறுவனா யெனினுந் துஞ்சுமேன்
மயல்சிறி தகலுமால் மாபின் வைகலுந்
துயில்கில னுதலால் அறுத துன்பினன். கூ.

நெஞ்சழி தூன்புட னீடு வைகலிற்
றுஞ்சிலன் வலிதுயிர் துறப்பும் ஆற்றலன்
எஞ்சுமோ ரிறைவனா இமையுங் கூட்டலன்
விஞ்சிய தவந்துயர் விளக்கு மாங்கொலோ. ய.

இலங்கிய மாகதத் தியன்ற பொன்குலாய்
நலங்கிளர் தன்வனப் பிழந்து நாடொறும்
அலங்கெழும் அவுணர்க ளமைக்கண் டஞ்சியே
கலங்கீனன் உய்வகை யாதுங் காண்கிலான். யக.

சுந்தா மாகதத் தனது தோள்வரு
வெந்துயர் இழைத்தலின் வெய்து யிர்ப்பென
வந்தெழு புகைப்பட மறைந்து கட்புனல்
சிந்திட உடனுடன் றீகழத் தோன்றுமால். யஉ.

முழதுறு தன்றுயர் முன்னி முன்னியே
ஆழதையர் அவுணநம் ஐங்கி ஏங்குற
அழதீடுங் காப்பினோர் அச்சஞ் செய்தலும்
பழதுகோல் என்றுவாய் போத்தும் பாணியால். யசு.

இந்தீான் சசியோடும் இருந்த சூழல்போய்த்
தந்தனர் பற்றீனர் தமோ னச்சிலர்
முந்துறு காவலர் மொழிந்த போய்யுரை
அந்தம தடையழன் னயர்ந்து வீழமே. யச.

ஐந்தரு நீழல நீஷைக்தும் ஆய்மலர்
தந்தமென் பள்ளியை உன்னுந் தானேனப்
புந்திகொண் மங்கையர் புனர்ப்பை யுட்கொளும்
இந்திரப் பெருவளீன் எண்ணிச் சோருமே. யரு.

தன்னிவண இல்லதோர் தருவி னீழலில்
நன்னலந் துய்த்தியா னுளும் இன்புறும்
பொன்னகர் பூழியாய்ப் போங்கொ லோவென
உன்னிருந் தொன்மைபோல் உறுவ தென்றெனும். யசு.

ஈண்டையில் அவுணர்கோன் ஏவத் தானைகள்
சேண்டொடர் துறக்கமேற் செல்ல ஓடியே
காண்டது தம்முருக் காந்து போயினர்
யாண்டைய ரோவெமை ஈன்று ளாரோனும். யஎ.

ஏயின துறக்கரா டிழிந்து தொல்வலநாட்
டாயொடு பயந்துள தந்தை பாகம்
போயினன் எனச்சிலர் புகலக் கேட்டனன்
ஆயிடை புதுந்தன வறிகி லேனெனும். யஅ.

அண்டர்கள் ஒருசிலர் அயர்வு கூறவுட்
கொண்டனர் ஏகினர் குறுகி எந்தையைக்
கண்டன ரோகொலோ கலந்து ளார்கொலோ
விண்டன ரோகொலோ விளவே னேவெனும். யசு.

சீகா மிக்கதூர் செயிர்த்துச் செய்தீடும்
ஆதல முழவதும் அறைய அம்மையோர்
பாகம துடையநம் பாமன் மால்வரை
ஏகின னேகொலோ எந்தை யென்றீடும். உய.

பொருந்தலர் கண்ணுறப் பொருட்டுத் தம்முருக்
காந்தன ரோவழிக் தாவர் கள்வாய்ப்

போருந்தின ரேகொலோ புவனம் எந்தமாய்த்
தீரிந்தன ரேகொலோ தெளிகி லேனெனும். உக.

மாண்கிளர் சூபன் மாவின் ஏவலால்
ஏண்கிளர் அவுணர்கள் யாயைத் தந்தையை
காண்கொடு பிணித்தீவ ணல்கப் போயினர்
காண்கில ரேகொலோ காந்த வாறெனும். உஉ.

அன்புடை யம்மண யகத்தில் இங்கிவர்
வன்புடை அவுணர்கள் வாவு காண்பரோ
ரூன்புடை மனத்தாய்த் துளங்கி ஏங்கியே
என்படு வார்கொலோ வறிகி லேனெனும். உஊ.

பொன்னகர் சுரிந்ததும் புதல்வ ரதுமென்
றன்னையிம் முதுநகர் தந்து தானவர்
துன்னருஞ் சிறையிடு துயருங் கேட்டனள்
என்னிவனந் தீங்குமோ ஈன்ற தாயெனும். உச.

பன்னெடு மாயைகள் பயின்று தானவர்
அன்னையோ டத்தன ஆய்ந்து பற்றியே
முன்னுறக் காண்டது முறையின் உய்ப்பினும்
என்னுயிர் பின்னரும் இருக்குங் கொல்லெனும். உடு.

ஆற்றருஞ் செல்லலுற் றழுந்து பான்மையான்
மேற்றிகழ் பாஞ்சுடர் விமலற் போற்றியே
நோற்றனர் முத்தியி னுழைதற் றர்கொலோ
பேற்றினர் இருந்தசொற் பிறந்த தில்லெனும். உசு.

தீங்கதிர்ப் பகையொடு செருமு யன்றநாட்
டாங்கியேற் கொண்டுழித் தந்தம் இற்றிட
ஆங்கனம் வீழ்ந்ததால் அதற்கு மேற்பட
யாங்குசென் றதுகொலோ யாவ யென்றீடும். உஎ.

பிறப்புறு வைகலத் தோடடுப் பின்னரோ
இறப்புறு நாள்வரை யாவர்க் காயினும்
உறப்படு துப்பெலாம் ஊழின் ஊற்றமால்
வெறுப்பதென் அவுணரை வீணயி னேனெனும். உஅ.

தாவறு தொன்னகர் விளியத் தந்தைதாய்
ஆவியோ டிரிந்திட வளிய னேர்மகன்
வீவருஞ் சிறைப்புட மேவ காட்புரி
தீவிண யாவதோ தெரிகி லேனெனும். உசு.

துப்புறழ் சடையினன் தூற் கீறிலா
அப்பெரும் வாத்தின அளித்த தாலவன்
மெய்ப்பட விளிகிலன் விடுஞ் செய்கிலன்
எப்பொழ தீச்சிறை தீரும் என்றீடும். ஈய.

மட்டறு வெறுக்கையு நகரும் வாழ்க்கையும்
விட்டனர் கடந்தனர் மேவ யோனென
உட்டெளிந் தகன்றிலன் உவர்பி ணித்திடப்
பட்டன னேகொலோ பாவி யேனெனும். ஈக.

மாற்றீலன் இவ்வுயிர் வகையு றவகை
போற்றீலன் தாவர்பாற் புதுந்து புன்கவணத்
தேற்றீலன் றமீயனுந் தெளிக் லேன்சிறை
ஆற்றீலன் ஆற்றீலன் ஜய கோவேனும். ஈஉ.

துறந்ததோ போறந் தோலையுந் தீம்பவஞ்
சிறந்ததோ மாதவப் பயனுந் தேய்ந்ததோ
தறைந்ததோ நன்னெறி சூடிற் றேகலி
இறந்ததோ மறைசீவன் இல்லை யோவேனும். ஈஊ.

கூடலர் வருத்தலீற் தாவர் தங்கவளத்
தேடினர் விரைவுடன் சென்ற தேவர்போல்
ஓடினர் புகாவகை யொழிந்து ளோரையும்
விடருஞ் சிறையினில் வீட்டி னேனேனும். ஈஎ.

அந்தியின் மறைமொழி அயர்த்து வைகினன்
சந்தியில் விஞகளுந் தழலும் ஓம்பலேன்
எந்தையை வழிபடும் இயல்பு நீக்கினன்
முந்தையின் உணர்ச்சியு முடிந்து ளேனேனும். ஈடு.

மெய்யுயிர் அகன்றிட விளிக் லேனேனில்
எய்யுறும் அலக்கணீத் தினிது மேவலன்
வையுறு நெடும்புரி வடிவம் வேந்தெனப்
பொய்யுடல் சுமந்தனன் புலம்புற் றேனேனும். ஈஈ.

சொல்லுவ தென்பல தோல்லை வைகலின்
மெல்லென வாற்றிய விஞயின் பான்மையால்
அல்லுறழ் மிடற்றீனெம் மடிக ளேயெமக்
கெல்லையி லீத்துயர் இயற்றீ னேனேனும். ஈஎ.

ஆவியும் உலகழம் அஞைத்து மாகியும்
ஓவியங் கருஞையில் உருக்கொண் டாடல்செய்
தேவர்க டேவனுஞ் சிவன்மற் றல்லதை
ஏவனென் தறையிாங் தீாந்து வாளேனும். ஈஅ.

பெறலருந் திருவேலாம் பிழைத்துச் சூருயிர்
அறுவதும் அவுணர்கள் அழிந்து மாய்வதும்
சிறையிது கழிவதுந் தீர்வி லாவசை
இறுவதும் ஒருபகல் எய்து மோவேனும். ஈகூ.

நூறெடர் கேள்வியோர் நுணங்குஞ் சிந்தைசேர்
சூருடை மதிமுடிக் குழகன் றன்னருட்
பேறுடை யேனெனிற் பெருந்து யர்க்கடல்
ஏறுவன் விஞயினேற் கில்லை கோல்லெனும். சுய.

இத்திறம் அளப்பில எண்ணி எண்ணியே
மெய்த்துய நுழந்துவெய் துயிர்த்து விம்மியே
அத்தலை அாற்றிய வமார் யாவருந்
தீத்தமி லாங்குறச் சயந்தன் வைகினன். சக.

கண்டகன் உதாவகன் காளன் மாபேலன்
சண்டகன் சங்கனே சனுதி யாதியோர்

எண்டரும் அவுணர்கள் எண்ணி லோர்தழீஇக்
கொண்டனர் சிறைக்களங் தறுகீச் சுற்றினர். சஉ.

(வே.) மன்ன ரங்கோன் றன்பணி நில்லா மகவேங்தும்
மின்ன டானும் யாண்டுறை கின்றார் விளாவாகீச்
சொன்னல் உய்வீர் அல்லது மாவி தோலவிப்போம்
முன்ன ளேபோல் எண்ணிலீர் உண்மை மொழிகென்றார். சங.

என்னுங் காலை கேட்டச யந்தன் எம்மாயும்
மன்னும் வானின் றேடின கண்டா மற்றன்னேர்
பின்னங் தற்ற தன்மையும் ஓராம் பிணிநோயுட்
டுன்னுந் தீயோம் யாவ துனைத்துஞ் சூளென்றன். சச.

விண்டோய் மன்னன் முன்னெரு நாண்மெல் லியறன்னைக்
கொண்டே போனன் இன்னுழி யென்று தறிகோள்ளோங்
கண்டோ மல்லங் கேட்டது மில்லங் கழிவெய்தப்
புண்டோய் கின்றேம் என்சோல்வ தென்றார் புலவோர்கள். சடு.

சொற்றார் இவ்வா றன்னது போழ்திற் றுணிவெய்தி
உற்றார் போலும் இங்கிவ ரெல்லாம் உளமொன்றி
எற்ற வுண்மை சொல்லுவர் இன்னே னெனவெண்ணிச்
செற்ற ராதங் காவலர் துன்பஞ் செய்கின்றார். சசு.

வேங்நஞ் சென்னக் காயெரி.யென்ன மீதுதிஞ்சொன்
முன்னஞ் சொற்றே வைவர் தெளிப்பர் மாணேடுங்
கன்னஞ் செல்லத் தோமாம் உய்ப்பார் கடைகிற்பார்
சின்னஞ் செய்வார் போலுடன் முற்றுஞ் சேதிப்பார். சஎ.

கண்டங் துண்டஞ் செய்திடும் அங்கங் கடிதோன்றிப்
பிண்டங் தன்னிற் கூடவெ துண்டே போற்றல்
கொண்டங் கையால் வாள்கொடு மார்பங் துடைகிற்பார்
தண்டங் தன்னுன் மோதுவர் அன்னர் தவலீள. சஅ.

இத்தன் மைத்தாய்க் காவலர் யாரும் எண்ணில்லா
மெய்த்துன் பத்தைச் செய்திட மைந்தன் விண்ணேர்தங்
கோத்துந் தானும் ஆற்றலஞகீக் தவலவெய்தி
நித்தன் றன்வன உன்னி அாற்ற கீற்கின்றன். சசு.

சீற்றத் துப்போர் பல்படை கொண்டே செறுபோழ்தும்
ஆற்றத் துன்பம் பட்டத லான்மெய் யழிவாகி
ஈற்றுத் தன்மை சேர்ந்திலன் விண்ணே ரிறைமைந்தன்
கூற்றிற் பட்டுச் செல்ல ஓழக்துங் கோடியோர்போல். ருய.

நெஞ்சினில் வாலறி வெய்தினர் ஜம்புல கூறிநின்றும்
எஞ்சிய மேல்விண போற்றில தேயென இறும்வண்ணந்
தஞ்செயல் வெய்யோர் செய்வு மைந்தன் றவரோடும்
துஞ்சலன் ஊறும் பெற்றிலன் உற்றன் றுயரொன்றே. ருக.

மாடே சூழ்வோர் தம்மொடு மைந்தன் சிறைபுக்கான்
காடே போனன் இந்தீான் அன்னேர் கவலுற்றர்
பாடே விண்ணேர் தம்பத முக்கட் பானல்தும்
வீடே யல்லாற் றுன்பமும் ஓக்கம் வேறுண்டோ. ருஉ.

அந்தா வாளந் தோமாம் எஃகம் அடுதல்ஞடம்
நந்தா யுற்ற பல்படை யாவு முரிவேய்தச்
சென்தார் மார்பிற் காவலர் கையுந் திறலேஞ்ச
நொந்தார் இன்னு செய்வது நீத்தார் நுவல்கின்றார். ருரு.

வீவார் பின்னுள் அல்லது வேறோர் வினையத்தாற்
சாவார் எஞ்சார் போமீர் துண்டார் தவமீக்கார்
நோவார் நூமிங் காற்றிய பாலா னேய்நோந்தும்
ஆவா யாதுஞ் சொற்றீலர் என்றற் புதமுற்றார். ருச.

இன்னோர் யாரும் மைந்தவ வானோர் இன்மோடு
மென்னே வாரும் பாங்கி னலைத்த வினையாலே
கைநோ வெய்தி வன்மையு நீங்கிக் கவலுற்றார்
முன்னோர் தம்பாற் செய்த துடன்சூழ் முறையேபோல். ருடு.

(வே.) அத்தகைய காவல் அவுணர்க் கணித்தாய
மொய்த்தோருசார் ஈண்டி முறைநீங் கலர்காப்ப
எய்த்த அமாருடன் இந்திரான்சேய் பண்ணவருள்
உத்தமனுங் கண்ணுதலை உன்னிப் புலம்புறுவான். ருகூ.

வந்திப் பவர்பவங்கண் மாற்றுவோய் எத்தேவர்
சிந்தைக்கும் எட்டாச் சிவனே செழுஞ்சுடரோ
இந்தப் பிறவி மீடநுழப்பச் செய்தவனயோ
அந்தித்த நின்புணர்ப்பை யாரே கடந்தாரோ. ருஎ.

கைநாகத் துக்குங் கயவாய்க்கும் நாகைக்கும்
பைநாகத் துக்கும் படநுஞ் சிலந்திக்கும்
பின்னு கியவுயிர்க்கும் போருண்முன் செய்தவனயால்
எந்நா யகனே எமக்கின் றருளாயே. ருஅ.

கங்கை முடித்தாய் கூறைமீடற்றாய் கண்ணுதலாய்
தீங்கள் புனைந்தாய் சிவனே சிவனேயென்
நீங்குனின தடியேம் எல்லோர் களுமாற்ற
நங்கள் உயிர்க்குயிரா நாயகற்குங் கேட்டிலவோ. ருகூ.

பாசங்கொண் டாவி பலவும் பிணிப்போனும்
நேசங்கொண் டாங்கதவ நீக்கியருள் செய்வோனும்
ஈசன் சிவனென் நியம்பு மறையிழைத்த
ஆசொன்றும் இத்தீமை யார்தவிர்க்க வல்லாரோ. கூய.

நாரா யணனுமந்த நான்முகனு நாடரிதாப்
போரா தியான பெருமான் உயிர்க்கெல்லாம்
ஆராயி னீயன்நி யாரோ துணையாவார்
வாராய் தமியேன் நுயாகற்ற வாராயோ. கூக.

சீற்றம் விளைத்துமனந் தேவர் தொகையவலப்பான்
கூற்ற மெனவே தறுதற்ற அந்தகனும்
ஆற்றல் இழப்ப அகன்மார்பின் முத்தலையில்
ஏற்றிய வேலன்றே எமக்கேன் ஓங்கவலையே. கூஉ.

ஏங்கி அமார் இரிந்தோட வேதாந்த
ஓந்த தாண்டத் துருக்கொண்ட தானவனத்

தீந்து பேறத்தடிந்து சின்னமாய் ஓர்சிறையை
வாங்கி யணிந்த அருளென்பால் வைத்தீவையே. சுரு.

ஞாலத் தீவனயளித்த நான்முகரு நின்றவற்றைப்
பாலித் தவரும் பிறரும் பணிந்தீாங்க
ஓலக் கடலு ஞலகந் தோவலப்பவந்த
ஆலத்தை யுண்ட அருளே அயர்த்தவனையே. சுச.

மோடி தாவந்த முக்க ணுடைக்காளி
ஓடி உலதுயிர்கள் உண்ணும் படியெழலும்
நாடி அவள்வேருவி நாணிச் செருக்ககல
ஆடியருள் செய்த அருளிங் கணுகாதோ. சுடு.

போற்றைக் கயிவலப் புகல்புக்க தேவர்தமைச்
செற்றத் துடனடவே சென்ற சலந்தாவன
ஒற்றைத் திகிரிப் படையால் உடல்பிளந்தே
அற்றைப் பகலவனா அஞ்சலென்றய் நீயன்றே. சுசு.

நந்துற்ற கங்கை நதிசெறியுங் காசிதனிற்
ஒந்திக் கொடியோன் றவத்தோர் தமைத்தூந்து
வந்துற் றிடச்சினந்து வன்றே லிவனயுரித்த
அந்தக் கருவனைக் களியனோம் பற்றிலமோ. சுஎ.

ஈாஞ்சு சென்னி இருபான் புயங்கொண்டோர்
ஓாஞ்ச ராக்கர் உலகவலப்ப அன்னவரை
வீாஞ்செய் தட்ட விமல எமையவுணர்
கோாஞ்செய் கின்ற கொடுந்தொழிலுட் கொள்ளாயோ. சுஅ.

பண்டை மகவான் பரிசுணாத் தக்கவனப்போல்
அண்டர்பிரா னின்வன அறியாதோர் வேள்விசெயத்
துண்டமது செய்து சுரனையவன் றேண்முரித்தாய்
தண்ட மதவனயின்று தானவர்பாற் காட்டாயோ. சுக.

சிந்தப் புாங் கோடிய தீயவுணர் முவனைத்தாம்
அந்தப் புாங்கண் டடல்செய்தாய் எம்பெருமான்
சந்தப் புாங்கொண்ட தானவரோ டொன்றுதும்
இந்தப் புாழம் எரிக்குதவ ஒண்ணுதோ எய.

அன்பா னவருக் கருளுதியாற் பத்திநெறி
என்பர லிவலயால் இறையு மெனவழத்தி
நன்பான் மதிமிவலச்சு நாயகனே நல்லருள்சுர்
உன்பான் மிகநோந்தே யோதிய தென்பேதைமையே. எச.

ஆனலுந் தீயேன் அழங்க அருள்கோடுநீ
தானக வந்து தலையளிசெய் தாண்டாயேல்
ஆனத இத்துயாம் ஆறுமே ஆறியக்கால்
மேனு னென யான் முறக்கவளன் வேண்டிலனே. எஉ.

வென்றி யாக்கான் மேதகைய தானவால்
அன்றி மீனிவால் அண்டால் ஏவனயால்
ஒன்று செயலொன்றய் உறுதுயாத் தாழ்ந்ததன்றி
என்று மகிழ்வாய் இடாற் நீருந்தனமே. எரு.

கீற்று மதியுங் கிளர்வேம் பொறியாவும்
அற்றி னெடுமீவலந்த அதியே நின்னருளால்
ஏற்ற மிதமலக்கண் ஏகில் இழந்தவளம்
போற்றுகிலே னேற்றல் புரிவேன் புரிவேனே. எச.

தண்டேன் குளிக்குந் தருநீழல் வாழ்வுவெஃகிக்
கொண்டேன் பெருந்துயாம் வான்பதமுங் கோதென்றே
கண்டேன் பிறர்தம் பதத்தோலவுங் கண்டனனூற்
றெண்டேன் சீவனேகின் றேல்பதமும் வேண்டுவனே. எடு.

அல்லற் பிறவி அலமாவிண் ணூடுறைந்து
தொல்வலத் திருநகருந் துன்பும் அலமலமாற்
றில்வலத் தனிநடஞ்செய் தேவே இனித்தமியேற்
கொல்வலத் துயர்நீத் துன்து பதமருளே. எசு.

ஒன்றுய் இருதிறமாய் ஓனைந்தாய் ஐயைந்தாய்
அன்றதி யின்மீட்டும் ஐந்தாய் அளப்பிலவாய்
நின்றுய் சிவனேயிந் நீர்மையெல்லாந் தீங்கசற்றி
நன்ற விகட்த நலம்புரிதற் கேயன்றே. எஎ.

பொன்போலியுங் கொன்றைப் புரிசடையாய் இவ்வழிசேர்
துன்பம் அகற்றித் துறக்கத்துட் டாழாது
பின்புனி நோற்றுப் பெறற்கரிதா நின்னடிக்கீழ்
இன்பும் ஒருதலையாய் எய்தவருள் செயீவாயே. எஅ.

(வே.) என்று பற்பல இாங்கியே விடஞ்செறிந் தென்னச்
சென்று சென்றிடர் முடுற உணர்வேலாஞ் சிதைய
ஒன்றும் ஓர்கிலின் மயங்கினன் உயிர்கலந் துலையப்
பொன்றி னார்களின் மறிந்தனன் இந்திரான் புதல்வன். எசு.

ஆங்க வன்றவனப் போலவே அமாரும் அழங்கி
ஏங்கி ஆருயிர் பதைத்திட இாங்கினர் வீழ்ந்தார்
தூங்தும் வீழறு பழமாஞ் சாய்தலுந் தொடர்ந்து
பாங்கர் சுற்றிய வல்லிகள் தியங்கிவீழ் பரிசின். அம.

அண்டகோசப் படலம்.

(The Hindu description of the Earth and other portions of the Universe.)

தீயதோர் இனைய மாற்றஞ் செப்பலும் இதுநன் றெந்தை
ஏயின பணியி னிற்பன் இறையவன் எனக்குத் தந்த
ஆயிரத் தெட்டென் றேதும் அண்டங்க ணிவலமை யாவும்
நீயுனா என்ன ஆசான் நிருபனுக் குனைக்க லுற்றன். க.

மேலுள பொருளுந் தத்தம் விஷாவது நிற்க இப்பான்
முலமாம் பததி தன்னின் முஷாத்திடும் புந்தி புந்தி
ஏலுறும் அகந்தை ஒன்றில் எய்துமைம் புலனும் ஆங்கே
வாலிய ககனத் தோடு மண்ணிலங் காறும் வந்த. உ.

அப்பெரும் புவிக்குத் தானேர் ஆயிர கோடி அண்டம்
ஒப்பில வென்ன உண்டால் ஒன்றினுக் கொன்று மேலாய்ச்

செப்புறு நிலைமைத் தன்று தெரிந்திடிற் பாந்து வைதும்
வைப்பென லாதும் அன்ன மற்றுவை ஐம்போன் வண்ணம். ரு.

அங்கண்மா ஞாலத் தண்டம் ஆயிரா கோடி தன்னில்
இந்துரீ பேற்ற அண்டம் ஆயிரத் தெட்டி னுள்ளுந்
துங்கமாம் அண்டம் ஒன்றின் இயற்கையைச் சொல்ல லுற்றேன்
செங்கைசேர் நெல்லி என்னச் சீந்தையிற் காண்டி அன்றே. ச.

கதிரோழ துகளெண் ழன்று கசாக்கிரா தத்த மாதும்
இதுதொகை இருநான் குற்ற இலாக்கையவ் விலாக்கை நான்காய்
உதிதரு யூகை என்ப யூகையெட் டியவை என்ப
அதனெரு ழன்று கொண்ட தங்துலத் தளவை யாமே. ஞ.

அங்துலம் அறுநான் காதும் அதுகாங் காமோர் நான்கு
தங்குத றனுவென் றுதங் தனுவிரண் டதுவோர் தண்டம்
இங்துறு தண்ட மான ஈராயிரங் குரோசத் தெல்லை
பங்கமில் குரோச நான்கோர் யோசனைப் பால தாமே. சு.

அந்தயோ சனையின் எல்லை ஐம்பதிற் றிரண்டு கோடி
வந்ததிவ் வண்டத் திற்ற மாயிரும் பாவை வைப்பு
முந்துமப் புவன மாத மொழிந்திடும் அண்டங் கட்டும்
இந்தவா றளவைத் தென்றே எண்ணுதி இவைகொள் வேலோய். எ.

ஒண்புவி யினுக்குக் கீழாம் யோசனை ஐம்பான் கோடி
தீண்புவி தனக்கு மேலாய்ச் சேர்தரும் அளவும் அஃதே
மண்புவி மேரு வுக்க மாதிரம் அவை யோரோட்டும்
எண்படும் ஐம்பான் கோடி ககனத்தின் எல்லை யோடும். அ.

அண்டமார் கடமோர் கோடி அதற்குமீ தீதிலோர் கோடி
தீண்டிறற் காலச் சேந்தீ உருத்திரர் சேம்பொற் கோயின்
மீண்டழற் கற்றை யுள்ள தொருபது கோடி மீக்கண்
கொண்டெழ தூம் எல்லை துணிக்கிவங் கோடியாமே. சு.

அரித்தவி சுயர்ச்சி ஆங்கோர் ஆயிரம் அளவைத் தாதும்
பாத்தலும் அதற்கி ராட்டி படர்தரு காலச் சேந்தீ
உருத்திரர் அழலின் மேனி யோசனை அயுத மாதரீ
திருத்தத பலகை வாள்விற் செழஞ்சாம் ஏந்திச் சேர்வர். யு.

ஓங்கிய காலச் சேந்தீ உருத்திரர் தம்மைப் போல
ஆங்கொரு பதியின் சூழ அன்னவர் ஏவ லாற்றிப்
பாங்குறீ ஒருபால் ஆங்கோர் பரிசன மேவும் அன்னோர்
பூங்கழல் வழத்தி யாவு மதிக்கமட் புவனம் வைதும். யுரு.

அன்னதோர் புவன மீக்கண் அடுக்குறு நிலைய வாகித்
துன்னுறு நாலெண் கோடி தொகைபடு நிரையத் தெல்லை
உன்னத மான கோடி ஒன்றெழி முப்பான் மேலும்
பன்னிரண் டிலக்கம் அண்டத் தளவுறும் பாப்பு மன்னே. யஉ.

உற்றிடு நிரைய மீதில் ஒன்றிலா இலக்க நூறு
பெற்றிடும் உயர்வு தன்னிற் பிறங்குமோர் புவனங் கீழ்பாற்
பற்றிய இரும்பு நாப்பண் பச்சிமம் பசும்பொற் சோதி
மற்றகன் மேல்பா கத்தில் வதிவர்கூர் மாண்டர் என்போர். யரு.

காழக முகத்தர் கூர்வாய்க் கணிச்சியம் படைசேர் கையர்
ஊழியங் கனலை அன்ன உருவினர் எரியுங் கண்ணர்
மாழையம் பீட மீக்கண் வைதகூர் மாண்டர் தம்பாற்
சூழருத் தீராய் உள்ளோர் தொகுதியை அளக்கோ ணுதால். யச.

அப்புவ னத்து மீதே அந்தாம் இலக்கம் ஒன்பான்
செப்புவர் அதனுக் தும்பர் சீறந்தபா தலங்கள் என்ப
ஒப்பறு பிலமொன் றற்கே ஒன்பஃ தீலக்க மாக
இப்படி அறுபான் முன்றும் இலக்கமேழ் பிலத்தின் எல்லை. யடு.

பாத்தினி லுறுங்க ணிட்ட பாதலம் எட்டி லக்கம்
ஆத்தினுக் ககற்சி வெவ்வே றயுதமாம் அவைமுப் பாகம்
ஊர்த்ததும் அவுணர் கீழ்பால் ஒள்ளெயிற் றாகர் நாப்பண்
தீருத்ததும் ஆக்கர் மேல்பாற் சிறந்துவிற் றிருந்து வாழ்வோர். யசு.

இதன்மிசை இலக்கம் ஒன்பான் ஆடகர் இருக்கை யாதும்
இதன்மிசை வெளியோர் கோடி இலக்கமும் இரப துண்டால்
இதன்மிசை களிறு பாந்தள் எட்டுடன் சேடன் ஏந்தும்
இதன்மிசை புவியின் ஈட்டம் எண்பஃ தீலக்க மாமே. யஎ.

ஈடுறு பிலங்கட் கெல்லாம் இறைவாய்ப் பாது காப்போர்
ஆடகர் தாமே நாகர் அவுணர்வா ளாக்கர் அன்னோர்
தாடொழ சனத்துக் கெல்லாங் கடமுதற் றாயி ருகக்
கோடியோ ரைம்பா னுதுங் துணித்தவன் கோடி அன்றே. யஅ.

பலவகைப் பிலங்கட் கெல்லாம் பாமதாய் உற்ற தோல்பார்
உலகையும் அங்கண் உள்ள உயிரையும் உளைப்பான் கேட்டி
தலவிய சம்பு சாகங் குசைகா வுஞ்சங் கோதில்
இலவுகோ மேத கம்புட் காமிவை ஏழ தீவே. யசு.

கருதுமவ் வுலகின் உப்புப் பாறயிர் நெய்யே கன்னல்
ஈதமா மதுநீ ராதும் எழுகடல் ஏழ தீவும்
வான்முறை வாவிச் சூழ மற்றதற் கப்பாற் சொன்ன
தானமீக வளர்ந்து நிற்குஞ் சக்கீ வாள சையம். உய.

அன்னதற் கப்பால் வேல யாசனும் புறத்தில் ஆழி
பின்னது தனக்தும் அப்பாற் பேரிருள் சேர்ந்த ஞாலம்
மன்னவ காண்டி இன்னும் வலிகெழ பண்டத் தோடு
துன்னுமிப் பொருள்கள் யாவுஞ் சூழ்ந்துகொண் டிருக்த மாதோ. உக.

எல்லைதீர் முன்வனத் தீவோர் இலக்கமாங் கடலும் அற்றே
அல்லதீ வாத நேமி யதற்கதற் கீட்டி யாகச்
சொல்லினர் ஆங்கண் கண்ட தொகையிரு கோடி நல்கீ
நல்லதோர் ஐம்பான் மேலு நான்கெனும் இலக்க மாமே. உஉ.

ஐயிரு கோடி சொன்னத் தணிதலம் அதுசூழ் நேமிச்
சையமோர் அயுத மாதஞ் சாதன் புறத்து நேமி
எய்திய கோடி மேலும் இருபதோ டிலக்கம் ஏழாம்
மையிருள் செறிந்த தாதும் எல்லைமேல் வதுப்பா மன்னோ. உரு.

ஆரிருள் உலக முப்பான் அஞ்செனுங் கோடி மேலும்
ஓரொரு பத்தோ டொன்பா னூறுநான் கயுத மாதும்

பேரிருள் சூழ்ந்த அண்டப் பித்திகை கனமோர் கோடி
பாரிடை யகலந் தேரிற் பாதியோ ராம்பான் கோடி. உச.

நடைதரு தேரினூ லாற்ற நாம்புகல் கணிதந் தன்னை
உடையதாந் திசையே இவ்வா றெழிந்தமா தீத்தும் வைக்கில்
வடகோடு தென்றி கீழ்மேன் மற்றுள கோண முற்றும்
நோடிதரு கோடி கோடி நூறியோ சனையுண் டாதும். உடு.

முள்ளுடை முல மான முண்டகத் தவிசின் மேய
வள்ளறன் வலது மோய்ம்பால் வந்தீடு சாம்பு வேந்தன்
அள்ளுடை வேற்கை நம்பி அன்புடை வீத நோற்று
உள்ளதோ ரில்வ முற்றும் ஒருதனிக் குடையுள் வைத்தான். உசு.

அங்கவன் றனது மைந்தர் அங்கதீ ரன்மே தாதீ
துங்கமாம் வபுட்டு ஆதி புராதிட்டித் துதிமான் றெல்சீர்
தங்குமவ் வியனே மீக்க தவனெடும் எழுவர் தாழம்
பங்குகொண் டேழ தீவும் பாதுகாத் தாசு செய்தார். உஎ.

(வே.) சீரியசம் புத்தீவு புரந்தவங்க தீனென்போன் றனருளுஞ் சி
றுவாயோர்
பாரதன்கிம் புருடனரி கேதுமாலோன் பத்திரா சுவத்தனளா வீதனே
ன்போன்
ஏருடைய இரமியனல் லேமீப்பேரோன் இயற்தருவாம் ஒன்பதின்மர்
இவர்தம் போல்
ஒரோருவர்க் கோவ்வோன்றய் நாவற்றீவை ஒன்பதுகண் டமதாக்கி
உதவினனல். உஅ.

விண்ணுயர்சம் புத்தீவி னடுவுநின்ற மேருவரை செங்கமலப் போது
ட்டுப்போல
நண்ணுமதற் கீயோசனையுன் னதமெண்பத்து நான்குளவா யிமா
தி ரூலமாழ்ந்த
தெண்ணிரண்டா யிரஞ்சென்னி யகலமுப்பான் இராயிராம் பாரை
யெல்லை இதனிற்பாதி
வண்ணமிது மேகலழன் றதனிலுச்சி வாய்த்திடுமே கலையிற்பல் சி
காமல்தும். உக.

மேருவரை அதற்தருடுப் பிரமன்முதூர் மீக்கமனே வதியதற்து மேலை
த்திக்கின்
நாணன்வாழ் வைதந்தம் வடகீழ்பாலி னுதனமர் சோவதிமா தீங்
களெட்டும்
சீரியஇந் தான்முதலாம் எண்மர்தேயங் தெற்குமுதல் வடக்களவு ம
நுங்கு தன்னின்
நேரியதோர் தேசமது செவ்வேபோது நெடும்பூமை ஒன்றுளது நீவன
கமாதோ. ஊய.

அந்தவரைக் கீழ்திசைமந் தாமாம்வெண்மை அதன்றெற்குக் கந்த
மா தனம்போன் மேல்பாற்
சுந்தாமாம் விபுலநீ லம்வடக்குச் சுபாசுபமா தவளப்போது கடம்பு ச
ம்பு

நந்தியதோர் போதியால் தணபாலாதி நாற்றிசையில் வளைமீது நீற்குநா
வன்
முந்தியாண் டாயிம்யோ சனையாமேவ முத்தருவும் இதிற்பாதி மோழி
யுமெல்ல. ஈக.

அத்தகைய கீழ்த்திசையில் அருணமேல்பால் அசிதாந்தென் றிசை
யின்மா னதமேஅல்லா
உத்தாத்தின் மாமடுநீர் நிலையாயோங்கும் உய்யானஞ் சயித்தாதங் கு
ணக்தவைதம்
வைத்தபெரு நந்தனந்தெக் கணத்தீலோங்கும் வைபாசங் குடக்கம
நும் வடாதுபாங்கர்
மெத்துதுரு தாக்கியமற் றீடுமிவ்வாறு மேருவளைச் சாலிடை வாவும்
ன்றே. ஈஉ.

கடிகமழ நாவலொன்று தென்பாலின்ற காணத்தாற் பாதன்றன் க
ண்டமுற்றும்
இடனுடைய நாவலந்தீ வெனப்பேர்பெற்ற இத்தருவின் நீங்கனிநீர்
ஆறுய்மேருத்
தடவளையைப் புடைசூழ்ந்து வடபாற்சென்று சாம்புநதப் பேர்பெறு
மச் சலிலந்துய்த்தோர்
உடன்முழதும் பொன்னிறமாய் அயுதமேலு மொருமுவா யிமாண்டங் கு
றுவான்றே. ஈஈ.

நாற்றிசையில் வளைப்பாப்பு மேல்கீழ்தானு நவின்றிடுமே நுவிற்பாதி
அதற்குக்கீழ்பால்
மாற்றரிய மாலியவான் மேல்பாற்கந்த மாதனந்தென் றிசைநீசதம் ஏ
மகூடம்
ஏற்றவிமம் வடபானீ லஞ்சுவேதம் இயற்சிருங்கம் எட்டுவளை இறு
வாநீலம்
மேற்றிகழ்பொன் மணிகனகம் பணியேநீலம் வெண்மைமதி காந்த
மிவை மேனிதானே. ஈசு.

நீசதமோடு பொற்கூடம் இமயங்கீழ்மே னெடுங்கடவுத் தலைகூடி
நீமிருஞ்சோமன்
றிசையுளபூ தாழன்று மனையவேட்டுத் தீண்கிரியும் ஆயிரமோ ச
னவான்செல்லும்
வசையில்கந்த மாதனமா லியவானென்னு மால்வளைக டமதகலம்
அயுதமற்றை
அசலமிரு முன்றுமிரா யிமாந்திவுள் அமருநவ கண்ட வேல்வல அறை
வன்மாதோ. ஈடு.

கோதில்வட சடன்முதலாச் சிருங்கங்காறுங் குருவருடஞ் சிருங்கம
தற் சுவேதமட்டும்
நீதியிராணியவருடஞ் சுவேதநீல நெடுங்கிரிபி னடுவணிரா மியமாமேருப்
பூதாஞ்சூழ் வருடமளா வீதமாதும் பொலிந்தகந்த மாதனமேற்புணரி
நாப்பண்
கேதுமால் வருடமா லியவான்றெட்டுக் கீழ்க்கடலி னிறுவாய்ப்பத் தி
ராமதனமே. ஈசு.

அம்புவியி னிசதழுதல் ஏமங்கூறும் அரிவருடம் ஏமழுதலிமயநாப்பண்
கிம்புருடந் தென்கடற்தும் இமயமென்னுங் கிரிக்தூடுப் பாதமாங்
கேதுமாலோ
டிம்பர்புகழ் பத்தீழப் பத்துநாலா யிரீன்ற வோன்பதினு யிரமாமே
ல்வல
உம்பர்தன துலகவனய பாதமென்னும் ஞின்றெழீந்த கண்டமேட்டி
ம் உற்றுளார்க்கே. ரூஎ.

ஆங்குருரூட் டுறைவோரோர் பொழுதினுய்பால் ஆடுவ் மகடுவு மாகத்
தோன்றித்
தாங்கள்விழை விற்புணர்வர் அவர்க்கேதெய்வத் தருமலர்கள் உதவு
முணக் கனியுங்காயும்
ஓங்குபச்சை நிறமாயுள் அயுதமேலும் ஒருழவா யிரமதற்கு வடபாகத்
துப்
பாங்கமர்வர் முனிவர்சா ரணரோசீத்தர் பதின்முவா யிரவாயுள் படிகம்
வண்ணம். ரூஅ.

பாவுபத்தி ராசுவத்தோர் கனிகாய்துய்ப்போர் பதின்முவா யிரவாயுள் ப
டைத்தசேயோர்
ஆமியத்தோர் பலநுகர்வோர் மதிநேர்மெய்யர் ஆயிரமஞ் ஞூறயுதம்
யாண்டுபெற்றோர்
பொருவரிய ஆணியத்தி னுள்ளோரிலின் புன்கனியே மிசைதுவர்பூங்
துவளபோல்வர்
வருடமவர்க் கோருபதினு யிரமேயன்றி மற்றுமீண்டாயிரமாய்ச் சொ
ற்றதோன்னூல். ரூகூ.

வாவுமளா வாதத்தோர் வேளியமெய்யர் மிசைவதுதீங் கரும்பிதம்
அயுதமேலும்
ஆயிரமா யுசுகேது மாலந்தன்னில் இருப்பவர்பைங் துவளநறை
யினிதினுண்டல்
பாரையுள கண்டகியின் கனியேயாயுள் பத்துளவா யிரமரிகண் டத்
துவாழ்வோர்
ஓயிரமோ டொன்பதினு யிரமதெல்வல உணவுகனி காய்மதியம் ஒ
ளியதன்றே. சய.

போற்றியகிம் புருடத்தோர் இறலித்திய புன்கனியே மிசைவர்நிறம்
பொன்மையாயுள்
சாற்றியிடும் ஓயுதம் ஏமகூடத் தடவரைத்தென் பாலிமய வடபா
றன்னில்
ஏற்றமிதங் கயிலநிற்தும் இதற்குமீதே யிமையாழக் கட்பெருமான் உ
மையாளோடும்
வீற்றிருப்பன் ஊழிதனில் அண்டங்காறு மேலோடுகீழ் சென்றிடுமவ்
வேற்புமாதோ. சக.

இந்தவிரு நான்தகண்டத் துறையுநீரார் இன்னல்பிணி நரைதிரைமூப்
பீளமைசோரார்
முந்தையுகம் போலேயிம் முன்றினுள்ளு மோய்ம்புரிறை அறிவடல மு
யற்சியாயுள்

அந்தமில்சீர் முதலெல்லாம் ஒருதன்மைத்தாய் அடைதுவர்முன் பாத
த்தில் அவதரித்து
வந்துபுரி வினைப்பயன நுகர்வார்என்பர் வானமகில் சென்றுபுனல்
வழங்காதங்கண். சஉ.

பாதத்து ளாவனி தீழைத்துமற்றும் பஃறெழிலும் புரிந்தும்அறம் பா
பமீட்டிப்
போருள்பெள தீதமெழவா யானழன்றீற் பெறும்பயன்கொண் டுய்வ
தென்பர் பெருமையாற்றல்
சீரறிவு நிறையாயுள் உருவமுண்டி செய்கையுகங் களுக்கியைந்த தீற
னேசேர்வர்
தோழைமதற் பலபைங்கூழ் விளையுளாக்கக் தூயகனி காய்கந்தம் பி
றவுந்துய்ப்பார். சஙு.

நாலிருகண் டத்தோரும் விண்ணுளோரும் நாகினரும அவ்விடத்தி ன
ண்ணிவைதம்
மேலையிரு வினையாற்றி அவற்றிற்கேற்ற வினைப்பயன்க டுய்ப்பதொ
ன வினம்புமாற்றற்
சீலமிதம் பாதமாங் கண்டமொன்றே தீவினைநல் வினையாதஞ் செ
ய்கைக்கெல்லாம்
முலமறு துறைபெறினே வந்துதேவர் முனிவர்களுந் தவம்பூசை முய
ல்வாங்கண். சச.

கவிபுகழும் பாதனுமீந் திறனும்பேறோன் கசேருகன்றும் பாகனிக பத்
ரனுகன்
சவுமியனே மருதருவன் வருணனென்னுந் தநயருடன் குமரியெனு
ம் வனிதைதன்வ
உவகையுடன் உதவியவர் தத்தம்போல் ஒன்றற்கோ ராயிரம்யோ ச
னையதாகப்
புவிபுகழ்பா தத்தைநவ கண்டமாக்கிப் போற்பினுடன் அனவர்க்
கும் புரிந்தானன்றே. சடு.

கங்கைகவு தமையழன கவுரிவாணி காவிரிநன் மதைபாலி கம்பை
பம்பை
துங்கபத்தி ரிதுசைகோ மதிபாஞ்சாலி சூரிசிகி பாகாரா தூதபாவை
சங்கவா கினிசிவைபா ரத்துவாசி சார்வரிசந் தீபாகை சாயுவேணி
பிங்சலதன் டலதமரி பொருநைவேஙிகா பெண்ணைமுதல் அற
னந்தம் பெருகிநண்ணும். சசு.

மன்னுமயேந் திரமலயஞ் சையஞ்சத்தி மானிடமே பாரியாத் திரமா
விந்தம்
என்னுமல ஓழேழங் காஞ்சியாதி எழுநகருந் தானமோ ராமேலை
ட்டும்
பன்னுமரு மறைமுதலோர் மேயதெய்வம் பற்பலவுஞ் சுருதிமுறை ப
யில்வுமேவி
மென்னேறிசேர் வதுதமரி கண்டமேன மிலேச்சரிடம் ஒளோட்டும்
வியப்பிலாவே. சஎ.

இங்கிவைசம் புத்தீவின் இடனேதென்பால் இருங்கடல்சூழ் சாகாத்
தின் எல்லைதன்னிற்
றங்கியகோ மேதாதி அவற்குமைந்தர் சாந்தபய னச்சீரான்கோ தைய
னே ஈந்தன்
துங்கமித சிவனெடுகே மகன்சிறந்த துருவனிவர் போலேழ் வருட
மாக்கி
அங்கவருக் கருள்புரிந்தான் கடவுள்வாயு ஆரியர்விந் தகர்தாகர் ஆண்
டுவாழ்வார். சஅ.

சோமகமே சுமனஞ்சந் தாமமுத்தந் துந்துமிவப் பிராசனகா தியர்
தோல்சீர்க்
கோமதமாம் எழுகீரியுஞ் சிவம்விபாவங் குளிராமுதஞ் சுகிாதமே அனுத்
தைசித்தி [ரீன்ற
மாமைதரு சிகாமெனும் அறங்கேழ மருவியிடுந் ததிக்கடலை வளைந்து
ஏமமுறு தசைத்தீவில் வபுட்டுவென்னும் இறையவற்குஞ் சிறுவர்க
ளாய் எழுவருண்டால். சக.

சுப்பிாகன் உரோகிதனே தீக்கன்முகன் சுவேதனன்சித் தனன்வ்யி
த்தி யதனென்றேதும்
இப்புதல்வர் போலேழ் வருடமாக்கி ஈந்தனனுன் னதந்தமுதமாாம்
வேகம்
வைப்புறுசந் தங்கமடந் தூணம் வெய்ய மலையேழுஞ் சோண
வெள்ளி மதியேதோமை
ஒப்பறுநேத் திரைவிமோ சனைவிருத்தி ஒழுகு நதியுளதால் உலவை
புத்தேள். ரு.

தற்பகரே கபிலர்சா ாணர்நீலத்தர் தண்டர்விதண் டகாண்டைச் ச
னங்களாவார்
அப்புறநெய்ப் புனரீகா வுஞ்சதீபம் அதற்குமன்னன் புாதிட்டு அவன்
றன்மைந்தர்
மெய்ப்படுசா ாணன் கபிலன்கிருதிகீர்த்தி வேணுமா னிலம்பகனுற்பி
தனேயென்னச்
செப்புமவர் போலேழ் வருடமாக்கிச் சிறப்புடனே அவாசு செய்த
ற்கீந்தான். ருக.

மன்னுதசே சயமநுவித் துருமம்புட்பம் வருத்த மீமவந்துதிம மந்தாாந்
தான்
என்னுமல ஏழசினை தூதபாவை இயம்புனிதை யேபோருநை யகீ
லபாவை
சென்னெறிசேர் பந்தமெனு நதியோழே சேர்ந்துளது தபதர்சடா வ
சுர்மதேகர்
பன்னுபுகழ் மேகாவர் சனங்களாவார் பங்கயனே அந்துடைய பகவ
னம்மா. ருஉ.

மற்றதனுக் கப்பாலை அளக்கர்கன்னல் வளைந்துடைய தீபஞ்சான்
மலியாமங்கட்
கோற்றவனுந் துதீமைந்தன் அவன்றன்மைந்தர் குசலன்வேலன் தே
வன்மதீ அந்தகான்

அற்றமிலா மனேகன்றுந் துமியாமன்னர்க் களித்தனன்ஏழ் கூறக்கி
அசலமேழஞ்
சொற்றீமீஞ் சுரபிவா மனம்விருத்தந் துங்துமிதன் னியைபுண்ட ரீக
நீற்தும். ருரு.

போதுதழ தங்கவரி ஆதியாமன் புண்டரீக மனேபவஞ்சந் தியமென்
றேதுஞ்
சீதநதி ஏழுசெல்லும் புட்கலாதர் சிறந்திடுபுட் காதரியற் சிசிரானேன்
போர்
ஏதமிலா துறைசனங்கள் கடவுளீசன் இதற்தமப்பான் மதுக்கடல்
சூழ்ந் திருந்ததீபம்
மேததகோ மேதகமவ் வியனேதோன்னுள் வேந்தனவற் கேழமைந்
தர் மேனுள்வந்தார். ருசு.

தூயவிமோ சனன்மோகன் சகலன்சோமன் சுதமான் தமான்மணி
ச் சகனமைந்தர்க்
காயதையேழ் கூறுபுரிந் தளித்தான்சிங்கம் அத்தம் உதை யஞ்சலங்கி
ராவுஞ்சம்அம்பி
கேயமீ மியங்கிரிஏழ் ஆதிதேனுக் கீளர்சபத்தி சுதமாரி தமாரியிக்கு
மாயைநதி ஏழுளமந் தகார்மங்கர் மானசா ராமாக்கன் மதிமன்றெ
ய்வம். ருரு.

புடையினது தூயபுனற் கடலேதீபம் புட்காமன் னன்தவன்றன் புத
ல்வாரனேர்
அடல்கெழஉத் தாதிமா வீரனென்போர்க் கதனஇரு கூறுபடுத்தளி
த்தானென்ப [வேற்புக்
விடபமங்கேந் தீமநுணம் வாதநீலம் இந்தீமந் திரியமெனும் ஏழ
தடிவலசிவை உவைதாணி சுமனசிங்கை தமரியெனும் எழுநதியு
ங் கொண்டுமேவும். ருசு.

மேனியலர் வியனகார் நாகனென்போர் மேவியமா பரிசனம்வெய் யவ
னேபுத்தேள்
ஆனதோர்புட் காதிவின் முடிவிவலம்பான் ஆயிம்மோ சனதன்னில்
அசலமொன்று
மானசோத் திர்மேனவே சகடக்கால்போல் வட்டவணபேற் றிடுமே
தன்கண் மகவானுக்தும்
ஏனையதோர் எழுவர்க்தங் குணபாலாதி எண்டிசையி னும்பதங்கள்
இசைந்தவன்றே. ருள.

போந்ததிரைப் புணரிகளின் முடிவுதோறும் புடையுறவே வளர்ந்தோ
வ்வோர் பொருப்புநீற்தும்
இந்தளதோர் சாகமுதற் றீவுமுற்றும் இருப்பவர்க்த நாதிதாழப் பி
ன்னலில்வல
அங்கவர்கள் கலியினீலும் புருடர்தன்வன அடைவர்பதி னுயிரழ்ண்
டமர்வாப்பாற்
றங்கியது தமனியப்பார் அதனைச்சூழ்போய்த் தடம்பொருகோ மீப்போ
ருப்புச் சாருமன்றே. ருஅ.

நேமிவரை அதற்கிப்பாற் சுடரோயப்பா னிசிப்படலஞ் செய்யமணி நி
றனேமன்னர்
காமருசீர் இயக்கரிராக் கதரோவெம்பேய்க் கணங்களமர்ந் தீடுவர்தி
சைக் கடவுளோருந்
தாழடைய மாதிரத்தின் மேருவின்கட் டங்ததல்போல் வைதுவாங் க
தனுக்கப்பாற்
றூமமுறழ் இருளுலது புறத்துநேமி தோல்வலயண்ட கடமுறையே
சூழமன்றே ருகூ.

ஊழிநெறி யாற்றத்தம் உயிரைத்தாமே ஒழிவுசெயதோ நந்தெருளும் உ
ணர்விலோரும்
ஆழிவளைப் புறஞ்சூழ்வர் அதனுக்கப்பால் ஆரிருள்சேர் எல்லதனில்
அயன்மாலீசன்
வாழுநகர் முன்றுண்டால் அண்டச்சார்பில் வாம்பில்பெருங் கணநிரை
கள் வதிந்துமல்கும்
சூழுருசம் புத்தீவு முதலாயண்டச் சுவர்காறும் புவியேன்பர் தோல்வல
யோரோ. சுய.

இப்புவியின் மேற்கணத்தீவ் வுலகதாதும் இதன்மீசைதய் யகலோ
கம் இதற்குமீதே
வைப்புடைய ஈனைங்கால் வயங்குதேயம் மற்றதன்மேல் எழுபுயலு
ம் வழங்குமெல்லை
முப்பதினு மீகோடி முகில்ஒவ்வோன்றை முறைசூழ்வுற் றீடுமதற்கு
முன்னாகச்
செப்பரிய கிம்புருடர் கருடாரனேர் சித்தர்கள்விஞ் சையர்இயக்கர்
சேருழதூர். சுக.

இங்கிதன்மேற் சுரநதிசேல் லிடனேஅப்பால் இாவிபதந் தாணிக்கோ
ர் இலக்கமாகும்
அங்கதனின் முப்பான்முக் கோடிதேவர் அருக்கனுடன் வழிக்கோள்
வர் அதற்குமீதே
தீங்கதுல கோரிலக்கம் உம்பர்தன்னிற் செறிதருதா காகைஉலகம் இ
லக்கஞ்சேணிற்
பொங்கொளிசேர் புதனுலகீர் இலக்கமப்பாற் புகருலகம் ஈரிலக்கம்
பொருந்திற்றன்றே. சுஉ

அந்தாமேற் சேயுலகீரிலக்கமேலே அாசனுலகீரிலக்க மதற்குமேலே
மந்தனுல கீரிலக்கம் அதன்மேலோழ் மாமனிவர் உலகிலக்கம் ஆ
குமப்பால்
அந்துருவன் உலகிலக்கம் புவலோகத்தின் அலத்தகைய தோகைபதி
னைந் திலக்கமாகும்
இந்தஉல கத்தின்மீசை உடையதெய்வம் எழவகையா மருத்தினமுங்
கெழுவுமெல்லை. சுரு.

தோகலோடு சேர்தருமீப் பதத்தின்மீது சுவலோகம் என்பத்தைந் தீ
லக்கமாங்கே
புகலோடு வானவரும் பிறரும்போற்றப் புாந்தான்வீற் றிருந்தாசு புரிவ
னப்பான்

மகலோகம் இருகோடி மார்க்கண்டாதி மாமுனிவர் பலர்செறிவர் மற்றி
தன்மேல்
இகலோகம் பாவுசன லோகவேல்லை எண்கோடி பிதிர்தேவர் இரு
ப்பாங்கண். சுசு.

தவலோகம் உன்னதமீ ராறுகோடி சனகர்முத லாயுடைய அனகர்சே
ர்வர்
அவண்மேற்ச் தியலோகம் ஈரொண்கோடி அயனின்பத் துலகமுல க
ளிக்குந்தான [டி
நவைதீரும் பிரமபத முன்றுகோடி நாரணன்வாழ் பேருலகம் ஓர்முக்கோ
சிவலோக நாற்கோடி அதற்குமீதே தீகழண்ட கோளகையுங் கோடி
யாமே. சுடு.

வேதமொடு தந்திரமும் அவற்றின்சார்பா மிருதிகளும் பிறநூலும் வேறு
வேறுய்
ஓதிடுமண் டத்தியற்கை மலவோவென்றல் உண்மைதெரிந் தீடிற்
படைப்பும் உலப்பில்பேதம்
ஆதலினல் அவ்வவற்றின் நிரிபுகோடி அறிந்துனக் கீண்டுண்மை யது
வேசொற்றம்
ஏதமிலிவ் வண்டத்திற் புவனனூற்றெட் டிறையருள்சேர் உருத்திரர்த
ம் மிருக்கையாமே. சுசு.

(வே.) இந்த அண்டத்தின் இயற்கையே முன்னுனக் கிறைவன்
றந்த அண்டங்கள் ஆயிரத் தெட்டுமித் தகைமை
மைந்த நீசென்று காணுதி யெனவதத் துணைப்ப
அந்தம் இல்லதோர் மகிழ்வுடன் உணர்ந்தனன் அரசன். சுஎ.

CASI KANDAM.

காசி காண்டம்.

குபேரனுலதகண்ட அத்தியாயம்.

(The history of Kuvera, a demi-god, and King of Alaka.)

குடக்காய்த் தெங்கின் பழமுதிர்க் குதிக்குங் கயவாய் நெடுவாவை
மடற்பூங் கமுகின் மிடறறுடிக்கு மல்லல் வளங்கூர் காம்பீலியீற்
கடற்பா ரணைத்தும் இசைபோக்கிக் காம முதல முக்குறும்பின்
றெடர்ப்பா டறுத்த வேள்விதத்தன் என்ன வுளனுங் கொருமறை
யோன். க.

அன்ன மறையோன் பலகாலம் ஆற்றுந் தவத்தால் அருளோடுமோர்
கன்னற் குதலை மகவீன்றன் அவன்பேர் காம தணநீதியாம்
முன்னூற் கரும முடித்ததற்பின் மதியின் வளர்ந்து முதுக்குறைவாற்
பன்னு மறையின் பாப்பணத்துங் கடந்தான் பனுவல் இனிதுணர்ந்
தான். உ.

இவனய காலை ஊழ்தூப்ப உள்ளம் வேறாய் எழிற்புதல்வன்
மவனயின்ஈட்டுபோருளவனத்துங் கவர்ந்து கொடுபோய் மதிமருட்டும்
விவனயம் வல்லார் பொருஞ்சூதின் வாளா வழங்கி மேவரிய
தனது தொல்வல மறைநெறியுந் திறம்பி நாளுந் தவறிழைத்தான். ங.

தாதை மகன்யாண் டுளனென்று கேட்குந் தோறுந் தாய்வேருவி
ஓதற் ககன்றன் எனச்சூது மறைத்து மொழிய உணர்கிலனுய்த்
தீதி றவத்து வேள்விதத்தன் என்னுஞ் செழுநான் மறைவல்லோன்
காதற் புதல்வற் கருங்கயற்கட் காமர்க் கன்னி மணமுடித்தான். ச.

(வே.) ஆயு மைந்தவன வருகென அழைத்துநீ இழைக்குந்
தீய செய்தியை உன்தையின் றுணர்ந்திடிற் செயிர்த்துக்
காயும் என்னெடு நின்வனயும் என்பது கருதி
மாய வெங்கவ றடுதன் மறைத்தியான் மொழிந்தேன். ஞ.

உன்தை செய்தியும் ஒழுக்கமும் உணர்கிவல அன்றி
மைந்த நுங்குலக் கிழமையு மதிக்கிவல மறைதேர்
அந்த ணுளர்தஞ் சிறுவர்நல் லொழுக்கமிங் கறிந்துஞ்
சிந்தை செய்கிவல என்றுகண் கலுழ்ந்திவை செப்பும். ட.

ஊற்றீ நுங்துவாட் டடங்கணீர் வாநின் றுலைக்த
மாற்றங் கொள்கலா தாங்கவன் உறைதலின் வஞ்சம்
வேற்றில் இன்புறல் கள்ளுணல் வேட்டம்வெங் கவறு
போற்றல் செய்துநர் புணர்ப்பிவை யாவரோ தடுப்பார். எ.

இன்ன தன்மையின் இகைந்துளான் றவனியீனி தீன்ற
அன்வை கண்படும் அமைதியிற் றந்தையாங் களித்த
மின்னு ரன்மணி மெல்லிான் மோதாங் கவர்ந்து
துன்ன நுங்கவ றடுநர்க் கதவனயுந் தோற்றன். அ.

நிவனவ நுந்தவம் ஆற்றிய நீகரினுன் மறையோன்
மவனவி கையிடைக் கொடுத்ததன் மணிவா லாழி
இனித ணிந்துளான் ஒருவவன மறுகிடை யேதிராப்
புவனயும் ஆழிமற் றெனதென ஆங்கவன் புகல்வான். கூ.

பன்னற் கேள்வியோய் களவினீற் கொண்டிலன் பரிவால்
நென்னல் என்றுகில் சுதீனுற் கவர்ந்துநீன் பாலன்
மன்னு மோதாம் இன்றுதோற் றனன்வவன கலன்கள்
பொன்னங் தூசிவை நாடொறும் பொருதுதோற் துவனுல். ம.

தீதி னற்றவ மறைபயி னின்னிளஞ் சேயைச்
சூது வல்லவர் சிகாமணி யெனப்பலர் சொல்வார்
ஈத நீந்திலை போலுமென் றெதிர்ந்தவன் உரைப்பக்
காத நீர்ந்துளம் வெள்கினன் கவலமறைக் கிழவன். யக.

நாணை டுந்தன தில்வயிற் போகிநான் மறையோன்
வாணி லாநகை புரிந்துதன் மவனவியை நோக்கி
ஏணில் சிந்தைநீன் சிறுவன்யாண் டேகினன் என்னப்
பூணு லாழவ நீர்த்துறை புதுந்தனன் என்றள். யஉ.

ஈது நிற்கயான் எண்ணேயாட் டயர்வுழி யீந்த
தீதில் என்கையிற் சிறுவான் மோதாந் தருகென்
றேத வுள்வெரீஇ நண்பகல் உறுகடன் கழிக்கப்
போதிர் துய்த்தபின் ஆழிநல் துவலெனப் புகன்றள். யங.

நேறியி கந்துதம் மாபினன் னீால செய்யும்
அறிவின் மைந்தனைப் பெறுதலின் மகப்பெற தனுநற்
றுறைத னன்றுமற் றெருவனுல் உயர்தல முழதுஞ்
சிறுமை யெய்திலாங் கவற்றுறந் துறுபழி தீர்ப்பார். யச.

என்ன நூற்கடல் கடந்துளோர் உரைப்பதை எண்ணி
முன்னர் நின்றுபோய் மொழிந்திடு முகிழ்முவலத் துவர்வாய்ப்
பன்னி தன்னெடு மகத்துறந் தந்தனன் பரிந்தோர்
பொன்ன வாழவலப் பூவையைக் கடிமணம் புரிந்தான். யரு.

தந்தை நீத்தனன் றன்னெடுந் தாயிவ யென்னு
அந்தம் இல்லதோர் வெந்துயர்க் கடலிடை ஆழ்ந்து
முந்து செய்ததீத் தொழிலிவை முன்னிநெஞ் சழிந்து
சிந்தை செய்தனன் செய்யுமா றென்னெனத் தீகைத்தான். யசு.

கற்றி லேமிநுங் கலைகளுங் கைப்பொருள் ஈட்டப்
பெற்றி லேமினி எங்ஙனுய் தவமெனப் பேதுற்

றற்ற மில்பசிக் கனல்கொளுந் திடவயர் பொழுதின்
ஒற்றை யாழியான் குடகடற் நீளையில்விழ்ந் தோளித்தான். யஎ.

உற்ற ஞான்றுயர் சிவநீசி யாதலின் உவந்து
கற்றை வார்சடைக் கடவுளை அருச்சனை புரியும்
மற்றோர் வேதியன் பின்றொடர்ந் தாலய மருவி
அற்ற நோக்கினன் ஏற்றுமின் னமிழ்தெடுத் தயில்வான். யஅ.

முருந்த வாணகை பங்கனை அருமறை முதல்வன்
புரிந்த பூசனை கண்டுயில் பொருந்தில னாக
வருந்தி நோக்குபு வைகறை யாமத்தி னளவும்
இருந்து மற்றவன் றுயில்வது கண்டனன் எழுந்தான். யசு.

ஆண்டெ ழுந்துபோய் ஈசன்முன் னமிழ்தினை யெடுப்பக்
காண்டல் செய்கிலன் மழுங்கிய கனைசுடர் விளக்கைத்
தூண்டல் செய்துவெண் சோற்நீனை யெடுத்தனன் விளாவின்
மீண்ட போதிலோர் வேதியன் காலிடை மிதித்தான். உய.

மிதித்த போதிலவ் வேதியன் றுண்ணென விழித்து
மதித் திடாதிவண் வந்திடு கள்வன்யார் என்னைக்
கோதித்த நெஞ்சினன் கூக்குரல் எழப்பலுங் காப்போர்
அதிர்த்து வந்துகைப் படுத்துமற் றவன்றலை அறுத்தார். உக.

அக்கை நீத்திடு சிறுவனை அந்தகன் றூதர்
விக்கி யேகலும் விடுமின்கள் விடுமின்கள் என்னைத்
தீக்க னன்றுமிழ் முவிலைக் காலவே நீரித்துக்
காக்கு மாறெழ கண்ணுதல் கணங்கள்வந் தடைந்த. உஉ.

நுதல் கிழித்தோளிர் விழியினன் கணங்களைநோக்கிப்
பதம்வ ழுத்தியெங் கூற்றுவன் றூதுவர் பகர்வார்
முதுத லத்தொழக் கிகந்துதாய் மொழிவது முனிந்து
மதிம நட்டுவெஞ் சுதிவன வைகலும் இழைத்தோன். உரு.

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவைதன் மனவயிற் பதைப்ப
அஞ்செஞ் சிறடிக் கூத்தியர் அணிமுலை தோய்ந்த
வஞ்சன் எந்தைநின் மாலியங் கவர்ந்தனன் இவன்மற்
றுஞ்சு போவதற் கிழைத்ததெத் தவமென உரைத்தார். உச.

ஈது கேட்டலுஞ் சிவநீசி தனிற்றுயில் இன்றி
மாது பாகனை அன்பொடு வழிபடக் கண்டான்
சோதி யஞ்சுடர் ஒளியுறத் தூண்டினன் அவற்றற்
நீதோ ழிந்தனன் கலிங்கநாட் டிறைவனுய்ச் சேர்வான். உடு.

என்று கூறிய சிவகண நாதனை யிறைஞ்சிக்
கன்று வெஞ்சினக் கூற்றுவன் றூதுவர் கயிற்நின்
ஒன்ற விக்கிய சிறுவனை ஒல்லையின் விடுத்துத்
தென்நி சைசக்கிறை நகர்வயிற் சென்றடைந் தனரால். உசு.

நீர்க்கு டக்கனி சுமந்துநீண் முடம்படு தெங்கிற்
கார்க்க லந்துயில் கழனிசூழ் கலிங்கநா டளிக்கும்
ஆர்க்கும் வன்கழல் அருந்தமன் புதல்வனுகென்னப்
போர்க்க ளிச்சியோன் அடியாங் குரைத்தனர் போனார். உஎ.

ஈச னன்பர்தம் அருளினுற் றுணைநீ யென்போன்
காசு கண்படு புரிசைசூழ் கலிங்கர்கோன் மகவாய்
மாசி லாதநல் லோரையின் மகிழ்வுறத் தமனென்
றேசை போகிய பெயரோடும் உதித்தனன் அன்றே. உசு.

முற் பவத்துறு தொடர்ச்சியின் முதுக்குறை வெய்திச்
சிற்ப ரன்றிரு வாலயம் எங்கணுந் தீபம்
அற்பி னுலமைத் தளப்பரும் அறம்புரிந் தீசன்
போற்ப தத்தினில் வைகலும் பூசனை புரிந்தான். உசு.

இன்ன நல்லறம் பற்பல நாளிருந் தியற்றிப்
பின்னர் மாய்தலும் பிஞ்ஞகன் ஆலயந் தோறும்
மீன்னு சேஞ்சுடர் ஏற்றலாற் சுடர்மணி விளக்கம்
மன்னு கோநகர் அளகைக்கு மன்னவன் ஆனன். ஈய.

அளகை மாநகர் இங்கிவன் முன்னினீ தாண்ட
ஒளிறு வேலா சேவனென மறையவன் உரைப்பக்
களிறு கூப்பிடக் கருணைசெய் கடவுளாப் பாவும்
வெளிறெ றிந்தநற் கேள்வியோர் இவைவிளம் புவால். ஈக.

விதிஅ ளித்திடு புலத்தியன் உதவுவிச் சாவா
மதவ லாகிய வச்சீரா வணன்றது மலர்த்தாள்
துதிசெய் தாங்கவன் அருளினுற் சுடர்மணி அளகைப்
பதிபு ரந்தனன் பிற்மகற் பத்தினிற் பரிவால். ஈஉ.

கற்பம் ஆங்கது கழிந்தபின் கமலவீட் டுறைவோன்
அற்பி னுல்உயர் சாசாம் அணத்தையும் அளிப்பப்
போற்செ ழுந்தரு நீழல்வாழ் புரந்தான் முதலோர்
உற்ப வித்தலும் ஈங்கிவன் தபோனுய் உறைந்தான். ஈஈ.

முன்னம் ஆலயத் தோன்சுடர் தூண்டலான் முறையே
இன்ன செல்வழம் அளகையும் பெற்றனன் என்னப்
பொன்னங் தாதது கொன்றையான் காசியம் புரியின்
மன்னி ஆங்கொரு சிவலிங்க மகிழ்வோடும் அமைத்தான். ஈச.

மாசில் சித்தமாந் தகழியின் அன்புநெய் வாக்கு
ஈசன் அன்றிவே றில்லெனுந் திட்பநுண் டிரியிற்
றேசு டைத்தனி ஞானவோண் செழுஞ்சுடர் ஏற்றி
ஆசில் கொள்கையோன் பற்பகல் யோகினில் அடைந்தான். ஈடு.

அன்ன காலையில் ஆங்கவன் றவத்திணை வியந்து
துன்ன முவெயின் முருக்கிய முக்கணெம் பெருமான்
பொன்ன வாஞ்சுணங் கரும்பிய புணர்முலை உமையாள்
தன்னெ டுஞ்சுடர்ப் பிழம்பென அவ்வுழிச் சார்ந்தான். ஈஈ.

அளகை காவல ஆற்றிய அருந்தவ மகிழ்ந்தேம்
உளம்வி ழைந்தன உனைத்தியாம் உதவுவம் என்னக்
கவள கணிக்ய கருமிடற் றெந்தையாங் துணைப்பத்
துளிகண் போர்த்திட நோக்கரி தாயிவை சொல்வான். ஈஎ.

மாசில் ஆதவர் அளப்பிலர் எழுந்தென வயங்குந்
தேசு பூத்தநின் செழுமலர்ச் சேவடி காணக்

கூசு கின்றனன் கண்ணிவண கூசிடா வண்ணம்
ஈச நல்குதீ அன்னதே வாமெனக் கென்றன். கூஅ.

காக்கு மாயனுங் கடிமலர்க் கமலநா யகனும்
வாக்கி னல்உயர் மனத்தினுற் காணுணு வடிவம்
நோக்கு மாறருள் புரிதலும் நோக்கிய பாவன
நீக்கம் இன்றிவாழ் அன்னையைப் பார்த்தீது நினைவான். கூகூ.

முன்ன வன்றிரு மேனியில் உறைந்திட முயன்ற
தென்ன நற்றவ மென்னினும் இவளென நோனு
துன்னி நோக்கலும் ஒருவிழி மறைந்திட இவன்யார்
துன்னு வஞ்சகன் எனஉமை அானெடு சொன்னாள். கூய.

மாது நின்றவப் பெருமையை மதித்தனன் அல்லால்
யாது சொற்றனன் முனியலை இவன்விழி யருளென்
றதி நாயகன் அறைதலும் அம்பலத் தமர்ந்த
போத ரிக்கணுள் அளித்தலும் பொற்கணு னதுவே. கூக:

இழந்த தன்விழி பெறுதலும் இயக்கர்தம் பெருமான்
தழந்தை வெண்பிறைக் கண்ணியன் குரைகழல் வணங்காத்
தழைந்த அன்பினுற் பணையிரு தாமரைச் சாணம்
விழைந்து போற்றிநல் லுவகைமீ தூர்ந்தெழத் தொழதான். கூஉ.

தொழுத வேந்தனத் துவணமலர்க் கைகளாற் றைவந்
தெழுக இன்றுதொட் டென்னுயிர்த் தோழனீ யென்னப்
பழுதி னல்வாம் அருளிநீ பாவிய இலிங்கம்
விழையு நின்னுடை பெயரினுல் விளங்துக என்றன். கூரு.

இயக்கர் விஞ்சையர் தய்யகர் கின்னார் இறைஞ்சி
வியக்க நீணிதிக் குபோனும் பெயரோடு மேவிப்
பயக்து நல்வளத் தளகையிற் பரிவின்வாழ் கென்ன
முயற்க ளங்கமீன் மதிழகத் துமையிவை மொழிந்தாள். கூச.

வாம லித்தபின் வரிமிடற் றஞ்சிறை யறுகால்
அாவ வண்டிமிர் கொன்றையஞ் சடைமுடி அண்ணல்
உருவ மேகலை உமையோடு மறைதலுங் குபோன்
பரிவின் வாழமீவ் வளகையின் எனப்பகர்ந் தனரால். கூரு.

சூரியனுலத சண்ட அத்தியாயம்.

(The glory of the Sun, and the excellency of the Gayatri.)

மீன்பொருவு செங்கதிர் வீரித்திருள் விழுங்கும்
பொன்பிறழும் ஒருநுளின் ஏழ்புாவி பூண்ட
மன்பெரிய தேரினுறை வானவண நோக்கி
அன்பொடு வணங்கவருள் செய்தனன் அகன்றன். க.

ஆதபின் அகன்றிடலும் அந்தணன் உரைப்பான்
யாதுதவம் ஆற்றுநர்கள் இவ்வுலது சேர்வார்
போதல்புரி தேவினிலை என்புகல்தீர் என்னக்
காதலொடு விண்டுகண நாதர்கள் உரைப்பார். உ.

பூதமெவை யுந்தனி புரிந்திடுவன் யாவன்
ஏதமற முத்தொழில் இயற்றிடுவன் யாவன்
வேதவடி வாய்ஞான விளங்குமவள் யாவன்
மாதவ அவன்கோலீவன் என்னமறை சாற்றும். கூ.

இன்னகதிர் வானவனை யானென மதித்துப்
பொன்னடி பணிந்தினிது பூசனை புரிந்தோர்
மன்னுவகள் இப்பதம் வழுத்தல்புரி யாதோர்
துன்னவரி தாதுமிரு டுந்தலது சேர்வர். சு.

(வே.) கதிய னித்திடு காயத் தீரதனை
உதய காலையில் உச்சியின் மாலையில்
விதியின் ஓதல் விடுத்துறை கின்றவர்
பதிதர் ஆதுவர் ஏழு பகலினே. டு.

(வே.) பொருவறு காயத் தீரதனை உதயம் பொருந்திடும் அளவினின் [தீல்
றுணைத்து
மருவுஞண் பகலிற் பரிதியை நோக்கி நவின்றுபோன் மாலயம் போழ
விரிகதிர் உடுக்கள் தோன்றிடு காறும் விழைவோடு மௌனமாய் இ
நந்து
திரிதரு புலங்கள் அடக்கினர் செபிக்கிற் செங்கதிர் உலகிடை சேர்
வர். சு.

மைந்துடை மருந்தே காசூர்த் தெறுவான் மாலையுங் காலையும் பக
லும்
அந்தணர் உதவும் அருக்கியப் புனலை ஆதபன் இனிதுவக் தருள்வான்
முந்துசீர்க் காயத் தீரியினுற் காலை மும்முறை அருக்கியம் புரிதல்
நந்தலில் சிறப்பார் உலகமோர் முன்றுந் தானமாய் நல்குதல் பொருவு
ம். எ.

அறைவருங் காயத் திரிதனக் கிவணயாய் அறைவதோன் றில்லையாங்
கதுபோல்
நிறைபுனல் வளங்கூர் காசியம் பதிக்கு நிகர்தரு பதியுமாங் குறையும்
இறைவண நிகர்க்குங் கடவுளும் இவலயால் இயம்புகா யத்திரி எ
ழுதா
மறையோடு கமல மலரினுன் முகற்கும் ஈன்றதாய் எனவதுத் துணைப்
பார். அ.

தெரிவருந் தவத்துக் கோசிகன் காயத் திரிதனைச் செபித்தலால் அன்
றே
அருமறைப் பிரம இருடியாய்ப் படைக்கும் அருந்தொழிற் கோருவனுய்
அமர்ந்தான்
பாவுஞான் மறையும் அறுவகை நூலும் பயின்றுளான் அந்தணன் அ
ல்லன்
பொருவில்சீர்க் காயத் திரிதனை விதியிற் புகன்றுளான் அந்தணன் ஆ
வான். கூ.

சிறந்தபல் லுயிர்க்கும் என்பெருந் தீசைக்கும் வியாபியாஞ் செங்கதி
ர்ச் செல்வன்
பிறந்ததும் பிறவா நிற்பதும் பிறக்கப் படுவதும் பேசிலாங் கவனே

அறிந்துணர் காயத் திரிதவ ஞதீ அலர்கதிர்ச் செல்வவ னன்பால்
நறுந்துணர் தூவிக் கைதொழ பவரே கண்ணுமீப் பதத்தில்வீற் றிருப்
பார். ய.

அருக்கபூ சத்தில் அருக்கழ லத்தில் அருக்கஅத் தத்தீஷத் தீாத்திற்
றிருக்கிளர் அருக்க வாமேன் பதனிற் செழுஞ்சுடர்ப் பரிதிவா னவ
னைக்
கருத்துற நீஷனத்து மெய்மகிழ் பொடிப்பக் கைதொழ திருகணீர் வார்
மருக்கிளர் மலர்தூய் இறைஞ்சுவார் தமது மனத்தினில் விழைவது
பெறுவார். யக.

பூசமா தத்தின் அருக்கவா ாத்திற் புலரியின் நீரிடைப் படிந்து
மாசறு தானம் ஒமநற் செபங்கண் மனமகிழ் சிறப்பவாங் கியற்றிப்
பேசரும் காமக் குரோதம்விட் டருளாற் பிறந்துசெங் கதிரவற் றெழு
வோர்
ஏசலில் வனப்பின் ஆம்பையர் மநவ ஆவிமன் பதத்தில்வீற் றிருப்
பார். யஉ.

செம்பின்வள் ளத்திற் றண்புன னிறைத்துச் செய்யசாந் தறுதுவேள்
ளரிசி
வம்பவிழ் அலரிப் போதுதூய் முழந்தாண் மண்ணிடை ஊன்றிமன் உ
ரைத்த
ஐம்பதோ டிருபா னுமழம் ஒதி ஆங்கது சென்னிமட் டேந்தித்
தம்பொறி அடக்கி அருக்கியங் கொடுப்போர் தயங்குமீப் பதத்தினிற் சா
ர்வார். யஊ.

மன்னுபேர் ஒளிகட் குறையுளாம் பரிதி வானவன் பெருமையை யா
ரே
இன்னதென் றெடுத்து மொழிதவர் எம்மால் இயன்றன மொழிந்தன
மென்னுத்
தன்னமர் கணங்கண் மொழிதல்கேட் டன்னேர் தம்மொடும் விழை
வினுங் ககன்று
சென்னேறி அதனிற் புாந்தான் உறையும் உலதகண் டுளமகிழ் சிற
ந்தான். யச.

RAMAYANA.

இராமாயணம்.

பாயிரப் படலம்.

(A sketch of the History contained in the Ramayana.)

அரிதீரு விழையாட் டனந்தமற் றதன்மேற் சென்றீடுங் காலமம் அன
ந்தம்
உரைபெறு கதையும் அனந்தமற் றதனிற் ஓர்கதை உம்பர்த்தம் போ
நட்டால்
இருநில மீதில் இராமவ தாம் எடுத்தீகல் இராவணன் முதலாந்
திருவிலி அாக்கர் குலத்தைவேர் அறுக்கச் செங்கண்மால் திருவுளத்
துணர்ந்தே. க.

திரிபுரப் பகைவன் அயன்முதற் றேவர் தம்மோடுஞ் சேணுல கிருந்தே
கருநிறத் தாக்கர் அறிவுற வீகிற் கருதிய மந்திரச் சூட்சி
வருகதை அனைத்தும் அறைந்தனர் அமார் மற்றயல் நின்றநா தனுக்
கரிதவன் அகத்தின் அடக்குதற் கடங்கா தாதலின் அவனிவந் தடை
ந்தான். உ.

அடைந்தனன் இமயத் தடவரை மருங்கின் ஆண்டொரு முனிவனம்
புலனுங்
கடந்துநற் றவத்துள் இருந்திடுங் காலத் தவனுடல் காந்துற முடித்
துறந்துபுற் றெடுத்தோர் மலையெனத் தோன்றத் தோன்மறை நாதன்
அதுகண்
டிடந்தா வளர்ந்த புற்றுள்வான் மீகர்க் கியம்புதும் எனமனத் தெண்
ணி. ஊ.

இருநிலத் தெழுந்த புற்றுடை நெடுநாள் இந்தியம் அடக்தவன் மீகன்
கருதுநற் றவத்தின் இருந்தமை அறிந்தே கருணையங் கடவுள்முன் உ
ரைத்த
மருவருஞ் சூட்சி வருகதை அனைத்தும் மற்றவன் செவிபிடைப் புகு
தப்
பொருமுறத் தோண்ட புற்றின்வாய் அதனைப் பொருந்துற விரித்தினை
புகல்வான். எ.

புலத்தியன் வழியில் உதித்த ராவணன்முன் புரிந்தநற் றவத்தினுல் வி
யந்து
சலத்தோடு மதியம் புனைசடைக் கடவு டான்கொடுத் திடும்பெரு வ
ரத்தின்
வலத்தனெவ் வுலகுந் தனதடிப் படுத்தி முற்றவன் கிஷையோடு மருவி
நிலத்தினிற் சிறக்கும் இலங்கையம் பதியி னெடும்பகல் அரசுவீற்
றிருந்தான். ரு.

இருந்திடும் அக்கன் இமையவர் உலகங் கெடுத்துமற் றவர்தமை வ
ருத்தப்
புரிந்தான் முதல புங்கவர் புலம்பிப் போன்னகர் துறந்துபோய் அழியா
வரந்தரு கடவுள் ஆகிய முவற் துணைப்பமற் றவரில்வா னதியைச்
சிரந்தனிற் புனைந்த தேவெடுத் துணைத்தான் றெசமுகத் தாக்கன தி
ராமே. கூ.

மறந்திகழ் அக்கன் மனித்தனைப் போருளாய் மதித்திலன் மற்றெரு
திறத்தால்
இறந்திடா திருக்கும் படிபல வாழம் பெற்றனன் இயானவற் களித்
தேன்
நிறந்திகழ் திகிரிக் கடவுணின் விரகால் நியவற் செதுத்திடா திருக்கின்
இறந்திடும் உலகம் எனச்சிவன் கூற எம்பிரான் நிருவிழை யாட்டி
ன். எ.

மனிதரிற் பிறந்தே ஆக்கதர் கிஷையை மடித்திட மதித்திடுங் கருத்
தாற்
றினகான் துலத்திற் றெசாதன் றனக்குச் சிறுவனுய்த் தானுதித் திட
வுங்
தனதுகைத் திகிரி சங்குமற் றனந்தன் றம்பியாய்உதித் திடவும்
பனிமலர்க் கமலத் தவிசுறை மடந்தை பார்மகள் வயிற்றுதித் திட
வும். அ.

மறக்குணத் தாக்கன் றனக்குழன் நந்தி வழங்கிய சாபமே வழியாய்த்
துறக்கம்விட் டமார் யாவருந் தாங்காய்த் தொன்னில மீதுதித் திடவும்
மறைக்கோரு முதலா மாயன்மற் றிதெல்லாம் வகுத்துமற் றவனோடு நி
லத்திற்
பிறக்கழன் உரைத்த சூட்சியி தென்று பேசினன் பிறங்குயாழ் முனி
வன். கூ.

மாயவன் அக்கர் தமைச்செகுப் பளவு மாநிலத் தோருவரும் அறியா
தேயிது மறைத்தும் என்றனன் அதனுல் இந்தவான் புற்றின்வாய் அ
வனும்
நேயமோ டுரைத்து நீள்விசும் பேக நெடும்பகல் மாயனை நினைந்தே
தூயநற் றவத்தின் இருந்தவன் செவிக்குச் சூழ தெனும்படி கேட்
டான். ம.

கேட்டவுங் கருணைக் கடவுண்மா நிலத்தே கெடிலா தாமவ தாங்
தோட்டலர் இதழிப் பாமனே முதல சுரோடுந் தோன்றுஞ் சூட்சி

வாட்டமில் கருத்தின் மதித்தரி ராம ராமவேன் றநுதினம் வழுத்திக்
கூட்டிய தலத்துக் கோதில்வான் மீகன் குறைவற தகத்தீடைக் குறி
த்தான். யச.

நிறைபாம் பொருவா நீனைதருந் தவத்தி னின்றஎன் செவிக்கழ
தேனவே
உறையுமிக் கதையின் வதப்பிவை உரைத்த தியாழ்முனி யேனமனத்
துணர்ந்து
நறைகமழ் துளபத் தண்ணறன் செய்கை நலத்தையு மனத்திடை
நயந்தே [யஉ.
மறைபயில் முனிவன் றவத்துறை முடித்து மாதவர் தம்மொடு மருவி.

ழுவரும் ஒருவர் ஆகிய கடவுள் மொழிந்திடும் பாமரா சியமெய்த்
தேவருந் தமது பாடைமின் உரைத்த தீறத்தையும் அறிந்துவன் மீகன்
பாவரு வடநூற் பாப்பின்மற் றீதெல்லாம் பதத்தீசை பேறும்படி மதி
த்தே
நாமரு பனுவ னுயகி அருளா னயந்தீது கூறுவான் றுடங்கி. யக.

நாதன் உரைத்த கதைமுத லாக நாணன் அவனியிற் பிறந்து
சீர்பெறுஞ் சனகிதவனமணம் புணர்ந்து தென்னிலங் காபுரி அடைந்து
போருறும் அக்கர் தலத்தைவேர் அறுத்துப் புவிபுாந் தமானா நிவல
யிட் [யச.
டேர்செய்வை குண்டத் தீடையெழுந் தருளி இருந்திடுங் காதையீறக.

மற்றிதற் குள்ளாய் வருங்சதை அவனத்தும் வகுத்திரா மாயணம் என
வே
சொற்றனன் உலகந் துதிப்பமற் றவனுஞ் சொல்லிய தோகைப்படி
எடுத்துக்
கற்றவர் புகழக் கவிபோழி கம்பன் கருதருந் தமிழினிக் கதைகள்
முற்றையும் விருத்தப் பாவினல் மொழிந்தான் எனவெடுத் துரைத்த
பாயிமே. யடு.

(வே.) நாணன் விழையாட் டெல்லாம் நாத முனிவன் கூற
வாணக் கவிதை செய்தான் அறிந்துவான் மீகன் என்போன்
சீணி சோழ னுட்டுத் தீருவெழுத் தூரு வச்சன்
நாணி கோடையான் கம்பன் றமிழினிற் கவிதை செய்தான். யசு.

பாசமர் பத்துநூறு படலநூற் றெண்பத் தொன்று
கரைசெறி காண்டம் ஏழ கதைகளா யிரத்தென் ணூறு
விரைசெறி விருத்தம் பன்னீ ராயிரத் தெண்ணூற் றறு
வரைசெறி கம்பன் சொன்ன வண்ணமும் எண்பத் தேழே. யஎ.

அம்பிலே சிவலையை காட்டி அமார்க்கன் றமதம் ஈந்த
தம்பிரான் என்னத் தானுந் தமிழினிக் கதையை காட்டிக்
கம்பரா டுடைய கோமான் கவிச்சக்கா வர்த்தியார்மே
னம்புபா மாலை யாலே நார்க்குமீன் னமதம் ஈந்தான். யஅ.

ஆம்பர் நாட்டிற் செல்வமெல்லாம் எய்தி அரசாண் டிருந்தாலும்
உம்பர் நாட்டிற் சுற்பகக்கா ஓங்து நீழல் இருந்தாலுஞ்

செம்பொன் மேரு அவனயபுயத் திறல்சேர் ராமன் நீருக்கதையுட்
கம்ப நாடன் கவிதையைப்போற் கற்றோர்க் கிதயங்களி யாதால். ய.கூ.

எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வேண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய இராம காதை பங்குனி அத்த நாளிற்
கண்ணிய வாங்கர் முன்னே கவியாங் கேற்றி னனே. உ.

(வே.) நடையி னின்றுயர் நாயகன் றேற்றத்தின்
இடைநி கழ்ந்த இராமவ தாரப்பேர்த்
தொடை நாம்பிய தொல்லவன் மாக்கதை
சடையன் வெண்ணெய்நல் லூர்வயிற் றந்ததே. உக.

இறுவ ரம்பின் இராமவென் றலும்பர்
நிறுவர் என்பது நிச்சயம் ஆதலால்
மறுவி ராக்கதை கேட்டவர் வைதுண்டம்
பெறுவர் என்பது பேசுதல் வேண்டுமோ. உஉ.

அன்ன தானம் அகிலநற் றனமங்
கன்னி தானங் கபிலையின் றனமஞ்
சொன்ன தானத்து ரும்பலன் றேயுமால்
மன்னி ராமன் கதைமற வார்க்கரோ. உரு.

(வே.) இவனயநற் காதை முற்றும் எழுதினோர் வியந்தோர் கற்றோர்
அவனயது தன்னைச் சொல்வோர்க் கரும்பொருள் கொடுத்துக் கேட்
போர்
கவனகடற் புடவி மீதே காவலர்க் காசாய் வாழ்ந்து
விவனயம தறுத்து மேவல விண்ணவன் பதத்தைச் சேர்வார். உச.

வான்வளஞ் சுரக்க நீதி மறைநெறி முறையேங் காலுந்
தான்வளர்ந் தீடுக நல்லோர் தங்கிவா தழைத்து வாழ்கத்
தேன்வளர்ந் தறுத மாவத் தெசாத ராமன் காதை
யானறிந் தளவிற் பாடல் இடைவிடா தெழுக அன்றே. உ.

கவலமறை முனிவர் வாழ்கக் காரிகை யார்தங் கற்பு
நிவலபெற மன்னர் செங்கோல் நீணிலந் தன்னில் வாழ்க
அவலகடல் இலங்கை முதூர் அாக்கர்வேர் அறுத்த வீரச்
சிவலபயில் இராமன் காதை செந்தமிழ் சிறந்து வாழ்க. உக.

தி ந அவதாரப்படலம்.

(On the Incarnation of Vishnu in the person of Rama.)

உலப்பில்பல் யாண்டெலாம் உறுகன்ன இன்றியே
தவலப்போறை ஆற்றினேன் றநயர் வந்திலர்
அலப்புநீர் உடுத்தபார் அளிக்கு மைந்தனை
நலப்புகழ் பெறவினி நல்க வேண்டுமால். க.

என்றலும் அசனி ஓங்கல் இவ்வுல
கொன்றுமோ உலகமீர் ஏழும் ஒம்பிடும்

வன்றிறன் மைந்தனை வழங்கு மாமகம்
இன்றுநீ இயற்றுதற் கெழுக ஈண்டென்றான். உ.

அயற்கு தரியன கலப்பை யாவையும்
ஏயெனக் கோணர்ந்தனர் இறைவற் கேற்றலுங்
காயநற் புனல்படீஇச் சுருதீ நூன்முறை
சாய்வறத் தீருத்தியே சாலை புக்கீனன். கூ.

முழங்கழல் மன்றையு முட்டி அதுதி
வழங்கினன் ஈறு திங்கண் மாய்ந்தபின்
தழங்கிய துந்துமி தாவ வானகம்
விளங்கினர் விண்ணவர் வெயிலின் றென்னவே. ச.

முகமலர்ந் தருளோடு மொய்த்து வானுளோர்
அகவினர் நறுமலர் தூவி ஆர்த்தெழத்
தகவுடை முனியுமத் தழலி னுப்பனே
மகவருள் ஆதுதி வழங்கி னனரோ. டு.

ஆயிடைக் கனலினின் றம்போற் றட்டமேற்
றூயநற் சுதைநீகர் பிண்டம் ஒன்றுதுழ்
தீயெரிப் பங்கியுஞ் சிவந்த கண்ணுமாய்
ஏயெனப் பூதமொன் றெழுந்த தேந்தியே. கூ.

வைத்தது தனாழிசை மறுத்தும் அவ்வழி
தத்திய பூதமத் தவனும் வேந்தனை
உய்த்தபின் அழுதுனக் குரிய மாதருக்
கத்தது மாபினுல் அருளு வாய்என்றான். எ.

மாமனி பணித்திட மன்னர் மன்னனுந்
தூமமென் சுரிதுழற் றெண்டைத் தூயவாய்க்
காமறு கவுசலை காத்தின் ஓர்பகிர்
தாமறக் கொடுத்தனன் சங்கம் ஆர்த்தெழ. அ.

கைகயன் றுநையதன் காத்தும் ஓர்பகிர்
செய்கையிற் கொடுத்தனன் றேவர் ஆர்த்தெழப்
பொய்கையு நதிகளும் பொழிலும் பூவணம்
வைதுறுங் கோசலை மன்னர் மன்னனே. கூ.

நமித்தீர் நடுக்குறு நலங்கொண் மொய்ம்புடை
நிமித்தீ மாபுளான் நெறிகொ ணீர்மையிற்
சுமித்தீனைக் களித்தனன் சூர்க்க வேந்தினிச்
சுமித்ததெம் பகையெனத் தமரோ டார்ப்பவே. ய.

பின்னுமப் பெருந்தகை பீதிர்ந்து வீழ்ந்தவை
தன்னையுஞ் சுமித்தீனை தனக்த நல்கினன்
ஒன்னலர்க் கிடமம்மே றுலகின் ஒங்கிய
மன்னுயிர் தமக்துநீள் வலமுந் துள்ளவே. யக.

வாம்பரி வேள்வியு மகனை நல்துவ
தாம்புனை ஆதுதி பிறவும் அந்தணன்
ஒம்பிட முடித்தபின் உலத காவலன்
எம்பலோ டெழுந்தனன் யாரும் ஏத்தவே. யஉ.

முருடோடு பல்லிய முழங்கி ஆர்த்தெழ
மருடரும் உலகினில் வறுமை நீங்கிடத்
தெருடரு கடன்முறை சிறப்பி னேடுசெய்
தருடரும் அவையினில் ஆசன் எய்தினன். ய.

செய்முறைக் கடனறந் திறம்பல் இன்றியே
இம்முறைக் கடவுளர்க் கீந்து விண்ணுளோர்க்
கம்முறைக் களித்துநீ டுந்த ளுளர்க்குங்
கைமிசைப் பொழிந்தனன் கனக மாரியே. யச.

வேந்தர்சட் காசொடு வெறுக்கை தேர்பரி
வாய்ந்தநற் றுகிலொடும் வரிசைக் கோப்பன
ஈந்தனன் பல்லியங் துவைப்ப ஏகினீர்
தோய்ந்தனன் சாயுநற் றுறைக்கண் எய்தியே. யடு.

முசினங் கறங்கிட முத்த வெண்குடை
வீசிமே னிழற்றிட வேந்தர் சூழ்ந்திட
ஆசவை அடைந்துளி அயனு நாணுறும்
உரைசெறீ முனிவன்றழ் வணங்கி ஒங்கினன். யசு.

அரியநற் றவமுடை வசிட்டன் ஆணையால்
ஆகுலநற் சிருங்கமா முனிவன் றடோழா
உரியபற் பலவுரை பயிற்றி உய்ந்தனன்
பெரியநற் றவவினிப் பெறுவ தியாதென்றன். யஎ.

வாங்கிய துயரோழி மன்னன் பின்னரும்
பாங்குறுங் கடன்முறை பலபயிற் றல்கோண்
டோங்கிய உவகையின் ஆசி யோடேழா
நீங்கினன் இருந்தனன் நேமி வேந்தனே. யஅ.

எந்தைநின் அருளினல் இடரு நீங்கியே
உய்ந்தனன் அடியனேன் முளைப்ப ஒண்டவன்
சிந்தையின் மகிழ்ச்சியால் வாழ்த்தித் தேர்மிசை
வந்தமா தவனொடும் வழிக்கோண் டேகினன். யகூ.

தெரிவையர் முவருஞ் சிறிது நாட்செல
மருவிய வயாவொடு வருத்தந் துய்த்தபின்
பொருவறு திருமகம் அன்றிப் போற்பினீர்
உருவழ மதியமோ டொப்பத் தோன்றினார். உய.

ஆயிடைப் பருவம்வந் தடைந்த எல்லையின்
மாயிரும் புவிமகள் வாழ்வின் ஒங்கிட
வேய்புனர் பூசமும் விண்ணு ளோர்புகழ்
தாயகர்க் கடகமம் எழுந்து துள்ளவே. உக.

சித்தரும் இயக்கருந் தெரிவை மார்களும்
வித்தக முனிவரும் விண்ணு ளோர்களும்
நித்தலு முறைமுறை நெருங்கி ஆர்த்தெழத்
தத்துற லெரிழிந்துநற் றருமம் ஒங்கவே. உஉ.

ஒருபகல் உலகெலாம் உதாத் துட்போதிந்
தருமறைக் குணர்வரும் அவண அஞ்சனக்

கருமுகிற் கொளுந்தெழில் காட்டுஞ் சோதியைத்
திருவுறப் பயந்தன டிறங்கொள் கோசலை. உரு.

ஆசையும் விசும்புநீன் றமார் ஆர்த்தெழ
வாசவன் முதலினர் வணங்கி வாழ்த்துறப்
பூசழ மீனமும் போலிய நல்கினுள்
மாசறு கேகயன் மாது மைந்தனை. உச.

தவாயவிழ் தருவுடைச் சயில கோபனுங்
கீவாயும்அந் தாமீசைக் கெழுமி ஆர்த்தெழ
அவாபுதும் அாவினே டலவன் வாழ்வுற
இவாயவற் பயந்தனள் இவாய மென்கோடி. உரு.

படங்கிளர் பஃறலைப் பாந்தள் ஏந்துபார்
நடங்கிளர் தாமறை நவில நாடக
மடங்கலு மகழமே வாழ்வின் ஓங்கிட
விடங்கிளர் விழியினண் மீட்டும் ஈன்றனள். உள.

ஆடினர் ஆம்பையர் அழத யாழிசை
பாடினர் கின்னார் துவைத்த பல்லியம்
விடினர் அாக்கனொன் றுவக்தும் விம்மலால்
ஓடினர் உலாவினர் உம்பர் முற்றுமே. உஎ.

ஓடினர் ஆசன்மூட் டுவகை கூறிநின்
றடினர் சிலதியர் அந்த ணாளர்கள்
கூடினர் நாளொடு கோளு நீன்றமை
நாடினர் உலகிடை நவையின் றென்னவே. உஅ.

மேடமா மதிதிதி விளங்து பஞ்சமி
நீடுநாள் பாலைகர்க் கடக நீதிசேர்
ஆடவர் திலகன தனைய ராசிகோ
ணடிலே காதசர் உச்ச நால்வரோ. உசு.

என்றனர் சாதகம் இறைவற் கேனையர்
தன்றமக் தந்தது முறையிற் றன்றெரிந்
தோன்றிய தமனியத் தெழதி ஓதினர்
வன்றிறற் சுார்தரு வாழ்த்தெ டுப்பவே. ருய.

மாமனி தன்னெடு மன்னர் மன்னவன்
வீமறு புனல்படிந் தீத்ததொ டின்பொரு
டாமற வழங்கிவெண் சங்கம் ஆர்த்தெழக்
கோமகர் திருமகங் குறுகி நோக்கினன். ருக.

நோக்கினன் களிப்பெழ நுணுங்து கேள்விநூல்
ஆக்கிய முனிவனை வணங்கி ஐயஎன்
பாக்கியம் பலித்ததிப் பாலர் என்றுபார்
காக்குறும் அாசனுங் கழறன் மேயினன். ருஉ.

ஆலயம் புதுக்குக அந்த ணாளர்தஞ்
சாலையுஞ் சதுச்சுழஞ் சமைக்கச் சந்தியுங்
காலையும் அருள்புரி கடவு ளர்க்கினி
மாலையுந் தீபழம் வழங்க என்றனன். ருரு.

படைதவிர்ந் தீடுகதம் பதிக ளேமினி
விடைபெறு தகமுடி வேந்தர் வேதியர்
நடைபெறு நியமழ ஈவையின் றுதக
கடவுளர் விழாவொடு களிப்ப வெங்கணும். ஈசை.

இறைதவிர்ந் தீடுகபார் ஆண்டோ ரேழொடேழ்
நிறைநீதிச் சாலதான் நீக்கி யாவையு
முறைகெட வழியவர் முகந்து கொள்கென
அறைபறை என்றனன் அரசர் கோமகன். ஈடு.

என்புளி வள்ளுவர் யாவ மீமிசை
வன்பறை அறைதா ஈகா மாந்தரும்
மீன்புனை நுசுப்பினர் தாழும் விம்மலால்
இன்பமென் றளப்பரும் அளக்கர் எய்தினர். ஈஉ.

ஆர்த்தனர் மும்முறை அன்பி னுவுடல்
போர்த்தனர் புளகம்வேர் பொடிப்ப நீணிதி
தூர்த்தனர் எதிரோதிர் சொல்லி னேர்க்கெலாந்
தீர்த்தனென் றறிந்ததோ அவர்தஞ் சிந்தையே. ஈஎ.

பண்வணையும் ஆயமுந் தாளும் பாங்கருங்
கண்ணகன் நீருநகர் களிப்புக் கைமிதத்
தெண்ணெயுங் களபமும் இழுது ஈானமுஞ்
சுண்ணமுந் தூவினர் சொல்லி னேர்க்கெலாம். ஈஅ.

(வே:) இத்தகை மாநகர் ஈாறு ஈாளுஞ்
சித்த முறுங்களி யோடு சிறந்தே
தத்தமை ஒன்றும் உணர்ந்திலர் தாழ்வின்
மெய்த்தவ ஞமம் விதிப்ப மதித்தான் ஈகூ.

காமவல யத்தளர் கைக்கரீ எய்த்தே
ஆவவண யிற்றுயில் வோயென அங்நாள்
வீாவி அளித்தருண் மேய்ப்போரு ளுக்கே
ஜாமன் எனப்பெயர் ஈந்தன னன்றே. சய.

காதலம் உற்றெளிர் நெல்லி கடுப்ப
வீத மறைப்பொருண் மெய்நேறி கண்ட
வாதன் மதித்திடு மற்றைய ளியைப்
பாதன் எனப்பெயர் பன்னினன் அன்றே. சஉ.

உலக்கினர் வஞ்சகர் உம்பரும் உய்ந்தார்
நிலக்கோடி யுந்துயர் நீத்தனள் இந்த
விலக்கரு மொய்ம்பின் விளங்கொளி ஈாமம்
இலக்குவன் என்றும் இசைத்தனன் முனிவன். சஎ.

முத்துருக் கொண்டுசெம் முளரி அலர்ந்தால்
ஒத்திருக் குமெழில் உடையவி வோளியால்
எத்திருக் துங்கெடும் என்பதை எண்ணுச்
சத்துருக் கனெனச் சாற்றின ஞமம். சஈ.

போய்வழி யின்முனி புகலரு முறையால்
இவ்வழி பெயர்கள் இசைத்துளி இறைவன்

கைவழி நீதிபெறு கவலதேரி மறையோர்
மெய்வழி உவரி றைத்தனன் மென்மேல். சச.

காவியு மலருறு கமலமும் எனவே
ஓவிய எழிலுடை ஒருவண அலதோர்
ஆவியும் உடலமும் இலதென அருளின்
மேவினன் உலகிடை வேந்தர்கள் வேந்தன். சடு.

அழகுத குதவலயோ டணிநடை பயிலாத்
தீமீம தறவரு தினகான் எனவுங்
தமாம குடன்வளர் சதுமறை யெனவுங்
குமார்க ணிலமகள் தறைவற வளர்நாள். சசு.

சவுளமோ டுபநய விதிமுறை தருதற்
ஓவளவ தெனவோரு தறைபிரி திலதாய்
உவடரு மறையிலை டோழிவறு கவலயுங்
தவழ்மதி புவணயா னிகர்முனி தாவே. சள.

யாணயும் ஈதமும் இவுளியு முதலாம்
ஏவனய பிறவும வியல்பிணி னடையுற்
றானுறு படைபல சீவலயோடு பயிலா
வானவர் தனிமுதல் கீவாயோடு வளர்நாள். சஅ.

அருமறை முனிவரும் அமாரும் அவனித்
திருவுறு நகருறை சேனமென இடரோ
டிருவிண துணிதரும் இவரினின் இவணின்
றெருபோழ தகல்கிலம் எனவவண் உறைவார். சகூ.

ஜயனும் இளவலும் அணிநில மகடன்
செய்தவம் உடைமைக டெரிதா நதியும்
மைதவழ் பொழில்களும் வாவியு மருவா
நெய்தழ லுறுமீவா யெனநனி தீரிவார். டுய.

பாதனும் இளவலும் ஒருநோடி பகிரா
தீதமும் இவுளியும் இவரினு மறைநூல்
உரைதரு பொருளினும் ஒழிவிலர் எமையாள்
வாதனும் இளவலும் எனமரு வினரே. டுக.

வானும் இவளநரும் வெறிபொழில் களின்வாய்
ஈரமோ டுறைதரு முனிவா ரிடைபோய்
ஓர்பொழ தணிநகர் உறைபவர் எதிர்க்
கார்வரு பயிரென வளருவர் களியால். டுஉ.

ஏழைய ராவனவரும் இவர்தட முலைதோய்
கேழ்கிளர் மதுகையர் கீவாகளும் இவையார்
வாழ்ய எனவவர் மனனுறு கடவுட்
டாழ்துவர் கவுசவ தசாதன் எனவே. டுங.

கடல்கரு முகிலோளிர் கமலம தலரா
வடவரை யுடன்வரு செயலென மறையுங்
தடவுதல் அறிவரு தனிமத லவனும்
புடைவரும் இளவலும் எனநனி புகல்வார். டுச.

எதிர்வரு மவர்களை யெமையுடை யிறைவன்
முதிர்தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா
எதுவிவ ணிடரிலை இனிதுநு மவையு
மதிதரு தமாரும் வலியர்கோ லெனுமால். ருரு.

அஃதைய நீவனயெம தாசென உடையர்க்
கீஃதோரு பொருளல தெமதுயிர் உடனேழ்
மகிதல முழுதையும் உறுதுவை மலரோன்
உதபகல் அளவென உனாநனி புகல்வார். ருசு.

(வே.) இப்பரி சணிநகர் உறையும் யாவரும்
மெய்ப்புடன் வழத்தவும் இளைய வீர்கள்
தப்பற அடிநிழ றழலி ஏத்தவு
முப்பாம் பொருளுக்கு முதல்வன் வைதறும். ருஎ.

ஆசர்தம் பெருமகன் அகிலம் யாவையும்
வாசுழு தனிக்குடை விளங்க வேன்றீசேர்
மாசொலி கறங்கிட முனிவர் ஏத்துறக்
களைசெயற் கரியதோர் களிப்பின் வைகினன். ருஅ.

நவனவரு கற்பக நாட்டு நன்னகர்க்
கவனயனென் றெவர்களும் அயிர்ப்பச் சிந்தையான்
நீவனயவும் அரியது விசும்பி னீண்டதோர்
புவனமணி மண்டபம் போலிய எய்தியே. ருசு.

தூயமெல் லரியவணப் போலிந்து தோன்றினன்
சேயுயர் விசும்பிடைத் திரியுஞ் சாணர்
நாயகன் இவன்கொலென் றயிர்த்து நாட்டமோர்
ஆயிரம் இல்லென ஜய நீங்குவார் சுய.

அப்பெருந் திருவோடும் அகில நாதனென்
றெப்பெரும் புவனமும் இறைஞ்சி ஏத்தவே
தப்பறுந் தருமமுந் தயாவுந் தாங்கியே
ஒப்பூ வுடனவன் உவந்து வாழநாள். சுக.

மடங்கல்போன் மொய்ம்பினன் முன்னர் மன்னுயிர்
அடங்கலும் உலகமவே றமைத்துத் தேவரோ
டிடங்கொணன் முகவனயும் படைப்பன் ஈண்டெனத்
தொடங்கிய கோசிக முனிவன் றென்றினன். சுஉ.

NEETHINERI VILAKKAM.

நீதிநெறிவிளக்கம்.

(On Wealth, Charity, Penance, and Bliss.)

நீரிற் குமிழி இளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்தினைகை,—ணீரில்
எழத்தாதும் யாக்கை நமாங்கள் என்னே
வழத்தாத தெம்பிரான் மன்று. க.

அறம்பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்குழ்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும்,—உறுங்கவலோன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குந் கல்வியி னூங்கில்லைச்
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை. உ.

தொடங்குந்காற் றுன்பமாய் இன்பம் பயக்கும்
மடங்கோன் றறிவகற்றுங் கல்வி,—நெடுங்காமம்
முற்பயக்குஞ் சின்னீர் இன்பத்தை முற்றிழாய்
பிற்பயக்கும் பீழை பெரிது. ங.

கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிர்அப் பெண்டிர்க்குச்
செல்வப் புதல்வனே தீங்கவியாச்,—சொல்வள
மல்லல் வேறுக்கையா மாணவை மண்ணுறுத்துஞ்
செல்வழம் உண்டு சிலர்க்கு. ச.

எத்துணைய வாயினுங் கல்வி இடமறிந்
துய்த்துணர் வில்லெனின் இல்லாதும்,—உய்த்துணர்ந்துஞ்
சொல்வன்மை இன்றெனின் என்னும் அஃதுண்டேற்
பொன்மலர் நாற்றம் உடைத்து. ஞ.

அவையஞ்சி மெய்விதிர்ப்பார் கல்வியுங் கல்லார்
அவையஞ்சா ஆதலச் சொல்லு,—நவையஞ்சி
ஈத்துண்ணுர் செல்வழ நல்கூர்ந்தார் இன்னலழம்
பூத்தலிற் பூவாமை நன்று. ட.

கவ்வமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினு
மலாவன் வண்டமீழோர்க் கோவ்வான்,—மலாவன்செய்
வேற்றுடம்பு மாய்வனபோன் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு. ண.

நெடும்பகற் கற்ற அவையத் துதவா
துடைந்துளார் உட்துவருங் கல்வி,—கடும்பகல்
ஏதிலான் பாற்கண்ட இல்லினும் போல்லாதே
தீதென்று நீப்பரி தால். அ.

வருந்தித்தாங் கற்றன ஓம்பாது மற்றும்
பரிந்துசில கற்பான் றொடங்கல், – கருந்தனங்
கைத்தலத்த உய்த்துச் சொரிந்திட் டரிப்பரித்தாங்
கெய்த்துப் பொருள்செய் தீடல். கூ.

எனைத்துணைய வேனும் இலம்பாட்டார் கல்வி
தினைத்துணையுஞ் சீர்ப்பா டிலவா,—மனைத்தக்காண்
மாண்பிலா ளாயின் மணமக னல்லறம்
பூண்ட புலப்படா போல். ய.

இன்சொல்லன் றுழ்நடையன் ஆயினுமோன் றில்லானேல்
வன்சொல்லின் அல்லது வாய்திறவா,—என்சொலினுங்
கைத்துடையான் காற்கீழ் ஒதுங்குந் கடன்ஞாலம்
பித்துடைய அல்ல பிற. யக.

இவறன்மை கண்டும் உடையாரை யாருங்
குறையிரந்துங் குற்றேவல் செய்ப, – பெரிதுந்தூ
மற்பக னேலாதார் நோற்றுணைப் பின்செல்லல்
கற்பன்றே கல்லாஞ்ம அன்று. யஉ.

கற்றார்க்குக் கல்வி நலனே நலனல்லான்
மற்றோர் அணிகலம் வேண்டாவா,—முற்ற
முழமணிப் பூணுக்குப் பூண்வேண்டாம் யாரே
அழகுக் கழகு செய்வார். யங.

முற்றும் உணர்ந்தவர் இல்லை முழுவதூஉங்
கற்றனம் என்று களியற்க,—சிற்றுளியாற்
கல்லுத் தகருந் தகா கனங்குழலாய்
கொல்லுலைக் கூடத் தினல். யச.

தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்த்,—தம்மினுங்
கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெலாம்
எற்றே இவர்க்குநாம் என்று. யடு.

கல்வி யுடைமை பொருளுடைமை என்றீண்டு
செல்வமுஞ் செல்வம் எனப்படும்,—இல்லார்
குறையிரந்து தம்முன்னர் நிற்பபோற் றுமுக்
தலைவணங்கித் தாழப் பெறின். யசு.

ஆக்கம் பெரியார் சிறியார் இடைப்பட்ட
மீச்செலவு காணி னனிதாழ்ப,—தூக்கின்
மெலியது மேன்மேல் எழச்செல்லச் செல்ல
வலிதன்றே தாழுந் துலைக்கு. யஎ.

விலக்கிய ஓம்பி விதித்தனவே செய்யு
நலத்தகையார் நல்விளையுங் தீதே,—புலப்பகையை

வென்றென நல்லொழுக்கி னின்றேம் பிறவென்று
தம்பாடு தம்மிற் கொளின். ௰அ.

தன்ன வியப்பிப்பான் றற்புகழ்த்த நீச்சுடர்
நன்னீர்ச் சொரிந்து வளர்த்தற்றற், — றன்ன
வியவாமை அன்றே வியப்பாவ தின்ப
நயவாமை அன்றே நலம். ௰கூ.

பிறாமற் பெருஞ்சுட்டு வேண்டுவான் யாண்டு
மறவாமை நோற்பதோன் றுண்டு,—பிறர்பிறர்
சீரோல்லாந் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்து
யார்யார்க்குந் தாழ்ந்து சொலல். ௰ய.

கற்றுப் பிறர்க்குரைத்துத் தாநில்லார் வாய்படூஉம்
வெற்றுரைக் தண்டோர் வலியுடைமை,—சொற்றநீர்
நில்லாத தென்னென்று நாணுறைப்ப நேர்ந்தோருவன்
சொல்லாமைச் சூழ்ந்து சொலல். ௰க.

பிறர்க்குப் பயன்படத் தாங்கற்ற விற்பார்
தமக்குப் பயன்வே றுடையார்,—தீறப்படூஉம்
தீவிஷ அஞ்சா விறல்கொண்டு தென்புலத்தார்
கோவிஷ வேஷ கொளல். ௰உ.

கற்பன வூழற்றுர் கல்விக் கழகத்தாங்
கோற்கமின் றூத்தைவாய் அங்காத்தன்,—மற்றுத்தம்
வல்லுரு வஞ்சன்மின் என்பவே மாப்பறவை
புல்லுரு வஞ்சுவ போல். ௰ஊ.

போக்கறு கல்வி புலமீக்கார் பாலன்றீ
மீக்கோ ணசையினுர் வாய்ச்சோர,—தாக்கணங்கு
மாணவாம் பெண்மை உடைத்தெனினும் பெண்ணலம்
பேடு கொளப்படுவ தில். ௰எ.

கற்றன கல்லார் செவிமாட்டிக் கையுறூஉங்
கற்றந் தமதே பிறிதன்று,—முற்றுணர்ந்துந்
தாமவர் தன்மை யுணராதார் தம்முணரா
ஏதிலனை நோவ தெவன். ௰டு.

வேத்தவை காவார் மிகன்மக்கள் வேறுசிலர்
காத்தது கொண்டாங் குவப்பெய்தார்,—மாத்தகைய
அந்தப் புரத்தது பூஞை புறங்கடைய
கந்துகோல் பூழ்க்கைக் களிறு. ௰ஊ.

கண்ணிற் சொலிச்செவியி னேக்கும் இறைமாட்சி
புண்ணியத்தின் பாலதே யாயினுங்,—தண்ணளியான்
மன்பதை ஓம்பாதார்க் கென்னும் வயப்படைமற்
றென்பயக்த மாணல் லவர்க்கு. ௰எ.

தடிகோன் நீறைகோள்ளுங் கோமகற்குக் கற்ற
மடிகோன்று பால்கோளு மாண்பே,—தடியோம்பிக்
கோள்ளுமா கோள்வோர்க்குக் காண்டுமே மாநிதியம்
வெள்ளத்தின் மேலும் பல. ௰அ.

இன்று கொளற்பால நாளைக்கொளப் பொறன்
நின்று தறையீப்ப நேர்படான்,—சென்றெருவன்
அவன கூறின் எயிறலைப்பான் ஆறலக்கும்
வேடனலன் வேந்தும் அலன். உக.

முடிப்ப முடித்துப்பீன் பூசுவ பூசி
உடுப்ப துடுத்துண்ப துண்ணு,—ஈடித்தீடித்துக்
கட்டுளை கூறிற் செவிக்கேளா கண்விழியா
நெட்டுயிர்ப்போ டுற்ற பிணம். ஙய

ஒற்றிற் றெரியா சிறைப்புறத் தோர்துமெனப்
பொற்றே டுணையாத் தெரிதந்துங்,—குற்றம்
அறீவரிதென் றஞ்சுவதே சென்கோன்மை சென்று
முறையீடினுங் கேளாமை அன்று. ஙக.

ஏதிலார் யாதும் புகல இறைமகன்
கோதோரிக் கோள்கை முதுக்குறைவு,—நேர்நின்று
காக்கைவெளி தென்பார் வென்சோலார் தாய்க்கோவை
சால்புடைத் தென்பாரும் உண்டு. ஙஉ.

கண்கூடாப் பட்டது கேடெனினுங் கீழ்மக்கட்
தண்டோ உணர்ச்சிமற் றில்லாது,—மண்டெரி
தான்வாய் மடுப்பினு மாசுணங் கண்டுயில்வ
போ பெருழச் செறிந்து. ஙங.

நட்புப் பிரித்தல் பகைநட்டல் ஒற்றீகழ்தல்
பக்கத்தார் யாரையும் ஐயுறுதல்,—தக்கார்
நெடுமொழி கோறல் துணம்பீறீ தாதல்
கெடுவது காட்டுங் குறீ. ஙச.

கன்னேக் கரும்பா ஈகைழகமே ஈான்மலா
இன்மொழியின் வாய்மையே தீங்காயா,—வண்மை
பலமா நலங்கனிந்த பண்புடையார் அன்றே
சலியாத கற்ப தரு. ஙடு.

வாங்குங் கவளத் தொருசிறிது வாய்த்தப்பிற்
றூங்குங் களிறே துயருற,—ஆங்கதுகொண்
டுரும் எறும்பிங் கொருகோடி உய்யுமால்
ஆருங் கிவளயோ டயின்று. ஙரு.

மாகஞ் சிறுகக் குவித்து நீதிக்குவை
ஈகையின் ஏக்கழத்த மீக்குடைய —மாகோல்
பகைழகத்த ஒள்வேலான் பார்வையிற் றீட்டு
ஈகைழகத்த ஈன்து மதிப்பு. ஙஎ.

கவாகணைத் தம்மடைந்தார்க் குற்றுழியு மற்றேர்
விவாவன்னி வேற்றுடம்பு தாங்கார்,—தளர்நடைய
தானுடம் பென்று புகழுடம் போம்புதற்கே
தானுடம் பட்டார்க டாம். ஙஅ.

தம்முடை யாற்றலு மானழங் தோற்றுத்தம்
இன்னுயிர் ஒம்பினும் ஒம்புக,—பின்னர்ச்

சிறுவரை ஆனுயிம் மன்ற தமக்காங்
கிறுவரை இல்லை எனின். நகூ.

கலனழிந்த கற்புடைப் பெண்டிரும் ஐந்து
புலனெருங்கப் போய்யோழிந் தாருங்,—கோலஞாட்பின்
மொய்ம்புடை வீரும் அஞ்சார் மாண்மறலி
தும்பை முடிசூ டினும். சய.

புழுகெளிந்து புண்ணழகி யோசனை நாறுங்
கழிமுடை நாற்றத்த வேனும், விழலர்
விளிவுன்னி வெய்துயிர்ப்பர் மெய்ப்பயன் கொண்டார்
சுளியார் சுமைபோ டுதற்று. சக.

ஆகழின் ஆகழ்ந்தாங் கிறைமகன் ஒன்று
புகழினும் ஒக்கப் புகழ்ப, —ஆகன்மன்னன்
சீர்வழிப் பட்டதே மன்பதைமற் றென்செய்யும்
நீர்வழிப் பட்ட புனை. சஉ.

செவிசுடச் சென்றங் கிடித்த நீவு முட்டி
வெதுளினும் வாய்வேரீஇப் போ,—கவுண்மதத்த
கைமா வயத்ததே பாதமற் றெத்திறத்தும்
அம்மாண் பினவே அமைச்சு. சங.

கைவரும் வேந்தன் நமக்கென்று காதலித்த
செல்வி தெரீயா துளையற்க, — ஒவ்வொருகால்
எண்மையன் ஏனும் அரியன் பெரிதம்மா
கண்ணிலன் உள்வியர்ப்பி னன். சச.

பழமை கடைப்பிடியார் கேண்மையும் பாரார்
கிழமை பிறிதொன்றுங் கொள்ளார், — வெதுளின்மற்
காதன்மை உண்டே இறைமாண்டார்க் கேதிலரும்
ஆர்வலரும் இல்லை அவர்க்கு. சடு.

மன்னர் புறங்கடை காத்து வறிதேயாம்
எங்நலங் காண்டுமென் றெள்ளற்க,—பன்னெடுநாட்
காத்தவை எல்லாங் கடைமுறைபோய்க் கைகொடுத்து
வேத்தவையின் மீக்குச் செயும். சசு.

உறுதிபயப்ப கடைபோகா ஏனும்
இறுவரை காறு முயல்ப,—இறுமுயிர்க்கும்
ஆயுண் மிருந்தொழக்க நீதன்றல் அல்லனபோல்
ஆவனவும் உண்டு சில. சஎ.

முயலாறு வைத்தும் முயற்நின்மை யாலே
உயலாகா ஊழ்த்திறத்த என்னர்,—மயலாயும்
ஊற்றமி றூவிளக்கம் ஊழுன்மை காண்டுமென்
றேற்றர் எறிகான் முகத்து. சஅ.

உலயா முயற்சி கலாகணு ஊழின்
வலிசீந்தும் வன்மையும் உண்டே,—உலகறியப்
பான்முளா தீன்று மறலி உயிர்குடித்த
கான்முளாயே சாலுங் கரி. சஎ.

காலம் அறிந்தாங் கிடமறிந்து செய்வினையின்
மூலம் அறிந்து விளாவறிந்து,—மேலுந்தாஞ்
சூழ்வன சூழ்ந்து துணைமை வலிதேரிற்
றாள்விளை ஆளப் படும். நூ.

மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார்,—செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணு யினர். நூ.

சிறிய பகையெனினும் ஒம்புக தேற்றர்
பெரிதும் பிழைபா டுடையர்,—நிறைகயத்
தாழ்நீர் மடுவிற் றவளை குதிப்பினும்
யாணை நிழல்காண் பரிது. நூ.

புறப்பகை கோடியின் மிக்குறினும் அஞ்சார்
அகப்பகை ஒன்றஞ்சிக் காப்ப,—அனைத்துலதுஞ்
சொல்லொன்றின் யாப்பார் பரிந்தோம்பிக் காப்பவே
பல்காலுங் காமப் பகை. நூ.

புறநட் டகம்வேர்ப்பார் நச்சுப் பகைமை
வெளியிட்டு வேறுதல் வேண்டுங்,—கழிபேருங்
கண்ணேட்டஞ் செய்யேல் கருவியிட் டாற்றுவார்
புண்வைத்து முடார் பொதிந்து. நூ.

நட்பிடைக் குய்யம்வைத் தெய்யார் வினைசூழ்ந்து
வட்கார் திறத்தாய் நின்றுர்க்குத்,—தீட்பமாம்
நாளுலந்த தன்றே நடுவன் நடுவன்மை
வாளா கிடப்பன் மறந்து. நூ.

மனத்த கறுப்பெனின் நல்ல செயினும்
அனைத்தேவையுந் தீயவே ஆதம்,—எனைத்துணையுந்
தீயவே செய்யினு நல்லவாக் காண்பவே
மாசின் மனத்தி னவர். நூ.

இனியவர் என்சொலினும் இன்சொல்லே இன்னுர்
கனியு மொழியுங் கடுவே – அனல்கொளுந்தும்
வெங்காமம் வெய்தெனினு நோய்தீர்த்து மெய்போடிப்பச்
சிங்கி தளிர்ந்துங் கொலும். நூ.

பொய்குறளை வன்சொற் பயனிலஎன் றிந்நான்கும்
எய்தாமை சொல்லின் வழக்காது,—மெய்யிற்
புலமைந்துங் காத்து மனமா சகற்றும்
நலமன்றே நல்லா றெனல். நூ.

நல்லா றெழுக்கின் றவலநின்றுர் நல்கூர்ந்தும்
அல்லன செய்தற் கொருப்படார், – பல்போழிய
செங்கட் புலியே றறப்பசித்துந் தின்னுவாம்
பைங்கட் புனத்தபைங் கூழ். நூ.

குலம்விற்றுக் கொள்ளும் வெறுக்கையும் வாய்மை
நலம்விற்றுக் கொள்ளுந் திருவுங்,—தவம்விற்றுங்

கூனேம்பும் வாழ்வும் உரிமைவிற் றுண்பதூஉக்
தானேம்பிக் காத்த றவ. சுய.

இடைதெரிந் தச்சுறுத்து வஞ்சித் தெளியார்
உடைமைகொண் டேமாப்பார் செல்வ,—மடநல்லார்
போம்மன் முலைபோற் பெருத்திடினு மற்றவர்
நுண்ணிடைபோற் றேய்ந்து விடும். சுக.

பெற்ற சிறுகப் பெறுத பேரிதுள்ளுஞ்
சிற்றுயிர்க் காக்கம் அரிதம்மா, —முற்றும்
வாவா வாய்மடுத்து வல்விராய் மாய
எரிதழன் மாயா தீரா. சுஉ.

தத்த நிலைக்குங் குடிமைக்குந் தப்பாமை
ஒத்த கடப்பாட்டிற் றுணுன்றி,—எய்த்தும்
அறங்கடையிற் செல்லார் பிறன்பொருளும் வேஃகார்
புறங்கடைய தாதும் பொருள். சுங.

பொதுமகளே போல்வ தலையாயார் செல்வங்
குலமகளே ஏனையோர் செல்வங்,—கலனழிந்த
கைமையார் பெண்மை நலம்போற் கடையாயார்
செல்வம் பயன்படுவ தில். சுச.

வள்ளன்மை இல்லாதான் செல்வத்தின் மற்றையோர்
நல்தாவே போலு நனிநல்ல,—கொன்னே
அருளிலன் அன்பிலன் கண்ணறையன் என்று
பலால் இகழப் படான். சுடு.

ஈகை அரிதெனினுஞ் சொல்லினு நல்கூர்தல்
ஓகோ கொடிது கொடிதம்மா,—நாகொன்று
தீவினைக் கம்மியனுல் வாய்ப்பூட் டிடப்படின்மற்
றுவார் இவனென்செய் வார். சுசு.

சொல்வன்மை உண்டெனிற் கொன்னே விடுத்தொழிதல்
நல்வினை கோறலின் வேறல்ல,—வல்வலத்தம்
ஆக்கங் கெடுவ துளதெனினும் அஞ்சுபவோ
வாக்கின் பயன்கொள் பவர். சுஎ.

சிறுமுயற்சி செய்தாங் குறுபயன் கொள்ளப்
பெறுமெனிற் றுழ்வனோ தாழார்,—அறனல்ல
எண்ணைய வாயினுங் கைவிட் டரிதெனினும்
ஒண்ணையிற் றீர்ந்தொழுக லார். சுஅ.

செயக்கடவ அல்லனவுஞ் செய்தும்மன் னென்பார்
நயத்தது நாகரிகம் என்னுஞ்,—செயிர்த்துரைப்பின்
நெஞ்சுகோம் என்று தலதுமிப்பான் றண்ணளிபோல்
எஞ்சா தெடுத்துரைக்கற் பாற்று. சுசு.

அல்லன செய்யினும் ஆதலங் கூழாக்கொண்
டோல்காதார் வாய்விட் டுலம்புப,—அல்லாற்
பிறர்பிறர் செய்யபோற் செய்தக்க செய்தாங்
கறிமடம் பூண்டுநிற்பார் ஆர். எய.

பகையின்று பல்லார் பழியெடுத் தோதி
நகையொன்றே நன்பயனுக் கொள்வான்,—பயமின்று
மெய்விதிர்ப்புக் காண்பான் கொடிறுடைத்துக் கொல்வான்போற்
கைவிதிர்த் தஞ்சப் படும். எக.

தெய்வமுள தென்பார் தீயசெயப் புகிற்
றெய்வமே கண்ணின்று நின்றெறுக்குந்,—தெய்வம்
இலதென்பார்க் கில்லுலத்தம் இன்புதல்வர்க் கன்றே
பலகாலுஞ் சொல்வார் பயன். எஉ.

தீயசெயற் செய்வார் ஆக்கம் பெருகினுந்
தீயன தீயனவே வேறல்ல,—தீயன
நல்லன ஆகாவா நாவின் புறநக்கிக்
கொல்லுங் கவயமாப் போல். எங.

நன்மக்கள் செங்நாத் தழும்பிருக்க நாள்வாயுஞ்
செந்நெறிச் செல்வாரிற் கீழல்லர்,—முன்னைத்தம்
ஊழ்வலி உன்னிப் பழிநாணி உள்ளுடைவார்
தீய செயினுஞ் சில. எச.

பிறன்வரை நின்றுள் கடைத்தலைச் சேறல்
அறனன்றே ஆயினும் ஆக,—சிறுவரையும்
நன்னலத்த தாயினுங் கோள்க நலமன்றே
மெய்நடுங்க உண்ணடுங்து நோய். எடு.

கருமஞ் சிதையாமை கல்வி கெடாமை
தருமமுந் தாழ்வு படாமை,—பெரிதுந்தம்
இன்னலமுந் தன்றமை ஏரிளங் கோம்பன்னூர்
நன்னலந் துய்த்தல் நலம். எசு.

கோலையஞ்சார் பொய்நாணூர் மானமும் ஓம்பார்
களவொன்றே ஏனையவுஞ் செய்வார்,—பழியோடு
பாவமீஃ தென்னூர் பிறிதுமற் றென்செய்யார்
காமங் கதுவப்பட் டார். எஎ.

தீருவினு நல்லான் மனைக்கிழத்தி ஏனும்
பிறர்மனைக்கே பீடழிந்து நிற்பார்,—நறுவிய
ஆயின வேனும் உமிழ்ந்து கடுத்தின்னும்
தீய விலங்கிற் சிலர். எஅ.

அன்போ டருளுடையர் ஏனும் உயிர்நிலைமற்
றென்பியக்கங் கண்டும் புறந்தாரா,—புன்புலாற்
பொய்த்துடல் ஓம்புவரோ போதத்தாற் றும்வேய்ந்த
புக்கில் தடிபுதுது வார். எகூ.

சிற்றீன்பஞ் சின்னீர தாயினும் அஃதுற்றார்
மற்றீன்பம் யாவையுங் கைவிடுப,—முற்றுந்தாம்
பேரின்ப மாக்கடல் ஆடுவார் வீழ்பவோ
பாரின்பப் பாழ்ங்தும்பி யில். அய.

எவ்விணையர் ஏனும் இவணவிழைச்சான் நீல்லெனிற்
றெவ்வந் தீசைநோக்கிக் கைதொழுஉம்,—அவ்விவன

காத்தல் இலனேல் எவனத்துணையர் ஆயினுங்
தூர்த்தருந் தூர்ப்பார் அலர். அக.

பாபாப்பி னேடே பலபல செய்தாங்
காவுபகற் பாழக் கிறைப்ப,—ஒருவாற்றன்
நல்லாற்றின் ஊக்கிற் பதறிக் குலதுலப
எவ்வாற்றன் உய்வர் இவர். அஉ.

இவ்ய முதுதவம் ஆற்றது நோற்றென்
றுவாவின்று கண்பாடும் ஊழே,—விளிவின்று
வாழ்நாள் வாம்புடைமை காண்பரோற் காண்பாருந்
தாழாமை நோற்பார் தவம். அங.

நல்லவை செய்யத் தொடங்கினு நோனுமை
அல்லன அல்லவற்றிற் கொண்டுய்க்கும்,—எல்லி
வியனேறிச் செல்வானை ஆறலத் துண்பார்
செலவு பிழைத்துய்ப்ப போல். அச.

நெஞ்சு புறம்பாத் துறந்தார் தவப்போர்வை
கஞ்சுகம் அன்று பிறிதோன்றே,—கஞ்சுகம்
எப்புலமுங் காவாமை மெய்ப்புலங் காக்குமற்
றிப்புலமுங் காவா தீது. அடு.

வஞ்சித்தொழுகு மதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தேம் என்று மகிழன்மின்,—வஞ்சித்த
எந்தம் உளனொருவன் காணுங்கொல் என்றஞ்சி
அங்கங் குலவ தறிவு. அசு.

மறைவெளிப் பட்ட பழிமொழி தெய்வம்
பறையறைந்தாங் கோடிப் புக்குங்,—கழிமடைப்
புன்புலா னுற்றம் புறம்போதிந்து முடினுஞ்
சென்றுதைக்குஞ் சேயார் முகத்து. அள.

மேலியார் வீழினும் ஒருவாற்றன் உய்ப
வலியார்மற் றென்றனும் உய்யார்,—நிலதப்பி
நோய்ய சழக்கென வீழாது வீழினும்
உய்யுமால் உய்யா பிற. அஅ.

எவனோவர் எத்திறத்தர் அத்திறத்தர் ஆய்நின்
றவாவர்க் காவன கூறி,—எவனோவர்க்கும்
முப்பாலாய் நிற்பமற் றெம்மடையார் தம்மடையான்
எப்பாலு நிற்ப தென. அசு.

மெய்யுணர்ந்தார் பொய்மேற் புலம்போக்கார் மெய்யுணர்ச்சி
கைவருதல் கண்ணுப் புலங்காப்பார்,-மெய்யுணர்ந்தார்
காப்பே நிலையாப் பழிநாண நீள்கதவாச்
சேர்ப்பார் நிறைத்தாழ் செறித்து. கூய.

கற்றுத் துறைபோய காதலர்க்குக் கற்பினுள்
பெற்றுக் கொடுத்த தவமகன்போன்,—முற்றத்
துறந்தார்க்கு மெய்யுணர்விற் றேன்றுவதே இன்பம்
இறந்தவேலாந் துன்பமல தில். கூக.

சுற்றுங் கழிந்தடங்கித் தீதோரீ ஈன்றுற்றீப்
பெற்றது கொண்டு மனந்திருத்திப்
பற்றுவதே பற்றீப் பணியறநீன் றென்றுணர்ந்து
நிற்பாரோ நீணெறிச்சென் றார். கூடீ.

ஐயந் திரிபின் றளந்துத்தி யிற்றெளிந்து
மெய்யுணர்ச்சி கண்விழிப்பத் தூங்கீதவார், — தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு ஈனவாகப்
பூண்பதே தீர்ந்த பொருள். கூஈ.

NALADIAR.

நாலடியார்.

யாக்கை நிலையாமை.

(On the transitory nature of the body.)

மலமிசைத் தோன்று மதியம்போல் யாவனத்
தலமிசைக் கொண்ட குடையர்,—நிலமிசைத்
துஞ்சினர் என்றெடுத்துத் தூற்றப்பட் டால்லால்
எஞ்சினர் ஈவ்வுலகத் தில். க.

வாழ்நாட் கலகாய் வயங்கொளி மண்டிலம்
வீழ்நாள் படாஅ தெழுதலால்,-வாழ்நாள்
உலவாமுன் ஒப்பூ வாற்றுமின் யாரும்
நிலவார் நிலமிசை மேல். உ.

மன்றங் கறங்க மணப்பறை யாயின
அன்றவர்க் கங்கே பிணப்பறையாப்,-பின்றை
ஒலித்தலும் உண்டாமென் றுய்ந்துபோம் ஆறே
வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம். ங.

சென்றே எறிப ஒருகால் சிறுவரை
நின்றே எறிப பறையினை,-நன்றேகாண்
மக்காவலக் கோட்டினுண் முட்டித்தீக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து. ச.

கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலறப்
பிணங்கொண்டு காட்டுய்ப்பார்க் கண்டும்,—மணங்கொண்டீண்
டுண்டுண் டுடென்னும் உணர்வினுச்சர் சாற்றுமே
தொண்டொண்டொ டென்னும் பறை. ஞ.

நார்த்தொடுத் தீர்க்கிலென் நன்றுய்ந் தடக்கிலென்
பார்த்துழிப் பேய்கிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்
றேற்பையுள் நின்று தொழிலறச் செய்துட்டுங்
கூத்தன் புறப்பட்டக் கால். ட.

படுமழை மொக்குளிற் பல்காலுந் தோன்றிக்
கெடுமிதோர் யாக்கையென் றெண்ணித்,—தடுமாற்றந்

தீர்ப்போம்யாம் என்றுணருந் தீண்ணறி வாளரை
நேர்ப்பார்யார் நீணிலத்தின் மேல். எ.

யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற
யாக்கையால் ஆய பயன்கோள்க,—யாக்கை
மலையாடு மஞ்சுபோற் றேன்றிமற் றுங்கே
நிலையாது நீத்து விடும். அ.

புன்னினுமே னீர்போல் நிலையாமை என்றெண்ணி,
இன்னினியே செய்க அறவினை,—இன்னினியே
நின்றுன் இருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்
சென்றுன் எனப்படுத லான். கூ.

கேளாதே வந்து கிளைகளாய் இற்றேன்றி
வாளாதே போவான் மாந்தர்கள்,—வாளாதே
சேக்கை மானெழியச் சேணீங்கு புட்போல
யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து. ங.

அறனீ வலியுறுத்தல்.

(On propriety of Conduct.)

அகத்தாரோ வாழ்வாரொள் றண்ணுங்கு நோக்கிப்
புகத்தாம் பெறுஅர் புறங்கடை பற்றி
மிகத்தாம் வருந்தி இருப்பரோ மேலைத்
தவத்தாற் றவஞ்செயா தார். க.

ஆவாகாம் அக்க நசைஇ அறமறந்து
போவாகாம் என்னுப் புலைநெஞ்சே,—ஓவாது
நின்றுஞற்றி வாழ்தி எனினுநின் வாழ்காட்கள்
சென்றன செய்வ துரை. உ.

விளைப்பயன் வந்தக்கால் வெய்ய உயிரா
மனத்தின் அழியுமாம் பேதை,—நிளைத்ததனைத்
தொல்லைய தென்றுணர் வாரோ தடுமாற்றத்
தெல்லை இகந்தொருவு வார். ங.

அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற்
பெரும்பயனும் ஆற்றவே கோள்க,—கரும்பூச்
சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்
கோதுபோற் போதும் உடம்பு. ச.

கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
திரும்பெழுந்து வேங்காற் றுயராண் டுழவார்
வருந்தி உடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
வருங்காற் பரிவ திலர். ஞ.

இன்றுகொல் அன்றுகொல் என்றுகொல் என்னுது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
ஒருவுமின் தீயவை எல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டார் அறம். ட.

மக்களால் ஆய பெரும்பயனும் ஆயுங்கால்
எத்துணையும் ஆற்றப் பலவானுற்,–றேக்க
உடம்பிற்கே ஒப்புாவு செய்தோழகா தும்பர்க்
கிடந்துண்ணப் பண்ணப் படும். எ.

உறக்குந் துணையதோர் ஆலம்வித் தீண்டி
இறப்ப நிழற்பயந் தாஅங் –கறப்பயனுந்
தான்சீறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறுதாப் போர்த்து விடும். அ.

வைகலும் வைகல் வாக்கண்டும் அஃதுணார்
வைகலும் வைகல வைதுமென் றீன்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைதுதல்
வைகல வைத்துணரா தார். கூ.

மான அருங்கல நீக்கி ஓவென்னும்
ஈன விழிவினுல் வாழ்வேன்மன்,–ஈனத்தால்
ஊட்டியகை கண்ணும் உறுதிசேர்ந் தீவ்வுடம்பு
நீட்டித்து நிற்கும் எனின். ய.

தூ யீ த ன் மை.

(On Impurity of mind and body.)

மாக்கேழ் மடநல்லாய் என்றாற்றுஞ் சான்றவர்
நோக்கார்கோ ணெய்யதோர் புக்கில்லை,–யாக்கைக்கோர்
ஈச்சிற கன்னதோர் தோலநீளும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதோர் கோல். க.

தோற்போர்வை மேலுந் துளாபலவய்ப் போய்மறைக்கு
மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பானுன்,—மீப்போர்வை
போய்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப்
பைமறியாப் பார்க்கப் படும். உ.

தக்கோலந் தின்று தலைநிறையப் பூச்சூடிப்
போய்க்கோலஞ் செய்ய ஒழியுமே,—எக்காலும்
உண்டி விணையுள் உறைக்கு மெனப்பேரியோர்
கண்டுகை விட்ட மயல். ங.

தெண்ணீர்க் துவளா போருகயல் வேலென்று
கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவனே
உண்ணீர்க் கவளந்தக்கா லுந்துதுன் நீட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுத வேன். ச.

முல்லமுகை முறுவன் முத்தென் நீவைபிதற்றுங்
கல்லாப்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவனே
எல்லாருங் காணப் புறங்காட் டுதிர்ந்துக்க
பல்லென்பு கண்டொழுத வேன். ஞ.

தடருங் கொழவுங் தருதியும் என்புங்
தோடரு நாம்பொடு தோலும்,—இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழம்புமா மற்றிவற்றுள்
எத்தீறத்தாள் ஈர்ங்கோதை யாள். கூ.

ஊறீ உவர்த்தக்க ஒன்பது வாய்ப்புலனுங்
கோதிக் குழம்பலக்குங் தும்பத்தைப்,—பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளாய் என்னுமீப் போர்த்த
கருந்தோலாற் கண்விளக்கப் பட்டு. எ.

பண்டம் அறியார் படுசாந்துங் கோதையுங்
கொண்டுபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொன்,—மண்டிப்
பெடைச்சேவல் வன்கழுது பேர்த்தீட்டுக் குத்து
முடைச்சாகா டச்சிற் றுளி. அ.

கழிந்தார் இடுதலைக் கண்டார்நெஞ் சுட்கக்
குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி,—ஒழிந்தாரைப்
போற்றிநெறி நின்மின் இற்றிதன் பண்பென்று
சாற்றுங்கோல் சாகச் சிரித்து. கூ.

உயிர்போயார் வெண்டலை உட்கச் சிரித்துச்
செயிர்தீர்க்குஞ் செம்மாப் பவரைச்,—செயிர்தீர்ந்தார்
சுண்டிற் றீதன்வண்ணம் என்பதனுற் றம்மையோர்
பண்டத்துள் வைப்ப திலர். ஙு.

துறவு.

(On Renouncing Temporal Good.)

விளக்குப் புகஇருண் மாய்ந்தாங் கொருவன்
றவத்தின்முன் இல்லதாம் பாவம்,—விளக்குநெய்
தேய்விடத்துச் சென்றிருள் பாய்ந்தாங்து நல்வினை
தீர்விடத்து நிற்குமாந் தீது. க.

நிலையாமை நோய்முப்புச் சாக்காடென் றெண்ணித்
தலையாயார் தங்கருமஞ் செய்வார்,—தொலைவில்லாச்
சத்தழுஞ் சோதிடமும் என்றுங் கிலைபிதற்றும்
பித்தரிற் பேதையார் இல். உ.

இல்லம் இளமை எழில்வனப்பு மீக்கூற்றுஞ்
செல்வம் வலியென் றிவையெல்லா,—மெல்ல
நிலையாமை கண்டு நெடியார் துறப்ப
தலையாயார் தாழ்யக் கொண்டு. ஙு.

துன்பம் பலநாள் உழந்தும் ஒருநாளை
இன்பமே காழறுவர் ஏழையார்,—இன்பம்
இடைதெரிந் தின்னுமை நோக்கி மனையா
டுடையோழிந்தார் ஆன்றமைந் தார். ச.

கொன்னே கழிந்தன் றிளமையும் இன்னே
பிணியொடு முப்பும்வருமாற் றுணிவோன்றீ
என்னுடு சூழா தெழுநெஞ்சே போதியோ
நன்னெறீ சோ நமக்கு. ஞ.

மாண்ட குணத்தோடு மூக்கட்பே றில்லெனினும்
பூண்டான் கழித்தற் கருமையாற்,—பூண்ட
மீடியென்னுங் காணத்தின் மென்முறைக் கண்ணே
கடியென்றுர் கற்றறிந் தார். சு.

ஊக்கித்தாங் கொண்ட வீதங்கள் உள்ளுடையத்
தாக்கருந் துன்பங்க டாந்தலை வந்தக்கால்
நீக்கி நிறுஉம் உவோரே நல்லொழுக்கங்
காக்குந் திருவைத் தவர். எ.

தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை இகழ்ந்த விணைப்பயத்தால்,—உம்மை
எரிவாய் நீயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉஞ் சான்றேர் கடன். அ.

மெய்வாய்கண் முக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
ஐவாய வேட்கை அவாவிணக்,—கைவாய்
கலங்காமற் காத்துய்க்கும் ஆற்றல் உடையான்
விலங்காது வீடு பெறும். சு.

துன்பமே மீதூர்ந் தண்டுந் துறவுள்ளார்
இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார்,—இன்பம்
இசைதோறு மற்றதன் இன்னுமை நோக்கிப்
பசைதல் பரியாதார் மேல். ம.

சினமின்மை.

(On the Folly of Anger.)

மதித்திறப் பாரும் இறக்க மதியா
மிதித்திறப் பாரும் இறக்க,—மிதித்தேறி
ஈயுந் தலைமேல் இருத்தலால் அஃதறிவார்
காயுங் கதமின்மை நன்று. க.

தண்டாச் சிறப்பிற்றம் இன்னுயிரைத் தாங்காது
கண்டுழி எல்லாங் துறப்பவோ,—மண்டி
அடிபெயரா தாற்ற இனிவந்த போழ்தின்
முடிகிற்கும் உள்ளத் தவர். உ.

காவா தொருவன்றன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொல்
ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால்,—ஓவாதே
ஆய்ந்தமைந்த கேள்வி அறிவுடையார் எஞ்ஞான்றுங்
காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து. ங.

நேர்த்து நிகால்லார் நீல்ல சொல்லியக்கால்
வேர்த்து வெதுளார் விழுமியோர்,—ஆர்த்த
உள்ளத்தான் உள்ளி உரைத்தூாய் ஊர்கேட்பத்
துள்ளித்தூண் முட்டுமாங் கீழ். ச.

இளையான் அடக்கம் அடக்கங் கிழாபோருள்
இல்லான் கோடையே கோடைப்பயன்,—எல்லாம்
ஒறுக்த மதுகை ஊனுடை யாளன்
பொறுக்தும் பொறையே பொறை. ஞ.

கல்லெறிந் தன்ன கயவர்வாய் இன்னுச்சொல்
எல்லாருங் காணப் பொறுத்துய்ப்பர்,—ஒல்வ
ஐடுநீற்றுற் பையவிந்த நாகம்போற் றத்தங்
குடிமையான் வாதிக்கப் பட்டு. ட.

மாற்றாய் நின்றுதம் மாறேற்பார்க் கேலாமை
ஆற்றமை என்னுர் அறிவுடையர்,—ஆற்றமை
நேர்த்தீன்னு மற்றவர் செய்தக்காற் றமவரைப்
பேர்த்தீன்னு செய்யாமை நன்று. ண.

நெடுங்காலம் ஓடினு நீசர் வெதுளி
கெடுங்காலம் இன்றிப் பாக்தம்,—அடுங்காவல
நீர்கொண்ட வெப்பம்போற் றனே தணியுமே
சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம். த.

உபகாஞ் செய்ததனை ஓாதே தங்கண்
அபகா மாற்றச் செயினும்,—உபகாாங்
தான்செய்வ தல்லாற் றவற்றினுற் நீங்கூக்கல்
வான்றேய் குடிப்பிறந்தார்க் கில். ந.

கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கவ்வினுர், ஈங்கில்லை,—நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்லுபவோ
மேன்மக்க டம்வாயான் மீட்டு. ய.

பொறையுடைமை.

(On Humility.)

கோதை அருவிக் குளிர்வரை நன்னட
பேதையோ டியாதும் உரையற்க,—பேதை
உரைப்பிற் சிதைந்துரைக்தும் ஒல்லும் வகையான்
வழக்கிக் கழிதலே நன்று. க.

நோல்லர் நீல்ல சொல்லியக்கான் மற்றது
தாரித் தீருத்த றதுதிமற்,—றேரும்
புகழ்மையாய்க் கொள்ளாது பொங்குநீர் ஞாலஞ்
சமழ்மையாய்க் கொண்டு விடும். உ.

காதலார் சொல்லுங் கடுஞ்சொல்லு வந்துணைக்கும்
ஏதிலார் இன்சொல்லிற் றீதாமோ,—போதெல்லாம்
மாதர்வண் டார்த்த மலிகடற் றண்சேர்ப்ப
ஆவ தறிவார்ப் பெறின். ரு.

அறிவ தறிந்தடங்கி அஞ்சுவ தஞ்சி
உறுவ துலகவப்பச் செய்து,—பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழும் இயல்புடையார் எஞ்ஞான்றுந்
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது. ச.

வேற்றுமை இன்றிக் கலந்தீருவர் நட்டக்காற்
றேற்ற ஒழுக்கம் ஒருவன்கண் உண்டாயின்
ஆற்றுந் துணையும் பொறுக்கப் பெறலுயிற்
றூற்றுதே தூ விடல். ரு.

இன்ன செயினும் இனிய ஒழிகென்று
தன்னையே தானெவின் அல்லது,—துன்னிக்
கலந்தாரைக் கைவிடுதல் கானகநாட
விலங்கிற்தும் வில்லல் அரிது. ரூ.

பெரியார் பெருநடபுக் கோடறுஞ் செய்த
அரிய பொறுப்பனோன் றன்றே,—அரியரோ
ஒல்லென் னருவி உயர்வரை நன்னாட
நல்லசெய் வார்க்குத் தமர். எ.

வற்றிமற் றற்றப் பசிப்பினும் பண்பிலார்க்
கற்றம் அறிய உரையற்க,—அற்றம்
மறைக்குந் துணையார்க் குரைப்பவோ தம்மைத்
துறக்குந் துணிவிலா தார். அ.

இன்பம் பயந்தாங் கிளிவு தலைவரினும்
இன்பத்தின் பக்கம் இருந்தைக்க,—இன்பம்
ஒழியாமை கண்டாலும் ஒன்கருவி நாட
பழியாகா வாறே தலை. கூ.

தான்கெடினுந் தக்கார்கே டெண்ணற்க தன்னுடம்பின்
ஊன்கெடினும் உண்ணூர்கைத் துண்ணற்க,—வான்கவிந்த
வையகம் எல்லாம் பெறினும் உரையற்க
பொய்யோ டிடைமீடந்த சொல். ய.

பிறர்மனைநயவாமை.

(On not Coveting a neighbor's Wife.)

அச்சம் பெரிதால் அதற்கின்பஞ் சிற்றளவால்
நிச்ச நினையுங்காற் கோக்கோவலயா,—னிச்சலுங்
தும்பிக்கே கூர்த்த வினையாற் பிறன்றாம்
நம்பற்க நாணுடை யார். க.

அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிந் நான்தும்
பிறன்றா நச்சுவார்ச் சோ,–பிறன்றாம்
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவமென்
றச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள். ௬.

புக்கவிடத் தச்சம் போதரும் போதச்சந்
துய்க்குமிடத் தச்சந் தோன்றுமற் கிப்பச்சம்
எக்காலும் அச்சந் தருமால் எவன்கோலோ
உட்கான் பிறனில் புகல். ௭.

காணிற் குடிப்பழியாங் கையுறீற் கால்துறையும்
ஆணின்மை செய்யுங்கால் அச்சமா,—நீணிரயத்
துன்பம் பயக்குமாற் றுச்சாரி நீகண்ட
இன்பம் எனக்கெஞத்தாற் கூறு. ௮.

சம்மையோன் நீன்றிச் சிறியார் இனத்தாய்க்
கொம்மை வரிமுலையா டோண்மரீஇ,—உம்மை
வலியாற் பிறர்மனைமேற் சென்றாரே இம்மை
அலியாகி ஆடியுண் பார். ௯.

பல்லார் அறியப் பறையறைந்து நாட்கேட்டுக்
கல்யாணஞ் செய்து கடிபுக்க,–மெல்லியற்
காதன் மனையாளும் இல்லாளா என்னெருவன்
எதின் மனையாவா நோக்கு. ௰.

அம்பல் அயலெடுப்ப அஞ்சித் தமர்பரீஇ
வம்பல ன்பென்னமரீஇ மைந்துற்று,–நம்பு
நிலையிலா நெஞ்சத்தான் றுப்புரவு பாம்பின்
றலைநக்கி யன்ன துடைத்து. ௧.

பாவா வெளிப்படா பல்லோர்கட் டங்கா
ஊவோர்கட் டங்காம நோயோ —கொடிதே
வீவாரு நாணுப் படலஞ்சி யாதும்
உரையாதுள் ளாறி விடும். ௨.

அம்பும் அழலும் அவிர்கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும்,—வெம்பிக்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காமம்
அவற்றினும் அஞ்சப் படும். ௩.

ஊருள் எழுந்த உருகெழு செந்தீக்கு
நீருட் குளித்தும் உயலாது,–நீருட்
குளிபபினுங் காமஞ் சுடுமே தன்றேறி
ஒளிப்பினுங் காமஞ் சுடும். ௪.

ஈகை.

(On the duty of Charity)

இல்லா இடத்தும் இயைந்த அளவினுல்
உள்ள இடம்போற் பெரிதுவந்து,—மெல்லக்

கோடையோடு பட்ட குணனுடை மாந்தர்க்
கடையாவாம் ஆண்டைக் கதவு. க.

முன்னரோ சாரான் முனிதக்க ழப்பு
பின்னரும் பீடளிக்கு நோயுள,—கொன்னே
பாவன்மீன் பற்றன்மீன் பாத்துண்மீன் யாதுங்
காவன்மீன் கைத்துண்டாம் போழ்து. உ.

நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்புந் தோடையார்
கொடுத்துத்தான் றுய்ப்பினும் ஈண்டுங்கால் ஈண்டும்
மீடுக்குற்றுப் பற்றினு நில்லாது செல்வம்
விடுக்தும் விணையுலந்தக் கால். ங.

இம்மீ அரிசித் துவணயானும் வைகலு
நும்மில் இயைவ கொடுத்துண்மீன்,—உம்மை
கொடாதவர் என்பது கண்டுநீர் வையத்
தடாஅ வடுப்பி னவர். ச.

மறுமையும் இம்மையு நோக்கி ஒருவற்
குறுமற் றீயைவ கொடுத்தல்,—வறுமையால்
ஈதல் இயையா தெனினும் இாவாமை
ஈதல் ஆட்டி யுறும். ஞ.

நடுவூருள் வேதிகைச் சுற்றுக்கோட் புக்க
படுபவண அன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வர்
குடிகோழத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணு மாக்கள்
இடுகாட்டுள் ஏற்றுப் பவண. ட.

பெயற்பான் மழைபெய்யாக் கண்ணும் உலகஞ்
செயற்பால செய்யா விடினுங்,—கயற்புலால்
புன்வண கடியும் போருகடற் றண்சேர்ப்ப
என்வண உலதய்யு மாறு. ண.

ஏற்றகை மாற்றுமை என்னனுங் தாம்வளையா
ஆற்றதார்க் கீவதாம் ஆண்கடன்,—ஆற்றின்
மலிகடற் றண்சேர்ப்பு மாறீவார்க் கீதல்
போலிகடன் என்னும் பெயர்த்து. த.

இறப்பச் சிறிதென்னு தில்லென்னு தென்றும்
அறப்பயன் யார்மாட்டுஞ் செய்க,—முறைப்புதவின்
ஜயம் புகுந்தவசி கைக்கண் கடிஞைபோற்
பைய நிறைத்து விடும். ந.

கடிப்பிடு கண்முாசங் காதத்தோர் கேட்ப
இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்ப
அடுக்கிய முவுலதங் கேட்குமே சான்றோர்
கொடுத்தார் எனப்படுஞ் சொல். ப.

பழவினை.

(On the Entailment of moral actions on the Soul in its Transmigrations.)

பல்லாவுள் உய்த்து விடினுங் தழக்கன்று
வல்லதாந் தாய்நாடிக் கோடவத்,—தோல்வைப்
பழவிணையும் அன்ன தகைத்தே தூற்செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்து. க.

உருவும் இளமையும் ஒண்பொருளும் உட்கும்
ஒருவழி நில்லாமை கண்டும்,—ஒருவழி
ஒன்றேயும் இல்லாதான் வாழ்க்கை உடம்பிட்டு
நின்றுவிழ்ந் தச்க துடைத்து. உ.

வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரும் இல்லை
அளந்தன போகம் அவாவாற்றன்
விளங்காய் திரட்டினுர் இல்லைக் களங்கனியைக்
காணெச் செய்தாரும் இல். ங.

உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்தும் ஆகா
பெறற்பால் அனையவும் அன்னவாம் மாரி
வறப்பிற்றருவாரும் இல்லை அதனைச்
சிறப்பிற் றணிப்பாரும் இல். ச.

தினத்துணைய ராகித்தீங் தேசுள் ளடக்கிப்
பனத்துணையார் வைகலும் பாடிழிந்து வாழ்வார்
நினைப்ப கீடந்த தெவனுண்டா மேலை
விணைப்பயன் அல்லாற் பிற. ஞ.

பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் வியவுங்
கல்லாதார் வாழ்வ தறிதிரோ,—கல்லாதார்
சேதனம் என்னுமச் சேறகத் தின்மையாற்
கோதென்று கொள்ளாதாங் கூற்று. கூ.

இடும்பைகூர் நெஞ்சத்தார் எல்லாருங் காண
நெடுங்கடை நின்றுழல்வ தெல்லாம்,—அடம்பம்பூ
அன்னங் கிழிக்தும் அலைகடற் றண்சேர்ப்ப
முன்னை விணையாய் விடும். எ.

அறியாரும் அல்லர் அறிவ தறிந்தும்
பழியோடு பட்டவை செய்தல்,—வழியோடி
நெய்த னறவுயிர்க்து நீள்கடற் றண்சேர்ப்ப
செய்த விணையான் வரும். அ.

ஈண்டுநீர் வையத்துள் எல்லாரும் எத்துணையும்
வேண்டார்மற் நீய விணைப்பயன் அல்லவை
வேண்டினும் வேண்டா விடினு முறற்பால
தீண்டா விடுதல் அரிது. கூ.

சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா
உறுகாலத் தூற்றகா ஆமிடத்தே யாதுஞ்
சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும் அதனுல்
இறுகாலத் தென்ன அறிவு. ம.

மெய்மை.

(On Truth.)

இசையா ஒருபொருள் இல்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை,—நசையழுங்க
நின்றேடிப் பொய்த்தல் நினைதொடீஇ செய்நன்றீ
கொன்றாரிற் குற்றம் உடைத்து. க.

தக்காருந் தக்கவர் அல்லாருந் தங்கீர்மை
எக்காலுங் துன்றல் இலாவார்,—அக்காம்
யாவரோ தின்னினுங் கையாதாங் கைக்குமாங்
தேவரோ தின்னினும் வேம்பு. உ.

காலாடு போழ்தீற் கழிகிளாஞர் வானத்து
மேலாடு மீன்ற் பலாவார்,—எலா
இடனோருவர் உற்றக்கால் ஈர்ந்துன்ற நாட
தொடர்புடையோம் என்பார் சிலர். ங.

வடுவிலா வையத்து மன்னிய முன்றீன்
நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்
நடுவண தெய்தாதான் எய்தும் உலப்பேய்
தடுவது போலுந் துயர். ச.

நல்லாவின் கன்றயின் நாதம் விலைபோலுங்
கல்லாரோ ஆயினுஞ் செல்வர்வாய்ச் சொற்செல்லும்
புல்லீரப் போழ்தின் உழவேபோன் மீதாடிச்
செல்லாவா நல்கூர்ந்தார் சொல். ஞ.

இடம்பட மெய்ஞ்ஞானங் கற்பினும் என்றும்
அடங்காதார் என்றும் அடங்கார்,—தடங்கண்ணுய்
உப்போடு நெய்பா றயிர்காயம் பெய்தடினுங்
கைப்பறு பேய்ச்சுரையின் காய். ட.

தன்னை இகழ்வாரைத் தானவரின் முன்னிகழ
என்னை அவரோடு பட்டது,—புன்னை
விறற்பூங் கமழ்கானல் வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
உறற்பால யார்க்கும் உறும். ண.

ஆவே றுருவின ஆயினும் ஆபயந்த
பால்வே றுருவின அல்லவாம்,—பால்போல்
ஒருதன்மைத் தாதும் அறநெறி ஆபோல்
உருவு பலகொளல் ஈங்கு. த.

யாவர் உலகத்தோர் சொல்லில்லார் தேருங்கால்
யாவர் உபாயத்தீன் வாழாதார்,—யாவர்
இடையாக இன்னுத எய்தாதார் யாவர்
கடைபோகச் செல்வமுய்த் தார். ந.

தாஞ்செய் வினையல்லாற் றம்மோடு செல்வதுமற்
றியாங்காணத் தோற்ற பிறிதில்லை,—அங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயனின்றேற்
கூற்றங்கொண் டோடும் பொழுது. ப.

தீவினையச்சம்.

(On the fear of Evil.)

துக்கத்துட் டேங்கித் துறவின்கட் சேர்கலா
மக்கட் பிணத்த சடுகாடு,—தோக்க
விலங்கிற்றும் புள்ளிற்றுங் காடே புலன்கெட்ட
புல்லறி வாளர் வயிறு. க.

இரும்பார்க்குங் காலாய் ஏதிலார்க் காளாய்க்
கரும்பார் கழனியுட் சேர்வர்,—கரும்பார்க்குங்
காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலுங் குறும்பூழுங்
கூட்டுளாய்க் கொண்டு வைப்பார். உ.

அக்கேபோல் அங்கை யொழிய விலழகீத்
துக்கத் தொழுநோய் எழப்வே,—அக்கால்
அலவனைக் காதலித்துக் கான்முரித்துத் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் கால். ங.

நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா னெய்போல் அதூஉம்
எரிப்பச்சுட் டெவ்வநோ யாக்கும்,—பாப்பக்
கொடுவினைய ராதவர் கோடாநுங் கோடிக்
கடுவினைய ராகியார்ச் சார்ந்து. ச.

பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்,—வரிசையா
வாணூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு. ஞ.

சான்றோர் எனமதித்துச் சார்ந்தாய்மற் சார்ந்தார்க்குச்
சான்றண்மை சாந்தார்க ணில்லாயிற்,—சார்ந்தோய்கேள்
சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட தூடைத்து. ட.

யாவர் ஒருவர் ஒருவர்தம் உள்ளத்தைத்
தேருந் தகைமை உடையவர்,—சாற்
கனமணி நின்றீமைக்கு நாடகேண் மாக்கண்
மனம்வேறு செய்கையும் வேறு. ண.

உள்ளத்தா னள்ளா துறுதித் தொழிலாய்க்
கள்ளத்தான் நட்டார் கழிகேண்மை,—தெள்ளிப்
புனற்செதும்பு நின்றவலக்கும் பூங்குன்ற நாட
மனத்துக்கண் மாசாய் விடும். த.

ஒக்கிய ஒள்வாடன் ஒன்னூர்கைப் பட்டக்கால்
ஊக்கம் அழிப்பதூஉ மெய்யாதும்,—ஆக்கம்
இருமையுஞ் சென்று சுடுதலால் நல்ல
கருமமே கல்லார்கட் டூர்வு. ந.

மனைப்பாசங் கைவிடாய் மக்கட்கென் றேங்கி
எனைத்தூழி வாழியென் நெஞ்சே,—எனைத்துஞ்
சிறுவனையே யாயினுஞ் செய்தநன் றல்லால்
உறுபயனே இல்லை உயிர்க்கு. ப.

கல்வி.

(On Learning.)

குஞ்சி அழகுங் கொடுந்தாடைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல,—நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி அழகே அழகு. க.

இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றாற்
றம்மை விளக்குமாற் முழவாற் கேடின்றால்
எம்மை உலகத்தும் யாங்காணேங் கல்விபோன்
மம்மர் அறுக்கு மருந்து. உ.

களர்நிலத் துப்பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர்
விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமீதாக் கொள்வர்
கடைநிலத்த ராயினுங் கற்றுணர்ந்தார் தம்மைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும். ங.

வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பின் ஆசர்செறீன் வவ்வார்
எச்சம் எனவொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற. ச.

கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல,—தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடையார் கற்பவே நீரோழியப்
பாலுண் குருகிற் றெரிந்து. ஞ.

தோணி இயக்குவான் றெல்லை வருணத்துக்
காணிற் கடைப்பட்டான் என்றிகழார்,—காணுங்
அவன்றுணையா ஆறுபோ யற்றேநூல் கற்ற
மகன்றுணையா நல்ல கொளல். கூ.

தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முட்—குழீஇ
நகலினிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத்
தும்பர் உறைவார் பதி. எ.

கனகடற் றண்சேர்ப்ப கற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியிற் கரும்புதின் றற்றே—நுனிநீக்கித்
தூரிற்றின றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
ஈரமி லாளர் தொடர்பு. அ.

கல்லாரோ யாயினுங் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகின்
நல்லறிவு நாளுந் தலைப்படுவர்—தொல்சிறப்பின்
ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு. கூ.

அலதுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா
துலகநூல் ஒதுவ தெல்லாங்—கலகல
கூவுங்குவ வல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஒந் துணைஅறிவார் இல். ல.

குடிப்பிறப்பு.

(On the high birth of a family.)

உடுக்கை யலறீ யுடம்பழிந்தக் கண்ணுங்
குடிப்பிறப் பாளர்தங் கொள்கையிற் றன்றூர்
இடுக்கண் டவலவந்தக் கண்ணும் அரிமாக்
கொடிப்புற் கறிக்குமோ மற்று. க.

சான்றண்மை சாயல் ஒழக்கம் இவைமூன்றும்
வான்றேய் குடிப்பிறந்தார்க் கல்லது,—வான்றேயு
மைதவழ் வேற்ப ப்டாஅ பெருஞ்செல்வம்
எய்தியக் கண்ணும் பிறர்க்கு. உ.

இருக்கை எழலும் எதிர்செல்வும் ஏண
விடுப்ப ஒழகலோ டின்ன,—குடிப்பிறந்தார்
தன்ற ஒழக்கமாக் கொண்டார் கயவரோ
டொன்ற உணாற்பாற் றன்று. ங.

நல்லவை செய்யின் இயல்பாதந் தீயவை
பல்லவர் தூற்றும் பழியாதும்,—எல்லாம்
உணருங் குடிப்பிறப்பான் ஊதியம் என்னே
புணரும் ஒருவற் கெனின். ச.

கல்லாமை அச்சங் கயவர் தொழிலச்சஞ்
சொல்லாமை யுள்ளுமோர் சோர்வச்சம்,—எல்லாம்
ஆப்பார்க்கொன் றீயாமை அச்சம் அறத்தீரா
மாணக் குடிப்பிறந் தால். ஞ.

இனனுன்மை இன்சொலொன் றீதன்மற் றேவண
மனனுன்மை யென்றீவை எல்லாங்,—கனமணி
முத்தோ டிமைக்கு முழங்குவரித் தண்சேர்ப்ப
இற்பிறந்தார் கண்ணே உள. ட.

செய்கை அழிந்து சிதண்மண்டிற் றுயினும்
பெய்யா ஒருசிறை பேரில் உடைத்தாதும்
எவ்வம் உழந்தக் கடைத்துங் குடிப்பிறந்தார்
செய்வர் செயற்பா லவை. ண.

ஒருபுடை பாம்பு கொளினும் ஒருபுழை
அங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறூஉந் திங்கள்போற்
செல்லாமை செவ்வனேர் நிற்பினும் ஒப்புாவிற்
கொல்கார் குடிப்பிறந் தார். த.

செல்லா இடத்துங் குடிப்பிறந்தார் செய்வன
செல்லிடத்துஞ் செய்யார் சிறியவர்,—புல்வாய்
பருமம் பொறுப்பினும் பாய்பரி மாப்போற்
பொருமா ணுற்றுதல் இன்று. ந.

ஏற்றென்றும் இல்லா இடத்துங் குடிப்பிறந்தார்
ஆற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத்,—தூற்றும்
ஆற்றக் கடைத்தும் அகல்யா றகழ்ந்தக்காற்
றேற்றெனத் தெண்ணீர் படும். ப.

ADVERTISEMENT.

The Rules of Poetry, and the method in which words are combined, have been considered insuperable obstacles to the separation of the words in Tamil Verse. The want of such a separation tends greatly to obscure the language, and impede the progress of the learner. An attempt is made, in the following selections from the Cural, to obviate this difficulty. This method of dividing words, with the use of diacritical marks, is recommended to the particular attention of Tamil Scholars.

Explanations.

1. *Elision*, in every case, is marked by an Apostrophe (—') in the place of the omitted letter.—This is of two kinds:

(a.) When the (—') follows a *mute*; as த்,' ட்,' &c. it shows that *short* உ is elided. To this there are a very few exceptions; as, நீல்' உண், for நீலஞ் உண்; and is to be read நீலுண், &c.

(b.) When the (—') follows a *liquid*; as ம,' வ,' ல,' &c. it shows that a *mute* is elided.

The succeeding letter, in connection with the Rules of Tamil Grammar, at once indicates what letter is wanting; as, in அக' முதல, the Grammarian knows that no other letter than ம் can be wanting.—So, in நற்ற' டொழாள், ள் will, by comparison, be seen to be the letter wanted.

In all cases, where words are thus separated and marked, in *reading* the letters are to be made to coalesce just as if written together. Thus, ஐந்த' அவித்தான் is to be pronounced as if written, ஐந்தவித்தான்; and ஊற்' ஓசை, as if ஊறோசை, &c.

2. *Permutation* is indicated by a turned comma (‘—) inserted before the permuted letter; thus, ‘எற் ‘றன் stands for நல்தாள். This change is marked only in the case of the *initial* letters of words. The rules of Permutation will readily indicate the proper letter. To make this easy to those who are not familiar with these rules, a table of Permutations is inserted below.

விளம்பரம்.

தமிழிலே உள்ள செப்பூணடைக்குரிய விதிகளும் பதங்கள் புணரும் வகையும் பாட்டைப் பதச்சொற்களாகப் பிரித்தற்கு மிகுந்த விக்கினமாயிருக்கின்றனவென்று கொள்ளப்படுகின்றது. பதச் சொற் பிரிவு இல்லாதநிலமே அப்பாஷையும் மயக்கமாகி, சற்போர்க்குங் கல்வித் தேற்றத்துக்கு இடையூறுகின்றது. இவ்விக்கினங்களை அகற்றும் நோக்கமாய்ப் பின் வருங் குறளிலே ஒரு உபாயம் எடுத்திருக்கின்றது. இவ்விதமே சில அறிகுறிகள் வழிபாய்ப் பதங்களைப் பிரிக்கும் வகையைத் தமிழ் வித்துவான்கள் எடுத்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

விளக்கம்.

க. யாதொரு பதத்திலே தெடுதல்விகாரம் வருமாயின், அவ்விகாரம் அங்ஙனம் இடும் உலோபஅறிகுறி (—’) என்னுங் குறியினால் விளங்கும்; இது இருவகைத்து:—

(a.) உலோபஅறிகுறி (—’) த் ‘ட் ‘ முதலிய ஒற்றெழுத்தின் பின்வரில், பெரும் பான்மை பற்றி உக-

ரம் கெட்டதென்று விளக்கும். இதற்கு வழுவமைதி; நீல்' உண், முதலிய சில அரும் பதங்களாம்.

(b.) உலோபஅறிகுறி(—') ம', வ', முதலிய உயிர்மெய்க்கட்குப் பின்வரில், ஒற்றுக் கெட்டுப்போயிற்றெனவிளங்கும். அந்த உலோபக் குறிக்குப் பின்னின்ற எழுத்தானது தமிழ் இலக்கண விதிகளுக்கு இசைய, கெட்டுப்போன எழுத்து இன்னதென்று விளக்கும். உதாகரணமாய் அகர' முதல எனவரின், மகர ஒற்றுக் கெட்டதென்று இலக்கணிகளுக்கு விளங்கும். அவ்வாறே-நற்ரு' டொழாஅர் எனவரின் இலக்கண விதிகளுக்கு ஒப்பளகர ஒற்றுக்கெட்டதென்று விளங்கும். பதங்களை இவ்வாறு பிரித்துக் குறியிட்டிருந்தாலும், வாசிக்கும் வேளையிலே அவைகளை இணைத்தெழுதினைப் போலப் புணர்த்தி வாசிக்க வேண்டியது. உதாகரணமாய், ஐந்த' அவித்தான் என்பதையும் ஊற்' ஓசை என்பதையும் ஐந்தவித்தான் ஊறோசை என இணைத்தெழுதியிருந்தாற் போற் புணர்த்தி வாசிக்கவும்.

உ. திரிதல்விகாரம் வருமாயின் அவ்விகாரம் அங்ஙனந் திரிந்த எழுத்திற்கு முன்னர் இடும் ஆதேச அறிகுறி('—)என்னுங் குறியினால் விளங்கும். உதாகரணமாய், 'னற்,'ருள்,என்பது நல்தாள் என்பதற்காய் நிற்கின்றது. இத்திரிபு விகாரம் பதங்களின் முதலின் மாத்திரங் குறிக்கபபட்டிருக்கின்றது. திரிபுவிகார விதிகள், திரிந்த எழுத்து இன்னதென்று தெளிவாய் விளக்கும்; அவ்விதிகளை அறியாதார்க்கு உபயோகமாகப் பின்னர் வருந் திரிபுவிகாரவாய்பாடு சேர்க்கப் பட்டது.

திரிபுவிகாரவாய்பாடு.

(Permutation Table.)

இடம்	உதாகாணம்	திரிபுப்புணர்ச்சி	பொருட்சந்தி
பெரும்பாலும் குற்றியல்	உ-ய.	இ-ய பெரும்பாலும்	அல்வழி வேற்றுமை.
" குறிலவண	ண்-க, ச, ப.	ட்-க, ச, ப.	வேற்றுமை.
" "	ன்-க, ச, ப.	ற்-க, ச, ப.	"
குறிலவணயா	ண்-ந	ண	அல்வழி வேற்று.
"	ன்-ந	ன	" "
"	ம்-க, ச, த.	ங்-க, ஞ்-ச, ந்-த. பெரும்.	" "
குறிலவண	ம்-ந	ந்-ந பெரும்பாலும்	வேற்றுமை.
"	ம்-ஞ	ஞ்-ஞ "	"
பெரும்பாலும் குறிலவண	ல்-க, ச, த, ப.	ற்-க, ற் ச, ற் ற, ற் ப	அல்வழி வேற்று.
	ள்-க, ச, த, ப.	ட்-க, ட்ச, ட்ட, ட்ப	" "
குறிலவணயா	ல்-த	ற	அல்வழிபெரும்பா.
	ள்-த	ட	" "
சிறுபாலும் குறிலவண	ல்-த	ஃ-ற	அல்வழி
" "	ள்-த	ஃ-ட	"
குறிலவணயா	ல்-ந	ன	அல்வழிபெரும்பா.
"	ள்-ந	ண	" "
சுட்டு	வ்-க, ச, த, ப.	ஃ-க, ஃச, ஃத, ஃப	அல்வழி வேற்று.
"	வ்-ஞ, ந, ம.	ஞ்-ஞ, ந்-ந, ம்-ம.	" "
பெரும்பாலும் குறிலவண	ண்-த	ண்-ட, ட்-ட பெரு.	" "
" "	ள்-த	ட்-ட பெரு.	" "
" "	ண்-ந	ண்-ண "	" "
" "	ள்-ந	ண்-ண "	" "
" "	ன்-த	ன்-ற, ற்-ற, பெரு.	" "
" "	ல்-த	ற்-ற. "	" "
" "	ன்-ந	ன்-ன "	" "
" "	ல்-ந	ன்-ன "	" "

திருவள்ளுவர் குறள்,

பரிமேல்ழகர் உரை.

க. அதிகாரம்.

கடவுள்வாழ்த்து.

(On the Praise of God.)

க. அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

பதவுரை. அகரமாகிய முதலை உடைய, எழுத்துக்கள் எல்லாம்; (அதுபோல) ஆதிபகவனாகிய முதலை உடைத்து உலகு; எ—று.

விருத்திஉரை. இது தலைமைபற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டுவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தான் அன்றி நாத மாத்திரையான இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற்குத் தலைமை செயற்கை உணர்வான் அன்றி இயற்கை உணர்வான் முற்றும் உணர்தலானுங் கொள்க. தமிழ் எழுத்தக்கே அன்றி வட எழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி "எழுத்தெல்லாம்" என்றார். "ஆதிபகவன்" என்னும் இரு பெயர்ஒட்டு பண்புத்தொகை வடநூன் முடிபு. "உலகு" என்றது, இன்று உயிர்கள் மேல் நின்றது. காணப்பட்ட உலகாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின் "ஆதிபகவன் முதற்றே"

என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினர்; கூறினரேனும், உலகிற்கு முதல் "ஆதிபகவன்" என்பதனைத்' தான்' ஆக்கிக் கொள்க. ஏகாரம் தேற்றத்தின் கண்வந்தது. இப்பாட்டான் முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது.

உ. கற்றதனல் ஆய பயன் என் கொல் வாலறிவ'
'னற்ற' ளோடாஅர் எனின்.

ப. எல்லா நூல்களையுங் கற்ற ஆக்கக்கல்வி அறிவால் ஆய பயன் யாது? மெய் உணர்வினை உடையவனது நல்ல தாள்களைத் தொழார் ஆயின்; எ-று.

வி. எவன் என்னும் வினாப்பெயர் "என்" என்றாய் இன்மை குறித்து நின்றது. "கொல்" என்பது அசை நிலை. பிறவிப்பிணிக்கு மருந்த'ாகலின் "நற்-'றாள்" என்றார். ஆகம அறிவிற்குப் பயன் அவன்'றாளைத் தொழுது பிறவி அறுத்தல் என்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

ஊ. மலர் மிசை ஏகினான் மாண் அடி சேர்ந்தார்
நில'மிசை நீடு வாழ்வார்.

ப. மலரின்கண்ணே சென்றவன்து மாட்சிமைப்பட்ட அடிகளைச் சேர்ந்தார் எல்லா உலகிற்கும் மேலாயவீட்ட'உலகின்கண் அழிவ' இன்றி வாழ்வார்; எ-று.

வி. அன்பால் நினையாது உள்ளக் கமலத்தின்கண் அவர் நினைந்த வடிவொடு விரைந்து சேறலின் "எகினன்" என இறந்த காலத்தாற் கூறினர்: என்னை, "வராக்காலத்து நிகழுங் காலத்தும் ஓராங்கு வருஉம் வினைச்சொற் கிளவி இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல் விரைந்த பொருள என்மனார் புலவர்" என்பத' ஒத்தாகலின். இதனைப் பூமேல் நடந்தான் என்பத'ோர் பெயர் பற்றிப் பிறிது கடவுட்கு ஏற்றுவாரும் உளர். மிசை = இடைவிடாது நினைத்தல்.

ஃ. வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடிசேர்ந்தார்க்க,'
யாண்டும் இடும்பை இல.

ப. ஒரு பொருளையும் விழைதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவன் அடியைச் சேர்ந்தார்க்கு எக்காலத்தும் பிறவித் துன்பங்கள் உள ஆகா; எ—று.

வி. பிறவித் துன்பங்களாவன, தன்னைப்பற்றிவருவனவும் பிற உயிர்களைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும் என மூவகையால் வருந் துன்பங்கள். "அடிசேர்ந்தார்க்கு" அவ்விரண்டும் இன்மையின் அவை காரணமாக வரும் மூவகைத் துன்பங்களும் இலவாயின.

ரு. இருள் சேர் இருவினையுஞ் சோ இறைவன்
பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு.

ப. மயக்கத்தைப் பற்றி வரும் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டு வினையும் உள ஆகா, இறைவனது மெய்மை சேர்ந்தபுகழை விரும்பினர் இடத்து; எ-று.

வி. இன்ன தன்மைத்து என ஒருவராலுங் கூறப்படாமையின் அவிச்சையை "இருள்" என்றும், நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாகலால் "இருவினையுஞ் சேரா" என்றும் கூறினர். இறைமைக் குணங்கள் இலராயினுரை உடையர் எனக் கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் பொருள் சேராவாகலின் அவை மூற்றவும் உடைய இறைவன் புகழே "பொருள் சேர் புகழ்" எனப்பட்டது. புரிதல் = எப்பொழுதுஞ் சொல்லுதல்.

சு. பொறி வாயில் ஐந்த' அவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறி நின்றார் நீடு வாழ்வார்.

ப. மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் பொறிகளை வழியாக உடைய ஐந்த' அவாவினையும் அறுத்தானது மெய்யான ஒழுக்க நெறியின்கண் வழுவாது நின்றார் பிறப்ப'இன்றி எக்காலத்தும் ஒரு தன்மையராய் வாழ்வார்; எ—று.

வி. புலன்கள் ஐந்த'ஆகலான் அவற்றின் கட் செல்லுகின்ற அவாவும் ஐந்த'ஆயிற்று. "ஒழுக்க

நெறி'' ஐந்த்' அவித்தானுற் சொல்லப்பட்டமையின், ஆண்டை ஆறன்'உருபுசெய்யுட்கிழமைக்கண் வந்தது. இவை ஈான்கு பாட்டானும், இறைவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் அவன் நெறி நிற்றலுஞ் செய்தார் வீடு பெறுவார் என்பது கூறப்பட்டது.

எ. தனக்' உவமை இல்லாதான் 'ருள் சேர்ந்தார்க்' அல்லான்
மனக் கவலை மாற்றல் அரிது.

ப. ஒரு ஆற்ருனும் தனக்கு நிகரில்லாதவன் தாளைச் சேர்ந்தார்க்கு அல்லது, மனத்தின்கண் நிகழும் துன்பங்களை நீக்குதல் உண்டாகாது; எ—று.

வி. ''உறற்பால நீண்டா விடுதல் அரிது'' என்ருற் போல் இண்டு ''அருமை' இன்மைமேல் நின்றது. தாள் சேராதார் பிறவிக்கு ஏதுவாய காம வெகுளி மயக்கங்களை மாற்றமாட்டாமையிற் பிறந்து அவற்ருன் வரும் துன்பங்களுள் அழுந்துவர் என்பதாம்.

அ. அற ஆழி அந்தணன் 'ருள்சேர்ந்தார்க்' அல்லாற்
பிற ஆழி நீந்தல் அரிது.

ப. அறக் கடல் ஆகிய அந்தணனது தாள் ஆகிய புணையைச் சேர்ந்தார்க்கு அல்லது, அதனிற்பிறவாகிய கடல்களை நீந்தல் அரிது; எ—று.

வி. அறம் பொருள் இன்பம் என உடன்எண்ணப் பட்ட மூன்றனுள் அறத்தை முன்னர்ப் பிரித்தமையான், ஏனப் பொருளும் இன்பமும் ''பிற'' என்னப் பட்டன. பல வேறுவகைப்பட்ட அறங்கள் எல்லாவற்றையும் தனக்கு வழிவாக உடையவனுகலின் ''அற ஆழி அந்தணன்'' என்ருர். ''அறஆழி'' என்பதனைத் தருமச் சக்கரம் ஆக்கி அதனை உடைய அந்தணன் என உரைப்பாரும் உளர். அப்புணையைச்சேராதார் கரைகாணுது அவற்றுள்ளே அழுந்துவாராகலின், ''நீந்தல் அரிது'' என்ருர். இஃது ஏகதேச உருவகம்.

கூ. கோள் இல் பொறியிற் குணம் இலவே என் குணத்தான்
'றவ வணங்காத் தலை.

ப. தத்தமக்'கெற்ற புலன்களைக் கொள்கை இல்லாத பொறிகள்போலப் பயன்படுதல் உடையவல்ல, என் வகைப்பட்ட குணங்களை உடையானது தாளை வணங்-காத் தலைகள்; எ—று.

வி. எண்குணங்களாவன; தன் வயத்தனுதல், தூய உடம்பினனுதல், இயற்கை உணர்வினன் ஆதல், முற்றும் உணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களை நீக்குதல், பேர-ருள் உடைமை, முடிவில் ஆற்றல் உடைமை, வரம்பில் இன்பம் உடைமை என இவை: இவ்வாறு சைவாகமத்-திற் சொல்லப்பட்டன. அணிமாவை முதலாக உடை-யன் எனவுங் கடை இல்லாத அறிவை முதலாக உடையன் எனவுங் கூறுவாரும் உளர். காணுதல் கண் முதலியன போல வணங்காத்தலைகள் பயன் இல எனத் தலையின்மேல் வைத்துக் கூறினாரேனும், இனம் பற்றி வாழ்த்தாத நாக்களும் அவ்வாறே பயன் இல என்பதுங் கொள்க. இவை மூன்றுபாட்டானும் அவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் செய்யாவழிப் படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

ய. பிறவிப் பெருங்கட' னீந்துவ ரீந்தார்
இறைவன் அடி சேராதார்.

ப. இறைவன் அடி என்னும் புணையைச் சேர்ந்-தவர் பிறவியாகிய பெரிய கடலை நீந்துவர்; அதனைச் சேராதார் நீந்தமாட்டாராய் அதனுள் அழுந்துவர்; எ—று.

வி. காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரை இன்றி வருதலிற் "பிறவிப்பெருங்கடல்" என்றார். சேர்ந்தார் என்பது சொல்லெச்சம். உலக இயல்பை நினையாது இறைவன் அடியையே நினைப்பவருக்குப் பிறவி அறுதலும் இவ்வாறன்றி மாறி நினைப்பார்க்கு அஃ-து அறுமையும் ஆகிய இரண்டும் இதனுல் நியமிக்கப் பட்டன.

உ. அதிகாரம்.

வான்சிறப்பு.

(The Excellence of Rain.)

வான்சிறப்பு; அஃதாவது, அக்கடவுளது ஆணையால் உலகமும்அதற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழைபது சிறப்புக் கூறுதல். அதிகார முறையும் இதனுனே விளங்கும்.

க. வா' 'னின்ற்' உலகம் வழங்கி வருதலாற்
'றன் அமிழ்தம் என்ற்' உணாற் பாற்று.

ப. மழை இடையறாது நிற்ப உலகம் நிலைபெற்று வருதலால் அம்மழைதான் உலகத்திற்கு அமிர்தம் என்று உணரும் பான்மை உடைத்து; எ—று.

வி. நிற்ப என்பது, "நின்று" என்னத் திரிந்து நின்றது. "உலகம்" என்பது இங்கு உயிர்களை. அவை நிலைபெற்று வருதல்ஆவது, பிறப்பு இடையறுதலின் எஞ்ஞான்றும் உடம்பொடு காணப்பட்டு வருதல். அமிழ்தம் உண்டார் சாவாது நிலைபெறுதலின் உலகத்தை நிலைபெறுத்துகின்ற வானை "அமிழ்தம் என்ற் உணர்க" என்றார்.

உ. துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்' ஆக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்' ஆயதூஉ' மழை.

ப. உண்பார்க்கு நல்ல உணவுகளை உளவாக்கி அவற்றை உண்கின்றார்க்குத் தானும் உணவாய் நிற்பதும் மழை; எ—று.

வி. தானும் உணவாதல் ஆவது, தண்ணீராய் உண்ணப்படுதல். சிறப்புடைய உயர்திணைமேல் வைத்துக் கூறினமையின் அஃறிணைக்கும் இஃது ஒக்கும். இவ்வாறு உயிர்களது பசியையும் நீர்வேட்கையையும் நீக்குதலின், அவை வழங்கிவருதல் உடையவாயின என்பதாம்.

ரு. விண் இன்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியன் உலகத்'
உண் 'ணின்ற்' உடற்றும் பசி.

ப. மழை வேண்டுங் காலத்தில் பெய்யாது பொய்க்கும் ஆயிற் கடலாற் சூழப்பட்ட அகன்ற உலகத்தின்கண் நிலைபெற்று உயிர்களை வருத்தும் பசி; எ—று.

வி. கடல் உடைத்தாயினும் அதனாற் பயன் இல்லை என்பார் "விரிநீர் வியன் உலகத்து" என்றார். உணவு இன்மையிற் பசியான் உயிர்கள் இறக்கும் என்பதாம்.

ச. ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயல் என்னும்
வாரி வளங் குன்றிக் கால்.

ப. உழவர் ஏரால் உழுதலைச் செய்யார், மழை என்னும் வருவாய் தன்பயன் குன்றின்; எ—று.

வி. குன்றியக்கால் என்றது குறைந்து நின்றது உணவு இன்மைக்குக் காரணம் கூறியவாறு.

டு. கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்ற் ஆங்கே
எடுப்பதூஉம் எல்லா மழை.

ப. பூமியின்கண் வாழ்வாரைப் பெய்யாது நின்று கெடுப்பதூஉம், அவ்வாறு கெட்டார்க்குத் துணையாய்ப் பெய்து மூன் கெடுத்தாற்போல எடுப்பதூஉம், இவை எல்லாம் வல்லது மழை; எ—று.

வி. "மற்று" வினைமாற்றின்கண் வந்தது. "ஆங்கு" என்பது மறுதலைத் தொழில்உவமத்தின்கண் வந்த உவமைச்சொல். கேடும் ஆக்கமும் எய்துதற்கு உரியார் மக்களாதலிற் "கெட்டார்க்கு" என்றார். "எல்லாம்" என்றது அம்மக்கண் முயற்சி வேறுபாடுளாற் கெடுத்தல் எடுத்தல்கடாம் பலவாதல் நோக்கி. வல்லது என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. மழையினது ஆற்றல் கூறியவாறு.

கூ. விசும்பிற் 'றுளி வீழின் அல்லான் மற்ற்' ஆங்கே
பசும் புற் 'றலை காண்ப்' அரிது.

ப. மேகத்திற் 'றுளி விழிற் காண்பத்' அல்லது

வீழாதாயின் அப்பொழுதே பசும் புல்லினது தலையுங் காண்டல் அரிது; எ—று.

வி. "விசும்பு" ஆகுபெயர். "மற்று" வினைமாற்றின்கண் வந்தது. இழிவு சிறப்பு உம்மை, விகாரத்தாற் செ'ருக்கது. ஓர் அறிவு உயிரும் இல்லை என்பதாம்.

எ. நெடுங் கடலுந் தன் 'னீர்மை தன்றுந் தடிந்த் எழிலி
தா' 'னல்காதாகி விடின்.

ப. அளவு இல்லாத கடலுந் தன் இயல்பு குறையும், மேகம் தான் அதனைக்குறைத்து அதன்கட்பெய்யாமல் விடுமாயின்; எ—று.

வி. உம்மை சிறப்பு உம்மை. தன் இயல்பு குறைதல் ஆவது, நீர் வாழ் உயிர்கள் பிறவாமையும் மணி முதலிய படாமையும் ஆம். இன்று குறைத்தல் என்பது, முகத்தலை. அது "கடல்குறைபடுத்த நீர், கடல் குறைபட எறிந்து" என்பதனானும் அறிக. மழைக்கு முதலாய கடற்கும் மழைவேண்டும் என்பதாம். இவை எழுபாட்டானும் உலகம் நடத்தற்கு ஏதுவாதல் கூறப்பட்டது.

அ. சிறப்போடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு.

ப. தேவர்கட்கும் இவ்வுலகின் மக்களாற் செய்யப்படும் விழவும் பூசையும் நடவா, மழை பெய்யாதாயின்; எ—று.

வி. நைமித்தியத்தோடு கூடிய நித்தியம் என்றார் ஆகலிற் "செல்லாது" என்றார். நித்தியத்திற் 'றுழ்வுநீர்ச்செய்வது நைமித்தியம் ஆதலின், அதனை முற்கூறினார். உம்மை சிறப்பு உம்மை.

கூ. தானந் தவம் ஈண்டுந் தங்கா வியன் உலகம்
வானம் வழங்காத்' எனின்.

ப. அகன்ற உலகின்கட் 'டானமுந் தவமும் ஆய இரண்டு அறமும் உளவாகா, மழை பெய்யாதாயின்; எ—று.

வி. தானம்ஆவது, அறநெறியான் வந்த பொருள் கண்டத் தக்கார்க்கு உவகையோடுங் கொடுத்தல். தவம்ஆவது, மனம் பொறிவழிச் செல்லாமல் நிற்றற் பொருட்டு விரதங்களான் உண்டி சுருக்கல் முதலாயின. பெருமைபான்மை பற்றித் தானம் இல்லறத்தின் மேலும், தவம் துறவறத்தின் மேலும் நின்றன.

ய. நீர்இன்ற்' அமையாத்' உலக்' எனின் யார் யாக்கும்
வான்இன்ற்' அமையாத்' ஒழுக்கு.

ப. எவ்வகை மேம்பாட்டார்க்கும் நீரை இன்றி உலகியல் அமையாதாயின், அந்நீர் இடையறுது ஒழுகும் ஒழுக்கம் வானை இன்றி அமையாது; எ—று.

வி. பொருள் இன்பங்களை உலகியல் என்றார். அவை இம்மைக் கண்ண ஆகலின்; இடையறுதுஒழுகல்=எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உளதாதல். நீர் இன்று அமையாது உலகு என்பது எல்லாரானும் தெளியப்படுதலின் அதுபோல ஒழுக்கமும் வான் இன்று அமையாமை தெளியப்படும் என்பார் "நீர் இன்' அமையாத்' உலக்' எனின்" என்றார். இதனை நீரை அன்றி அமையாது உலகு ஆயின் எத்திறத்தார்க்கும் மழையை இன்றி ஒழுக்கம் நிரம்பாது என உரைப்பாரும் உளர். இவை மூன்று பாட்டானும் அறம் பொருள் இன்பங்கள் நடத்தற்கு ஏதுவாதல் கூறப்பட்டது.

சு. அதிகாரம்.

நீத்தார் பெருமை.

(The Greatness of Ascetics.)

நீத்தார் பெருமை. அஃதாவது முற்றத் துறந்த முனிவரது பெருமை கூறுதல். அவ்வற முதற் பொருள்களை உலகித்கு உள்ளவாறு உணர்த்துவார் அவராகலின், இது வான்சிறப்பின் பின் வைக்கப்பட்டது.

க. ஒழக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழப்பத்து
வேண்டும் பனுவற் 'துணிவு.

ப. தமக்' உரிய ஒழுக்கத்தின்கண்ணே நின்று துறந்தாரது பெருமையைப் பார்க்கில் விழுமிய பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் இதுவே விழுமிதென விரும்பும் நூல்களது துணிவு; எ—று.

வி. உரிய ஒழுக்கத்தின் கண்ணே நின்று துறத்தல் ஆவது, தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைமைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களை வழுவாது ஒழுக அறம் வளரும்; அறம் வளரப் பாவந் தேயும்; பாவந்தேய அறியாமை நீங்கும்; அறியாமை நீங்க நிந்த அநித்தங்களது வேறுபாட்டு உணர்வும், அழிதன் மாலைய ஆய இம்மை மறுமை இன்பங்களின் உவர்ப்பும், பிறவித் துன்பங்களுந் தோன்றும்; அவைதோன்ற வீட்டின்கண் ஆசை உண்டாம்; அஃது உண்டாகப் பிற்விக்குக் காரணமாகிய யோக முயற்சி உண்டாம்; அஃது உண்டாக மெய் உணர்வு பிறந்து புறப்பற்றுகிய எனது என்பதும் அகப்பற்றுகிய யான் என்பதும் விடும்; ஆகலான் இவ்விரண்டு பற்றையும் இம்முறையே உவர்த்து விடுதல் எனக் கொள்க. பனுவல் எனப் பொதுப்படக் கூறியதனுல் ஒன்றை ஒன்று ஒவ்வாத சமய நூல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இஃது ஒத்த துணிவு என்பது பெற்றும். செய்தாரது துணிவு பனுவன் மேல் ஏற்றப் பட்டது.

உ. துறந்தார் பெருமை துணைக் கூறின் வையத்'
இறந்தாரை எண்ணிக் கொண்ட' அற்று.

ப. இருவகைப் பற்றினையும் விட்டாரது பெருமை இவ்வளவென்று எண்ணுற் கூறி அறியலுற்றால் அள்ளு படாமையான், இவ்வுலகத்துப் பிறந்து இறந்தாரை எண்ணி இத்தனையர் என அறியலுற்றுற் போலும்; எ—று.

வி. முடியாது என்பதாம். கொண்டால் என்னும் வினை எச்சங் கொண்டு எனத் திரிந்து நின்றது.

கூ. இருமை வகை தெரிந்த' ஈண்ட' அறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற்ற' உலகு.

ப. பிறப்பு வீடு என்னும் இரண்டினது தன்ப இன்பக் கூறுபாடுகளை ஆராய்ந்த' அறிந்து, அப்பிறப்பு அழுத்தற்கு இப்பிறப்பின்கண் துற அறத்தைப் பூண்டாரது பெருமையே உலகின்கண் உயர்ந்தது; எ—று.

வி. "தெரிமான் 'டமிழ் மும்மைத்த்' என்னம் பொருப்பன்" எள் புழிப் போல "இருமை" என்பது ஈண்டு எண்ணின்கண் நின்றது. பிரிநிலை எகாரம் விகாரத்தாற் ஒருக்கது; இதனுற் 'றிகிரி உருட்டி உலகமுழுதீ' ஆண்ட அரசர் முதலாயினர் பெருமை பிரிக்கப் பட்டது. இவை மூன்று பாட்டானும் நீத்தாரது பெருமையே எல்லாப் பெருமையினும் மிக்கது என்பது கூறப்பட்டது.

ச. ஊன் என்னுந் தோட்டியான் ஓர் ஐந்துங் காப்பான்
வான் என்னும் வைப்புக்க' ஓர் வித்து.

ப. தின்மை என்னுந் தோட்டியாற் பொறிகளாகிய யானை ஐந்தனையுந் தத்தம் புலன்கள்மேற் செல்லாமற் காப்பான் எல்லா நிலத்தினும் மிக்கதென்று சொல்லப்பட்ட வீட்டு நிலத்தினுக்கு ஓர் வித்தாம்; எ—று.

வி. இஃது ஏகதேச உருவகம். தின்மை ஈண்டு அறிவின மேற்று. அந் நிலத்திற் சென்று முளைத்தவின் "வித்து" என்றார். இம்மைப் பிறந்து இறந்து வரும் மக்கள் அல்லன் என்பதாம்.

ரு. ஐந்த' அவித்தான் ஆற்றல் அகல் விசும்ப' உளார் கோமான்
ஐந்தானே சாலுங் கரி.

ப. புலன்களிற் செல்கின்ற அவா ஐந்தனையும் அடக்கினனது வலிக்கு அகன்ற வானத்துள்ளார் இறை வருகிய இந்திரனே அமையுஞ் சான்று; எ—று.

வி. ஐந்தும் என்னும் மூற்றீ உம்மையும் ஆற்ற-

றீரு என்னும் நான்கன் உருபும் செய்யுள்விகாரத்தாற் ெ'ரூக்கன தான் ஐந்தீ, அவியாது சாபம் எய்தி நின்று, அவிதீதானது ஆற்றல் உணர்த்திலன் ஆதலின், "இ-ந்திரனே சாலுங் சரி" என்ரூர்.

கூ. செயற்க்' அரிய செய்வர் பெரியர், சிறியர்
செயற்க்' அரிய செய்கலாதார்.

ப. ஒத்த பிறப்பினாய மக்களுட் செய்தற்கு எளியவற்றைச் செய்யாது அரியவற்றைச் செய்வார் பெரியர்; அவ்வெளியவற்றைச் செய்து அரியவற்றை செய்யமாட்டாதார் சிறியர்; எ—று.

வி. செய்தற்கு எளிய ஆவன, மனம் வேண்டிய ஆ-றே அதனைப் பொறிவழிகளாற் புலன்களிற் செலுத்-தலும் வெஃகுதலும் வெகுளலும் முதலாயின. செய்தற்கு அரிய ஆவன, இயம நியம முதலாய என்வகை யோக உறுப்புகள். நீரிற் பிலகான் மூழ்-கல் முதலாய நாவிருவழக்கிற் 'ரூபத பக்கம் என்பா-ரும் உளர். அவை நியமத்துள்ளே அடங்கலின் நீத்தாரது பெருமைக்கு ஏலாமை அறிக.

எ. சுவை ஒளி ஊற்' ஒசை நாற்றம் என்ற்' ஐந்தின்
வகை தெரிவான் கட்டே உலது.

ப. சுவையும் ஒளியும் ஊறும் ஓசையும் நாற்றமும் என்று சொல்லப்பட்ட தன்மாத்திரைகள் ஐந்தனது கூறுபாட்டையும் ஆராய்வான் அறிவின்கண்ணதே உலகம்; எ—று.

வி. அவற்றின் கூறுபாடாவன, பூதங்கட்கு முத-லாகிய அவைதாம் ஐந்தும் அவற்றின்கண் தோன்றிய அப்பூதங்கள் ஐந்தும் அவற்றின் கூறிய ஞானேந்தி-ரியங்கள் ஐந்தும் கருமேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆக இருபதுமாம். "வகைதெரிவான் கட்டு" என உடம்-பொடு புணர்த்ததனால் தெரிகின்ற புருடனும் அவன் தெரிதற்கருவியாகிய மான் அகங்கார மனங்களும் அவற்றிற்கு முதலாகிய மூலப்பகுதியும் பெற்றாம்;

தத்துவம் இருபதினைந்தனையும் தெரிதலாவது, மூலப்பகுதி ஒன்றிற்'ருன்றியத' அன்மையிற் பகுதியே ஆவதல்லது விகுதி ஆகாது எனவும், அதன்கட்டோன்றிய மானும் அதன்கட்டோன்றிய அகங்காரமும் அதன்கட்டோன்றிய தன்மாத்திரைகளும் ஆகிய எழுந் தத்தமக்கு முதலாயதனை நோக்க விகுதியாதலும் தங்கட்டோன்றுவனவற்றை நோக்கப் பகுதியாதலும் உடைய எனவும், அவற்றின்கட்டோன்றிய மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் கருமேந்திரியங்களும் பூதங்களும் ஆகிய பதினைறும் தங்கண் தோன்றுவன இன்மையின் விகுதியே ஆவதல்லது பகுதியாகாதெனவும், புருடன் தான் ஒன்றிற் 'ருன்றுமையானும் தன்கட்டோன்றுவன இன்மையானும் இரண்டும் அல்லன் எனவும், சாங்கிய நூலுள் ஓதிய ஆற்ருன் ஆராய்தல். இவ்விருபத்தைந்தும் அல்லது உலகெனப் பிறிதொன்ற் இல்லையென உலகினது உண்மை அறிதலின் அவன் அறிவின்கண்ணதாயிற்று. இவை நான்குபாட்டானும் பெருமைக்கு ஏது ஐந்த் அவித்தலும் யோகப் பயிற்சியும் தத்துவ உணர்வும் என்பன கூறப்பட்டன.'

அ. நிறை மொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறை மொழி காட்டிவிடும்.

ப. நிறைந்த மொழியினையுடைய திறந்தாரது பெருமையை நில உலகத்தின்கண் அவர் ஆணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கண்கூடாகக் காட்டும்; எ-று

வி. ''நிறைமொழி'' என்பது அருளிற் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தே விடுமொழி. காட்டுதல்=பயனுன் உணர்த்துதல்.

கூ. தணம் என்னுந் தன்ற் ஏறி நின்றர் வேதளி
கணமேயுங் காத்தல் அரிது.

ப. துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாஇன்மை முதலிய நற்குணங்களாகிய குன்றின் முடிவின்கண் நிற்ற

மூனிவரது வெகுளி தான்உள்ள அளவு கணமே ஆயினும் வெகுளப்பட்டாரைத் 'தடுத்தல் அரிது; எ-று.

வி. சலியாமையும் பெருமையும் பற்றிக் குணங்களைக் குன்றாக உருவகஞ் செய்தார். குணம் சாதி ஒருமை. அதாநியாய் வருகின்ற ஆறுபற்றி ஒரோவழி வெகுளி தோன்றிய பொழுதே அதனை 'மெய்யுணர்வு அழிக்கும் ஆதலிற் "கணமேயும்" என்றும், "நிறைமொழி மாந்தர்" ஆகலிற் "காத்தல் அரிது," என்றுங், கூறினார். இவை இரண்டு பாட்டானும் அவர் ஆணை கூறப்பட்டது.

ய. அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ்
சேந்தண்மை பூண்டொழுகலான்.

ப. எல்லா உயிர்கள் மேலுஞ் செவ்விய தண்ணளியைப் பூண்டு ஒழுகலான், அந்தணர் என்று சொல்லப்படுவார் துறவறத்தின் நின்றார்; எ—று.

வி. பூணுதல் = விரதமாகக் கோடல். அந்தணர் என்பது அழகிய தட்பத்தை உடையார் என ஏதுப் பெயராகலின், அஃது அவ்வருள் உடையார் மேல் அன்றிச் செல்லாது என்பது கருத்து. அவ்வாறு ஆணை உடையராயினும் உயிர்கண்மாட்டு அருள் உடையர் என்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

ச. அதிகாரம்.

அறன்வலியுறுத்தல்.

(The Power of Virtue.)

அறன்வலியுறுத்தல். அஃதாவது அம்மூனிவரால் உணர்த்தப்பட்ட அம்மூன்றனுள் ஏனைப்பொருளும் இன்பமும் போலாது அறன் இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றனையும் பயத்தலான், அவற்றின் வலியுடைத்தென்பது கூறுதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும். "அவை, சிறப்புடை மர-

பிற்பொருளும் இன்பமும் அறத்துவழிபடூஉந் தோற்றம்போல" என்றுர் பிறரும்.

க. சிறப்ப' ஈனுஞ் செல்வமும் ஈனும் அறத்தின் ஊங்க'
ஆக்கம் எவனே உயிர்க்கு.

ப. வீடு பேற்றையுந் தரும்; துறக்க முதலிய செல்வத்தையுந் தரும்; ஆதலான் உயிர்கட்கு அறத்தின் மிக்க ஆக்கம் யாது; எ—று.

வி. எல்லாப் பேற்றினுஞ் சிறந்தமையின், வீடு "சிறப்பு" எனப்பட்டது. ஆக்கந்தருவதனை "ஆக்கம்" என்றுர். ஆக்கம்=மேன்மேல் உயர்தல். ஈண்டு "உயிர்" என்றது மக்கள் உயிரை; சிறப்புஞ் செல்வமும் எய்துதற்குரியது அதுவே ஆகலின். இதனுன் அறத்தின் மிக்க உறுதி இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

உ. அறத்தின் ஊங்க' ஆக்கமும் இல்லை அதனை
மறத்தலின் ஊங்க' இல்லைக் கேடு.

ப. ஒருவனுக்கு அறஞ் செய்தலின் மேற்பட்ட ஆக்கமும் இல்லை; அதனை மயக்கத்தான் மறத்தலின் மேற்பட்ட கேடும் இல்லை; எ—று.

வி. "அறத்தின் ஊங்க' ஆக்கமும் இல்லை" என மேற்சொல்லியதனையே அனுவதித்தார், அதனுற் கேடுவருதல் கூறுதற்பயன் நோக்கி: இதனுல் அது செய்யாதவழிக் கேடுவருதல் கூறப்பட்டது.

ரு. ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஒவாதே
செல்லும் வாய் எல்லாஞ் செயல்.

ப. தந்தமக்கு இயலுந் திறத்தான் அறமாகிய நல்வினையை ஒழியாதே அஃது எய்தும் இடத்தான் எல்லாஞ் செய்க; எ—று.

வி. இயலுந்திறமாவது, இல்லறம் பொருள் அளவிற்கேற்பவும் துறவறம் யாக்கை நிலைக்கேற்பவுஞ் செய்தல். ஒவாமை=இடையிடாமை. எய்தும் இட-

மாவன, மனம் வாக்குக் காயம் என்பன: அவற்றுற் செய்யும் அறங்களாவன, முறையே நற்சிந்தையும் நற்சொல்லும் நற்செயலும் என இவை. இதனுன் அது செய்யும் ஆறு கூறப்பட்டது.

ச. மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்த்' அறன்
ஆதல நீ பிற.

ப. அவ்வாற்றுன் அறஞ் செய்வான் தன் மனத்தின்கண் குற்றம் உடையன் அல்லன் ஆக; அவ்வளவே அறனுவது: அஃது ஒழிந்த சொல்லும் வேடமும் அறன் என்னப்படா; ஆரவார நீர்மைய; எ—று.

வி. குற்றம், தீயன சிந்தித்தல். பிறர் அறிதல் வேண்டிச் செய்கின்ற ஆகலின் "ஆகுல நீர" என்றுர். மனது மாசுடையனுயவழி அதன் வழிய ஆகிய மொழி மெய்களாற் செய்வன பயன் இல என்பதுவும் பெறப்பட்டது.

டு. அழக்காற்' அவா வெகுளி இன்னுச் சொன் 'னுன்தும்
இழக்கா இயன்றத்' அறம்.

ப. பிறர் ஆக்கம் பொருமையும், புலன்கள்மேற் செல்கின்ற அவாவும், அவை எதுவாகப் பிறர்பால் வரும் வெகுளியும், அது பற்றிவருங் கடுஞ்சொல்லும் ஆகிய இந்நான்கினையுங் கடிந்து இடையறுது நடந்தது, அறம் ஆவது; எ—று.

வி. இதனுன் இவற்றேடு விரவி இயன்றது அறம் எனப்படாது என்பதுவுங் கொள்க; இவை இரண்டுபாட்டானும் அறத்தினது இயல்பு கூறப்பட்டது.

சு. அன்ற்' அறிவாம் என்னுத்' அறஞ்செய்க மற்ற்' அது
பொன்றுங்காற் போன்றுத் துணை.

ப. யாம் இது பொழுது இளேயம்; ஆதலின், இறக்கும் ஞான்று செய்தும் எனக்கருதாது அறத்தினை நாடோறுஞ் செய்க: அவ்வாறு செய்த அறம் இவ்வுடம்பின்நின்றும் உயிர் போங்காலத்து அதற்கு அழிவில்லாத துணையாம்; எ—று.

வி. "மற்று" என்பது அசைநிலை. "பொன்றுத் துணை" என்றார், செய்த உடம்பு அழியவும் உயிரோடு ஒன்றி எனை உடம்பினுஞ் சேறலின். இதனுன் இவ்வியல்பிற்ற' ஆகிய அறத்தினை நிலையாத யாக்கை நிலையின பொழுதே செய்க என்பது கூறப்பட்டது.

எ. அறத்த' ஆற்' இது என வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோட்' ஊர்ந்தானிடை.

ப. அறத்தின் பயன் இது என்று யாம் ஆகம அளவையான் உணர்த்தல் வேண்டா; சிவிகையைக் காவுவானோடு செலுத்துவானிடைக் காட்சி அளவை தன்னுனே உணரப்படும்; எ—று.

வி. பயனை "ஆறு" என்றார், பின்னதாகலின். "என" என்னும் எச்சத்தாற் சொல்லாகிய ஆகம அளவையும், "பொறுத்தானோட்' ஊர்ந்தானிடை" என்றதனுற் காட்சி அளவையும், பெற்றும். உணரப் படும் என்பது சொல்லெச்சம். இதனுற் "பொன்றுத்துணை" ஆதல் தெளிவிக்கப்பட்டது.

அ. வீழ்நாள் படாஅமை நன்ற' ஆற்றின் அஃத்' ஒருவன்
வாழ்நாள் வழி அடைக்குங் கல்.

ப. செய்யாது கழியுநாள் உளவாகாமல் ஒருவன் அறத்தைச் செய்யுமாயின், அச்செயல் அவன் யாக்கையொடு கூடுநாள் வரும் வழியை வராமல் அடைக்குங் கல்லாம்; எ—று.

வி. ஐவகைக் குற்றத்தான் வரும் இருவகை வினையும் உயிர் யாக்கையோடு கூடிநின்று, அவ்வினைகளது இருவகைப் பயனையும் நுகருமாதலான், அந்நாள் முழுவதும் "வாழ்நாள்" எனப்பட்டது. குற்றங்கள் ஐந்தாவன, அவிச்சை அகங்காரம் அவாவிழைவு வெறுப்பு என்பன. இவற்றை வடநூலார் பஞ்சக் கிலேசம் என்ப. வினை இரண்டாவன, நல்வினை தீவினை என்பன. பயன் இரண்டாவன,

இன்பம் துன்பம் என்பன. இதனுன் அறம் வீடு பயக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

கூ. அறத்தான் வருவதே இன்ப' மற்ற' எல்லாம்
புறத்த புகழும் இல.

ப. இல்லறத்தோடு பொருந்தி வருவதே இன்பமாவது. அதனோடு பொருந்தாது வருவன எல்லாம் இன்பமாயினுந் துன்பத்திடத்த; அதுவேயும் அன்றிப் புகழும் உடைய அல்ல; எ—று.

வி. ஆன் உருபு இண்டு உடனிகழ்ச்சிக்கண் வந்தது; "துங்கு கையான் ஒங்கு நடைய" என்புளிப்போல. இன்பம்= காமநுகர்ச்சி. அஃதாவது காமத்துப்பாலின் முதற்கண் சொல்லுவது. இன்பத்துப் புறம் எனவே துன்பம் ஆயிற்று. பாவத்தான் வரும் பிறன்இல்விழைவு முதலாயின அக்கணத்து இன்பமாய்த் தோன்றுமாயினும் பின் துன்பமாய் விளைதலிற் "புறத்த" என்றார். அறத்தொடு வாராதன "புகழும்இல" எனவே, வருவது புகழும் உடைத்து என்பது பெற்றும். இதனுன் அறஞ்செய்வாரே இம்மை இன்பமும் புகழும் எய்துவர் என்பது கூறப்பட்டது.

ய. செயற் பாலத்' ஒரும் அறனே ஒருவற்க்'
உயற் பாலத்' ஒரும் பழி.

ப. ஒருவனுக்குச் செய்தற் பான்மையது நல்வினையே; ஒழிதற் பான்மையது தீவினையே; எ—று.

வி. "ஒரும்" என்பன இரண்டும் அசை. தேற்றேகாரம் பின்னுங் கூட்டப்பட்டது. பழிக்கப்படுவதனைப் "பழி" என்றார். இதனுற் செய்வதும் ஒழிவதும் நியமிக்கப்பட்டது.

ஙு. அதிகாரம்.

இல்வாழ்க்கை.

(On the Domestic State.)

இல்வாழ்க்கை: அஃதாவது, இல்லாளோடு கூடிவாழ்தலின்து சிறப்பு. இந்நிலை அறஞ்செய்தற்குரிய ஓருவகை நிலையுண் முதலாதலின், இஃது அறன்வலியுறுத்தலின் :பின்வைக்கப்பட்டது.

க. இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்பி' உடைய முவர்க்கும்
நல்லாற்றி' 'னின்ற துணை.

ப. இல்லறத்தோடு கூடிவாழ்வான் என்று சொல்லப்படுவான் அற இயல்பினை உடைய எனை மூவர்க்கும் அவர் செல்லு நல்லொழுக்க நெறிக்கண் நிலை பெற்ற துணையாம்; எ—று.

வி. "இல்" என்பது ஆகுபெயர். "என்பான்" எனச் செயப்படுபொருள் வினைமுதல் போலக் கூறப்பட்டது. எனைய மூவராவார் ஆசாரியன் இடத்தில் நின்று ஓதலும் விரதங்காத்தலும் ஆகிய பிரமசாரிய ஒழுக்கத்தானும், இல்லிலிட்டுத் தீயோடு வனத்தின்கட் சென்று மனையாள் வழிபடத் தவஞ் செய்யும் ஒழுக்கத்தானும், முற்றத்துறந்த போக ஒழுக்கத்தானும், என இவர். இவருண் முன்னை இருவரையும் பிறர்மதமேற் கொண்டு கூறினர். இவர் இவ்வொழுக்க நெறிகளை முடியச் செல்லும் அளவும் அச் செலவிற்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றால் இடையூறுவாராமல் உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் முதலிய உதவி அவ்வெறிகளின் வழுவாமற் செலுத்துதலான் "நல்லாற்றி' 'னின்ற துணை" என்றார்.

உ. துறந்தார்க்குந் துவ்வாத்வர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை.

ப. கலைகளுணவராற் 'றுறக்கப்பட்டார்க்கும் நல்கூர்ந்தார்க்கும் ஒருவரும் இன்றித் தன்பால் வந்து

இறந்தார்க்கும் இல்வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுவான் துணை; எ—று.

வி. துறந்தார்க்குப் பாவம் ஒழிய அவ்வக் கரைகளுய் நின்று வேண்டுவன செய்தலானும், துவ்வாதவர்க்கு உணவுமுதலிய கொடுத்தலானும், இறந்தார்க்கு நீர்க்கடன் முதலிய செய்து நல்லுலகின்கட் செலுத்தலானும், "துணை" என்றுர். இவை இரண்டு பாட்டானும் இந்நிலை எல்லா உபகாரத்திற்கும் உரித்தாதல் கூறப்பட்டது.

ரு. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்த்' ஒக்க 'றன் என்ற்'ஆங்க்' கம்புலத்த்' ஆற்' ஒம்ப' 'றவ்ல.

ப. பிதிரர் தேவர் விருந்தினர் சுற்றத்தார் தான் என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்திடத்துஞ் செய்யும் அற நெறியை வழுவாமற் செய்தல் இல்வாழ்வானுக்குச் சிறப்புடைய அறமாம்; எ—று.

வி. பிதிரராவார் படைப்புக்காலத்து அயனுற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி. அவர்க்கு இடந் தென்திசையாகலின் "தென்புலத்தார்" என்றுர். "தெய்வம்" என்பது சாதி ஒருமை. "விருந்து" என்பது புதுமை; அஃது இண்டு ஆகுபெயராய்ப் புதியராய் வந்தார்மேல் நின்றது. அவர் இருவகையர்: பண்ட்' அறிவுண்மையிற் குறித்து வந்தாரும் அஃத்' இன்மையிற் குறியாது வந்தாரும் என இவர். ஒக்கல்=சுற்றம். எல்லா அறங்கட்குந் தான் உளனுய் நின்று செய்ய வேண்டுதலின் தன்னை ஒம்பலும் அறனுயிற்று. என்ற என்பது விகாரமாயிற்று. "ஆங்கு" அசை. ஐவகையும் அறஞ்செய்தற்கு இடனுகலின் "ஐம்புலம்" என்றுர். அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறில் ஒன்ற்' ஆயிற்று; இவ்வைம்புலத்திற்கும் ஐந்தாறு வேண்டுதலான், என்பது அதிக.

ச. பழி அஞ்சிப் பாத்த' ஊண உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழி எஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்.

ப. பொருள் செய்யுங்காற் பாவத்திற்கு அஞ்சி ஈட்டிய பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினர்க்குந் தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்துத் தான் உண்டலை ஒருவன் இல்வாழ்க்கை உடைத்தாயின், அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும் நிற்றல் அல்லது இறத்தல் இல்லை; எ—று.

வி. பாவத்தான் வந்த பிறன் பொருளைப் பகுத்' உண்ணின் அறம் பொருள் உடையார்மேலும் பாவம் தன்மேலுமாய் நின்று வழி எஞ்சும் ஆகவிற் "பழி அஞ்சி" என்றார். வாழ்வானது உடைமை வாழ்க்கைமேல் ஏற்றப்பட்டது.

ரு. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.

ப. ஒருவன் இல்வாழ்க்கை தன் துணைவிமேற் செய்யத்தகும் அன்பினையும் பிறர்க்குப் பகுத்' உண்டலாகிய அறத்தினையும் உடைத்தாயின், அவ்வுடைமை அதற்குப் பண்பும் பயனும் ஆம்; எ—று.

வி. நானிறை: இல்லாட்குங் கணவற்கும் நெஞ்சு ஒன்றுகாத வழி இல்லறங் கடைபோகாமையின், அன்ப' உடைமை பண்பாயிற்று; அறன் உடைமை பயனுயிற்று. இவை மூன்றுபாட்டானும் இந்நிலையில் நின்றுன் அறஞ்செய்யும் ஆறு கூறப்பட்டது.

சு. அறத்த' ஆற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றிற் புறத்த' அற்றிற்
போஒய்ப் பெறுவத' எவன்.

ப. ஒருவன் இல்வாழ்க்கையை அறத்தின்வழியே செலுத்துவனுயின், அதற்குப் புறமாகிய நெறியிற் போய்ப் பெறும் பயன் யாது; எ—று.

வி. "புறத்தாறு" இல்லிவிட்டு வனத்துச்செல்லு நிலை. அந்நிலை இனிது பயன் உடைத்து என்பார் "போஒய்ப் பெறுவத' எவன்" என்றார்.

எ. இயல்பினுன் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாந் தலை.

ப. இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்று அதற்கு உரிய இயல்பொடு கூடி வாழ்பவன் என்று சொல்லப்படுவான் புலன்களைவிட முயல்வார் எல்லாருள்ளும் மிக்கவன்; எ—று.

வி. முற்றத் துறந்தவர் விட்டமையின், "முயல்வார்" என்றது மூன்றும் நிலையில் நின்றுரை. அங்ஙனமாதான் பலவகைப்படுதலின் எல்லாருள்ளும் எனவும் முயலாது வைத்துப் பயன் எய்துதலின் "தலை" எனவும் கூறினுர்.

அ. ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன் இழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பார்' 'நோன்மை உடைத்து.

ப. தவஞ் செய்வாரையுந் தத்தம் நெறியில் ஒழுகப்பண்ணித் தானுந் தன் அறத்திலே 'தவறுத இல்வாழ்க்கை அத்தவஞ் செய்வோர் நிலையினும் பொறை உடைத்து; எ—று.

வி. பசி முதலிய இடையூறு நீக்கலின் "ஆற்றின் ஒழுக்கி" என்றுர். "நோற்பார்" என்பது ஆகுபெயர். நோற்பார் நிலைக்கு அவர்தம்மை உற்ற நோய் அல்லது இல்வாழ்வார் நிலைபோற் பிறரை உற்ற நோயும் பொறுத்தல் இன்மையின் "நோற்பார்' 'நோன்மை உடைத்து" என்றுர்.

கூ. அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன் பழிப்பத்' இல்லாயி' 'னன்று.

ப. இருவகை அறத்தினும் நூல்களான் அறன் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது இவ்வாழ்க்கையே: எனைத் துறவறமோவெனில், அதுவும் பிறனுற் பழிக்கப்படுவத்' இல்லையாயின் அவ்வில்வாழ்க்கையோடு ஒருதன்மைத்தாக நன்று; எ—று.

வி. ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. இதனுற் பிரிக்கப்பட்டது துறவறமாகலின், "அது" என்னுஞ்

சுட்டுப் பெயர் அறன்மேல் நின்றது. "பிறன் பழிப்-பது" என்பது கூடா ஒழுக்கத்தை. இவை நான்கு பாட்டானும் இந்நிலையே பயன் உடைத்தென இதன் சிறப்புக் கூறப் பட்டது.

ய. வையத்து வாழ்வ' ஆந்த வாழ்பவன் வான் உறையும்
தேய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

ப. இல்லறத்தோடு கூடி வாழும் இயல்பினுல் வையத்தின்கண் வாழ்பவன் வையத்தானே எனினும் வானின்கண் உறையும் தேவருள் ஒருவனுக வைத்து நன்கு மதிக்கப்படும்; எ—று.

வி. பின்தேவனுப் அவ்வறப்பயன் நுகர்தல் ஒரு தலை ஆகலின், "தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" என்-ருர். துறவறம் மனத்தையும் பொறிகளையும் பொ-றுத்த அடக்கவல்ல அருமை உடைத்தாய வழியே, அவற்றை ஒழுக்கவேண்டாது ஐம்புல இன்பங்களால் ஆரத்துய்க்கும் மேன்மை உடைய இல்வாழ்க்கை-யோடு அறம் என ஒருங்கு எண்ணப்படுவதென்ற ஆயிற்று. இதனுன் இந்நிலையது மறுமைப் பயன் கூறப்பட்டது. இம்மைப்பயன் புகழ்: அதனை இறு-திக்கட் கூறுப.

அ. அதிகாரம்.

அன்புடைமை.

(On the Possession of Love.)

அன்புடைமை. அஃதாவது, அவ்வாழ்க்கைத் துணை-யும் புதல்வரும் முதலிய தொடர்புடையார்கட் காதல் உண்டாயனுதல். அதிகாரமுறையும் இதனுனே விளங்-கும். இல்லறம் இனிது நடத்தலும் பிற உயிரின்மேல் அருள்பிறத்தலும் அன்பின்பயனுதலின் இது வேண்-டப்பட்டது. வாழ்க்கைத்துணைமேல் அன்பு இல் வழி இல்லறம் இனிது நடவாமை, "அறவோர்க்'

அளித்தலும் அத்தணர் ஒம்பலுந் துறவோர்க்' எதி-ரலுந் தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்த்' எதிர் கோட-லும் இழந்தவென்னே" என்பதனுனும்; அஃது அருள் பிறத்தல், அருள் என்னும் அன்பின் குழவி என்ப-தனுனும், அறிக.

க. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன் கணீர் பூச' 'றரும்.

ப. அன்பிற்கும் பிறர் அறியாமல் அடைத்து வை-க்குந் தாள் உளதோ? தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்-டாரது துன்பங்கண்டுழி அன்புடையார் கண் பொ-ழிகின்ற புல்லிய கண்ணீரே உள்நின்ற அன்பினை எல்லாரும் அறியத் தூற்றும் ஆதலான்; எறு.

வி. உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது. ஆர்வலரது புன்மை கண்ணீர்மேல் ஏற்றப்பட்டது. காட்சி அளவைக்கு எய்தாதாகிலும் அனுமான அளவைய-வெளிப்படும் என்பதாம். இதனால் அன்பினது உண்மை உணர்த்தப்பட்டது.

உ. அன்ப' இலர் எல்லாந்தமக்க' உரியர் அன்ப' உடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

ப. அன்பு இல்லாதார் பிறர்க்குப் பயன் படா-மையின் எல்லாப் பொருளாலுந் தமக்கே உரியர். அன்புடையார் அவற்றுனே அன்றித் தம்உடம்பா-லும் பிறர்க்குரியர்; எ— று.

வி. ஆன் உருபுகளும் பிரிநிலை ஏகாரமும் விகார-த்தால் தொக்கன. என்பு ஆகுபெயர். என்பும் உ-ரியராதல், தன் அகம்புக்க குறுநடைப்புறவின் தகுதி கண்டு அஞ்சித் துலைபுக்கோன் முதலாயினுர்கட் கா-ண்க.

ங. அன்போட்' இயைந்த வழக்க்' என்ப ஆர்-உயிர்க்க்' என்போட்' இயைந்த தொடர்பு.

ப. பெறுதற்கு அரிய மக்கள் உயிர்க்கு உடம்-போடு உண்டாகிய தொடர்ச்சியினை அன்போடு

பொருந்துதற்கு வந்த நெறியின் பயன் என்று சொல்லுவார் அறிந்தோர்; எ—று.

வி. பிறப்பினது அருமை பிறந்த உயிர்கண்மேல் ஏற்றப்பட்டது. "இயைந்த" என்பது உபசார வழக்கு. "வழக்கு" ஆகுபெயர். உடம்போடு இயைந்தில்லது அன்புசெய்யல் ஆகாமையின், அது செயீதற் பொருட்டு இத்தொடர்ச்சி உள்ளதாயிற்று என்பதாம். ஆகவே இத்தொடர்ச்சிப் பயன் அன்புடைமை என்று ஆயிற்று.

ச. அன்ப' ஈனும் ஆர்வம் உடைமை அது ஈனு'
நண்ப' என்னு' காடாச் சிறப்பு.

ப. ஒருவனுக்குத் தொடர்ப' உடையார் மாட்டுச் செய்த அன்பு அத்தன்மையார் பிறர்மாட்டும் விருப்பம் உடைமையைத் தரும்; விருப்பம் உடைமை தான் இவற்குப் பகையும் நோதுமலும் இல்லையாய் யாவரும் நண்பு என்று சொல்லப்படும் அளவிறந்த சிறப்பினைத் தரும்; எ—று.

வி. உடைமை=உடையனுந்தன்மை. யாரும் நண்ப' ஆதல் எல்லாப் பொருளும் எய்துதற்கு ஏது ஆகலின், அதனை "நாடாச்சிறப்பு" என்றார்.

ரு. அன்ப' உற்ற' அமர்ந்த வழக்க' என்ப வையகத்த'
இன்ப' உற்றார் எய்துஞ் சிறப்பு.

ப. அன்ப' உடையாராய் இல்லறத்தோடு பொருந்திய நெறியின்பயன் என்று சொல்லுவர் அறிந்தார், இவ்வுலகத்தில் வாழ்க்கைக்கண் நின்று இன்பம் நுகர்ந்து அதன்மேல் துறக்கத்துச் சென்று எய்தும் பேர்-இன்பத்தினை; எ—று.

வி. "வழக்கு" ஆகுபெயர். இவ்வாழ்க்கைக்கண் நின்று மனைவியோடும் மக்களோடும் ஒக்கலோடுங்கூடி இன்ப' உறுவராகலின் "இன்ப' உற்றார் எய்துஞ்சிறப்பு" என்றார். தவத்தாலே துன்ப' உற்று எய்துந் துறக்க இன்பத்தினை இன்றும் இன்ப' உற்று எய்துதல் அன்பாலே அன்றி இல்லை என்பதாம்.

சு. அறத்திற்கே அன்பு சார்ப்' என்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

ப. அன்பு துணையாவது அறத்திற்கே என்று சொல்லுவர் சிலர் அறியார்; ஏனே மறத்திற்கும் அவ்-அன்பே துணையாவது; எ—று.

வி. ஒருவன் செய்த பகைமைபற்றி உள்ளத்தும் அறம் நிகழ்ந்தழி அவனை நட்ப்' ஆகக்கருதி அவன் மேல் அன்பு செய்ய அதுநீங்கும் ஆகவின், மறத்-தை நீக்குதற்குந் துணையாம் என்பார் "மறத்திற்-கும் அஃதே துணை" என்றார். "தன்பதத்திற்கு யா-ரே துணையாவார்" என்புழிப்போல. இவை ஐந்து பாட்டானும் அன்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

எ. என்ப' இலதவை வெயிற் போலக் காயுமே
அன்ப' இலதவை அறம்.

ப. என்பு இல்லா உடம்பை வெயிற் காய்ந்தாற் போலக் காயும் அன்பு இல்லாத உயிரை அறக்கடவுள்; எ—று.

வி. "என்ப்' இலது" என்பதனால் உடம்பு என்பதும், 'அன்ப்' இலது' என்பதனால் உயிர் என்பதுமும், பெற்றாம். வெறுப்பு இன்றி எங்கும் ஒருதன்மைத்-தாகிய வெயில்போன் என்பில்லது தன் இயல்பாற் சென்று கெடுமாறுபோல அத்தன்மைத்தாகிய அற-த்தின் முன் அன்பில்லது தன் இயல்பாற் கெடும் என்பதாம். அதனைக் காயும் என வெயில் அறக்க-ளின்மேல் ஏற்றினார், அவற்றிற்கும் அவ்வியல்பு உண்-மையின. இவ்வாறு "அல்லவை செய்தார்க்க' அறங்-கூற்றம்" எனப் பிறரும் கூறினார்.

அ. அன்ப' அகத்த' இல்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பார்க்கண்
வற்றல் மாந்தளிர்த்த' அற்று.

ப. மனத்தின்கண் அன்பு இல்லாத உயிர் இல்லற-த்தோடு கூடி வாழ்தல் வன்பாரின்கண் வற்றலாகிய் மாந் தளிர்த்தாற் போலும்; எ—று.

வி. கூடாதென்பதாம். வன்பார்=வன்னிலம். வற்றல் என்பது பால்விளங்கா அஃறிணைப்படர்க்கைப்பெயர்.

கூ. புறத்த' உறுப்ப' எல்லாம் எவன் செய்யும் யாக்கை
அகத்த' உறுப்ப' அன்ப' இலவர்க்த.

ப. யாக்கை அகத்தின்கணின்று இல்லறத்துக்கு உறுப்பாகிய அன்புடையர் அல்லாதார்க்கு ஏனைப்புறத்தின்கணின்று உறுப்பாவன எல்லாம் அவ்வறஞ் செய்தற்கு என்ன உதவியைச் செய்யும்; எ—று.

வி புறத்த'உறுப்பாவன இடனும் பொருளும் ஏவல்செய்வோரும் முதலாயின. துணையோடு கூடாதவழி அவற்றுற் பயன் இன்மையின் "எவன்செய்யும்" என்றார். உறுப்புப்போறலின் "உறுப்பு" எனப்பட்டது. 'யாக்கையிற் கண்முதலிய உறுப்புக்கள் எல்லாம் என்ன பயனைச் செய்யும் மனத்தின்கண் உறுப்பாகிய அன்பு இல்லாதார்க்கு என உரைப்பாரும் உளர். அதற்கு இல்லறத்தோடு யாதும் இயைபாமை அறிக.

ய. அன்பின்வழியத' உயிர்நில ஆஃத'இலார்க்க'
என்பு தோல் போர்த்த உடம்பு.

ப. அன்பு முதலாக அதன்வழி நின்ற உடம்பே உயிர் நின்ற உடம்பாவது. அவ்வன்பு இல்லாதார்க்கு உளவான உடம்புகள் என்பினைத் தோலாற் போர்த்தனவாம், உயிர் நின்றன ஆகா; எ—று.

வி. இல்லறம் பயவாமை இன்னன ஆயின. இவை நான்கு பாட்டானும் அன்ப' இவ்வழிப்படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

கூ. அதிகாரம்.

விருந்த்'ஓம்பல்.

(On Hospitality.)

விருந்த்' ஓம்பல். அஃதாவது, இருவகை விருந்தினரையும் புறந்தருதல். தென்புலத்தார் முதலிய ஐம்புலத்துண் முன்னைய இரண்டுங் கட்புலன் ஆகாதாரை நினைந்து செய்வன ஆகலானும், பின்னைய இரண்டும் பிறர்க்கு ஈதல் அன்மையானும், இடைநின்ற விருந்த்' ஓம்பல் சிறப்ப்'உடைத்தாய் இல்லறங்கட்கு முதலாயிற்று. வேறுகாத அன்புடை இருவர் கூடி அல்லது செய்யப்படாமையின், இஃது அன்ப்' உடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

க. இருந்த்' ஓம்பி இல்வாழ்வத்' எல்லாம் விருந்த்' ஓம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

ப. மனைவியோடும் வனத்திற் செல்லாது இல்வின்கண் இருந்து பொருள்களைப் போற்றிவாழுஞ் செய்கை எல்லாம் விருந்தினரைப் பேணி அவர்க்கு உபசாரஞ் செய்தற் பொருட்டு; எ—று.

வி. எனவே, வேளாண்மை செய்யாதவழி இல்வின்கண் இருத்தலும் பொருள்களுங் காரணமாகவரும் துன்ப செய்கைகட்க்'எல்லாம் பயன் இல்லை என்பதாம்.

உ. விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல் சாவா
மருந்த்' எனினும் வேண்டற் பாற்த்' அன்று.

ப. உண்ணப்படும் பொருள் அமிர்தமே எனினுந் தன்னை நோக்கி வந்த விருந்து தன் இல்லின்புறத்தாகத் தானே உண்டல் விரும்புதன் முறைமை உடைத்தன்று; எ—று.

வி. சாவாமருந்து= சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து. விருந்து இன்றியே ஒருகால் தான் உண்உயிர்ச் சாவாமருந்து என்பார் உளராயினும் ஒழிக

என்று உரைப்பினும் அமையும். இவை இரண்டு-பாட்டானும் விருந்த் ஓம்பலின் சிறப்புக் கூறப்-பட்டது.

கூ. வரு விருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று.

ப. தன்னை நோக்கி வந்த விருந்தை நாடோறும் புறந்தருவானது இல்வாழ்க்கை நல்குரவான் வருந்திக் கெடுதல் இல்லை; எ—று.

வி. நாடோறும் விருந்த் ஓம்புவானுக்கு அதனுற் பொருள் தொலையாது மேன்மேற் பெருக்கும் என்-பதாம்.

ச. அகன் அமர்ந்து செய்யாள் உறையு' முகன் அமர்ந்து
நல் விருந்த் ஓம்புவான் இல்.

ப. திருமகள் மனமகிழ்ந்து வாழாநிற்கும், முகம் இனியனாய்த் தக்கவிருந்தினரைப் பேணுவானது இ-ல்லின்கண்; எ—று.

வி. மன மகிழ்தற்குக் காரணம் தன் செல்வம் நல்-வழிப்படுதல். தகுதி, ஞான ஒழுக்கங்களான் உயர்தல். இதனுற் பொருள் பெருகுதற்குக் காரணங் கூறிய ஆறு.

ஞ. வித்தும் இடல் வேண்டுங் கொல்லோ விருந்த் ஓம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம்.

ப. மூன்னே விருந்தினரை மிசைவித்துப் பின் மி-ச்சதனைத் தான் மிசைவானது விளைபுலத்துக்கு வி-த்த் இடுதலும் வேண்டுமோ வேண்டா; எ—று.

வி. "கொல்" என்பது அசைநிலை. தானே விளை-யும் என்பது குறிப்பு. எச்சம். இவை மூன்று பாட்-டானும் விருந்த் ஓம்புவார் இம்மைக்கண் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

சு. செல்விருந்த் ஓம்பி வரு விருந்து பார்த்த் இருப்பா'
னல்-விருந்து வானத் தவர்க்கு.

ப. தன்கட்சென்ற விருந்தைப் பேணிப் பின் செ-ல்லக்கடவ விருந்தினைப் பார்த்திருத்தான் அதனையும்

உண்ண இருப்பான் மறுபிறப்பில் தேவனுப் வானின் உள்ளார்க்கு நல்விருந்தாம்; எ—று.

வி. "வருவிருந்து" என்பது இடவழுவமைதி. "நல்விருந்து" எய்தாவிருந்தை இதனுன் மறுமைக்கண் எய்தும் பயன்கூறப்பட்டது.

எ. இனைத் துணைத்' என்பத்' ஒன்ற்' இல்லை விருந்தின் 'றுணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

ப. விருந்த்' ஓம்பலாகிய வேள்வியின் பயன் இன்ன அளவிற்று என்பத்' ஓர் அளவுடைத்து அன்று; அதற்கு அவ்விருந்தின் தகுதி அளவே அளவு; எ—று.

வி. ஐம்பெருவேள்வியில் ஒன்றுகவின் "வேள்வி" என்றும், பொருள் அளவு "தான் சிறிதாயினுந் தக்கார் கைப்பட்டக்கால் வான்சிறிதாப் போர்க்கும்" ஆகவின் "இனைத்துணைத்தீ' என்பத்' ஒன்றில்லை" என்றுங், கூறினர். இதனுன் இருமையும் பயத்தற்குக் காரணங் கூறப்பட்டது.

அ. பரிந்த்' ஓம்பிப்பற்ற்' அற்றேம் என்பர் விருந்த்' ஓம்பி வேள்வி தலைப்படாதார்.

ப. நிலையாப் பொருள்களை வருந்திக் காத்துப் பின் அதனை இழந்து; இது பொழுது யாம் பற்றுக்கோடு இலம் ஆயினேம் என்று இரங்குவர், அப்பொருளான் விருந்தினரை ஓம்பி வேள்விப் பயனை எய்தும் பொறியிலார்; எ—று.

வி. "இட்டிய ஒண் பொருளைக் காத்தலும் ஆங்கே கடுந்துன்பம்" ஆகவின், "பரிந்த்' ஓம்பி" என்றுர். "வேள்வி" ஆகுபெயர்.

கூ. உடைமையுள் இன்மை விருந்த்' ஓம்பல் ஓம்பா மடமை மடவார்கண் உண்டு.

ப. உடைமைக்காலத்து இன்மையாவது விருந்த்' ஓம்பலை இகழும் பேதைமை. அஃது அறிந்தார் மாட்டு உளத்' ஆகாது; பேதையார் மாட்டே உளதாம்; எ—று.

வி. உடைமை = பொருள் உடையலுந் தன்மை. அப்பொருளாற் கொள்ளும் பயனை இழப்பித்து உடைமையை இன்மையே ஆக்கலின் "உடைமையை" இன்மையாக உபசரித்தார். பேதைமையால் விருந்து ஓம்பலை இகழிற் பொருணின்ற வழியும் அதனாற் பயன் இல்லை என்பதாம். இவை இரண்டுபாட்டானும் விருந்து ஓம்பாவழிப் படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

ய. மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

ப. அனிச்சப்பூ மோந்தழி அன்றிக் குழையாது; விருந்தினர் முகம் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவர்; எ—று.

வி. "அனிச்சம்" ஆகுபெயர். சேய்மைக்கட் கண்டுளி இன்முகமும், அதுபற்றி நண்ணியவழி இன்சொல்லும், அவைபற்றி உடன்பட்டவழி நன்றும் ஆற்றலும், என விருந்து ஓம்புவார்க்கு இன்றி அமையாத மூன்றனுள் முதலாய இன் முகம் இல்வழிச் சேய்மைக்கண்ணே வாடி நீங்கும் ஆதலிற், 'நீண்டியவழி அல்லது வாடாத அனிச்சப்பூவினும் விருந்தினர் மெல்லியர்' என்பதாம். இதனால் விருந்து ஓம்புவார்க்கு மூதற்கண் இன்முகம்வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

௴க. அதிகாரம்.

செய் நன்றி அறிதல்.

(On Gratitude.)

செய் நன்றி அறிதல். அஃதாவது, தனக்குப் பிறர் செய்த நன்மையை மறவாமை. இனியவை கூறி இல்லறம் வழுவாதார்க்கு உய்திஇல் குற்றஞ் செய்

நன்றி கோறலே ஆகலின், அதனைப் பாதுகாத்துக் கழிதற்பொருட்டு இஃது இனியவை கூறலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

க. செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வான் அகழ' மாற்றல் அரிது.

ப. தனக்கு முன் ஒரு உதவி செய்யாத' இருக்க ஒருவன் பிறனுக்குச் செய்த உதவிக்கு மண் உலகும் கைமாறுகக் கொடுத்தாலும் ஒத்தல் அரிது; எ—று.

வி. கைமாறுகள் எல்லாங் காரணம் உடைய ஆகலின், காரணம் இல்லா உதவிக்கு ஆற்றுவாயின. செய்யாமைச் செய்த என்று பாடம்ஓதி மறித்து உதவ மாட்டாமைஉள்ள இடத்துச் செய்த உதவி என்று உரைப்பாரும் உளர்.

உ. காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறித்' எனினு'
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

ப. ஒருவனுக்கு இறந்திவந்த எல்லைக்கண் ஒருவன் செய்த உபகாரந் தன்னை நோக்கச் சிறிதாய் இருந்ததாயினும், அக்காலந் தன்னை நோக்க நில உலகத்தினும் மிகப்பெரிது; எ—று.

வி. அக்கால நோக்குவதல்லது பொருள் நோக்கல் ஆகாது என்பதாம். "காலத்தினால்" என்பது வேற்றுமை மயக்கம்.

ங. பயன் 'றுக்கார் செய்த உதவி நயன் 'றுக்கி'
'னன்மை கடலிற் பெரிது.

ப. இவர்க்கு இது செய்தால் இன்னது பயக்கும் என்று ஆராய்தல் இலராய்ச் செய்த உதவிபாகிய வீரம்உடைமையை ஆராயின், அந்த நன்மை கடலினும் மிகப் பெரிதாம்; எ—று.

வி. இவை மூன்றுபாட்டானும் முறையே காரணம் இன்றிச் செய்ததூஉங் காலத்தினாற் செய்ததூஉம் அளவிலவாதல் கூறப்பட்டன.

சு. தீவினத் துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன் ஒ'றரிவார்.

ப. தமக்குத் தீமை அளவிற்றாகிய உபகாரத்தை ஒருவன் செய்தான் ஆயினும், அதனை அவ்வளவிற்றாக்க் கருதாது பனை அளவிற்றாகக் கருதுவர் அக் கருத்தின் பயன் தெரிவார்; எ—று.

வி. தினை பனை என்பன சிறுமை பெருமைகட்குக் காட்டுவன சில அளவை. "அக்கருத்தின் பயன்" ஆவது, அங்ஙனங் கருதுவார்க்கு வரும் பயன்.

டு. உதவி வனைத்த' அன்ற' உதவி, உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வனைத்து.

ப. கைமாறுன உதவி காரணத்தானும் பொருளானுங் காலத்தானும் ஆகிய மூவகையானும் முன் செய்த உதவி அளவிற்றன்று; அதனைச் செய்வித்துக் கொண்டவர்தம் அமைந்த அளவிற்று; எ—று.

வி. சால்பு எவ்வளவு பெரிதாயிற்று உதவியும் அவ்வளவு பெரிதாம் என்பார் "சால்பின் வரைத்து" என்றார். இவை இரண்டுபாட்டானும் மூன்றும் அல்லாத உதவி மாத்திரமும் அறிவார்க்குச் செய்த வழிப் பெரிதாம் என்று கூறப்பட்டது.

கூ. மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துட் 'டுப்பாயார் நட்பு.

ப. துன்பகாலத்துத் தனக்குப் பற்றுக் கோடாயிராத நட்பை விடாதி' ஒழிக; அறிவ' ஒழுக்கங்களிற் குற்றமற்றாரது கேண்மையை மறவாதொழிக; எ—று.

வி. கேண்மை= கேளாந்தன்மை. இம்மைக்கு உறுதி கூறுவார் மறுமைக்கு உறுதியும் உடன் கூறினர்.

எ. எழமை எழ பிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கண்
விழமந் துடைத்தவர் நட்பு.

ப. தங்கண் எய்திய துன்பத்தை நீக்கினவருடைய

நட்பினை எழுமையினையுடைய தம் எழுவகைப் பிறப்பினு நினைப்பார் நல்லோர்; எ—று.

வி. "எழுமை" என்றது வினைப்பயன் தொடரும் எழுபிறப்பினை; அது வளையாபதியுட் கண்டது. எழுவகைப் பிறப்பு மேலே உரைத்தாம். விரைவுதோன்றத் "தொடைத்தவர்" என்றார். இவை இரண்டுபாட்டானும் நன்றி செய்தாரது நட்பு விடல்ஆகாது என்றது கூறப்பட்டது.

அ. நன்றி மறப்பது நன்ற' அன்று நன்ற' அல்லத்'
அன்றே மறப்பது நன்று.

ப. ஒருவன் முன்செய்த நன்மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறன் அன்று; அவன் செய்த தீமையைச் செய்த பொழுதே மறப்பது அறன்; எ—று.

வி. இரண்டும் ஒருங்கே செய்யப்பட்டவழி மறப்பதும் மறவாததும் வகுத்துக் கூறியவாறு.

கூ. கொன்றன்ன இன்ன செயினும் அவர் செய்த
ஒன்று நன்ற' உள்ளக் கெடும்.

ப. தமக்கு முன் ஒரு நன்மை செய்தவர் பின் கொன்றொல்லத்த இன்னாதவற்றைச் செய்தார் ஆயினும், அவை எல்லாம் அவர் செய்த நன்மை ஒன்றினையும் நினைக்க இல்லையாம்; எ—று.

வி. தினைத்துணை பனைத்துணையாகக் கொள்ளப்படுதலின், அவ்வொன்றுமே அவற்றை எல்லாங் கெடுக்கும் என்பதாம். இதனால், நன்ற' அல்லது அன்றே மறக்குந்திறங் கூறப்பட்டது.

ய. எந் நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வ' உண்டாம் உய்வ' இல்லைச்
செய் நன்றி கொன்ற மகற்கு.

ப. பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தார்க்கும் பாவத்தை நீங்கும் வாயில் உண்டாம்; ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்த மகனுக்கு அஃது இல்லை; எ-று.

வி. பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தலாவது, ஆன்-

மூல அறுத்தலும், மகளிர் கருச் சிதைத்தலும், பார்ப்பார்த் தபுதலும், முதலிய பாதகங்களைச் செய்தல். இதனைச் செய்நன்றி கோறலின் கொடுமை கூறப்பட்டது.

ஙஉ. அதிகாரம்.

நடுவு நிலைமை.

(On Equity.)

நடுவு நிலைமை. அஃதாவது, பகை நொதுமல் நண்பு என்னும் மூன்று பகுதியினும் அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நிற்கும் நிலைமை. இது நன்றி செய்தார் மாட்டு அந் நன்றியினை நினைத்தவழிச் சிதையுமன்றே, அவ்விடத்துஞ் சிதையலாகாதென்றற்குச் செய்நன்றியறிதலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

க. ததுதீஎன ஒன்று நன்றே, பகுதியாற்
பாற்பட்ட் ஒழுகப் பெறின்.

ப. நடுவு நிலைமை என்று சொல்லப்படும் ஓர் அறமுமே நன்று, பகை நொதுமல் நண்பு என்னும் பகுதி தோறும் தன்முறைமையை விடாது ஒழுகப் பெறின்; எ—று.

வி. தகுதியுடையதனைத் "தகுதி" என்றார். "ஊராளுநர் தேவகுலம்" என்பதுபோலப், "பகுதியான்" என்புழி ஆன் உருபு தோறும் என்பதன் பொருட்டாய் நின்றது. "பெறின்" என்பது அவ்வொழுக்கத்த் அருமை தோன்ற நின்றது. இதனான் நடுவு நிலைமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

உ. செப்பம் உடையவன் ஆக்கஞ் சிதைவ் இன்றி
எச்சத்திற்க் ஏமாப்ப் உடைத்து.

ப. நடுவு நிலைமையை உடையவனது செல்வம் பிறர் செல்வம் போல் அழிவின்றி, அவன் வழியி-

வுள்ளார்க்கும் வலியாதலை உடைத்து; எ—று.

வி. விகாரத்தாற் றொக்க எச்சவும்மையான் இறக்குந்துணையும் அவன்றனக்கும் ஏமாப்ப் உடைத்து என்பது பெற்றும். அறத்தொடு வருதலின், அன்னதாயிற்று. தான் இறந்துழி எஞ்சி நிற்பதாகலில் "எச்சம்" என்றார்.

கூ. நன்றே தரினு' நடுவ்' இகந்த்' ஆம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல்.

ப. நீங்க்' இன்றி நன்மையே பயந்ததாயினும், நடுவு நிற்றலை ஒழிந்து உண்டாகின்ற ஆக்கத்தை அப்பொழுதே ஒழிய விடுக; எ—று.

வி. நன்மை பயவாமையின், "நன்றேதரினும்" என்றார். இகத்தலான் என்பது "இகந்து" எனத் திரிந்து நின்றது. இவை இரண்டுபாட்டானும் முறையே நடுவு நிலைமையான் வந்த செல்வம் நன்மை பயத்தலும் எனைச் செல்வந் தீங்குபயத்தலுங் கூறப்பட்டன.

ச. தக்கார் தகவ்' இலர் என்பத்' அவர் அவர்
எச்சத்தாற் காணப்படும்.

ப. இவர் நடுவு நிலைமை உடையர், இவர் நடுவு நிலைமை இலர், என்னும் விசேடம் அவரவருடைய நன் மக்களது உண்மையானும் இன்மையானும் அறியப்படும்; எ—று.

வி. தக்கார்க்கு எச்சம் உண்டாதலுந் தகவிலார்க்கு இல்லையாதலும் ஒருதலையாகலின், இருதிறத்தாரையும் அறிதற்கு அவை குறியாயின. இதனாற் 'தக்காரையும் தகவிலாரையும் அறியும் ஆறு கூறப்பட்டது.

கூ. கேடும் பெருக்கமும் இல்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க்க்' அணி.

ப. தீவினையாற் கேடும் நல்வினையாற் பெருக்கமும் யாவர்க்கும் முன்னே அமைந்து கிடந்தன; அவ்வாற்-

றை அறிந்து அவை காரணமாக மனத்திற் கோடாமையே அறிவான மைந்தர்க்' அழகாவது; எ—று.

வி. அவை காரணமாகக் கோடுதலாவது, அவை இப்பொழுது வருவனவாகக் கருதிக் கேடுவாராமையைக் குறித்தும் பெருக்கம் வருதலைக் குறித்தும் ஒருதலைக்கண் நிற்றல். அவற்றிற்குக் காரணம் பழவினையே, கோடுதல் அன்று, என உண்மை உணர்ந்து நடுவுநிற்றல். சால்பினை அழகு செய்தலிற், "சான்றோர்க்' அணி" என்றார்.

கூ. கெடுவல் யான் என்பத்' அறிக தன் ெனஞ்ச'
நடுவ்' ஒரீஇ அல்ல செயின்.

ப. ஒருவன் தன் நெஞ்சம் நடுவு நிற்றலை ஒழிந்து நடு அல்லவற்றைச் செய்ய நினைக்குமாயின், அந்நினைவை யான் கெட்க கடவனென்று உணரும் உற்பாதமாக அறிக; எ—று.

வி. நினைத்தலுஞ் செய்தலோடு ஒக்குமாதலிற் "செயின்" என்றார்.

எ. கெடுவாக வையாத்' உலக' நடுவாக
நன்றிக்கட்'டங்கியான் 'றுழ்வு.

ப. நடுவாக நின்று அறத்தின்கண்ணே தங்கினவனது வறுமையை வறுமையென்று கருதார் உயர்ந்தோர்; எ—று.

வி. "கெடு" என்பது முதனிலைத் தொழிற் பெயர். செல்வம் என்றுகொள்வர் என்பது குறிப்'ச்சம். இவை மூன்றுபாட்டானும் மூறையே கேடும் பெருக்கமுங் கோடுதலால் வாராவென்பதூஉம், கோடுதல் கேட்டிற்கு ஏது என்பதூஉம், கோடாதவன் 'றுழ்வு கேடன்றென்பதூஉம், கூறப்பட்டன.

அ. சமஞ் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்த' ஒருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க்' அணி.

ப. முன்னேதான் சமனுக நின்று பின் தன்கண் வைத்த பாரத்தை வரையறுக்குந் தூலாம்போல, இ-

லக்கணங்களான் அமைந்து ஒருபக்கத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கு அழகாம்; எ—று.

வி. உவமையடையாகிய சமஞ் செய்தலுஞ் சீர்தூக்கலும் பொருட்கண்ணும், பொருளடையாகிய அமைதலும் ஒருபாற் கோடாமையும் உவமைக்கண்ணுங், கூட்டி; சான்றோர் சீர்தூக்கலாவது தொடைவிடைகளாற் கேட்டவற்றை ஊழான் உள்ளவாறுணர்தலாகவும், ஒருபாற் கோடாமையாவது அவ்வுள்ளவாற்றை மறையாது பகை நொதுமல் நட்பு என்னும் மூன்று திறத்தார்க்கும் ஒப்பக் கூறுதலாகவும் உரைக்க, இலக்கணங்களான் அமைதல். இருவழியும் ஏற்பன கொள்க.

கூ. சொற்–கோட்டம் இல்லது செப்பம் ஒருதலையா
உட்–கோட்டம் இன்மை பெறின்.

ப. நடுவு நிலைமையாவது சொல்லின்கட் கோடுதல் இல்லாததாம்; அஃது அறிவது மனத்தின்கட் கோட்டமில்லாமையைத் தெண்ணிதாகப்பெறின்; எ—று.

வி. சொல் ஊழான் அறுத்துச் சொல்லுஞ் சொல். காரணம்பற்றி ஒருபாற் கோடாத மனத்தோடு கூடுமாயின் அறங்கிடந்தவாறு சொல்லுதல் நடுவு நிலையாமெனவே, அதனோடு கூடாதாயின் அவ்வாறு சொல்லுதல் நடுவு நிலைமை அன்று என்பது கூறப்பட்டது.

ய. வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தம்போற் செயின்.

ப. பிறர் பொருளையுந் தம்பொருள்போலப் பேணி வாணிகஞ் செய்வார்க்கு நன்றாய வாணிகம்; எ–று.

வி. பிறவுந் தம்போற் செய்தலாவது, கொள்வது மிகையுங் கொடுப்பது குறையுமாகாமல் ஒப்ப நாடிச் செய்தல். இப்பாட்டு மூன்றனுண் முன்னைய இரண்டும் அவையத்தாரை நோக்கின; ஏனையது வாணிகரை நோக்கிற்று: அவ்விருதிறத்தார்க்கும் இவ்வறம் வேறுகச் சிறந்தமையின்.

௩ஈ. அதிகாரம்.

அடக்கம்உடைமை.

(On Self—Control.)

அடக்கம் உடைமை. அஃதாவது, மெய்மொழி மனங்கள் தீநெறிக்கட் செல்லாது அடங்குதல் உடையனுதல். அஃது எதிலார் குற்றம்போற் 'றங்குற்றங் காணு நடுவு நிலைமையானுக்காகவின், அது நடுவு நிலைமையின்:பின் வைக்கப்பட்டது.

க. அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆரிருள் உய்த்துவிடும்.

ப. ஒருவனை அடக்கமாகிய அறம் பின் தேவருலகத்தும், அடங்காமையாகிய பாவந் தங்குதற்கரிய இருளின் கண்ணுஞ், செலுத்தும்; எ—று.

வி. இருள் என்பது ஓர் நரகவிசேடம். "எல்லாம் பொருளிற் பிறந்துவிடும்" என்பதுபோல "உய்த்துவிடும்" என்பது ஒரு சொல்லாய் நின்றது.

உ. காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனின் ஊங்' இல்லை உயிர்க்கு.

ப. உயிர்கட்கு அடக்கத்தின் மிக்க செல்வம் இல்லையாகலான், அவ் அடக்கத்தை உறுதிப்பொருளாகக் கொண்டு அழியாமற் காக்க; எ—று.

வி. உயிர் என்பது சாதி ஒருமை; அஃது இண்டு மக்களுயிர்மேனின்றது; அறிந்தடங்கிப் பயன் கொள்வது அதுவேயாகவின்.

ஈ. செறிவ்' அறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவ்' அறிந்த்'
ஆற்றின் அடங்கப் பெறின்.

ப. அடங்குதலே நமக்கு அறிவாவத்' என்றறிந்து நெறியானே ஒருவன் அடங்கப் பெறின், அவ்வடக்கம்

நல்லோரான் அறியப்பட்டு அவனுக்கு விழுப்பத்-தைக் கொடுக்கும்; எ—று.

வி. இல்வாழ்வானுக்கு அடங்கு நெறியாவது மெய்முதலியமூன்றுந் தன் வயத்தயாதல்.

ச. நிலையிற் 'றிரியாத்' அடங்கியான் 'றோற்ற'
மலையினு மாணப் பெரிது.

ப. இல்வாழ்க்கையாகிய தன்னெறியின் வேறுபடாது நின்று அடங்கினவனது உயர்ச்சி மலையினும் மிகப் பெரிது; எ—று.

வி. திரியாதடங்குதல் = பொறிகளாற் புலன்களை நுகராநின்றே அடங்குதல். மலை ஆகுபெயர்.

டு. எல்லார்க்கு' நன்றும் பணிதல் அவருள்ளுஞ்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து.

ப. பெருமிதமின்றி அடங்குதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப நன்றே எனினும், அவ் வெல்லாருள்ளுஞ் செல்வம் உடையார்க்கே வேறொரு செல்வமாஞ் சிறப்பினையுடைத்து; எ—று.

வி. பெருமிதத்தினைச் செய்யுங் கல்வியும் குடிப்பிறப்பும் உடையார் ஏனைது இன்றி அவைதம்மானே அடங்கியவழிச் சிறந்து காட்டும் ஆகலிற் "செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து" என்றார். செல்வத்தகைத்து என்றது மெலிந்து நின்றது. பொதுவென்பாரையும் உடன்பட்டுச் சிறப்பாதல் கூறியவாறு. இவை ஐந்து பாட்டானும் பொதுவகையான் அடக்கத்துச்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

சு. ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்த' டக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்ப' உடைத்து.

ப. ஆமைபோல் ஒருவன் ஒரு பிறப்பின்கண் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கவல்லன் ஆயின், அவ்வன்மை அவனுக்கு எழுபிறப்பின்கண்ணும் மாணுதலையுடைத்து; எ—று.

வி. ஆமை ஐந்துறுப்புக்களையும் இடர்புகுதாமல் அடக்கும் ஆறு போல, இவனும் ஐம்பொறிகளையும் பாவம் புகாமல் அடக்கவேண்டும் என்பார், "ஆமை-போல்" என்றார். ஒருமைக்கட் செய்த வினையின் பயன் எழுமைதோறுந் தொடரும் என்பது இதனான் அறிக. இதனான் மெய்யடக்கங் கூறப்பட்டது.

எ. யா காவாராயினு' நாகாக்க, காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்ல்' இழுக்குப் பட்டு.

ப. தம்மாற் காக்கப்படுவன எல்லாவற்றையுங் காக்க மாட்டாராயினும், நா ஒன்றனையுங் காக்க; அதனைக் காவாராயிற் சொற் குற்றத்தின்கட் பட்டுத் தாமே துன்புறுவர்; எ—று.

வி. "யா" என்பது, அஃறிணைப்பன்மை வினாப்பெயர். அஃது இன்று எஞ்சாமை உணரநின்றது. மூற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. சொற்குற்றம் = சொல்லின்கட் டோன்றுங் குற்றம். "எமாப்பர்" "செம்மாப்பர்" என்பன போலச் சோகாப்பர் என்பது ஒரு சொல்.

அ. ஒன்றனுந் தீச் சொற் பொருட் பயன் உண்டாயி'
'னன்ற்' ஆகாதாகி விடும்.

ப. தீயவாகிய சொற்களின் பொருளாற் பிறர்க்கு வருந் துன்பம் ஒன்றாயினும் ஒருவன் பக்கல் உண்டாவதாயின், அவனுக்குப் பிற அறங்களால் உண்டான நன்மை தீதாய்விடும்; எ—று.

வி. தீயசொல்லாவன = தீங்குபயக்கும் பொய் குறளை கடுஞ்சொல் என்பன. ஒருவன் நல்லவாச் சொல்லுந் சொற்களின் கண்ணே ஒன்றாயினுந் தீச் சொற்படும் பொருளினது பயன் பிறர்க்கு உண்டாவதாயின் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

சு. தீயினுற் சுட்டபுண் உள் ஆறும், ஆறாதே
நாவினுற் சுட்ட வடு.

ப. ஒருவனை ஒருவன் தீயினுற் சுட்டபுண் மெ-

யிக்கட்கிடப்பினு மனத்தின்கண் அப்பொழுதே ஆறும்; அவ்வாறன்றி வெவ்வுரையுடைய நாவினுற் சுட்டவடு அதன்கண்ணும் எஞ்ஞான்றும் மாறாது; எ-று.

வி. ஆறிப்போதலாற் 'றீயிற்சுட்டதனைப் "புண்" என்றும், மாறுமையினுல் நாவினுற் சுட்டதனை "வடு" என்றுங் கூறினர். தீயும் வெவ்வுரையுஞ் சுடுதற் ஒருமிலால்ஒக்கும். மாறுமையாற் 'றீயின் வெவ்வுரை கொடிது என்பது போதாவின், இது குறிப்பான் வந்த வேற்றுமை அலங்காரம். இவை மூன்று பாட்டானும் மொழியடக்கங் கூறப்பட்டது.

ய. கதங் காத்துக் கற்ற' அடங்கல் ஆற்றுவான் செவ்வி அறம் பார்க்கும் ஆற்றி' 'னுழைந்து.

ப. மனத்தின்கண் வெகுளி தோன்றுமற் காத்துக் கல்வியுடையனுய் அடங்குதலை வல்லவனது செவ்வியை அறக்கடவுள் பாராநிற்கும், அவனை அடையு நெறியின்கண் நின்று; எ—று.

வி. "அடங்கல்" மனம்புறத்துப் பரவாது அறத்தின் கண்ணே நிற்றல். "செவ்வி" தன்குறை கூறுதற்கு ஏற்ற மனமொழி மூகங்கள் இனியனுங் காலம். இனி இப்பெற்றியானே அறந்தானே சென்றடையும் என்பதாம். இதனுன் மன அடக்கங் கூறப்பட்டது.

ரு. அதிகாரம்.

ஒழுக்கம்உடைமை.

(Observance of prescribed Rules.)

ஒழுக்கம் உடைமை, அஃதாவது, தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் ஏதப்பட்ட ஒழுக்கத்தினை உடையனுதல். இது மெய் முதலிய அடங்கினுர்க்கு அல்லது முடியாதாகவின், அடக்கம் உடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

க. ஒழக்கம் விழுப்பந் தரலால் ஒழக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்.

ப. ஒழுக்கம் எல்லார்க்குஞ் சிறப்பினைத்தருதலான், அவ் ஒழுக்கம் உயிரினும் பாதுகாக்கப்படும்; எ—று.

வி. உயர்ந்தார்க்கும் இழிந்தார்க்கும் ஒப்ப விழுப்பந்தருதலிற் பொதுப்படக் கூறினார். சுட்டுவருவிக்கப்பட்டது. அதனால் அஃதனம் விழுப்பந் தருவதாயது ஒழுக்கம் என்பது பெற்றும். உயிர் எல்லாப் பொருளினுஞ் சிறந்ததாயினும், ஒழுக்கம் போல விழுப்பந் தராமையின், "உயிரினும் ஓம்பப்படும்" என்றார்.

உ. பரிந்த் ஓம்பிக்காக்க ஒழக்கந் தெரிந்த் ஓம்பித்
தேரினும் அஃதே தவண.

ப. ஒழுக்கத்தினை ஒன்றினும் அழிவுபடாமற் பேணி வருந்தியுங்காக்க; அறங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து அவற்றுள் இருமைக்குந் துணைபாவது யாதென்று மனத்தை ஒருக்கித் தேர்ந்தாலும் துணை பாய் முடிவது அவ்வொழுக்கமேயாகலான்; எ—று.

வி. பரிந்தும் என்னும் முற்றும்மை விகாரத்தாற் தொக்கது. இவை இரண்டுபாட்டானும் ஒழுக்கத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

ஊ. ஒழக்கம் உடைமை குடிமை இழக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்.

ப. எல்லார்க்குந் தத்தம் வருணத்திற்கு ஏற்ற ஒழுக்கம் உடைமை குலன் உடைமையாம்; அவ்வொழுக்கத்திற் 'றவறுதல் வருணத்திற் 'றுழ்ந்த வருணமாயிவிடும்; எ—று.

வி. பிறந்த வருணத்துள் இழிந்த குலத்தாராயினும், ஒழுக்கம் உடையராக, உயர்குலத்தாராவார். ஆகலிற் "குடிமை" ஆம் என்றும், உயர்ந்த வருணத்துப் பிறந்தாராயினும், ஒழுக்கத்திற் 'றவறதி, தாழ்ந்தவருணத்தாராவாராகலின், "இழிந்த பிறப்பாய்-

விடும்'' என்றுங் கூறியவாறு. உள்வழிப்படுங் குணத்தினும் இல்வழிப்படுங் குற்றம் பெரிதென்றவாறு. பயன் இடையீடின்றி எய்துதலின், அவ்விரைவுபற்றி அவ்வேதுவாகிய வினைகளே பயனாக ஓதப்பட்டன.

ச. மறப்பினும் ஒத்துக்கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்ப' ஒழுக்கங் குன்றக் கெடும்.

ப. கற்றவேதத்தினை மறந்தாலுயினும், அவ்வருணங் கெடாமையிற், பின்னும் அஃது ஓதிக் கொளலாம். அந்தணர் உயர்ந்த வருணந் தன் ஒழுக்கங் குன்றக் கெடும்; எ—று.

வி. மறந்தவழி இழிகுலத்தானுமாகவின், மறக்கலாகாதென்னுங் கருத்தான் ''மறப்பினும்'' என்றார். சிறப்புடைய வருணத்திற்கு மொழியவே ஏனைய வருணங்கட்குங் கொள்ளப்படும்.

ரு. அழக்காறுடையான்கண் ஆக்கம் போன்ற' இல்ல
ஒழக்கமிலான்கண் உயர்வு.

ப. அழுக்காறுடையான் மாட்டு ஆக்கம் இல்லாதாற் போல, ஒழுக்கம் இல்லாதவன் மாட்டும் உயர்ச்சி இல்லை; எ—று.

வி. உவமையான் ஒழுக்கமில்லாதவன் சுற்றத்திற்கும் உயர்ச்சி இல்லை என்பது பெற்றும்; என்னை, கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றமு நல் கூர்தலின். உயர்வு=உயர்குலமாதல்.

கூ. ஒழக்கத்தின் ஒன்கார் உரவோர் இழக்கத்தின்
ஏதம் படுபாக்க' அறிந்து.

ப. செய்தற்கருமைநோக்கி ஒழுக்கத்தாற் சுருங்கார், மனவலியுடையர்; அவ் இழுக்கத்தாற் 'றமக்கு இழிகுலமாகிய குற்றமுண்டாமாற்றை அறிந்து; எ-று.

வி. ஒழுக்கத்திற் சுருக்கம் அதனையுடையார் மேல் ஏற்றப்பட்டது. கொண்டவிரதம் விடாமைபற்றி, ''உரவோர்'' என்றார்.

எ. ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின்
எய்துவர் எய்தாப்பழி.

ப. எல்லாரும் ஒழுக்கத்தானே மேம்பாட்டை எய்துவர். அதனின் இழுக்குதலானே தாம் எய்துதற்கு ஏரித்தல்லாத பழியை எய்துவர்; எ—று.

வி. பகைபற்றி அடாப்பழி கூறியவழி, அதனையும் இழுக்கம் பற்றி உலகம் அடுக்கும் என்று கொள்ளும் ஆகவின், "எய்துவர் எய்தாப்பழி" என்றார். இவை ஐந்து பாட்டானும் ஒழுக்கம்உள்வழிப்படுங் குணமும் இல்வழிப்படுங் குற்றமும் கூறப்பட்டன

அ. நன்றிக்கு வித்தாகு' நல்லொழுக்கந் தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும்.

ப. ஒருவனுக்கு நல்ல ஒழுக்கம் அறத்திற்குக் காரணமாய் இருமையினும் இன்பம் பயக்கும். தீய ஒழுக்கம் பாவத்திற்குக் காரணமாய் இருமையினுந் துன்பம்பயக்கும்; எ—று.

வி. "நன்றிக்கு வித்தாகும்" என்றதனாற் 'தீய ஒழுக்கம் பாவத்திற்குக் காரணமாதலும், "இடும்பைதரும்" என்பதனால் நல்லொழுக்கம் இன்பந்தருதலும், பெற்றாம். ஒன்றினின்றே அவற்றை முடிக்கும் ஆகவின், இதனாற்பின்னிலைவுகூறப்பட்டது.

கூ. ஒழுக்கம் உடையவர்க்' ஒல்லாவே தீய
வழக்கியும் வாயாற் சொலல்.

ப. மறந்தும் தீயசொற்களைத் தம வாயாற் சொல்லும் தொழில்கள் ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு முடியா; எ—று.

வி. தீயசொற்களாவன, பிறர்க்குத் தீங்குபயக்கும் பொய்முதலிடவும், வருணதிற்குரிய அல்லனவும் ஆம். அவற்றை பண்மையாற் சொல்லுதற் கேதுவில் பலவாயின. சொல் சாதி ஒருமை. சொல்லென்றே அமைந்திருக்க, "வாயால்" என வேண்டாது கூறினார், நல்ல சொற்கள் பயின்றதெனத் தாம் வேண்டிய தன்

நிறப்பு மூடித்தற்கு. இதனை வடநூலார் தாற்பரியம் என்ப.

ய. உலகத்தோட் ஒட்ட ஒழுகல் பல கற்றுங்
கல்லார் அறிவிலாதார்.

ப. உலகத்தோடு பொருந்த ஒழுகுதலைக் கல்லாதார் பலநூல்களைக் கற்றாராயினும் அறிவிலாதார்; எ—று.

வி. உலகத்தொடு பொருந்த ஒழுகுதலாவது, உயர்ந்தோர் பலரும் ஒழுகிய ஆற்றான் ஒழுகுதல். அறநூல் சொல்லியவற்றுள் இக்காலத்திற்கு ஏலாதன ஒழிந்து, சொல்லாதவற்றுள் ஏற்பனகொண்டு வருதலான், அவையும் அடங்க, "உலகத்தோட் ஒட்ட" என்றும், கல்விக்குப் பயன் அறிவும் அறிவிற்குப் பயன் ஒழுக்கமுமாகலின், அவ்வொழுகுதலைக் கல்லாதார் "பலகற்றும் அறிவிலார்" என்றுங் கூறினார். ஒழுகுதலைக் கற்றலாவது, அடிப்படுதல். இவை இரண்டுபாட்டானுஞ் சொல்லானுஞ் செயலானும் வரும் ஒழுக்கங்களெல்லாம் ஒருவாற்றா லொழுகுதற்குக் கூறப்பட்டன.

ரூ. அதிகாரம்.

பொறையுடைமை.

(On Patience.)

ப. பொறையுடைமை. அஃதாவது காரணம்பற்றியாதன், மடமையானுதல் ஒருவன் தம்மை மிக்க செய்த வழித் தாமும் அதனை அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தலையுடையராதல். தெறியினீங்கிய செய்தாரையும் பொறுக்கவேண்டுமென்றற்கு, இது பிறனில் விழையாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

க. அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை.

ப. தன்னை அகழ்கின்றாரை வீழாமற் றாங்குவதாய நிலம் போல, தம்மை அவமதிப்பாரைப் பொறுத்த 'றலையாய அறம்; எ—று.

வி. இகழ்தல்=மிகையாயின செய்தலுஞ் சொல்லலும்.

உ. 'பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும் அதனை
மறத்தல அதனினு' நன்று.

ப. பொறை நன்றுகலாத் 'தாம் ஒறுத்தற்கு இயன்ற காலத்தும் பிறர் செய்த மிகையைப் பொறுக்க: அதனை உட்கொள்ளாது அப்பொழுதே மறத்தல் பெறின், அப்பொறையினும் நன்று; எ—று.

வி. மிகையென்றது மேற்சொல்லியன இரண்டனையும். பொறுத்தாலும் உட்கொள்ளப் படுதலின், மறத்தலை "அதனினுநன்று" என்றார்.

ரு. இன்மையுள் இன்மை விருந்த' ஓரால் வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப் பொறை.

ப. ஒருவனுக்கு வறுமையுள் வைத்து வறுமையாவது விருந்தினரை ஏற்றுக்கொள்ளாது நீக்குதல். அதுபோல வன்மையுள் வைத்து வன்மையாவது அறிவின்மையான் மிகைசெய்தாரைப் பொறுத்தல்; எ—று.

வி. இம்மை எடுத்துக்காட்ட' உவமை. அறன் அல்லாத விருந்தோரால் பொருளுடைமை ஆகாத வாறுபோல, மடவார்ப் பொறையும் மேன்மை ஆகாதென்ப தருத்தி.

ச. நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டிற் பொறையுடைமை
போற்றி ஒழுகப்படும்.

ப. ஒருவன் சால்புடைமை தன்கணின்று நீங்காமையை வேண்டுவனாயின், அவனாற் பொறையுடைமையைத் தன்கண் அழியாமற் காத்தொழுகப்படும் எ—று.

வி. பொறையுடையார்க்கல்லது சால்பில்லையென்ப தாயிற்று. இவை நான்குபாட்டானும் பொறையுடைமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

ரு. ஒறுத்தாரை ஒன்றுக வையாரே வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து.

ப. பிறன்றமக்குத் தீங்கு செய்த வழிப் பொறுத்து அவனை ஒறுத்தாரை அறிவுடையார் ஒருபொருளாக மனத்துக்கொள்ளார். அதனைப் பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்துகொள்வர்; எ—று.

வி. ஒறுத்தவர் தாமும் அத்தீங்கு செய்தவனைப் ஒத்தலின், "ஒன்றுகவையாரே" என்றார். பொதிந்து வைத்தல் = சால்புடைமைபற்றி இடைவிடாது நினைத்தல்.

சு. ஒறுத்தார்க்' ஒருநாளாஇன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

ப. தமக்குத் தீங்கு செய்தவனை ஒறுத்தார்க்கு உண்டாவது, அவ்வொருநாளே இன்பமே. அதனைப் பொறுத்தார்க்கு உலகம் அழியும் அளவும் புகழ் உண்டாம்; எ—று.

வி. 'ஒருநாளே இன்பம்,' அந்நாளொன்றினுங் கருதியது முடிக்தேம் எனத் தருக்கியிருக்கும் பொய்யின்பம். ஆதாரமாகிய உலகம்பொன்றப் புகழும் பொன்றுமாகலின், எற்புடை உலகம் என்னுஞ்சொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

எ. தீறனல்ல தற்பிறர் செய்யினு' நேர் நொந்த'
அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று.

ப. செய்யத் தகாத கொடியவற்றைத், தன் கட் பிறர் செய்தாராயினும், அவர்க்கு அதனால் வருந் துன்பத்திற்கு நொந்து தான் அறன் அல்லாத செயல்களைச் செய்யாதிருத்தல் ஒருவனுக்கு நன்று; எ—று.

வி. உம்மை சிறப்பு' உம்மை. துன்பத்திற்கு நொ-

தலாவது, "உம்மை, எரிவாய் நிரயத்து வீழ்ப்பர் கொல் என்று பரிதல்".

அ. மித்தியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந் தந்
ததுதியான் வென்று விடல்.

ப. மனச் செருக்காற் 'றங்கட் 'டீயவற்றைச் செய்தாரைத் தாந்தம்மூடைய பொறையான் வென்று விடுக; எ—று.

வி. தாமும் அவர்கட் 'டீயவற்றைச் செய்து தோலாது, பொறையான் அவரின் மேம்பட்டு வெல்க என்பதாம். இவைநான்கு பாட்டானும் பிறர் செய்தன பொறுத்தல் சொல்லப்பட்டது.

கூ. துறந்தாரிற் 'றூய்மை உடையர் இறந்தார் வாய்
இன்னுச் சொன் 'னோற்கிற்பவர்.

ப. இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்றேயுந் துறந்தாரைப் போலத் தூய்மையுடையார், நெறியைக் கடந்தார்வாய் இன்னுச் சொல்லைப் பொறுப்பவர்; எ—று.

வி. தூய்மை=மனமாசின்மை. "வாய்" என வேண்டாது கூறினார்; வேண்டியது அதன் இழிபு முடித்தற்கு.

ழ. உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர் சொல்லும்
இன்னுச்சொன் 'னோற்பாரிற் பின்.

ப. விரதங்களான் ஊணைத் தவிர்ந்து, உற்ற நோய்ப் பொறுப்பார் எல்லாரினும் பெரியர்; அவர் பெரியவராவது தம்மைப் பிறர் சொல்லும் இன்னுச சொல்லைப் பொறுப்பாரிற்பின்; எ—று.

வி. பிறர்=அறிவில்லார். நோலாமைக்' கெதுவாகிய இருவகைப் பற்றொடு நின்றே நோற்றவின், "இன்னுச் சொன் 'னோற்பாரிற்பின்" என்றார். இவை இரண்டு பாட்டானும் பிறர் மிகைக்கச்சொல்லின் பொறுத்தல் கூறப்பட்டது.

௩அ. அதிகாரம்.

வெஃ்காமை.

(Against Covetousness.)

ப. வெஃ்காமை. அஃ்தாவது, பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவக்கருதாமை. பிறர் உடைமைக் கண்டவழிப் பொருமையேயன்றி அதனைத் தான் வெளவக் கருதுதலுங் குற்றமென்றற்கு இஃ்து அழுக்காறுமையின் பின்வைக்கப்பட்டது.

க. நடு இன்றி நன்பொருள் வெஃ்கிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமும் ஆங்கே தரும்.

ப. பிறர்க்குரியன கோடல் நமக்கு அறன் அன்று என்னு நடுவு நிலைமையின்றி, அவர் நன்பொருளை ஒருவன் வெஃ்குமாயின், அவ்வெஃ்குதல் அவன் குடியைக் கெடச் செய்து, பல குற்றங்களையும் அப்பொழுதே அவனுக்குக் கொடுக்கும்; எ—று.

வி. குடியை வளரச் செய்து பல நன்மையும் பயக்கும் இயல்பு பற்றி, வெஃ்கின் என்பார் "நன்பொருள் வெஃ்கின்" என்றார். பொன்ற என்பது பொன்றி எனத் திரிந்து நின்றது. செய்து என்பது சொல்லெச்சம்.

உ. படுபயன் வெஃ்கிப் பழிபடவு செய்யார்
நடு அன்மை நாணுபவர்.

ப. பிறர்பொருளை வெளவினுற் 'றமக்கு வரும் பயனை விரும்பி அதுவெளவுதற்குப் பழியின்கண்ணே படுஞ் செயல்களைச் செய்யார், நடுவு நிலைமை அன்மையை அஞ்சுவார்; எ—று.

வி. நடுவு = ஒருவன் பொருட்குப் பிறன் உரியன் அல்லன் என்னும் நடுவு.

ங. சிற்றின்பம் வெஃ்கி அறன் அல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டுபவர்.

ப. பிறர்பால் வெளவிய பொருளாற் 'ரும்எய்து நிலையில்லாத இன்பத்தை விரும்பி, அவர் மாட்டு அறன் அல்லாத செயல்களைச் செய்யார், அறத்தான் வருநிலையுடைய இன்பத்தைக் காதலிப்பார்; எ—று.

வி. பாவத்தான் வருதலின் அப்பொழுதே அழியும் என்பார் "கிற்றின்பம்" என்னூர். மற்றை இன்பம் என்பது "மற்றின்பம்" எனநின்றது.

சு. இலம் என்று வெஃகுதல் செய்யார் புலம் வென்ற புன்மையில் காட்சியவர்.

ப. யாம் வறியம் என்று கருதி அது தீர்தற்பொருட்டுப் பிறர்பொருளை விரும்புதல் செய்யார், ஐம்புலன்களையும் வென்ற குற்றமில்லாத காட்சியினையுடையார்; எ—று.

வி. வெல்லுதல்=பாவநெறிக்கட் செல்லவிடாமை. புலம் வென்ற புன்மையில் காட்சியவர்க்கு வறுமையின்மையின், வெஃகுதலும் இல்லையாயிற்று. புன்மையில்காட்சி=பொருள்களைத் திரிபின்றியுணர்தல்.

ரு. அஃகி அகன்ற அறிவ்' என்னும் யார் மாட்டும் வெஃகி வெறிய செயின்.

ப. நுண்ணிதாய் எல்லா நூல்களிலுஞ் சென்ற தம்அறிவுஎன்ன பயத்தவாம், பொருளை விரும்பியாவர் மாட்டும் அறிவொடு படாத செயல்களை அறிவுடையார் செய்வாராயின்; எ—று.

வி. யார்மாட்டும் வெறியசெயீதல்=தக்கார் மாட்டுந் தகாதார் மாட்டும் இழிந்தனவுங் கடியனவு முதலிய செய்தல். அறிவிற்குப் பயன் அவை செய்யாமையாகலின் "அறிவ்' என்னும்" என்னூர்.

சூ. அருள் வெஃகி ஆற்றின்க' 'ணின்றுன் பொருள்வெஃகிப் பொல்லாதசூழக் கெடும்.

ப. அருளாகிய அறத்தை விரும்பி அதற்கு வழியாகிய இல்லறத்தின்கணின்றவன், பிறர் பொருளை அ-

வாவி அதனை வருவிக்குங் குற்ற நெறிகளை எண்ணக் கெடும்; எ—று.

வி. இவ்வற நெறியால் அரசு முதிர்ந்தழியல்லது துறக்கப்படாமையின் அதனைத் துற வறத்திற்கு ஆறென்றார். கெடுதல்=இரண்டறமுஞ் சேர இழத்தல். சூழ்ந்த தினையானே கெடுமெனவே, செய்தாற்கெடுதல் சொல்லாமையே பெறப்பட்டது..

எ. வேண்டற்க வேஃகீ ஆம் ஆக்கம் விளாவயின்
மாண்டற்க் அரிதாம் பயன்.

ப. பிறர் பொருளை அவாவிக் கொண்டதினுலாகின்ற ஆக்கத்தை விரும்பாதொழிக; பின் அநுபவிக்குங்கால், அவ்வாக்கத்தின் பயன் நன்றுதவில்லையாதலான்; எ—று.

வி. "விளை" என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இவை எழு பாட்டானும் வெஃகுதலின் குற்றங் கூறப்பட்டது.

அ. அஃகாமை செல்வத்திற்க் இயாத்' எனின் வேஃகாமை
வேண்டும் பிறன் கைப்பொருள்.

ப. சுருங்கன் மாஞுத்தாகிய செல்வத்திற்குச் சுருங்காமைக் காரணம் யாதென்றிருன் ஆயின், அது பிறன் வேண்டுங் கைப்பொருளைத் தான் வேண்டாமையாம்; எ—று.

வி. அஃகாமை ஆகுபெயர். வெஃகாதான் செல்வம் அஃகாதென்பதாயிற்று.

கூ. அறன் அறிந்து வேஃகா அறிவுடையார்ச் சேரும்
திறன் அறிந்த் ஆங்கே திரு.

ப. இஃது அறன் என்று அறிந்து பிறர் பொருளை விரும்பாத அறிவுடையாரைத் திருமக'டான் அடைதற்காங் கூற்றினை அறிந்து அக்கூற்றினே சென்றடையும்; எ—று.

வி. அடைதற்காங் கூறு, காலமும் இடனுஞ் செ-

வ்வியு முதலாயின. இவை இரண்டுபோட்டானும் வெஃகாமையின் குற்றங் கூறப்பட்டது.

ய. இறலீனும் என்னுது வேஃகின் விறலீனும்
வேண்டாமை என்னுஞ் செருக்கு.

ப. பின் விளைவதறியா ஒருவன் பிறன்பொருளை வௌவக்கருதின், அக்கருத்து அவனுக்கு இறுதியைப் பயக்கும்: அப்பொருளை வேண்டாமை என்னுஞ் செல்வம் வெற்றியைப்பயக்கும்; எ—று.

வி. பகையும் பாவமும் பெருகலின் "இறலீனும்" என்றும், அப்பொருளைவேண்டி உழல்வோர் பாவரையுங் கீழ்ப்படுத்தலின், "விறலீனும்" என்றுங் கூறினர். செருக்கு ஆகுபெயர். இதனால் அவ்விருமையும் ஒருங்குகூறப் பட்டன.

உக. அதிகாரம்.

தீவினை அச்சம்.

(On the Fear of Sin.)

ப. தீவினைஅச்சம். அஃதாவது, பாவங்களாயின செய்தற்கு அஞ்சுதல். இதனான்மெய்யின்கணிகழும் பாவங்களெல்லாந் தொகுத்து விலக்குகின்றாராகலின், இது பயனில சொல்லாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

க. தீவினையார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்
தீவினை என்னுஞ் செருக்கு.

ப. தீவினையென்று சொல்லப்படுமயக்கத்தைமுன்செய்ததீவினை யுடையார் அஞ்சார்: அஃதிலராகிய சீரியார் அஞ்சுவார்; எ—று.

வி. "தீவினையென்னுஞ்செருக்கு" எனக் காரியங் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது. மேற்றொட்டுச்செ.

யீது கைவந்தமையான், "அஞ்சார்" என்றுஞ், செ-
யீதறியாமையான் "அஞ்சுவர்" என்றுங் கூறினர்.

உ. தீயவைதீய பயத்தலாற்—றீயவை
தீயினும் அஞ்சப்படும்.

ப. தனக்கின்பம் பயத்தலைக் கருதிச் செய்யுந் தீ-
வினைகள் பின் அஃதொழிந்து துன்பமேபயத் தலால்
அத்தன்மையவாகிய தீவினைகள் ஒருவனுந் நீயினும்
அஞ்சப்படும்; எ—று.

வி. பிறிதொருகாலத்தும் பிறிதொருதேயத்தும்
பிறிதோருடம்பினும் சென்று சுடுத 'றீக்கின்மையிற்
'றீயினும்அஞ்சப்படுவதாயிற்று.

ஈ. அறிவினுள் எல்லாந் தலையென்பதீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யாவிடல்.

ப. தமக்குறுநிநாடும் அறிவுகளெல்லாவற்றுள்ளுஞ்
தலையாய அறிவென்று சொல்லுவார் நல்லோர் த-
ம்மைச் செறுவார் மாட்டுந் தீவினைகளைச் செய்யாது
விடுதலே; எ—று.

வி. விடுதற்குக் காரணமாகிய அறிவை விடுதலென்-
றுஞ், செய்யத்தகுவழியுஞ் செய்யாதொழியவே ந-
மக்குத் துன்பம் வராதென உய்த்துணர்த்தி அதன்
அறிவினுளெல்லாந் தலையென்றுங் கூறினர். செய்யா-
தென்றது செய்யா எனக் கடைக்குறைந்து நின்ற-
து. இவை மூன்றுபாட்டானும் தீவினைக்கஞ்ச
வேண்டுமென்பது கூறப் பட்டது.

ரு. இலன் என்று தீயவை செய்யற்க செய்யின்
இலன் ஆகு மற்றும்பெயர்த்து,

ப. யான் வறியனென்று கருதி அது தீர்தற்பொரு-
ட்டுப் பிறற்குக் கேட்டைஒருவன் செய்யாதொழிக;
செய்வனேயிற் பெயர்த்தும் வறியனும்; எ—று.

வி. அன் விகுதி மூன்றனித்தன்மை; "உளனெலென்-
றுரைஉண்டு" என்பதனாலும் அறிக. இலமென்று
பாடம் ஓதுவாரும் உளர். அத்தீவினையாற் பிறவிதோ-

ரும் இலனும் என்பதாம். பொருளான் வறியனெனக்கருதித் தீயவைசெய்யற்க, செய்யின் அப்பொருளானே அன்றி நற்குண நற்செயல்களானும் வறியனுமென்றுரைப்பாருமுளர். மற்றும் அசைநிலை.

சு. தீப்பால தான் பிறர் கட் செய்யற்கநோய்ப்பால
தன்ன அடல்வேண்டாதான்.

ப. தன்பஞ்செய்யுங் கூற்றவாகிய பாவங்களுடன்னைப் பின்வந்து வருத்துதலை வேண்டாதவன் தீமைக்கூற்றவாகிய வினைகளைத் தான் பிறர் மாட்டுச் செய்யாது ஒழிக; எ—று.

வி. செய்யின் அப்பாவங்கள் அடுதல் ஒருதலை என்பதாம்.

எ. எஞப் பகை உற்றாரும் உய்வர் வினைப்பகை
வீயாது பின் சென்ற' அடும்.

ப. எத்துணைப் பெரிய பகையுடையாரும் அதனை ஒருவாற்றாற் றப்புவர்; அவ்வாறன்றித் தீவினையாகிய பகை நீங்காது புக்குழிப் புக்குக்கொல்லும்; எ—று.

வி. "வீயாதுடம்பொடு நின்றவுயிருமில்லை" என்புழியும், வீயாமை நீங்காமைக் ணண வந்தது.

அ. தீயவைசெய்தார் கெடுத்'—'னிழ' 'றன்ன
வீயாத்' அடியுறைந்த்' அற்று.

ப. பிறர்க்குத் தீவினை செய்தார் தாங் கெடுதல் எத்தன்மைத்தெனில் ஒருவனிழல் நெடிதாகப் போயும் அவன்றன்னை விடாது வந்து அடியின்கட்டங்கிய தன்மைத்து; எ—று.

வி. இவ்வுவமையைத் தன்காலம் வருந்துணையும் புலனுகாது உயிரைப்பற்றி நின்று அதுவந்தழி, உருப்பதாயதீவினையைச் செய்தார் பின் அதலுற் கெடுதற்கு உவமையாக்கி உரைப்பாரும் உளர். அஃது உரையன்றென்பதற்கு அடியுறைந்த நிழறன்னை வீந்தற்று என்னுது "வீயாதடியுறைந்தற்று" என்ற பா-

டமேகரியாயிற்று. மேல்வீயாது பின் சென்றடுமென்றார். இன்டுஅதனை உவமையான் விளக்கினர்.

கூ. தன்னைத் தான்காதலனுயின் எனைத்த' ஒன்றுந்
துன்னற்க தீவினைப்பால்.

ப. ஒருவன் தன்னைத்தான் காதல் செய்தனுடையவனுயிற் 'தீவினையர்கிய பகுதி எத்துணையும் சிறிதொன்றுயினும் பிறர்மாட்டுச் செய்யாதொழிக; எ—று.

வி. நல்வினை தீவினைஎன வினைப்பகுதி இரண்டாகவிற் நீவினைப்பால என்றார். பிறர்மாட்டுச் செய்ததீவினை தன்மாட்டுத்துன்பம் பயத்தல் விளக்கிறுதவிற், 'தன்னைத் தான்காதலனுயின்என்றார். இவை ஆறுபாட்டானும் பிறர்க்குத் தீவினைசெய்யிற் றுங்கெடுவரென்பது கூறப்பட்டது.

ய. அருங்கேடன் என்பத' அறிக மருங்கோடித்
தீவினைசெய்யான் எனின்.

ப. ஒருவன் செந்நெறிக்கட் செல்லாது கொடுநெறிக்கட்சென்று பிறர் மாட்டுத் தீவினைசெய்யானுயின், அவனை அரிதாய கேட்டையுடையனென்பதறிக; எ—று.

வி. அருமை=இன்மை. அருங்கேடன் என்பதனைச் "சென்று சேர்கல்லாப் புள்ளப் புள்ளிலென் றூழ்வீயன்குளம்" என்பது போலக் கொள்க. ஒடி என்றும் வினை எச்சம் செய்யான் என்னும் எதிர்மறையுட் செய்தலோடு முடிந்தது. இதனுற் 'தீவினைசெய்யாதவன் கேடிலனென்பது கூறப்பட்டது.

பெரியபுராணம்.

சுந்தரர்சரித்திரம்.

சுந்தராட்கொண்டபுராணம்.

(History of Suntera, a zealous votary of the Siva Sect.)

கங்கையு மதியும் பாம்புங் கடுக்கையு முடிமேல் வைத்த
அங்கணர் ஒலை காட்டி ஆண்டவர் தமக்கு நாடு
மங்கையர் வதன சித மதியிரு மருங்கும் ஒடிச்
செங்கயல் குழைகள் நாடுந் திருமுனைப்பாடி நாடு. ௧.

பெருகிய வளத்தான் மீக்க பெருந்திரு நாடு தன்னில்
அருமறைச் சைவம் ஓங்க அருளினுல் அவத ரித்த
மருவிய தவத்தான் மீக்க வளம்பதி வாய்மை குன்றுத்
திருமறை யவர்க ணீடுந் திருநாவல் ஊராம் அன்றே. ௨.

மாதொரு பாக னுர்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்துட் டோன்றி மேம்படு சடைய னுருக்
கேதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனையிசை ஞானி யார்பாற்
றீதகன் றுலகம் உய்யத் திருஅவ தாரஞ் செய்தார். ௩.

தம்பிரான் அருளி னுலே தவத்தினுன் மீக்கார் போற்று
நம்பியா ரூரர் என்றே நாமமுஞ் சாத்தி மீக்க
ஐம்படைச் சதங்கை சாத்தி அணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொனுண் அரையின் மீன்னத் தெருவிற்றேர் உருட்டு நாளில். ௪.

நரசிங்க முனையர் என்னு நாடுஆள் அரசர் கண்டு
பரவருங் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பாற் சென்று
விரவிய நன்பி னுலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்கள்
அரசிளங் குமரற் கேற்ப அன்பினுன் மகன்மைக் கொண்டார். ௫.

பெருமைசால் அரசர் காதற் பிள்ளையாய்ப் பின்னுந் தங்கள்
வருமுறை மரபின் வைகி வளர்ந்துமீங் கலஞ்செய் கோலத்
தருமறை முன்நூல் சாத்தி அளவி றெல் கலைகள் ஆய்ந்து
திருமலி சிற்ப்பின் ஓங்கிச் சீர்மணப் பருவஞ் செய்தார். ௬.

தந்தையார் சடைய னுர்தந் தனித்திரு மகற்குச் சைவ
அந்தணர் குலத்துட் டன்கள் அரும்பெரு மரபுக் கேற்ப
வந்தவோர் சிறப்பிற் புத்தூர்ச் சடங்கவி மறையோன் றன்பாற்
செந்திரு அனைய கன்னி மணத்திறஞ் செப்பி விட்டார். ௭.

குலமுதல் அறிவு மீக்க கோத்தீர முறையுந் தேர்ந்தார்
நலமிகு முதியோர் சொல்லச் சடங்கவி நன்மை ஏற்று
மலர்தரு முகத்த ஞகி மணம்புரி செயலின் வாய்மை
பலவுடன் பேசி ஒத்த பண்பினல் அன்பு நேர்ந்தான். அ.

மற்றவன் இசைந்த வார்த்தை கேட்டவர் வள்ள றன்னைப்
பெற்றவர் தம்பாற் சென்று சொன்னபின் பெருகு சிந்தை
உற்றதோர் மகிழ்ச்சி எய்தி மணவினை உவந்து சாத்திக்
கொற்றவர் திருவுக் கேற்பக் குறித்துநா ளோலை விட்டார். கூ.

மங்கலம் பொலியச் செய்ய மணவினை ஓலை ஏந்தி
அங்கயற் கண்ணி னரும் ஆடவர் பலரும் ஈண்டிக்
கொங்கலர்ச் சோலை மூதூர் குறுகினர் எதிரே வந்து
பங்கய வதனி மாரு மைந்தரும் பணிந்து கொண்டார். ய.

மகிழ்ச்சியான் மணமீக் கூறி மங்கல விணைக ளெல்லாம்
புகழ்ச்சியாற் பொலிந்து தோன்றப் போற்றிய தொழில ராகி
இகழ்ச்சியொன் றுனும் இன்றி ஏந்துபூ மாலைப் பந்தர்
நிகழ்ச்சியின் மைந்தர் ஈண்டி நீண்முளா சாத்தி னர்கள். யக.

மணவினைக் கமைந்த செய்கை மாதினைப் பயந்தார் செய்யத்
துணைமலர்க் கோதைத் தாமச் சுரும்பவண தோளி னுனைப்
புணர்மணத் திருநாண் முன்னுட் பொருந்திய விதியி னுலே
பணைமுர சியம்ப வாழ்த்திப் பைம்பொனுண் காப்புச் சேர்த்தார் யஉ.

மாமறை விதிவழாமன் மணத்துறைக் கடன்கள் ஆற்றித்
தூமறை முதூர்க் கங்குன் மங்கலந் துவன்றி ஆர்ப்பத்
தேமரு தொடையன் மார்பன் றிருமணக் கோலங் காணக்
காமுறு மனத்தான் போலக் கதிரவன் உதயஞ் செய்தான். யங.

காலசெய் வினைகண் முற்றிக் கணிதனூற் புலவர் சொன்ன
வேலைவந் தணையா முன்னர் விதிமணக் கோலங் கொள்வான்
நூலசைந் தீலங்கு மார்பி னுணங்கிய கேள்வி மேலோன்
மாலையுந் தாரும் பொங்க மஞ்சன சாலை புக்கான். யச.

வாசநெய் ஊட்டிமிக்க மலர்விரை அடுத்த தூநீர்ப்
பாசனத் தமைந்த பாங்கர் பருமணிப் பைம்பொற் றிண்கால்
ஆசனத் தணிநீ ராட்டி அரிசனஞ் சாத்தி அன்பால்
ஈசனுக் கினியான் மேனி எழில்பெற விளக்கி னர்கள். யரு.

அகில்விரைத் தூப மேய்ந்த அணிகொள் பட்டாடை சாத்தி
முகிலுழை மதியம் போலக் கைவலான் முன்கை சூழ்ந்த
துகில்கொடு குஞ்சி ஈரம் புலர்த்தித்தந் தூய செங்கை
உகிர்நுதி முறையிற் போக்கி ஒளிர்நறுஞ் சிகழி ஆர்த்தார். யசு.

தூநறும் பசுங்கர்ப் பூரச் சுண்ணத்தால் வண்ணப் போதில்
ஆனதண் பனிநீர் கூட அமைந்தசந் தனச்சே றட்டி
மான்மதச் சாந்து தோய்ந்த மங்கலக் கலவை சாத்திப்
பான்மறை முந்நூன் மின்னப் பவித்திரஞ் சிறந்த கையான். யஎ.

தூமலர்ப் பிணையன் மார்வத் துணரிணர்க் கண்ணிக் கோதைத்
தாமமென் றிணைய வேறு ததுதியான் அமையச் சாத்தி

காமணி அணிந்த தூய வளரொளி இருள்கால் சீக்கு
நாமநீள் கலன்கள் சாத்தீ நன்மணக் கோலங் கொண்டான். யஅ.

மன்னவர் தீருவுந் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க
நன்னகர் விழவு கொள்ள நம்பியா ரூரர் நாதன்
றன்னடி மனத்துட் கொண்டு தகுந்திரு நீறு சாத்திப்
பொன்னணி மணியார் யோகப் புரவிமேற் கொண்டு போந்தார். யசு.

இயம்பல் துவைப்ப எங்கும் ஏத்தொலி யெடுப்ப மாதர்
நயந்துபல் லாண்டு போற்ற நான்மறை ஒலியி னேங்க
வியந்துயிர் விரும்ப வந்து விரவினர்க் கின்பஞ் செய்தே
உயர்ந்தவா கனயா னங்கண் மீசைக்கொண்டார் உழைய ரானார். உய

மங்கல கீத நாத மறையவர் குழாங்க ளோடு
தொங்கலும் விரையுஞ் சூழ்ந்த மைந்தருந் துவன்றிச் சூழப்
பங்கய முகையைச் சாய்த்துப் பவணத்தெழுந் தணியின் மீக்க
குங்குமக் குயத்தினரும் பரந்தெழ கொள்கைத் தாகி. உக.

அருங்கடி யெழுந்த போதின் ஆர்த்தவெள் வளாக ளாலும்
இருந்துழை மகரத் தாலும் இலங்கொளி மணிக ளாலு
நெருங்கிய பீலிச் சோலை நீலிறத் தரங்கத் தாலுங்
கருங்கடல் கீளர்ந்த தென்னக் காட்சியிற் பொலிந்த தன்றே. உஉ.

நெருங்குநூ ரியங்கீள் ஏங்க நிரைத்தசா மரைக ளோங்கப்
பெருங்குடை மீடைந்து செல்லப் பிறங்குபூங் கொடிக ளாட
அருங்கடி மணம்வந் தேய்ந்த அன்றுதோட் டென்றும் அன்பில்
வருங்குல மறையோர் புத்தூர் மணம்வந்த புத்தூ ராமால். உசு.

கிறைகுடந் தூப தீப நெருங்குபா லிகைகள் ஏந்தி
நறைமலர் அறுகு சுண்ண நறும்பொரி பலவும் வீசி
உறைமலி கலவைச் சாந்தின் உறுபுன றெளித்து வீதி
மறையவர் மடவார் வள்ளன் மலைமெதிர் கொள்ள வந்தார். உச.

கண்களெண் ணிலாத வேண்டுங் காவளையைக் காண என்பார்
பெண்களில் உயர நோற்றுள் சடங்கவி பேதை என்பார்
மண்களி கூர வந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோம் என்பார்
பண்களி னிறைந்த கீதம் பாடுவா ராடு வார்கள். உடு.

ஆண்டகை அருளி னேக்கின் வெள்ளத்து ளவலந்தோ மென்பார்
தாண்டிய பரியு நம்பாற் றதுதிபி னடந்த தென்பார்
பூண்டுயங் கிவனே காணும் புண்ணிய மூர்த்தி யென்பார்
ஈண்டிய மடவார் கூட்டம் இன்னன இசைப்பச் சென்றார். உசு.

வருமணக் கோலத் தெங்கள் வள்ளலார் தெள்ளும் வாசத்
திருமணைப் பந்தர் முன்பு சென்றுவெண் சங்கு மெங்கும்
பெருமழைக் குலத்தி னார்ப்பப் பரிமிசை இழிந்து பேணும்
ஒருமணத் திறத்தி னங்கு நிகழ்ந்தது மொழிவே னுய்ந்தேன். உஎ.

(வேறு.) ஆலமறை சூழ்கயிலை மின்கணருள் செய்த
சாலுமொழி யால்வழி தடுத்தடிமை கொள்வான்
மேலுற எழுந்துமிகு கீழுற அகழ்ந்தும்
மாலும் அயனுக்கும் அரி யாரொருவர் வந்தார். அஉ.

கண்ணிடை கரந்ததிர் வெண்படமெ னச்சூழ்
புண்ணிய நுதற்புனித நீறுபொலி வெய்தத்
தண்மதி முதிர்ந்துகதிர் சாய்வதென மீதே
வெண்ணரை முடித்தது விழுந்திடை சழங்க. உசு.

காதிலணி கண்டிகை வடிந்ததுழை தாழச்
சோதிமணி மார்பின்மிசை நூலினெடு தோளின்
மீதுபுண உத்தரிய வெண்டுகி னுடங்க
ஆதவ மறைக்குடை அணிக்கரம் விளங்க. உய.

பண்டிசரி கோவண உடைப் பழைமைசுரக்
கொண்டதோர் சழங்கலுடை ஆர்ந்தழகு கொள்ள
வெண்டுகி லுடன்குசை முடிந்துவிடு வேணுத்
தண்டொருகை கொண்டுகழ றள்ளுநடை கொள்ள. உக.

மெய்த்துவளர் பேரழகு முந்தவடி வேயோ
அத்தகைய மூப்பெனும் அதன்படிவ மேயோ
மெய்த்தநெறி வைதிகம் விளைத்தமுத லேயோ
இத்தகைய வேடமென ஐயமுற எய்தி. உட.

வந்து திருமாமறை மணத்தொழி றொடங்கும்
பந்தரிடை நம்பியெதிர் பன்னுசபை முன்னின்
றிந்தமொழி கேண்மினெதிர் பாவர்களும் என்றுன்
முந்தமறை யாயிர மொழிந்ததிரு வாயான். உஉ.

என்றுரைசெய் அந்தணன எண்ணில்மறை யோரு
மன்றல்விள மங்கல முடங்கலன யானு
நன்றுமது நல்வரவு நங்கடவம் என்றே
நின்றதிவ ணீர்மொழிமி னீர்மொழி வதென்றார். உச.

பிஞ்ஞகனு நாவலர் பெருந்தகையை நோக்கி
என்னிடையு நின்னிடையு நின்ற இசை வால்யான்
முன்னுடைய தோர்பெரு வழக்கின முடித்தே
நின்னுடைய வேள்வியின நீமுயறி யென்றுன். உஎ.

நெற்றிவிழி யான்மொழிய நின்றநிக ரில்லான்
உற்றதொர் வழக்கெனிடை நீயுடைய தன்டேன்
மற்றது முடித்தலது யான்வதுவை செய்யேன்
முற்றவிது சொல்லுகென வெல்லைமுடி வில்லான். உஏ.

ஆவதிது கேண்மின்மறை யோரெனடி யானிந்
நாவனக சுரனிது நான்மொழிவ தென்றுன்
றேவரையு மாலயன்மு தற்றிருவின் மிக்கோர்
யாவரையும் வேற்டிமை யாயுடைய எம்மான். உஐ

(வே.) என்றுன் இறையோன் இதுகேட்டவர் எம்மருங்கு
நின்றுர் இருந்தார் இவனென்னினைவங் தான்கொலென்று
சென்றுர் வெகுண்டார் சிரித்தார்திரு நாவலூரன்
நன்றுன் மறையோன் மொழியென்றெதிர் நோக்கிநக்கான். உஅ.

நக்கான் முகனேக்கி நடுங்கிநுடங் கியார்க்கு
மிக்கான் மிசையுத் தரியத்துகி லுந்சிமேற்சென்

றக்காலம் உன்றந்தைதன் றந்தையா ளோவலனீதால்
இக்காரியத்தை நீயின்று சிரித்ததென் ஏடவென்முன். சுசு.

மாசிலா மரபில்வந்த வள்ளல்வே தியனரோக்கி
நேசமுன் கிடந்தசிந்தை நெகிழ்ச்சியாற் சிரிப்புநீங்கி
ஆசிலந் தணர்கள்வேரோர் அந்தணர்க் கடிமையாதல்
பேசலின் றுன்னைக்கேட்டோம் பித்தனே மறையோனென்றார். சய.

பித்தனு மாகப்பின்னும் பேயனு மாகநீயின்
றெத்தனை தீங்குசொன்ன யாதுமற் றவற்றுணேன்
அத்தனைக் கென்னையென்றும் அறிந்தீலை யாகினின்று
வித்தகம் பேச்வேண்டாம் பணிசெய்ய வேண்டுமென்றார். சக.

கண்டதோர் வடிவாலுள்ளக் காதல்செய் துருகாநிற்கும்
கொண்டதோர் பித்தவார்த்தை கோபமு முடனேயாக்கும்
உண்டொரா ளோவலென்னும் அதனுண்மை யறிவேனென்று
தொண்டனு ரோவலகாட்டு கென்றனர் துணைவனுரை. சஉ.

ஓவலகாட் டென்றுநம்பி உரைக்கநீ ஓவலகாணற்
பாவலயோ அவைமுன்காட்டப் பணிசெயற் பாவலயென்ற
வேவலி னுவலூரார் வேதண்டுமேல் விரைந்துசென்று
மாலயன் றெடராதாவன வலிந்துபின் றொடரலுற்றன். சஙு.

ஆவணம் பறிக்கச் சென்ற அளவினில் அந்தணுளன்
காவணத் தீடையேயோடக் கடிதுபின் றொடர்ந்துநம்பி
பூவணத் தவரையுற்றார் மேவலார் புரங்கள் செற்ற
ஏவணச் சிலையினுரை யார்தொடர்ந் தெட்டவல்லார் சச.

மறைகளா யினமுன்போற்றி மலர்ப்பதம் பற்றிநின்ற
இறைவனத் தொடர்ந்துபற்றி எழுதுமா ளோவலவாங்கி
அறைகழ லண்ணலாளாய் அந்தணர் செய்தலென்ன
முறையெனக் கீறியிட்டார் முறையிட்டான் முடிவிலாதான். சடு.

அருமறை முறையிட்டின்னம் அறிவதற் கரியான்பற்றி
ஒருமுறை முறையோவென்ன உழைநின்றார் விலகியிந்தப்
பெருமுறை யுலகிலில்லா நெறிகொண்டு பிணங்குகின்ற
திருமறை முனிவரேநீர் எங்குளீர் செப்புமென்றார். சசு.

என்றலு நின்ற ஐயர் இங்குளே னிருப்பஞ்செய்த
தன்றிந்த வெண்ணெய்நல்லூ ரதுநீற்க அறத்தாறின்றி
வன்றிறல் செய்தென்கையில் ஆவணம் வலியவாங்கி
நின்றிவன் கீழித்துத்தானே நிரப்பினு னடிமையென்றான். சஎ.

குழைமறை காதினுவனக் கோதிலா ரூனேக்கிப்
பழையமன் முடிபோலும் இவனென்று பண்பின்மிக்க
விழைவுறு மனமும்பொங்க வெண்ணெய்நல் லூராயேலுன்
பிழைநெறி வழக்கையாங்கே பேசுநீ போதாயென்றார். சஅ.

வேதிய னதவனக்கேட்டு வெண்ணெய்நல் லூரிலேகி
போதினு நன்றுமற்றைப் புனிதனான்மறையோர்முன்னர்
ஆதியுன் முலவோலை காட்டுநீ யடிமையாதல்
சாதிப்ப னென்றுமுன்னே தண்டினைத் தாங்கிச்சென்றார். சஙு.

செல்லுமான் மறையோன்றன்பின் றிருமுகக் காந்தஞ்சேர்ந்த
வல்லிரும் பணையுமாபோல் வள்ளலுங் கடிதுசென்றுன்
எல்லையில் சுற்றத்தாரும் இதுவென்னு மென்றுசொல்ல
நல்ல அந்தணர்கள்வாழும் வெண்ணெய்நல் லூரைநண்ணி. நுய.

வேதபா ரகரின்மீக்கார் விளங்குபே ரவைமுன்சென்று
ஈதுநான் மறையோன்சொல்லு நாவலூ ராரூரன்றுன்
காதலென் னடியானென்னைக் காட்டிய ஓலைகீறி
முதறீ வீர்முன்போந்தான் இதுமற்றென் முறைப்பாடென்றுன். நுக.

அந்தண ரவையின்மீக்கார் மறையவ ரடிமையாதல்
இந்தமா நிலத்திலில்ல என்சொன்னுய் ஐயாவென்றூர்
வந்தவா றிசைவேயன்றே வழக்கீவன் கீழித்தவோல
தந்தைதன் றந்தைநேர்ந்த தென்றனன் றனியாய்நின்றுன். நஉ.

இசைவினு லெழுதுமோல காட்டினு னகிலின்று
விசையினுல் வலியவாங்கிக் கிழிப்பது வெற்றியாமோ
நசையெலாம் ஒடுங்கமுத்தான் வழக்கீவனச்சாரச்சொன்னுன்
அசைவிலா ரூரனெண்ண மென்னென்றூர் அவையின்மீக்கார். நஙு.

அணத்துநூல் உணர்ந்தீராதி சைவனென் றறிவீரென்னனத்
தனக்குவே றடிமையென்றிவ் வந்தணன் சாதித்தானேன்
மனத்தினு லுணர்தற்கெட்டா மாயையென் சொல்லுகேன்யான்
எனக்கிது தெளிய வெண்ணு தென்றன னெண்ணமீக்கான். நுச.

அவ்வுரை அவையின்முன்பு நம்பியா ரூர்சொல்லச்
செவ்விய மறையோர்நின்ற திருமறை முனியைநோக்கி
இவ்வுல கின்கணீரின் றிவரையும் மடிமையென்ற
வெவ்வுரை யெம்முன்போற்ற வேண்டுமென் றுரைத்துமீண்டும். நடு.

ஆட்சியி லாவணத்தி லன்றிமற் றயலார்தங்கள்
காட்சியின் முன்றிலொன்று காட்டுவா யென்னமுன்னே
மூட்சியிற் கீழித்தவோல பழையோல முலவோல
மாட்சியிற்காட்டவைத்தே னென்றனன் மாயைவல்லான். நசு.

வல்லையேற் காட்டிங்கென்ன மறையவன் வலிசெய்யாமற்
சொல்லநீர் வல்லிராகிற் காட்டுவே னென்றுசொல்லச்
செல்வநான் மறையோர்நாங்க ளுங்குற வெட்டோமென்றூர்
அல்லறீர்த் தாளநீன்று ராவணிங் கொண்டுசென்றூர். நஎ.

இருண்மறை மீடற்றேன்கையி லொலகண் டவையோரேவ
அருள்பெறு கரணத்தானும் ஆவனந் தொழுதுவாங்கிச்
சுருள்பெறு மடியைநீக்கி விரித்தனன் றென்மைநோக்கித்
தெருள்பெறு சபையோர்கேட்ப வாசகஞ் செப்புகின்றுன். நஅ.

அருமறை நாவலாதி சைவனு ரூரன்செய்கைப்
பெருமுனி வெண்ணெய்நல்லூர்ப் பித்தனுக் கியானுமென்பால்
வருமுறை மரபுளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்கோல
இருமையா லெழுதிநேர்ந்தேன் இதற்கிவை யென்னெழுத்து. நகூ.

வாசகங் கேட்டபின்னர் மற்றுமே லெழுத்தும் இட்டார்
ஆசிலா எழுத்தைநோக்கி அவையோக்கு மென்றபின்னர்

மாசிலா மறையோரையா மற்றுங்கள் பேரனுர்தந்
தேசுடை எழுத்தேயாகிற் றெளியப்பார்த் தறிமினென்றார். சுடு.

அந்தணர் கூறவின்னும் ஆளோஎ யிவனேகாண்பான்
றந்ததன் றந்தைதான்வே றெழுதுகைச் சாத்துண்டாகில்
இந்தவா வணத்தினேடும் எழுத்துமே ரொப்புநோக்கி
வந்தது மொழிமினென்றன் வலிய ஆட்கொள்ளும்வள்ளல். சுக.

தீரண்டகா மறையோர்தாமுந் திருநாவ லூரர்கோமுன்
மருண்டது தெளியமற்ற மறையவ னெழுத்தாலோஎ
அரண்டது காப்பில்வேறென் றழைத்துட னெப்புநோக்கி
இரண்டுமொத் திருந்ததென்னே இனிச்செயல் இல்லையென்றார். சுஉ.

நான்மறை முனிவனர்க்கு நம்பியா ரூரர்தோற்றீர்
பான்மையி னேவல்செய்தல் கடனென்று பண்பின்மிக்க
மேன்மையோர் விளம்பநம்பி விதிமுறை யிதுவேயாகில்
யானிதற் கிசையேனென்றல் இசையுமோ என்றுநின்றார். சுங.

திருமிகு மறையோர்நின்ற செழுமறை முனியைநோக்கி
அருமுனி நீர்முன்காட்டு மாவணம தனிலெங்கள்
பெருமைசேர் பதியேயாகப் பேசிய தமக்கிவ்வூரில்
வருமுறை மணையுநீடு வாழ்க்கையுங் காட்டுகென்றார். சுச.

பொருவரும் வழக்கால்வென்ற புண்ணிய முனிவரென்ன
ஒருவரும் அறியிராகிற் போதுமென் றுரைத்துச் சூழ்ந்த
பெருமறை யவர்குழாமு நம்பியும் பின்புசெல்லத்
திருவருட்டுறையே புக்கார் கண்டிலார் திகைத்துநின்றார். சுடு.

எம்பிரான் கோயினண்ண இலங்குநூன் மார்பனேங்க
ணம்பர்தங் கோயில்புக்க தென்கொலோ என்றுநம்பி
தம்பெரு விருப்பினேடு தனித்தொடர்ந் தழைப்பமாதோ
டும்பரின் விடைமேற்றோன்றி அவர்தமக் குணர்த்தலுற்றார். சுசு.

முன்புநீ நமக்குத்தொண்டன் முன்னிய வேட்கைகூரப்
பின்புநம் மேவலாலே பிறந்தவன மண்ணின்மீது
துன்புறு வாழ்க்கைநின்வனத் தொடர்வறத் தொடர்ந்துவந்து
நன்புல மறையோர்முன்னர் நாந்தடுத் தாண்டோமென்றார். சுஎ.

என்றெழும் ஓசைகேளா ஈன்ற ஆன் கணப்புக்கேட்ட
கன்றுபோற் கதறிநம்பி கரசர ணுதியங்கந்
துன்றிய புளகமாகத் தொழுதுகை தலைமேலாக
மன்றுளீர் செயலோவந்து வலிய ஆட் கொண்டதென்றார். சுஅ

எண்ணிய வோசையெந்தும் விசும்பிடைநிறையவெங்கும்
விண்ணவர் பொழிபூமாரி மேதினி நிறைந்துவிம்ம
மண்ணவர் மகிழ்ச்சிபொங்க மறைகளு முழங்கியார்ப்ப
அண்ணலை யோலகாட்டி யாண்டவர் அருளிச்செய்வார். சுகூ.

மற்றுநீ வன்மைபேசி வன்றொண்ட னென்னுநாமம்
பெற்றவ நமக்குமன்பிற் பெருகிய சிறப்பின்மிக்க
அர்ச்சன பாட்டேயாது மாதலான் மண்மேனம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும்வாயார். எய.

தேடிய அயனுமாலுந் தெளிவுறு ஞானதெழுத்தும்
பாடிய பொருளாயுள்ளான் பாடுவாய் நம்மையென்ன
நாடிய மனத்தராகி நம்பியா ரூரர்மன்றுள்
ஆடிய செய்யதாளை யஞ்சலி கூப்பிநின்று எக.

வேதிய னுகியென்ன வழக்கினுல் வெல்லவந்த
ஹாதிய மறியாதேனுக் குணர்வுதந் துய்யக்கொண்ட
கோதிலா அமுதேயின்றுன் குணப்பெருங் கடலலாயேன்
யாதினை யறிந்தேன்சொல்லிப் பாடுகே னெனமொழிந்தார். எஉ.

அன்பனை அருளினேக்கி அங்கண ரருளிச்செய்வார்
முன்பெனைப் பித்தனென்றே மொழிந்தனை யாதலாலே
என்பெயர் பித்தனென்றே பாடுவா யென்றுரைநின்ற
வன்பெருந் தொண்டரான்ட வள்ளலைப் பாடலுற்றார். எங.

(வே.) கொத்தார்மலர்க் குழலாளொரு கூறுடை யவர்பான்
மெய்த்தாயினும் இனியாளையவ் வியனுலகர் பெருமான்
பித்தாபிறை சூடியெனப் பெரிதாந்திருப் பதிகம்
இத்தாரணி முதலாமுல கெல்லாமுய எடுத்தார். எச.

முறையால்வரு மதுரத்துடன் மொழியிந்தள முதலிற்
குறையாநிலை மும்மைப்படி கூடுங்கிழ மையினுல்
நிறைபாணியில் இசைகொள்புணர் நீடும்புகழ் வகையால்
இறையான்மகி ழிசைபாடினன் எல்லாநிக ரில்லான். எசு.

சொல்லார்தமி ழிசைபாடிய தொண்டன்றனை யின்னும்
பல்லாறுல கினிணம்புகழ் பாடென்றுறு பரிவின்
நல்லார்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறைமேவிய நம்பன்
எல்லாவுல குய்யப்புரம் எய்தானருள் செய்தான். எஎ.

அயலோர்தவ முயல்வார்பிறர் அன்றேமணம் அழியுஞ்
செயலானிகர் புத்தூர்வரு சிவவேதியன் மகளும்
உயர்ஞாவலர் தனிநாதனை ஒழியாதுணர் வழியிற்
பெயராதுயர் சிவலோகமும் எழிதாம்வகை பெற்றுள். எஏ.

(வே.) ஞாவலர்கோன் ஆரூரன் றனைவெண்ணெய் நல்லூரின்
மேவும் அருட் டுறையமர்ந்த வேதியராட் கொண்டதற்பின்
பூவலருந் தடம்பொய்கைத் திருஞாவ லூர்புகுந்து
தேவர்பிரான் றனைப்பணிந்து திருப்பதிகம் பாடினர். எஅ.

சிவனுறையுந் திருத்துறையூர் சென்றணைந்து தீவினையால்
அவநெறியே செல்லாமே தடுத்தாண்ட அடியேற்குத்
தவநெறிதந் தருளென்று தம்பிரான் முன்னின்று
பவநெறிக்கு விலக்காகுந் திருப்பதிகம் பாடினர். எசு.

புலனென்றும் படிதவத்திற் புரிந்தநெறி கொடுத்தருள
அலர்கொண்ட நறுஞ்சோலைத் திருத்துறையு ரமர்ந்தருளு
நிலவுந்தண் புனலுமொளிர் நீள்சடையோன் நிருப்பாத
மலர்கொண்டு போற்றிசைத்து வந்தித்தார் வன்றொண்டர். அய.

திருத்துறையூர் தனைப்பணிந்து சிவபெருமான் அமர்ந்தருளும்
பொருத்தமாம் இடம்பலவும் புக்கிறைஞ்சிப் பொற்புலியூர்

நீருத்தனூர் தீருக்கூத்துத் தொழவதற்கு நினவுற்று
வருத்தமீகு காதலினுல் வழிக்கொள்வான் மனங்கொண்டார். அக.

மலவளர்சந் தகில்பீலி மலர்ப்பாப்பி மணிகொழிக்கும்
அலதருதண் புனற்பெண்ணை ஆறுகடந் தேறியபின்
நீலவுபசும் புவிநெடுந் தேரோவி மேல்கடலிற்
செலவணையும் பொழுதணையத் திருவதிகைப் புறத்தணைந்தார். அஉ

உடையபர சுலகேத்தும் உழவாரப் படையாளி
விடையவர்க்குக் கைத்தொண்டு விரும்புபெரும் பதியைமிதித்
தடையுமதற் கஞ்சுவனென் றங்ஙகரிற் புகுதாதே
மடைவளர்தண் புறம்பணையிற் சித்தவட மடம்புகுந்தார். அங.

வரிவளர்பூஞ் சோலசூழ் மடத்தின்கண் வன்றெண்டர்
விரிதிரைநீர்க் கெடிலவட வீரட்டா னத்தீறைதாள்
புரிவுடைய மனத்தினராய்ப் புடையெங்கு மீடைகின்ற
பரிசனமுந் துயில்கொள்ளப் பள்ளிஅமர்ந் தருளினர். அச.

அதுகண்டு வீரட்டத் தமர்ந்தருளும் அங்கணரும்
முதுவடிவின் மறையவராய் முன்னெருவர் அறியாமே
பொதுமடத்தின் உட்புகுந்து பூந்தாரான் நிருமுடிமேற்
பதுமமலர்த் தாள்வைத்துப் பள்ளிகொள்வார் போற்பயின்றார். அடு.

அந்நிலஆ ருரனுணர்ந் தருமறையோய் உன்னடியென்
சென்னியில்வைத் தவனயென்னத் தினையுமறியா வகைசெய்த
தென்னுடைய மூப்புக்காண் என்றருள அதற்கீசைந்து
தன்முடியப் பால்வைத்தே துயிலமர்ந்தான் தமிழ்நாதன். அசு.

அங்குமவன் தீருமுடிமேன் மீண்டுமவர் தாணீட்டச்
செங்கயல்பாய் தடம்புடைசூழ் தீருநாவல் ஊராளி
இங்கென்னைப் பலகாலு மிதித்தநீ யாரென்னக்
கங்கைசடைக் கரந்தபிரான் அறிந்தீலயோ எனக்கரந்தான். அஎ.

செம்மாந்திங் கியானறியா தென்செய்தேன் எனத்தெளிந்து
தம்மாவன அறியாத சாதியா ருளரேயென்
றம்மாவனத் தீருவதிகை வீரட்டா னத்தமர்ந்த
கைமாவின் உரியாவனக் கழல்பணிந்து பாடினர். அஅ.

பொன்றிரஞ மணித்தீரஞும் பொருகரிவெண் கோடுகளு
மீன்றிரண்ட வெண்முத்தும் விரைமலரு நறுங்குறடும்
வன்றிரைக ளாற்கொணர்ந்து தீருவதிகை வழிபடலாற்
றென்றிசையிற் கங்கையெனுந் தீருக்கெடிலந் தீவளத்தாடி. அகு.

அங்கணரை அடிபோற்றி அங்ஙகன்று மற்றந்தப்
பொங்குநதித் தென்கரைபோய்ப் போர்வலித்தோண் மாவலிதன்
மங்கலவேள் வியிற்பண்டு வாமனனுய் மண்ணிரந்த
செங்கணவன் வழிபட்ட தீருமாணிக் குழியடைந்தார். கூய.

பரம்பொருளப் பணிந்துதாள் பரவிப்போய்ப் பணிந்தவர்க்கு
வரந்தருவான் தீருநகரை வணங்கினர்வண் டமிழ்பாடி
நரம்புடையா ழொலிமுழவி னுதவொலி வேதவொலி
அரம்பையர்தங் கீதவொலி அருத்தில்ல மருங்கவணந்தார். கூக.

(வே)தேமலங்கலணி மாமணிமார்பிற் செம்மலங்கயல்கள் செங்க
மலத்தண்
பூமலங்க எதிர் பாய்வனமாடே புள்ளலம்புதிரை வேள்வஷவாவித்
தாமலங்குக டடம்பஷசூழந் தண்மருங்குதோழ வார்கடமும்மை
மாமலங்களற வீடருடில்வ மல்லலம்பதியின் எல்வஷவணங்கி.கூஉ

நாகசூதவது ளஞ்சரளஞ்சூழ் நாளிகேரமீல் வங்கந ரந்தம்
பூகஞாழல்குளீர் வாழைமதூகம் பொதுளும்வஞ்சிபல் எங்குநெருங்கி
மேகசாலமலி சோவஷகளாகி மீதுகோகில மிடைந்துமிழற்றப்
போகபூமியினு மீக்குலிளங்கும் பூம்புறம்பஷண க டந்துபுகுந்தார். கூங.

வன்னி கொன்றைவழை சண்பகமாரம் மலர்ப்பலாசொடு செருந்தி
மந்தாரங்
கன்னிகாரந்தா வங்கமழ்புன்ன கற்பபாடலங் கூவிளமோங்கித்
துன்னுசாதிமரு மாலதிமெளவ றுதைந்தங்திகர வீரமிடைந்த
பன்மலர்ப்புனித நந்தவனங்கள் பணிந்துசென்றனன் மணங்கமழ்
தாரான். கூச

இடமருங்குதனி நாயக்காண ஏழ்பெரும்புவனம் உய்யவெடுத்து
நடநவின்றருள் சிலம்பொலிபோற்று நான்மறைப்பதியை நாளும்வ
ணங்கக்
கடல்வலங்கொள்வது போற்புடைசூழங் காட்சிமேவிமீது சேட்செ
ல வோங்குந்
தடமருங்குவளர் மஞ்சிவரீஞ்சித் தண்கிடங்கையெதிர் கண்டுமகிழ்ந்
தார். கூடு.

மன்றுளாடுமது வின்னசையாலே மறைச்சுரும்பறை புறத்தின் மரு
ங்கே [தை
குன்றுபோலுமணி மாமதில்சூழங் குண்டகழ்க்கமல வண்டலர்கை
துன்றுநீறுபுன மேனியவாகித் தூயநீறுபுன தொண்டர்களென்னச்
சென்றுசென்றுமுரல் கின்றதுகண்டு சிந்தையன்பொடு திவளத்தெதி
ர்சென்றார். கூசு.

பார்விளங்கவளர் நான்மறைநாதம் பயின்றபண்புமிக வெண்கொடி
ஆடுஞ்
சீர்விளங்குமணி நாவொலியாலுந்திசைகணுன்கெதிர் புறப்படலாலுந்
தார்விளங்குவரை மார்பினயன்போற் சதுர்முகங்களென வாயினதி
ல்வல
ஊர்விளங்குதிரு வாயில்கணுன்கின் உத்தரத்திசையின் வாயின்மு
னெய்தி. கூஎ.

(வேறு.) அன்பின்வந்தெதிர் கொண்டசீரடியார் அவர்களோ நம்பி
யாரூரர் தாமோ [கிழ்ந்து
முன்பிறைஞ்சின ரியாவரென்றறியா முறைமையால் எதிர் வணங்கிம
பின்புதும்பிடும் விருப்பினிறைந்து பெருக நாவனகரார் பெருமானும்
பொன்பிறங்குமணிமாளிகைநீடும் பொருவிறந்ததிருவீதிபுகுந்தார். கூஅ.

அங்கண்மாமறை முழங்குமருங்கே ஆடரம்பையர் அரங்கு முழங்கும்
மங்குல்வானின்மிசை ஓங்குமுழங்கும் வாசமாலைகளின் வண்டு
முரங்கும்

பொங்குமன்பருவி கண்பொழிதோண்டர் போற்றிசைக்குமொலி யெங்கு முழங்குந்
தீங்கடங்குசடை கங்கைமுழங்குந் தேவர்தேவர் புரியுந்திருவீதி. கூகூ.

போகநீடுநீதி மன்னவன்மன்னும் புரங்களொப்பன வரம்பில வோங்கி
மாகமுன்பருது கின்றனபோலு மாளிகைக்குல மீடைந்த பதாகை
யோகசிந்தைமறை யோர்கள்வளர்க்கும் ஓமதூமமுயர் வானிலடுப்ப
மேகபந்திகளின் மீதிடையெங்கு மின்னுடங்குவன வென்ன விளங்கும். ஈ.

ஆடுதோகைபுடை ஞாயில்கடோறும் அரணிதந்தசுடர் ஆகுதிதோறு
மாடுதாமமணி வாயில்கடோறு மங்கலக்கலசம் வேதிகை தோறுஞ்
சேடுகொண்டஒளி தேர்நிரைதோறுஞ் செந்நெலன்னமஹ சாலகடோறு
நீடுதண்புனல்கள் பந்தர்கடோறு நிறைந்ததேவர்கண நீளிடைதோறும். ஈக.

எண்ணில்பேருல கனைத்தினுமுள்ள எல்லயில்லழகு சொல்லிய வெல்லாம்
மண்ணிலிப்பதியில் வந்தனவென்ன மங்கலம்பொலிவளத்தனவாகிப்
புண்ணியப்புனித அன்பர்கண்முன்பு புகழ்ந்துபாடல்புரி பொற்பின் விளங்கும்
அண்ணலாடுதிரு அம்பலஞ்சூழ்ந்த அம்பெரன் வீதியினை நம்பிவணங்கி. ஈஉ.

மாலயன்சத மகன்பெருந்தேவர்மற்றுமுள்ளவர்கண் முற்றுநெருங்கிச்
சீலமாமுனிவர் சென்றுமுன்றுன்னித் திருப்பிரம்பினடி கொண்டு தீவளத்துக்
காலநேர்படுதல் பார்த்தயனிற்பக் காதலன்பர்கண நாதர்புகும்பொற்
கோலநீடுதிரு வாயிலிறைஞ்சிக் குவித்த செங்கைதலை மேற்கொடுபுக்கார். ஈஊ.

(வேறு.) பெருமதில் சிறந்த செம்பொன் மாளிகைமின் பிறங்குபேரம்பலமேரு
வருமுறை வலங்கோண் டிறைஞ்சியபின்னர் வணங்கிய மகிழ்வோடும் புகுந்தார்
அருமறை முதலி னடுவினிற் கடையில் அன்பர்தஞ் சிந்தையி லலர்ந்த
திருவள ரொளிசூழ் திருச்சிற்றம் பலமுன் நிருவணுக் கன்நிரு வாயில். ஈசு.

வையகம் பொலிய மறைச்சிலம் பார்ப்ப மன்றுளே மாலயன் றேட
ஐயர்தாம் வெளியே ஆடுகின் முரையஞ்சலி மலர்த்தீமுன் குவித்த
கைகளோ திவளத்த கண்களோ அந்தக் கரணமோ கலந்தஅன்புந்தச்
செய்தவம் பெரியோன் சென்றுதாழ்ந் தெழுந்தான் நிருக்களிற் றுப்படி மருங்கு. ஈடு.

ஐந்துபே ரறிவுங் கண்களே கொள்ள அளப்பருங் கரணங்க ளுன்குஞ்
சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந் திருந்துசாத் துவிகமே யாக

இந்துவாழ் சடையான் ஆடுமானந்த எல்லையி றனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துட் டிளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்
ந்தார். ரசு.

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியா யுன்றன் றிருநடங் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு வாய்த்தாம் இன்பமா மென்று
கண்ணிலா னந்த அருவிநீர் சோரியக் கைமலர் உச்சிமேற் குவித்துப்
பண்ணினு னீடி அறிவரும் பதிகம் பாடினர் பரவினர் பணிந்தார். ரஎ.

தடுத்துமுன் ஆண்ட தொண்டனர் முன்பு தனிப்பெருந் தாண்டவம்
புரிய
எடுத்தசே வடியர் அருளினுற் றரளம் எறிபுனன் மறிதிரைப் பொன்னி
மடுத்தநீள் வண்ணப் பண்ணையா ரூரில் வருகநம் பாலென வானில்
அடுத்தபோ தினில்வந் தெழுந்ததோர் நாதங் கேட்டலும் அதுவுணர்ந்
தெழுந்தார். ரஅ.

ஆடுகின்றவ ரருளினு னிகழ்ந்த அப்பணி சென்னிமேற் கொண்டு
சூடுதங் கரங்கள் அஞ்சலி கொண்டு தொழுந்தொறும் புறவிடைகொ
ண்டு
மாடுபே ரொளியின் வளருமம்பலத்தை வலங்கொண்டு வணங்கின
ர்போந்து
நீடுவான்பணிய உயர்ந்தபோன் வரைபோ னிலையெழு கோபுரங்கட
ந்து. ரசு.

நின்றுகோ புரத்தை நிலமுறப் பணிந்து நெடுந்திரு வீதியை வணங்கி
மன்றலார் செல்வ மறுகினூ டேகி மன்னிய திருப்பதி அதனிற்
றென்திசை வாயில் கடந்துமுன் போந்து சேட்படு திருவெல்லை இ
றைஞ்சிக்
கொன்றைவார் சடையா னருளையே நினைவார் கொள்ளிடத் திருந
தி கடந்தார். ரயி.

(வே.) புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் புரிமுந்நூல் அணிமார்பர்
அறம்பயந்தா டிருமுலைப்பா லமுதுண்டு வளர்ந்தவர்தாம்
பிறந்தருளும் பெரும்பேறு பெற்றதென முற்றுலகிற்
சிறந்தபுகழ்க் கழமலமாந் திருப்பதியைச் சென்றணைந்தார். ரயக

பிள்ளையார் திருஅவதா ரஞ்செய்த பெரும்புகலி
உள்ளநான் மீதியேனென் றூரெல்லைப் புறம்வணங்கி
வள்ளலார் வலமாக வரும்பொழுது மங்கையிடங்
கொள்ளுமால் விடையானும் எதிர்காட்சி கொடுத்தருள. ரஉ.

மண்டியபே ரன்பினுல் வன்றொண்டர் நின்றிறைஞ் சித்
தெண்டிரைவே லையின்மீதந்த திருத்தோணி புரத்தாரைக்
கண்டுகொண்டேன் கயிலையினில் வீற்றிருந்த படியென்று
பண்டருமீன் னிசைபயின்ற திருப்பதிகம் பாடினர். யயஈ.

இருக்கோலம் இடும்பெருமான் எதிர்நின்றும் எழுந்தருள
வெருக்கோளுற் றதுநீங்க ஆரூர்மேற் செலவிரும்பிப்
பெருக்கோதஞ் சூழ்புறவப் பெரும்பதியை வணங்கிப்போய்த்
திருக்கோலக் காவணங்கிச் செந்தமிழ்மா லைகள்பாடி. ரயச.

தேனுர்க்கு மலர்ச்சோலைத் தீருப்புன்கூர் நம்பர்பால்
ஆனுப்பே ரன்புழிக அடிபணிந்து தமிழ்பாடி
மானுர்க்குங் கரதலத்தார் மகிழ்ந்தவிடம் பலவணங்கிக்
கானுர்க்கு மலர்த்தடஞ்சூழ் காவிரியின் கரையணைந்தார். ஈயடு.

வம்புலா மலரலைய மணிகொழித்து வந்திழியும்
பைம்பொன்வார் கரைப்பொன்னிப் பயிரீர்த்தம் படிந்தாடித்
தம்பிரான் மயிலாடு துறைவணங்கித் தாவில்சீர்
அம்பர்மா காளத்தின் அமர்ந்தபிரான் அடிபணிந்தார். ஈயசு.

மின்னுர்செஞ் சடையண்ணல் விரும்புதிருப் புகலூரை
முன்னுகப் பணிந்தேத்தி முதல்வன்றன் அருணிலனந்து
பொன்னுரும் உத்தரியப் புரிமுந்நூல் அணிமார்பர்
தென்னுவ லூராளி திருவாரூர் சென்றணைந்தார். ஈயள.

தேராரு நெடுவீதித் திருவாரூர் வாழ்வாருக்
காராத காதலினம் மாரூர னுமழைக்க
வாராநீன் னுனவண மகிழ்ந்தெதிர்கொள் வீரென்று
நீராருஞ் சடைமுடிமே னிலவணங்தா ரருள்செய்தார். ஈயஅ.

தம்பிரான் அருள்செய்யத் திருத்தொண்ட ரதுசாத்தி
எம்பிரா னுருடான் இருந்தபரி சிதுவானுல்
நம்பிரா னுராவா ரவரன்றே யெனுநலத்தால்
உம்பர்நா டிழிந்ததென எதிர்கொள்ள உடனெழுந்தார். ஈயகூ.

மாளிகைகண் மண்டபங்கள் மருங்குபெருங் கோடிநெருங்கத்
தாளினெடுந் தோரணமுந் தழைக்கமுகுங் குழைத்தொடையு
நீளிவலய கதலிகளு நிறைந்தபசும் பொற்றசும்பும்
ஒளிநெடு மணிவிளக்கும் உயர்வாயி றெறுநிரைத்தார். ஈஉய.

சோதிமணி வேதிகைக டெய்நறுஞ்சாந் தணிநீவிக்
கோதில்பொரி பொற்சுண்ணங் குளிர்தரள மணிபரப்பித்
தாதவிழ்பூந் தொடைமாலத் தண்பந்தர் களுஞ்சமைத்து
வீதிகணுண் டுகளடங்க விரைப்பனிநீர் மீகத்தெளித்தார். ஈஉக.

மங்கலகீ தம்பாட மழைநிகர்தூ ரியமுழங்கச்
செங்கயற்கண் முற்றிழையார் தெற்றிதோறு நடம்பயில
நங்கள்பிரான் றிருவாரூர் நகர்வாழ்வார் நம்பியைமுன்
னெங்கெயினீ டிருவாயிற் புறமுறவந் தெதிர்கொண்டார். ஈஉஉ

(வேறு.) வந்தெதிர்கொண்டு வணங்குவார் முன்னவன் றெண்டர்
அஞ்சலி கூப்பிவந்து
சிந்தைகளிப்புற வீதியூடு செல்வார் திருத்தொண்டர் தம்மை நோக்கி
எந்தையிருப்பது மாரூரவர் எம்மையு மாள்வரோ கேளீரென்னுஞ்
சந்தவிசைப்பதி கங்கள்பாடித் தம்பெருமான் றிருவாயில் சார்ந்
தார். ஈஉரு.

வானுறநீடிரு வாயினேக்கி மண்ணுற ஐந்துறுப் பாவணங்கித்
தேனுறை கற்பக வாசமாலத் தேவாசிரியன் றெழுதிறைஞ்சி
ஊனுமுயிரு முருக்குமன்பால் உச்சிதுவித்த செங்கைகளோடுந்
தூநறுங் கொன்றையன் மூலட்டானஞ் சூழ்திருமாளிகை வாயில்புக்
கார். ஈஉச.

புற்றிடங்கொண்ட புராதனனைப் பூங்கோயின் மேயபிராணயார்க்கும்
பற்றிட்மாய பரம்பொருளைப் பார்ப்பதிபாகனைப் பங்குயத்தாள்
அர்ச்சனைசெய்ய அருள்புரிந்த அண்ணலமண்மிசைவீழ்ந்திறைஞ்சி
நற்றமிழ் நாவலர் கோனுடம்பா னன்மையின் றன்மையை மெய்
மைபெற்றார். ௱ஆ.

அன்புபெருக உருகியுள்ள மலையஅட்டாங்கபஞ் சாங்கமாக
முன்புமுறைமையி னல்வணங்கி முடிவிலாக்காதன் முதிரவோங்கி
நன்புலனுகிய ஐந்தும் ஒன்றி நாயகன் சேவடி எய்தப்பெற்ற
இன்பவெள்ளத்திடை மூழ்கிநின்றே இன்னிசைவண்டமிழ் மாலை
பாட. ௱ஆசு.

வாழியமாமறைப் புற்றிடங்கொண் மன்னவனருளாலோர்வாக்குத்
தோழமையாக வுனக்குநம்மைத் தந்தன நாமுன்புதொண்டுகொண்ட
வேழ்வியிலன்று நீகொண்டகோலம் என்றும் புனைந்துநின் வேட்கைதீர
ஆழிமண்மேல்விளை யாடுவாயென்றருளர்கேட்களழந்ததன்றே. ௱ஆஎ.

கேட்கவிரும்பிவன் றெண்டரென்றுங் கேடிலாதாவன இறைஞ்சிநின்றே
ஆட்கொளவந்த மறையவனே ஆரூர் அமர்ந்தஅருமணியே
வாட்கயல்கொண்டகண் மங்கைபங்கா மற்றுன்பெரிய கருணையன்றே [௱ஆஅ.
நாட்கமலப்பதந் தந்ததின்று நாயினேனைப்பொரு ளாகவென்றார்.

என்றுபலமுறை யாவணங்கி எய்தியவுள்ளக் களிப்பினெடும்
வென்றியடல்விடை போனடந்து வீதிவிடங்கப் பெருமான் முன்பு
சென்றுதொழுது துதித்து வாழ்ந்து திருமாளிகை வலஞ்செய்து போந்தார்
அன்றுமுதலடி யார்களெல்லாந் தம்பிரான் றோழனென்றே அறைந்தார். ௱ஆசு.

மைவளர் கண்ட-ரருளினுலே வண்டமிழ் நாவலர் தம்பெருமான்
சைவவிடங்கி னணிபுனைந்து சாந்தமு மாலையுந் தாருமாகி
மெய்வளர் கோலமெல்லாம் பொலிய மிக்கவிழத்தவ வேந்தரென்னத்
தெய்வமணிப்புற் றுளாரைப் பாடித் திளைத்து மகிழ்வோடுஞ் செல்லாநின்றார். ௱ஈய.

(வேறு.) இதற்குமுன் னெல்லையில்லாத் திருநகரிதனுள் வந்து
முதற்பெருங் கமிலை யாதி முதல்வர்தம் பங்கினுட்குப்
பொதுக்கடிந் தூரிமைசெய்யும் பூங்குழற் சேடிமாரிற்
கதிர்த்தபூ ணேந்துகொங்கைக் கமலினி அவதரித்தாள். ௱ஈக.

கதிர்மணி பிறந்ததென்ன வுருத்திர கணிகைமாராம்
பதியிலார் குலத்திற்றேன்றிப் பரவையர் என்னுநாமம்
வீதியுளி விளக்கதாலே மேதகு சான்றோரான்ற
மதியணி புனிதனன்னுண் மங்கல அணியாற்சாத்தி. ௱ஈஉ.

பரவினர் காப்புப்போற்றிப் பயில்பெருஞ் சுற்றந்திங்கள்
விரவிய பருவந்தோறும் விழாவணி எடுப்ப மிக்கோர்

வரமலர் மங்கையிங்கு வந்தனள் என்றுசிந்தை
தரவரு மகிழ்ச்சீபொங்கத் தளர்நடைப் பருவஞ்சேர்ந்தார். ாசூசூ.

மானிளம் பிணையோதெய்வ வளரிள முகையோ வாசத்
தோனிளம் பதமோவேலைத் தீரையிளம் பவளவல்லிக்
கானிளங் கொடியோதிங்கட் கதிரிளங் கொழுந்தோகாமன்
முனிளம் பருவங்கற்குந் தனியிளந் தனுவோவென்ன. ாசூச.

நாடுமீன் பொற்புவாய்ப்பு நாஞ்நாள் வளர்ந்துபோங்க
ஆடுமென் கழங்கும்பந்தும் அம்மவன ஊசலின்ன
பாடுமின் னிசையுந்தங்கள் பணிமலை வல்லிபாதங்
கூடுமன் புருகப்பாடுங் கொள்கையோர் குறிப்புத் தோன்ற. ாசூரு.

பாங்கியர்மருங்குசூழப் படரொளி மறுகுசூழத்
தேங்கமழ் குழலின்வாசந் திசையெலாஞ் சென்றுசூழ
ஓங்குபூங் கோயிலுள்ள ஒருவரை அன்பினேடும்
பூங்கழல் வணங்கென்றும் போதுவார் ஒருநாட்போந்தார். ாசூசூ.

புற்றிடம் விரும்பினரைப் போற்றினர் தொழுதுசெல்வார்
சுற்றிய பரிசனங்கள் சூழஆ ஞடையநம்பி
நற்பெரும் பான்மைகூட்ட நகைபொதிந் திலங்குசெவ்வாய்
விற்புரை நுதலின்வேற்கண் விளங்கிழை அவரைக்கண்டார். ாசூஎ.

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவஷ பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ அறியேனென் றதிசயித்தார். ாசூஅ.

ஓவியநான் முகனெழுத ஒண்ணுமை உள்ளத்தான்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ
மூவுலகின் முயலுகி முன்னின்ற தெனநீவனந்து
நாவலர்கா வலர்நின்றூர் நடுநின்றூர் படைமதனூர். ாசூசூ.

தண்டரள மணித்தோடுந் தகைத்தோடுங் கடைபிறழங்
கெண்டைநெடுங் கண்வியப்பக் கிளரொளிப்பூ ணுரவோவன
அண்டர்பிரான் றிருவருளால் அறியாமல் மனம்விரும்பப்
பண்டைவிதி கடைகூட்டப் பரவையா ருங்கண்டார். ாசய.

கூன்கொள்ளாக் கவின்பொழிந்த திருமேனி கதிர்விரிப்ப
வீன்கொள்ளாப் பெரொளியா னெதிர்நோக்கி மெல்லியலுக்
கென்கொள்ளாக் காதலின்முன் பெய்தாத தொருவேட்கை
மன்கொள்ளா நாண்மடமச் சம்பயிர்ப்பை வலிந்தெழலும். ாசக.

முன்னேவந் தெதிர்தோன்று முருகனே பெருகொளியாற்
றன்னேரின் மாரனே தார்மார்பின் விஞ்சையனே
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல் மெய்யருட்பேறுடையவனே
என்னேயென் மனந்திரித்த இவன்யாரோ வென்நீவனந்தார். ாசஉ.

அண்ணலவன் றன்மருங்கே அளவிறந்த காதலினன்
உண்ணிறையுங் குணநான்கும் ஒருபுடைசாய்ந் தனவெனினும்
வண்ணமலர்க் கருங்கூந்தன் மடக்கொடியை வலிதாக்கிக்
கண்ணுதலத் தொழமன்பே கைக்கொண்டு செலவுய்ப்ப. ாசஊ.

பாங்கோடிச் சிலைவலத்துப் படையனங்கன் விடுபாணந்
தாங்கோலி எம்மருங்குந் தடைசெய்ய மடவரலுந்
தேங்கோதை மலர்க்குழன் மேற் சிறைவண்டு கலந்தார்ப்பப்
பூங்கோயில் அமர்ந்தபிரான் பொற்கோயில் போய்ப்புக்காள். ாசச.

வன்றெண்டர் அதுகண்டென் மனங்கொண்ட மயிலியலின்
மின்றெண்டைச் செங்கனிவாய் இளங்கொடிதான் யாரென்ன
அன்றங்கு முன்னின்றர் அவர்நங்கை பரவையார்
சென்றும்பர் தரத்தாற்குஞ சேர்வரியா ரெனச்செப்ப ாசடு.

என்றிவனய பலவுரிவனந் தெம்பெருமா னருள்வகையான்
முன்றொடர்ந்து வருங்காதன் முறைமையினுற் றொடக்குண்டு
நன்றெவனயாட் கொண்டவர்பால் நண்ணுவனென் றுளமகிழ்ந்து
சென்றுடைய நம்பியும்போய்த் தேவர்பிரான் கோயில்புக. ாசசு.

பரவையார் வலங்கொண்டு பணிந்தேத்தி முன்னரே
புரவலனர் கோயிலினின் றெருமருங்கு புறப்பட்டார்
விரவுபெருங் காதலினன் மெல்லியலார் தமைவேண்டி
அரவினு ரம்புவனந்தார் அடிபணிந்தார் ஆரூர். ாசஎ.

அவ்வாறு பணிந்தேத்தி அணியாரூர் மணிப்புற்றின்
மைவாழுந் தீருமிடற்று வானவர்பா னின்றும்போந்
தெவ்வாறு சென்றாளென் னினனுயிராம் அன்னமெனச்
செல்வாய்வெண் ணகைக்கொடியைத் தேடுவா ரியினுர். ாசஅ.

(வேறு.) பாசமாம் விணப் பற்றறுப் பான்மிகும்
ஆசை மேலுமொ ராசை யளிப்பதோர்
தேசின் மன்னியென் சிந்தை மயக்கிய
ஈச னருள் எந்நெறிச் சென்றதே. ாசகூ.

உம்பர் நாயகர் தங்கழல் அல்லது
நம்பும் ஆறறி யேன நடுக்குற
வம்பு மால்செய்து வல்லியின் ஒல்கியின்
றெம்பிரா னருளெந் நெறிச் சென்றதே. ாடுல.

பந்தம் வீடுதரும் பரமன் கழல்
சிந்தை யாரவு முன்னுமென் சிந்தையை
வந்துமால் செய்து மானென வேவிழித்
தெந்தை யாரருள் எந்நெறிச் சென்றதே. ாடுக.

என்று சாலவும் ஆற்றலர் என்னுயிர்
நின்ற தெங்கென நித்திலப் பூண்முலை
மன்றல் வார்குழல் வஞ்சியைத் தேடுவான்
சென்று தேவா சிரியனைச் சேர்ந்தபின். ாடுஉ.

காவி நேர்வருங் கண்ணியை நண்ணுவான்
யாவ ரோடும் உரையியம் பாதிருந்
தாவி நல்குவர் ஆரூரை ஆண்டவர்
பூவின் மங்கையைத் தந்தெனும் போழ்தினில். ாடுஊ.

நாட்டு நல்லிசை நாவலூரன் சிந்தை
வேட்ட மின்னிடை யின்னமு தத்தினைக்

காட்டு வேன்கட வைக்கடங் தென்பபோற்
பூட்டும் ஏற்பரித் தேரோன் கடல்புக. ஈடுச.

எய்து மென்பெடை யோடிரை தேர்ந்துண்டு
பொய்கை யிற்பகல் போக்கிய புள்ளினம்
வைகு சேக்கைகண் மேற்செல வந்தது
பையுண் மாலை தமியோர் பனிப்புற. ஈடுடு.

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையர் உள்ளமும்
வஞ்ச மாக்கடம் வல்வினை யும்அரன்
அஞ்செ ழுத்தும் உணரா அறிவிலோர்
நெஞ்சும் என்ன இருண்டது நீண்டவான். ஈடுசு.

மறுவில் சிந்தைவன் றொண்டர் வருந்தினுல்
இறுமு ருங்குலர்க் கியார்பிழைப் பாரென்று
நறும லர்க்கங்குல் நங்கைமுன் கொண்டபுன்
முறுவ லென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா. ஈடுஎ.

அரந்தை செய்வார்க் கழங்கித்தம் ஆருயிர்
வரன்கை தீண்ட மலர்துல மாதர்போற்
பரந்த வெம்பகற் கொல்கிப் பனிமதிக்
கரங்க ளுண்ட அலர்ந்த கயிரவம். ஈடுஅ.

தோற்று மன்னுயிர் கட்கெலாந் தாய்மையே
சாற்றும் இன்பமுந் தன்னமையுந் தந்துபோய்
ஆற்ற அண்டமெ லாம்பரந் தண்ணல்வெண்
ணீற்றின் பேரொளி போன்றது நீணிலா. ஈடுசு.

வாவி புள்ளொலி மாற்றிய மாலையில்
காவ லூரரு நங்கை பசலையாம்
பாவை தந்தபடர்பெருங் காதலும்
ஆவி சூழ்ந்த தனிமையும் ஆயினர். ஈசுய.

தந்தீருக்கண் எரிதழ லிற்படுஉ
வெந்த காமன் வெளியே உருச்செய்து
வந்தென் முன்னின்று வாளிதொ டுப்பதேன்
எந்தை ஆரருள் இவ்வண மோவென்பார். ஈசுக.

ஆர்த்தி கண்டுமென் மேனின் றழற்கதீர்
தூர்ப்ப தேனெனத் தோண்டுகொண் டாண்டவர்
நீர்த்த ரங்க நெடுங்கங்கை நீண்முடி
சார்த்தும் வெண்மதி போன்றில தண்மதி. ஈசுஉ.

அடுத்து மென்மேல் அலைத்தெழும் ஆழியே
தடுத்தீ முன்னெனை ஆண்டவர் தாமுனைக்
கடுத்த நஞ்சுன் றரங்கக் கரங்களால்
எடுத்து நீட்டிவன என்னையின் றென்செயாப். ஈசுங.

பிறந்த தெங்கள் பிரான்மல யத்திடை
சிறந்த வனைத்தது தெய்வநீர் நாட்டினிற்
புறம்ப வைத்தடம் பொங்கழல் வீசிட
மறம்ப யின்றதெங் கோதமிழ் மாருதம். ஈசுச.

இன்ன தன்மைய தின்னும் இயம்புவான்
மன்னு காதல னுகிய வள்ளல்பாற்
றன்ன ரும்பெற னெஞ்சு தயங்கப்போம்
அன்னம் அன்னவள் செய்கை அறைதுவாம். ஈசுடு.

(வேறு.) கனங்கொண்ட மணிகண்டர் கழல்வணங்கிக் கணவன
முன் பெறுவாள்போல
இனங்கொண்ட சேடியர்கள் புடைசூழ எய்துபெருங் காதலோடுந்
தனங்கொண்டு தளர்மருங்குற் பரவையும்வன் றொண்டர்பாற் றனி
த்துச்சென்ற
மனங்கொண்டு வரும்பெரிய மயல்கொண்டு தன்மணிமா ளிகையை
ச் சார்ந்தாள். ஈசுசு.

சீறடிமேல் நூபுரங்கள் அறிந்தனபோற் சிறிதளவே ஒலிப்பமுன்னர்
வேறொருவ ருடன்பேசான் மெல்லவடி யொதுங்கி மாளிகையின்
மேலால் [ன்
ஏறிமர கதத் தூணத்திலங்குமணி வேதிகையினலங்கொள் பொற்கா
மாறின்மலர்ச் சேக்கைமிசை மணிநிலா முன்றின்மருங் கிருந்தாள்
வந்து. ஈசுஎ.

அவ்வளவில் அருகிருந்த சேடிதவ முகநோக்கி ஆரூராண்ட
மைவிரவு கண்டரைநாம் வணங்கப்போமறுகெதிர்வந்தவராரென்ன
இவ்வுலகில் அந்தணராம் இருவர்தே டொருவர்தாம் எதிர்நின்றுண்ட
சைவமுதற் றிருத்தொண்டர் தம்பிரான் தோழனர் நம்பியென்றுள்.
ஈசுஅ.

என்ற உரைகேட்டலுமே எம்பிரான் தமரேயோ என்னுமுன்னம்
வன்றொண்டர் பால்வைத்த மனக்காதல் அளிவின்றி வளர்ந்துபொ
ங்க
நின்றநிறை நாண்முதலாங் குணங்களுட னீங்கவுயிர் ஒன்றுதாங்கி
மின்றயங்கு நுண்ணிடையாள் வெவ்வுயிர்த்து மெல்லவணமேல் வீ
ழ்ந்தபோது. ஈசுக.

ஆரநறுஞ் சேறுட்டி அரும்பனிநீர் நறுந்தீவக அருதவிசி
ரவிளங் தளிர்குளிரப் படுத்து மடவரர்செய்த இவையுமெல்லாம்
பேரழலில் நெய்சொரிந்தா லொத்தனமற் றதன்மீது சமிதையென்ன
மாரனுந்தன் பெருஞ்சிவலியின் வலிகாட்டி மலர்வாளிசொரிந்தான்
வந்து. ஈஎய.

மலரமளித் துயிலாற்றுள்வருந்தென்றன் மருங்காற்றுண்மங்குல்வார்னி
ன் [டுங்
நிலவுமீகுந் தழலாற்றுள் நிறையாற்றும் பொறையாற்று நீர்மையோ
கலவமயில் எனவெழுந்து கருங்குழலின் பரமாற்றுக் கையளாகி
இலவவிதழ் செந்துவர்வாய் நெகிழ்ந்தாற்று மையின்வறிதே இன்ன
சொன்னுள். ஈஎக.

(வே)தேருங் கொடியும் மிடையும் மறுகிற் றிருவா ரூர்ர் நீரே அல்லால்
ஆரென் றுயரம் அறிவார் அடிகள் அடியேன் அயரும்படியோ இதுதான்

நீரும் பிறையும் பொறிவா ளரவின் நிரைய நிரைவெண் டலையின்
புடையே
ஊருஞ் சடையீர் விடைமேல் வருவீர் உமதன் பிலர்போல் யானே
வுறுவேன். ாஎஉ.

என்றின் னனவே பலவும் புகலும்இருளாரளகச்சுருளோ தியையும்
வன்றொண் டரையும் படிமேல் வரமுன் பருள்வான் அருளும் வகை
யாற்நிவன்வார்
சென்றும் பர்களும் பணியுஞ் செல்வத் திருவா ரூர்வாழ் பெருமான்
அடிகள் [ளி. ாஎசு.
அன்றங் கவர்மன் றலகீர் செயுமென் றடியார் அறியும் படியாலரு

மன்னும் புகழ் ாவலர் கோன் மகிழ மங்கை பரவை தன்வனத் தி
ந்தோம் [சுளீப்
என்னவ் வகைநம் மடியார் அறியும் படியே உரைசெய் தனமென் ற
பொன்னின் புரிவன் சடையன் விடையன் பொருமா கரியின் உரி
வைபுனவன்
அன்னந் நண்டியாள் பரவைக் கணிய தாரு ரன்பான் மணமென் ற
ருள. ாஎச.

(வே) தன்வனயாள் உடையபிரான் சரணர வீந்தமலர்
சென்னியிலுஞ் சிந்தையிலும் மலர்வித்துத் திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமாலை பலசாத்திப் பரவையெனு
மின்னிடையார் உடன்கூடி விளையாடிச் செல்கின்றார். ாஎடி.

(வே) மாதுடன் கூடவைகி மாலிகை மருங்குசோவல
போதலர் வாவிமாடு செய்குன்றிற் புடையோர்தெற்றிச்
சீதளத் தரளப்பந்தற் செழுந்தவி சிழிந்துதங்கள்
நாதர்பூங் சோயினண்ணிக் கும்பிடு விருப்பானம்பி. ாஎசு.

அந்தரத் தமரர்போற்றும் அணிகீளர் ஆடைசாத்திச்
சந்தனத் தளறுதோயந்த குங்குமக் கலவைசாத்திச்
சுந்தரச் சுழியஞ்சாத்திச் சுடர்மணிக் கலன்கள்சாத்தி
இந்திரத் திருவின்மேலாம் எழில்மிக விளங்கித்தோன்ற. ாஎள.

கையினிற் புனபொற்கோலுங் காதினில் இலங்குதோடு
மெய்யினிற் றுவரூநூலு நெற்றியின் வீளங்குநீறும்
ஐயனுக் கழகிதாமென் றுயிழை மகளிர்போற்றச்
சையமெய்த் திரிபின்கோலந் தழைப்பவி தியிவனச்சார்தார். ாஎஅ.

ாவலூர் வந்தசைவ நற்றவக் களிறேயென்றும்
மேவலர் புரங்கள்செற்ற விடையவர்க் கன்ப என்றுந்
தாவில்சீர்ப் பெருமையாரூர் மறையவர் தலைவ என்றும்
மேவினர் இரண்டுபாலும் வேறுவே றுயும்போற்ற. ாஎசு.

கைக்கடா குரங்குகோழி சிவல்கவு தாரிபற்றிப்
பக்கமுன் போதுவார்கள் பயின்மொழி பயிற்றிச்செல்ல
மீக்கடும் பிடகைகொள்வோர் விரையடைப் பையோர்குழ
மைக்கருங் கண்ணி ரூர்கண் மறுகுகீண்டு மறுகில்வந்தார். ாதய

போலங்கலப் புரவிபண்ணிப் போதுவார் பின்புபோத
இலங்கொளி வலயப்பொற்றோள் இடையிடை மிடைந்துதொங்க
நலங்கிளர் நீழற்சூழ நான்மறை முனிவரோடும்
அலங்கலந்தோளினன்வந் தவணந்தனன் அண்ணல்கோயில். ாஅக.

கண்ணுதல் கோயிற்றேவா சிரியனுங் காவணத்து
விண்ணவ ரோழியமன்மேன் மிக்கசீர் அடியார்கூடி
எண்ணிலார் இருந்தபோதில் இவர்க்கியான் அடியேனுகப்
பண்ணுநாளெந் நாளென்று பரமர்தாள் பணியச்சென்றார். ாஅஉ.

அடியவர்க் கடியனுவேன் என்றுமா தரவுகூரக்
கொடிநெடுங் கோற்றவாயில் பணிந்துகை குவித்துப்புக்கார்
கடிகொள்பூங் கொன்றைவேய்ந்தார் அவர்க்கெதிர் காணக்காட்டும்
படியெதிர் தோன்றிநிற்கப் பாதங்கள் பணிந்து பூண்டு. ாஅஊ.

(வே) மன்பெ ருந்திரு மாமறை வண்டுசூழ்
அன்பர் சிந்தை அலர்ந்தசெந் தாமரை
நன்பெ ரும்பர மானந்த நன்மது
என்ற ரத்தும் அளித்தெதிர் நின்றன. ாஅஎ.

ஞாலம் உய்ய நடமன்றுள் ஆடின
கால னுயிர் மாளக் கறுத்தன
மாலை தாழ்குழன் மாமலை யாள்செங்கை
சீல மாக வருடச் சிவந்தன. ாஅடு.

நீதி மாதவர் நெஞ்சிற் பொலிந்தன
வேதி யாதவர் தம்மைவே திப்பன
சோதி யாஎழுஞ் சோதியுட் சோதிய
ஆதி மாலயன் காணு அளவின. ாஅசு.

வேத வாரண மேற்கொண் டிருந்தன
பேதை யேன்செய் பிழைபொறுத் தாண்டன
ஏத மானவை தீர்க்க இசைந்தன
பூத நாதநின் புண்டரி கப்பதம். ாஅட.

(வே) இன்னவா றேத்துநம்பிக் கேறுசே வகனுர்தாமும்
அந்நிலை அவர்தாம்வேண்டும் அதனையே அருளவேண்டி
மன்னுசீ ரடியார்தங்கள் வழித்தொண்டை உணரநல்கிப்
பின்னையும் அவர்கடங்கள் பெருமையை அருளிச்செய்வார். ாஅஅ.

பெருமையாற் றம்மையொப்பார் பேணலால் எம்மைப்பெற்றூர்
ஒருமையால் உலகைவெல்வர் ஊனமே லொன்றுமில்லார்
அருமையா நிலையினின்று ரன்பினுல் இன்பமாவர்
இருமையுங் கடந்துநின்றூர் இவரைநீ அடைவாயென்று. ாஅகூ

நாதனுர் அருளிச்செய்ய நம்பியா ரூரர்நானிங்
கேதந்தீர் நெறியைப் பெற்றே னென்றெதிர் வணங்கிப்போற்ற
நீதியால் அவர்கடம்மைப் பணிந்துநீ நிறைசொன்மாலை
கோதிலா வாய்மையாலே பாடென அண்ணல்கூற. ாகூய.

தன்னையா ளுடையநாதன் ருனருள் செய்யக்கேட்டுச்
சென்னியால் வணங்கிநின்ற திருத்தொண்டைப் பாடினாடர்

இன்னவா றின்னபண்பென் றேத்துகேன் அதற்குயானுர்
பன்னுபா மாலைபாடும் பரிசெனக் கருள்செயென்ன. ஈசுக.

(வே); தொல்லைமால் வரைபயந்த தூயாடன் நிருப்பாகன்
அல்லறீர்ந் துலகுய்ய மறையளித்த திருவாக்காற்
றில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேனென்
றெல்லையில்வன் புகழாரை எடுத்திசைப்பா மொழியென்றுர். ஈசுஉ.

மன்னுசீர்வயலாரூர் மன்னவரை வன்றொண்டர்
சென்னியுற அடிவணங்கித் திருவருண்மேற் கொள்பொழுதின்
முன்னமா லயனறியா முதல்வர்தாம் எழுந்தருள
அந்நிலைகண் டடிமைவர்பாற் சார்வதனுக் கவணகின்றுர். ஈசுங.

தூரத்தே திருக்கூட்டம் பலமுறையாற் றொழுதன்பு
சேரத்தாழ்ந் தெழுந்தருகு சென்றெய்தி நின்றிழியா
வீரத்தார் எல்லார்க்குந் தனித்தனியே றடியேனென்
றூர்வத்தாற் நிருத்தொண்டத் தொகைப்பதிகம் அருள்செய்தார். ஈசுச.

தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளாற் நிருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிகம்
உம்பர்பிரான் முனருரும் உணர்வுபெற உலகேத்த
எம்பெருமான் வன்றொண்டர் பாடியவர் எதிர்பணிந்தார். ஈசுடு.

உம்பர்நா யகரடியார் பேருலகை தாமெய்தி
நம்பியா ரூரர்திருக் கூட்டத்தின் நடுவணைந்தார்
தம்பிரான் றொழரவர் தாமொழிந்த தமிழ்முறையே
எம்பிரான் நமர்கள்திருத் தொண்டேத்த லுறுகின்றேன். ஈசுஎ.

முற்றிற்று.

புறனடை.

தொல்லைநூலின்றுறைநெறியோர்கலார்
வல்லவாறு வழுஉ மலவென்பதால்
இல்லவாந்தமிழ் ஏடிரண்டோர்வகைச்
சொல்லவாய் ஒருநூலினிற்றென்மையே.